

GÖLGENİN ÖPÜCÜĞÜ

Bazı kaderler, gölgelere aittir.

REBECCA L. GARCIA

Erkek arkadaşının ölümü loncanın koruması altındaki Olivia'nın hayatını tepetaklak eder. Ardından yaşanan birçok olaysa bunun sadece başlangıç olduğunu kanıtlar niteliktedir. Kendisinden gizlenen gerçekler su yüzüne çıkarken Olivia, bunların bedelini canıyla ödemek zorunda kalabileceğini fark eder.

Kendi acılarıyla boğuşan bir vampir tarafından kaçırılarak fanilerin köle ve yemek olarak kullanıldığı kan dondurucu Kâbuslar Şehri'ne götürüldüğünde Olivia'nın hayatta kalmak için tehlikeli bir oyun oynaması gerekir. Başkalarının koruması altında geçirdiği bir ömürden sonra dizginleri ele alıp kanlı kaderinin pençelerinden kaçmayı başarabilecek midir? Yoksa attığı her adım onu gölgelerin daha da derinine mi götürecektir?

"Garcia'nın seçilmiş kişi temasına getirdiği bu ateşli ve taze kan sizi daha ilk sayfadan ele geçirecek. Vampirler ve her saniyesine değecek, yavaş yavaş büyüyen bir tutku mu arıyorsunuz? İstediğiniz her şeyi ***Gölgenin Öpücüğü***'nde bulacaksınız. Beş heyecan verici yıldız!"
—**Sarah M. Cradit**

Yetişkin Okurlar İçindir!

Çeviren: Serpil Çelebi

"Rebecca L. Garcia, ***Gölgenin Öpücüğü***'nü âdeta vampir notalarıyla karanlık ve büyülü bir senfoni olarak bestelemiş."
—Casey L. Bond

"***Gölgenin Öpücüğü*** gerçeküstü bir vampir dünyasının kapılarını aralıyor. Rebecca Garcia hayal gücünüzü ve kalbinizi tadına doyamayacağınız fantastik bir diyara götürecek."
—Rebel Heart Book Blog

"Sırlar, ihanet, seksi bir vampir ve başa çıkamayacağınız bir cinsel gerilim… ***Gölgenin Öpücüğü***'nün gotik dünyasını tek ısırıkta yutmak isteyeceksiniz."
—A Midsummers Nights Read

indigo

Bazı kaderler, gölgelere aittir.

GÖLGENİN ÖPÜCÜĞÜ - REBECCA L. GARCIA

GÖLGENİN ÖPÜCÜĞÜ

REBECCA L. GARCIA

Çeviren: Serpil Çelebi

İNDİGO KİTAP





Bu kitaptaki karakterler hayal ürünüdür.
Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik
tesadüfidir ve yazar tarafından tasarlanmamıştır.

Bu kitap hassas içerik barındırmaktadır:

Bu kitap yetişkin dili, intihar söylemi, yetişkinlerde insan kaçakçılığı, kan, şiddet, cinsel içerik ve cinayet içerir.
Bu kitap 18 yaş ve üzeri okuyucular için hazırlanmıştır.

İthaf:

Sarah Elyse Rodriguez'e
Bu dünyayı benim sevdiğim kadar sevdiğin için.

Çalma Listesi

Dark Paradise – Lana Del Rey
Raise the Dead – Rachel Rabin
Devil's Playground – The Rigs
When It's All Over – Raign
Can't Help Falling in Love – Tommee Profitt
Immortal – Marina

GÖLGENİN ÖPÜCÜĞÜ'NE ÖVGÜLER

"*Gölgenin Öpücüğü* sizi daha ilk sayfadan içine çekiyor ve Garcia'nın seçilmiş kişi klişesine getirdiği yeni, seksi yaklaşım sizi sımsıkı sarıyor. Vampirler, yavaş büyüyen ama beklemeye değer bir aşk ve tek bir yatak? Uzaklarda aramayın! Parıldayan beş yıldız."

— *Sarah M. Cradit,*
Kingdom of the White Sea'nin Çoksatan Yazarı, USA Today

"Rebecca L. Garcia, *Gölgenin Öpücüğü*'nde vampir notalarından oluşan karanlık, büyülü bir senfoni bestelemiş."

— *Casey L. Bond,*
When Wishes Bleed'in yazarı

"Daha önce hiç böyle vampirler okumamıştınız. Garcia gerilim dolu bu çarpık hikâyede dişlerini gösteriyor. Beş yıldız!"

— *Rebecca Gray,*
Ruined'ın yazarı

"Tehlikeli ve baştan çıkarıcı vampirler, ters köşeler, sayfaları çevirmenizi sağlayacak kadar ateşli bir hikâye."

— *Cameo Renae,*
Hidden Wings'in Çoksatan Yazarı, USA Today

"Gerçekten baştan çıkarıcı bu vampir masalında ihanet ve fedakârlık derinden ısırıyor!"

— *Tish Thawer,*
Witches of Blackbrook'un ödüllü yazarı

"Garcia'nın yaratıcı, modern ve duygu dolu kitabı *Gölgenin Öpücüğü*, tek ve unutulmaz bir dokunuşun büyüsüyle vampir hâkimiyeti severleri büyüleyecek."

— *K.L. Kolarich,*
The Haidren Legacy'nin yazarı

"*Gölgenin Öpücüğü*, vampirlerin gerçeküstü dünyasında geçiyor. Çok iyi yazılmış bu hikâye, hayal gücünüzü ve duygularınızı yepyeni bir düş dünyasına taşıyor."

— *Rebel Heart Kitap Blogu*

"*Gölgenin Öpücüğü* üstesinden gelebileceğiniz(-i düşündüğünüz) tüm cinsel gerilime sahip seksi bir vampirin olduğu, sırlar ve ihanetle dolu gotik bir manzarada geçiyor. Sayfaları yeterince hızlı çeviremedim!"

— *A Midsummers Nights Read*

"*Gölgenin Öpücüğü* ihanet, karanlık bir ortam, politika ve sırlar barındırıyor. Gizemli bir aura ile boyanmış, kendini açığa çıkaran karakterler; sihirle dolu, asil bir dünya yapısı ve bağımlılık yapan bir yazım tarzı."

— *Sophie Koufes, Digital Dirty Girl Kitap Blogu*

GİRİŞ

SEBASTIAN

Dördüncü kan mağarasını açtığımda burnuma bakır ve eskiden kalma ter kokusu doldu. Duyduğum kemanın melodisi beni merdivenlerden aşağı çekti. Giderek büyüyen, bazıları çoktan fanilerle ziyafet çekmeye başlamış bir vampir kalabalığının arasından geçtim. Zorlukla yutkundum. Kaçmaya çalıştığım şeye yenik düşmeden önce ihtiyacım olanı elde etmek için bunun son şansım olduğunu anladığımda umutsuzluğun karanlığı göğsüme çöktü.

Kaba eller arkamdan omuzlarımı kavrayınca saldırmaya çalışan her kimse öfkemi üzerine boşaltmaya hazır bir şekilde etrafımda döndüm. Ancak bana dokunan kişinin en iyi iki arkadaşımdan biri olan ve kontrolümü tamamen yitirmemi engelleyen Erianna olduğunu gördüğümde kendimi elinden kurtarıp uzun bir nefes vererek geri çekildim.

"Seb, dur." Erianna beni, içinden kadınların tatmin dolu feryatlarının yankılandığı bir çadırın arkasına çekip kan sıçramış duvara yasladıktan sonra ruhuma baktı.

"Bırak," diye uyardım ellerini omuzlarımdan iterek.

"Bırakmazsam ne yaparsın?" Kaşlarını kaldırdı, kahverengi gözlerinde en ufak bir korku belirtisi yoktu. Kırmızı ışıklar koyu teninde parlıyor, parmaklarındaki gümüş yüzükleri

aydınlatıyordu. Bir savaşçının yüzükleriydi bunlar. "Dövüşte seni yeneceğimi ikimiz de biliyoruz. Senden yüzyıllarca üstünüm." İçini çekip omuzlarını geriye atarak odada bulunan diğer kişilere baktı, onlar da kendilerini yaptıklarına kaptırmışlardı.

Erianna haklıydı. Boş bir tehdit savurmuştum ve ikimiz de bunu biliyorduk. "Ben oraya gidiyorum," diyerek beni paylamakla uğraşmaktan kurtardım onu. "Adam burada ve kraldan da nefret ediyor."

Dişlerini göstererek tısladı. Aramızdaki mesafeyi kapatıp ağzını kulağıma yaklaştırdı. "Sözünü ettiğin şey ihanet."

"O, faniliğimi geri almamın tek yolu."

Erianna başını iki yana sallayarak bir adım geri çekildi. "Hayır. Başka bir yolu daha var. Olmak zorunda."

"Ne o zaman?" diye bağırdım, beni tutan son dizginleri de koparark. Sesimi alçaltmaya çalıştıkça çaresizlik içime işliyordu ama öfke de baş edemediğim bir düşmana dönüşüyordu.

"Tekrar fani olmak istediğini biliyorum ama yolu bu değil."

Başka bir vampir bize dik dik bakınca gerildim, yeşil gözleri Erianna'ya sabitlenmişti. Erianna buralarda fazlasıyla tanınıyordu; kralın ordusunda bir savaşçıydı ve bir büyücü tarafından büyüyle dövülmüş hançerini kullanma becerisiyle ün salmıştı. O hançer bize gerçekten zarar verebilecek birkaç silahtan biriydi.

"Ben başka yol göremiyorum." Önce Erianna'nın görüş alanından çıktım, sonra da kapıya doğru ilerledim. Beni durdurabilirdi ama hayal kırıklığına uğrayarak iç geçirmesi, indirebileceği herhangi bir darbeden daha çok acı vermişti.

Başımı iki yana sallayarak kendimi topladıktan sonra kapıdan geçip arka taraftaki loş bir odaya yöneldim. İçeride Sanmorte'deki en tehlikeli örgüt olan Malum Dominor'ın üyelerinden biri vardı. Oturduğu koltuktan üflediği duman

yonca kokuyordu. Sözümona ailelerinde yüksek rütbeli biri değildi ancak beni, kralın iksirini nerede sakladığını söyleyebilecek birine yönlendirebilirdi.

"Cane." Başımla selam verdikten sonra duvara yaslandım. "Diğerleri nerede?"

"Bunun fazla önemli olduğunu düşünmediler," dedi omuz silkerek. "Dövmelerini yaptırmışsın bakıyorum."

Çenemi sıkarak yukarı baktım. O dövmeleri hiç istememiştim ama kan sarhoşluğunun verdiği sersemlikle bir şeyler hissetme ihtiyacım yüzünden onları üzerime işletmiştim. Erianna'yla Zach'i bulana kadar bu böyle sürüp gitmişti. Üzerimdeki çizimlerden artık pişmanlık duyuyordum. Bunlar vampirlerin işaretleriydi; yırtıcılığı simgeleyen bu çizimler, tekrar ölümlü olduğumda sonsuza dek kollarımda ve boynumda kalacaktı. "Evet." Kötü şöhretli Malum Dominor hakkında pek bilgim yoktu ama liderinin bir dâhi ve pislik olduğunu duymuştum. Öyle ya da böyle Sanmorte'nin her yerinde bağlantıları vardı ve istediğimi elde etmek için son umudumdu. "Neyin peşinde olduğumu duydun mu?"

"Senin için alacağımız bir şey değil o," dedi kayıtsızca.

"O zaman neden buluşmayı kabul ettin?" diye sordum içimde kaynayan öfkeyle. Her yeni soruşturma beni çıkmaza sokuyordu. Görünüşe göre tek yol Fanilik İksiri'ni almaktı. İksiri elinde tutan adam, dünyada ondan vazgeçmezdi.

"Ona sahip olan kişiye yaklaşmanın bir yolunu biliyoruz."

"Yani krala mı?" Kıkırdadım. "Ona çoktan sordum."

"Sormak mı?" Dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Onu çalmak zorundasın."

"Mümkün değil." Purosundan çıkan dumana bakarak o dumanı ciğerlerime çektim. "Şansımı denedim."

"Bir kız var," dedi yavaşça. "Seni ona yaklaştırabilecek biri."

"Kim?"

Purosunu bitirip gümüş bir tabağın üzerine koydu. "Bir büyücü. Bu bilgiyi almak kolay olmadı. Kız çok önemli biri."

Ellerimi ceplerimden çıkararak Cane'e yaklaştım. "Ne istiyorsun?"

Arkasına yaslanıp ikinci purosunu yaktı. Oda, geçmişe takılıp kalmış şehrin kalanına kıyasla oldukça moderndi. Cane'in oturduğuyla diğer deri koltuğun arasındaki cam masadan elektrik lambaları yansıyordu. Duvarlar, şehrin elektriksiz günlerinden kalma resimlerle süslenmişti. Aslında tek fark sokak lambalarıydı. Diğer her şey aynı kalmıştı. Arnavutkaldırımlı yollarla Gotik mimarinin kendilerine has cazibeleri vardı ama ben kendi krallığımdaki teknolojiyi özlüyordum. Odanın arka tarafında duvara çakılmış zincirlere bakarak kaç fani hayatın bu prangalarda sona erdiğini ve o fanilerden hangisinin, kulüpte vampirlere servis edilmek için sırada olduğunu merak ettim.

Yavaşça ayağa kalktıktan sonra dudaklarını ıslattı. Buz gibi çelikten bakışları bana bir yırtıcınınkini hatırlattı. O kısık ama keskin gözler, bu adamın benden çok daha yaşlı olduğunu söylüyordu. Yüzyıllardır aynı şeyi yapmaktan henüz körelmedikleri için yeni vampirlerin gözlerinde ışık varmış gibi görünürdü. Ölümsüz olmak bir lanetti. "Erianna'yı istiyoruz."

Kapıya göz atarken kalbim bir sonraki atışında tekledi. "Erianna size katılmayacak."

"Salvor onun da bizimle birlikte hizmet etmesini istiyor."

Salvor. Demek sözde ailelerinin reisinin adı buydu. "Onu zorlamayacağım."

"Bunu senin için yapacak zaten," dediğinde gerildim. Ne kadarını görmüşlerdi? Erianna'nın bana karşı korumacı olduğunu çoğu insan biliyordu. Aramızda bir bağ kurulmuş ve o abla

rolünü üstlenmişti ama ne kadar yakın olduğumuzu çok az kişi bilirdi. "Beni takip ediyordun yani."

"Onu takip ediyordum," diye belirtti. "Onu bize teslim edersen sana bilgi veririz."

Gözlerimi kıstım, tekrar oturduğunda ben de karşısındaki koltuğa oturdum. "Vereceğin bilginin buna değeceğini nereden bileceğim?" Beni bu büyücünün kim olduğunu bulmaya götürecek herhangi bir şey elde etmeyi umuyordum çünkü bu konuşmadan Erianna'ya bahsetmemin imkânı yoktu. Cane haklıydı. Benim için onlara katılırdı ama ben ondan bunu istemeyecektim. Bu adamlar fanilere acımasız davranırdı ve ben Erianna'yı tanıyordum. Bundan nefret ederdi; bu adamlarla aynı şeyi yapmak onu öldürürdü, özellikle de eylemlerin çoğu soğukkanlı cinayetleri içeriyorsa.

Günahkârlar ve azizlerden oluşan bir şehirdeydik; azizler azınlıktaydı. Ahlaki değerlere sahip bir vampirle nadiren karşılaşırdım ama Erianna ve Zach bu değerlere sahip olanlardandı. Erianna'yı yozlaştırmalarına, istemediği bir şeyi yapmaya zorlamalarına izin vermezdim. Onu zorlayabilecek fazla kişi yoktu ancak herkesin bir zaafı vardı. Erianna'nın zaafı ailesiydi. Bizdik.

Parmaklarını dizine vurarak uzun uzun üfledi ciğerlerindeki dumanı. "Kıza talep çok."

"Büyücülerin çoğu öyledir," dedim omuz silkerek.

"Bu seferki farklı." Öne doğru eğilip dirseklerini dizlerine dayadı. "Kendisi... önemli biri. Bu anlaşmadan vazgeçersen aptallık etmiş olursun. Fazla bir şey istemiyoruz."

"Yalnızca arkadaşımı istiyorsunuz," dedim burnumu buruşturarak. O sırada bitişik odadan bir çığlık yükseldi.

Cane kapıya doğru ilerleyerek, "Kendilerini asla kontrol edemiyorlar," dedi ters ters. Kapıyı itip açtıktan sonra beslenme alanına doğru bağırdı. "Felix, çıkar şunu buradan." Göremediğim

birini işaret edip kapıyı çarparak kapattı. Kendini çabucak toparlayarak elini kısa sarı saçlarının arasından geçirdi. "Bu kız kralın istediği biri."

"Neden?"

"Başka bir şey söylemeden önce ödeme yapman gerekiyor."

Dişlerimi sıkarak yavaşça ayağa kalktım. "Erianna'yı vermeyeceğim."

Gözleri öfkeyle parlıyordu, sakin görünümünü bozan tek şey buydu. "Buna pişman olacaksın. Kalon o kızı öldürecek ve iksiri ele geçirme şansın sonsuza dek yok olacak."

Kalon. Kralın kardeşi. O piçten nefret ediyordum. "Arkadaşlarımdan vazgeçmektense sonsuza dek vampir olmayı yeğlerim."

Burnundan gülerek kapıyı işaret etti. "O zaman konuşacak başka bir şeyimiz yok. Dışarıda dikkatli olsan iyi edersin, biliyorsun. İnsanlar her zaman kaybolur, kralın gözdeleri bile."

Normalde üstü kapalı tehditleri görmezden gelirdim ama Malum Dominor göz ardı edilecek bir örgüt değildi. "Herhangi bir şey olursa değerli Salvor'ınızın Erianna'yı işe alma şansını sonsuza dek kaybedeceğine eminim."

Cane başka bir şey söyleyemeden oradan ayrılıp her yerine kan sıçramış odadan hızla geçtim. Erianna kapının yanında bekliyordu, ben de elinden tutup onu loş koridora çektim. "Burada işimiz bitti. Adam hiçbir şey bilmiyor."

Gözlerini kıstı, ilk başta bir şey söylemedi ama bakışlarını şüphe kaplamıştı. "O zaman ne diye seninle buluşmayı kabul ettiler?"

"Kalon'un istediği bir büyücü hakkında bir şeyler biliyor o kadar. Hepsi bu. Ödeme yapmaya değecek bir şey değil."

"Kalon mu?" Alışkanlıkla eli hançerine yaklaştı. "Tabii ki bu işin merkezinde o olacaktı. Her zaman öyledir."

"Ona ulaşmanın bir yolunu zaten biliyorum. Bu adamlara ihtiyacım yok."

Bileğimden tutarak beni merdivenlerde durdurup yüzümü kendine çevirdi. "Gwen'le tekrar yakınlaşacaksın, değil mi?"

"O, Velda'nın kızı. Onlarla birlikte yaşıyor."

"Seni neredeyse yok ediyordu, yoksa ailene ne yaptıklarını mı hatırlatayım?" dedi.

Kaşlarımı çattım, ailemin kanı kurutulmuş bedenleri vücudumda bir ürperti yaratırken zihnimde ölümün görüntüleri dolaşıyordu. "Hayır ama Kalon'a yaklaşmanın tek yolu bu. O kızın kim olduğunu ve ihtiyacım olan şeyi bana nasıl sağlayabileceğini öğrenmek için tek yol bu."

"Fani olmak ailenin kaybını silip götürmeyecek," dedi sonunda, bu maceraya atıldığımdan beri ilk defa fikrini ortaya koyarak. "Onları geri getirmeyecek."

"Hayır ama vampir olarak ölürsem onları bir daha asla göremeyeceğim. Yeraltı dünyası beni bekliyor ve ailem orada değil. Velda benden ailemden daha fazlasını aldı. Onları tekrar görebilme yeteneğimi çaldı. Bulacağım huzuru çaldı." Erianna derin bir iç çektiğinde arkama bakmayı reddederek basamakları tırmandım.

Karanlığın hüküm sürdüğü, çöp konteynırlarından yayılan çöp kokusunun alkol ve kan kokusuna karıştığı ara sokağa çıktığımızda gecenin sert havası yüzümüze çarptı. Ötemizde, Kâbuslar Şehri olarak adlandırılan şehrin ışıkları gökteki yıldızlar gibi parlıyordu.

Ruhumun bedeli ne olursa olsun Kalon'a yaklaşacaktım. Bu kız her kimse, hayatımı geri kazanmamın anahtarıydı ve hayatımın parmaklarımın arasından kayıp gitmesine izin vermeyecektim. Bir daha asla.

BİR

OLIVIA

Dışarıdan gelen bir uğultu beni uykumdan uyandırdı. Battaniyemin altından dışarı baktığımda penceremin önünde duran uzun bir figür fark ettim. Ayın soluk ışığı gölgelerin içinde parlayan bir çift masmavi gözü ortaya çıkarıyordu. Sivri dişlerinin anlık bir görüntüsünü yakalayınca kalp atışlarım tekledi. Battaniyeyi başımın üstüne çekip boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışarak gözlerimi kapattım.

Orada hiçbir şey yok, dedim kendime. *Bu senin hayal gücün. Güvendeyiz. Buradayken bize ulaşamazlar.*

Örtüyü yüzüme indirip yavaşça dudaklarımı sıyıran pamuk ipliklerinin tepesinden baktım. Figür ortadan kaybolmuştu.

İçimi çekerek omuzlarımı geriye doğru bıraktım ama ensemdeki tüyler hâlâ dimdik duruyordu. Sezgilerim güvende olmadığımı haykırıyordu. Battaniyeyi üzerimden attım ve kendimi, battaniyenin beni canavarlardan koruyacağını sandığım çocukluk zamanlarımdaymışım gibi hissederek yataktan çıktım. Artık on dokuz yaşındaydım ve hikâye kitaplarındaki canavarlar da gerçekti. Bizi istiyorlardı.

Ayaklarımı kalın halıya bastım. Dün yaktığım mumların odaya sinen yanık vanilya kokusunu içime çektim. Döndüm ve ayışığının camlarından süzüldüğü pencereye odaklandım.

Yanından geçerken şifonyerimin üzerindeki lambayı yaktım, gece göğüne düşen yansımama doğru ağır adımlarla yürüdüm. Küçük odam yumuşak bir parıltıyla aydınlanıyor, beraberinde sahte bir güvende olma hissi getiriyordu.

Karanlığa dikkatle bakarak cama dokunurken parmaklarım titredi. Lonca muhafızlarından biri akşam sisinin içinde turladıktan sonra ön kapının dışındaki görev yerine geçti.

Buraya hiçbir şey giremez, diye hatırlattım kendime.

Bizi, krallığımız Baldoria'nın kıyılarını tehdit eden kadim vampirlerden koruyan Fani Varlıkları Koruma Loncası'nın himayesindeydik.

Evimizin etrafı duvarlarla çevriliydi ve alarm sistemimiz, tüm girişlerde de hareket sensörlerimiz vardı.

Figür, hayal gücümün ürünü olmalıydı. Düşüncelerimi kuşatan o yırtıcı gözlerin görüntüsünden kurtulmak için başımı salladım. Bu, kâbuslarımın gerçeklikle iç içe geçtiği ilk sefer değildi ama korkularım haklı nedenlere dayanıyordu. Annemle ben büyücüydük, tanrıların ve çiftleştikleri fanilerin soyundan gelen nadir bir ırka dahildik. Büyümüz bizi tanrılara bağlıyordu.

Azıcık bir büyü, birçok faniyi Sanmorte'ye gitmek zorunda bırakabilirdi. Vampirlerle dolu bu karanlık krallık hakkında bildiklerim çok azdı ama edinebildiğim bilgilere göre geçmişe saplantılıydılar. Baldoria'nın aksine Sanmorte'de cep telefonu ya da modern teknoloji ürünleri yoktu, muhtemelen sadece evlerini aydınlatmak için elektriği kullanıyorlardı. Sanırım yüzyıllarca yaşadıkları için kendi zamanlarına sıkışıp kalmışlardı. Annem, onların modern silahlara ya da teknolojiye ihtiyaçları olmadığını söylüyordu. Bunun yerine büyücüleri köleleştiriyorlardı ve bizim büyümüz onların gücü oluyordu.

Muhafızın evin ön tarafını turlamasını izledikten sonra dikkatimi kapının yanındakine yönelttim. Duvarların ardında ve ağaçlar boyunca uzanan koyu karanlık, şehrin parlak ışıklarıyla bölünüyordu.

Alanı bir kez daha taradıysam da olağandışı hiçbir şey görmedim. Keşke birinin beni izlediği fikrini aklımdan çıkarıp atabilseydim ama izlendiğime dair tüyler ürpertici bu his benimle kaldı.

Gözlerimi devirdim. Aşırı tepki veriyordum. Birileri içeri girmeye çalışsa alarmlar çalardı. Muhafızlarım dikkatliydi ve etrafta dolaşıyorlardı ki eminim arazide bir vampir dolaşsaydı durum bundan farklı olurdu. Astor'ın ölümü beni paranoyaklaştırmıştı.

Oluşan basıncı azaltmak için parmaklarımı şakaklarıma bastırdım. Neredeyse gece yarısıydı. Bir kez daha uykuda kalmaktan acizdim. Kâbuslarla uyandığım art arda yedinci gece olmalıydı. Bu defaki fazlasıyla gerçek hissettirdi.

Solgun dolunaya bakarken nefesim camı buğuladı. Gece benim favori zamanımdı. Siyah tuvalin üzerindeki parıldayan yıldızları görmenin mistik bir yanı vardı. Ufukta karaltılar halinde görünen ağaçlar, yumuşak esintiyle hafifçe sallanıyordu. Kapıda görevli muhafız bölgesinde volta atıyordu. Annem bu pozisyonu yeni birinin devralacağını söylemişti. Sanırım bu, oydu.

Astor'ın yerini almıştı.

Erkek arkadaşım öleli daha on dört gün olmamış gibi herkesin kolaylıkla hayatına devam edebildiğini fark ettiğimde boğazımda bir yumru oluştu. Dökülmeye başlayan gözyaşlarımı, kazağımın koluna silerek hızlıca kuruladım. Artık böyle hissetmek istemiyordum.

Dışarıdaki muhafızların enerjilerine odaklanarak duygularını hissetmeme yetecek kadar kalbimi açtım. Gözlerimi kapattığımda onlardan gelen birçok farklı duyguyu hissedebiliyordum,

özellikle de kapıda görevli olandan. Heyecanlı ve hatta neşeliydi, silahını tutarken sırıtıyordu. Derin bir nefesle onun duygularının içime dolmasına, göğsümdeki ağırlığı hafifletmesine izin verdim ama her zamanki gibi başkalarının duyguları sadece dikkatimi kederimden uzaklaştıracak bir oyalanmaydı.

Yatak odamın kapısı gıcırdayarak açıldı ve annem elinde en sevdiğim mor kupam, içinde de buharı tüten bir fincan kakaoyla içeri girdi. Burnuma çikolatayla karıştırılmış hafif bir tarçın kokusu çarptı. "Işığının yandığını gördüm." Yanaklarımdaki gözyaşı izlerini görünce kahverengi bakışları kısıldı. "Bir şey yemeyeceksen en azından bir şeyler içmen lazım, al bakalım." Yere saçılmış kıyafet karmaşasını geçti, kupayı komodinimin üzerine bırakıp yatağımın kenarına oturdu. Tepeden tırnağa siyah spandeks* giymişti. "Gitmeden önce seni görmek istedim."

Kakaoyu inceledim. Tabii ki bir sorun olduğunu biliyordu. Beni görmeye gelmesinin ışığımın açık olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu. "Bu defa hafta dolmadan geri dönecek misin?"

"Evet."

"Bana sebebini söylemeyeceksin sanırım. Son görevinden daha yeni döndün."

Gülümsemeye çalıştı. "Endişelenmeni gerektiren bir şey yok."

"Lütfen," dedim çekinerek. "Bana neler olduğunu söyleyebilirsin. Sürekli içeride sıkışıp kalmaktan bıktım." Dudaklarımı ıslatıp yanma oturdum. "O kadar da parçalanmış değilim."

"Biliyorum." Bir tutam siyah saçı kulağının arkasına attı. "Durum biraz karışık. Bu zamanı dinlenmek için kullan. Başında yeterince şey var zaten." Omzumu okşadı ama geri çekildim.

* Kumaş türü, likra (ç.n.)

Özür dilemek için ağzımı açtım. Bütün bunlar onun suçu değildi ama onu uzaklaştırmamak da elimde değildi.

"Draven sana eşlik etmek için yakında burada olacak."

"Korumaya ihtiyacım yok."

"O senin arkadaşın."

"Biliyorum." Ensemi ovuşturdum. "Peki loncada olmasaydı arkadaş olmamıza izin verecek miydin acaba?"

"Elbette," dedi ama ikimiz de bunun bir yalan olduğunu biliyorduk. Loncadan olmayan hiç kimse bu eve girip çıkamazdı. Evden çıkmama izin verilen nadir durumlarda yanımda hep Draven, Astor ya da annem olurdu. On sekiz yaşıma bastığımda dizginleri biraz gevşetmesini beklemiştim ama olmadı. Artık neredeyse yirmi yaşındaydım ve hâlâ sıkı bir şekilde korunuyordum. Sanırım bu büyücülükle birlikte gelen bir özgürlük yanılsamasıydı. İşe yaramaz bir büyücü olsa bile...

"Bir şeyler döndüğünü biliyorum." Bunu uzun uzadıya düşünmüştüm. "Astor'la bir ilgisi varsa lütfen söyle bana. Bunu kaldırabilirim. Gerçeği bilmem lazım."

"Onunla ilgili değil." Tereddüt etti, ardından içini çekti. "Birkaç vampir saldırısı oldu ama endişelenme. Kontrol altına aldık."

Göğsüm sıkıştı. "Ismore'da mı?" Güney Baldoria'daki en büyük şehir bizimkiydi. Vampirler nadiren şehrin bu kadar içine girerdi. Bakışlarım pencereye kayarken gördüklerimin gerçek olması ihtimaliyle gözlerim büyüdü.

"Kenar mahallelerde kalıyorlar," diyerek dikkatimi yeniden üzerine çekti. "Şehre girmeleri pek olası değil ama yine de hazırlıklı olmamız gerek."

Midem kasıldı. "Sence Astor onlardan biri tarafından mı öldürüldü?"

"Hayır. Onunki..." Sesi giderek azalırken başını önüne eğdi.

"İntihardı." Buna inanmasam da cümlesini tamamladım.

"Ölüyordu, hayatım," dedi sanki bu konuşmayı daha önce hiç yapmamışız gibi. "Saldırılar ondan sonra başladı... Biliyorsun. Bununla kendine işkence ediyorsun. Ortada bir neden yokken neden aramayı bırakman lazım."

İnanmak istemiyordum fakat bütün kanıtlar –Astor'ın annesine yazdığı not ve beni sevdiğini söyleyen sesli mesajı– ortadaydı. Belki daha fazlası olduğunu düşünerek aptallık ediyordum ama mesajını dinleyip sesindeki çatlamayı duyduğumda ona yardım edemediğim gerçeği beni mahvetmişti. Bir parçam bunun gerçek olmadığını, bana bir veda bile etmeden gitmediğini ve bir şekilde alternatif bir evrende, çok geç olmadan bu acıyı ortadan kaldırma şansımın olabileceğini umuyordu.

Annem tek kelime etmeyip kakaomdan çıkan buhar çizgisini izlemekle yetindi.

"Önce bana söylerdi... Öylece kendini öldürmezdi. Astor'ı tanıyorum ben." Sesim çatladı. "Yani *tanıyordum.*"

Acımayla dolu üzgün bakışları karşısında içimi çektim. Onunla tartışmanın pek bir anlamı yoktu. "Üzgünüm Olivia ama gerçek bu. Cinayeti kanıtlayacak hiçbir delil yok ve bıraktığı şu not..."

"Biliyorum." Ağzımı sımsıkı kapatarak yere baktım.

Dudakları aralandı. "Keşke hepsini ortadan kaldırabilseydim."

"Biliyorum anne. Bu gece dışarıda dikkatli ol."

"Olacağım." Gülümsedi ama gülümsemesi yorgun gözlerine ulaşmadı. "Ben yokken biraz dinlenmeye çalış. Hâlâ ayakta olmana şaşırdım."

"Kâbuslar yüzünden," diye açıkladım.

Dizimi sıktı. "Papatya çayı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler." Gülümsemeye çalıştım. "Belki yarın Astor'ın annesini görmeye gidebiliriz. Yakında geleceğime söz vermiştim."

Omuzları düştü. "Şu an olmaz."

"Vampirlerin şehre gelmeyeceğini söylemiştin."

"Bu saldırılarla ilgili riske giremem. Ona, eve gelip gelemeyeceğini sorabilirim ama."

İstediğim şey ortam değişikliğiydi ama vazgeçtim. "Peki, sorun değil."

Alnını ovuşturarak kırışıklıkları düzeltti. Çaresizliğini hissedebilmek beni içgüdüsel olarak ona çekiyordu. Acısı benim acım oldu, ikimiz de kaçamadığımız bir umutsuzlukla sarmalandık.

Eline dokunduğumda parmaklarımı sıkarak karşılık verdi. Üzerime bir ağırlık çöktü ve onun kasları gevşedi. Solukları ağırlaştı. "Dur." Elini benimkinden ayırdı. "Bunu yapmandan hoşlanmadığımı biliyorsun."

Öfkesinin elektrik yükü gibi havada cızırdadığını hissederken titreyen dudaklarım yüzünden zorlukla yutkundum. Ayağa kalkıp saatine baktı. Kırgınlığımı saklamaya çalıştım ama bunu hiç beceremezdim. Bu yüzden kakaomu alıp bardağın içine baktım.

Anlayamıyordu. Onu ve diğerlerini daha iyi hissettirmek, yapabildiğim tek şeydi. Değerli kaynaklarını beni korumak için harcıyorlardı ama bir değerim yoktu. Bana büyük bir hayal kırıklığından başka bir şey değilmişim gibi hissettiren, tapındığımız dört tanrı ve tanrıçanın soyundan geliyorduk. Biz büyücülerden dünya üzerinde çok az kaldığı halde ben henüz gerçek büyümü kullanamıyordum bile. Elementlere hükmetme ve büyü yapma yeteneğim kapana kısılmış, ne kadar denersem

deneyeyim ulaşamadığım donuk bir şeydi. Kullanabildiğim tek büyü, sihre sahip olduğum gerçeğiyle güçlenen empati yeteneğimdi.

Hayal kırıklığını benden saklamaya çalışsa da hissediyordum. Dünyadaki haykırışların beni kalıcı bir depresyona sokmasını engellemek için zihnimde oluşturduğum bariyer, empati yeteneğimin beni tamamen ele geçirememesini sağlayan sahip olduğum tek şeydi. En değersiz hediye kolayca benim olmuştu. Büyücüler dört elemente hükmedebilirlerdi ama hepimiz burcumuza göre değişen benzersiz bir yetenekte ustalaşabilirdik. Benimki çakraları açık olması adıyla da bilinen empatiydi. Büyümüz, ölümlülerin sahip olduğu tüm yetenekleri artıran bir hediyeydi.

Ben Balık burcuydum, tıpkı yeraltı dünyasının tanrıçası Salenia gibi su grubuna dahildim. Annem Kova burcuydu, tıpkı aşk tanrıçası Vaneria gibi o da hava grubundandı. Güçlü sezgilere ya da onların deyimiyle durugörü sahibiydi. Uyanık olduğumu ve sıcak bir kakaoya ihtiyacım olduğunu da muhtemelen bu sayede biliyordu. Bir şeyler ters gittiğinde hissederdi.

Annem telefonunu kontrol etti. "Gitmem gerek. Bir şeyler yemeye çalış." Durup pencereden dışarı baktı. "Draven gelmiş."

Gözyaşlarımın izlerini sildim ve sıcak çikolatamı içerek annemin odadan çıkışını izledim. Gözlerim, göğsüme dökülen karmakarışık parlak kızıl saçlarımın aynadaki yansımasına takıldı.

Kapı zili çalarken saç fırçamı bulmak için yataktan çıktım ve üzerime bir hırka geçirerek aceleyle aşağıya indim.

Draven bana bakmak için arkasına döndü ve yeşil gözleri benimkilerle buluşunca gülümsemesi yumuşadı. Yüz altmış santim boyundaki annemden otuz santim daha uzun olmasına rağmen annem her zaman ortamdaki yetkili olarak görülürdü.

Annem saçlarını sıkı bir atkuyruğuyla toplamıştı. Kıvrımlarını saran likralı üniforması, onun gerçekte olduğundan daha erkeksi görünmesini sağlamıştı.

"Ona iyi bak," diye emretti.

Draven başıyla onayladı. "Hayatım pahasına."

Annem bir zamanlar şemsiye tutucu olan askıda sallanan kılıcını aldı ve Draven bana göz kırptı. Normalde onun varlığı endişelerimi yatıştırırdı ama annem o kılıcı yalnızca vampir avlayacağı zaman yanına alırdı.

Draven evin içine adım attı. Ayrılmadan önce annem, atkuyruğu yaptığı kuzgun karası saçlarını savurarak geri döndü. "Sırf Draven buna mecbur diye sen de bütün gece ayakta kalma."

"Biraz dinlenmesini sağlayacağım," dedi Draven.

Annemin omuzları gevşedi. "Bir şeye ihtiyacın olursa..."

İç çekerek konuştum. "İyi olacağız." Kaşlarımdan birini ona doğru kaldırdım. "Güvende kal."

"Tamam. Seni seviyorum," deyip aceleyle kapıdan çıktı.

"Ben de," diye bağırdım ama kapı çoktan kapanmıştı.

Geçtiğimiz birkaç haftada onu ne kadar çok özlediğimi fark ederek dudaklarımda küçük bir gülümsemeyle Draven'a doğru koştum. O da kollarını bana doladı. Yanağım, üzerindeki siyah-gri kıyafetin dar, elastik kumaşına sürtündü. Onu nadiren üniformasız görürdüm.

"Biraz uyumamı sağlayacaksın, değil mi?" Bırakmak istemedim. Astor'ın gitmesiyle annem dışında bana kalan tek şey Draven'dı.

Sırıttı. "Bunu sadece annenin hatırı için söyledim. Sana asla istemediğin bir şeyi yaptıramam."

"Seni özledim." Gülüşünü yakaladım, sonra bir adım geri çekildim. "İş nasıldı?"

"Lonca çok yoğundu. Emniyet had safhada." Koridordaki sarı ışığın altında dururken bronz teninin onu son gördüğümden bu yana daha da koyulaştığını fark ettim. Muhtemelen dışarıda daha çok antrenman yapıyor, son zamanlarda sıcak olan havayı da loncanın karargâhından çıkmak için bahane olarak kullanıyordu.

"Biliyorum." Hırkama daha sıkı sarındım. "Annem saldırılardan bahsetti."

Koridor duvarına yaslanırken gözleri irileşti. "Sana bundan bahsetmesine şaşırdım."

"Durumu daha bu akşam öğrendim. Senin de başka bilgi vereceğini sanmıyorum."

"Benden vermememi istedi."

"Ne arkadaş ama," dedim alayla ve arkamı dönüp her zamanki yerimiz olan mutfağa doğru ilerledim. Parlak ışık titreşerek uzun mermer tezgâhı, siyah tabureleri ve paslanmaz çelikten mutfak eşyalarını gözler önüne serdi. Mutfak bir sanat galerisi olsaydı annemin zevkinin vitrini olurdu.

Ben bir bardak su içerken Draven kapıda durup ayaklarına baktı. "Daha erken gelmediğim için özür dilerim."

"Senin suçun değildi."

Burun delikleri genişledi. Emirlere uymak zorundaydı ve belki de lonca, özellikle bu saldırılar yüzünden gitmesine izin vermemişti.

"Anlıyorum."

"Gelmek istedim. Gelmeliydim."

Bir şekilde göğsüm daha da ağırlaştı. "Sorun yok."

"Var."

Kuruyan dudaklarımı ıslattım. "Draven..."

"Üzgünüm." Duraksadı. "Gerçekten. Astor'la ilgili ne hissettiğimin bir önemi yok. Ölmeyi hak etmiyordu." Bir tabure çekip oturdu ve dirseklerini tezgâha dayadı. "Cenazeye gelmem gerekiyordu ama çalışmak zorundaydım."

Ona inanıyordum. Rekabetleri, akademiye başladıkları zamana dek uzansa da lonca muhafızları arasında adı konmamış bir bağ olurdu. Birbirlerinden hiç hoşlanmasalar bile bir tür kardeşlikti bu. "Korkunçtu, bir bakıma gelmediğine memnunum." Cenazede Astor'ın annesinin boş bir tabutun önünde dizlerinin üzerine düşüşünün anısı zihnime doldu. Kadının o gün yaydığı şok ve çaresizlik duygusunun aynısıyla içim sızladı, elimi göğsüme koydum.

"Nasılsın peki?" Ellerini ceplerine sokarak beni bu hatıranın karanlığından çekip çıkardı. "Yani, bariz olanı saymazsak."

Derin bir nefes aldım. Annemden sürekli yayılan şu acıma hissi yüzünden dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı. "Sorun değil. Bunu konuşmak zorunda değiliz. Burada olmana sevindim."

Elini, kulaklarının ucuna kadar gelen bal rengi buklelerinin arasından geçirdi. "Ben de."

"Şu vampir saldırıları çılgınca, değil mi?" Başımı ona doğru eğdim.

"Hadi ama Olivia."

"Annem gibi yapma. Saf çocuk muamelesi görmekten yoruldum. İkimiz de on dokuz yaşındayız. Bana biraz bilgi ver."

Yanağının içini kemirdi. "Şöyle yapalım mı? İkimiz de bir şeyler yedikten sonra sana daha fazlasını anlatırım. Açlıktan ölüyorum."

Donakaldım. Annem ona yemek yemediğimi söylemiş olmalıydı.

"Kızarmış peynir?" diye sordu ama buzdolabına ilerlemeden önce cevabımı beklemedi.

Tezgâhın üzerine eğilip çenemi yumruklarıma dayadım. "Kulağa harika geliyor," diye yalan söyledim bedenimde yükselen mide bulantısını yok sayarak. "Beni böyle beklenti içinde bırakma. Peki, bu saldırılar neyin nesi?"

"*Sangaree*." Ağzını buruşturması gözümden kaçmadı. "Sanmorte'den buraya uçuyorlar, cesaretleri gittikçe artıyor. İç kısımlara ulaştıklarına göre yiyecek stoklarının azaldığını varsayıyorum."

Burnum kırıştı. *Sangaree*. Herkes onlara vampir derdi. Annem bile arada sırada ağzından kaçırırdı ama muhafızlar normalde resmi isimlerini kullanırlardı. İki tür vampir olduğunu duymuştum ama ikinci tür olan *Aniccipere* hakkında hiçbir bilgi bulamamıştım.

Başımı salladım. "Bu durumda annem onları mı avlıyor?" dedim düşüncelerimi doğrulayarak.

"Son görülen vampirin olduğu yerdeki ekibe liderlik ediyor."

Ağzıma safra tadı geldi. Ona veda etmem gerekirdi.

Endişemi fark ettiğinde ifadesi yumuşadı. "Ona bir şey olmayacak. Bunun için eğitildi ve açık ara en iyimiz o."

Katılmadan edemedim. Savaşta kendisinin iki katı erkekleri alt etmiş, adını bile duymadığım büyülerde ustalaşmıştı. Ortamdaki herkesin pür dikkat kesilmesini sağlayan bir itibara sahipti. Ayrıca sezgileri, onları tetikte tutan keskin ve görünmez bir silahtı. Tehlikeyi anında sezerdi.

Tost kokusu mutfağı sardı. Draven, tabaktaki kızarmış peynirli mükemmel sandviçi bana doğru kaydırdı. "Buyur."

Tabağa baktığımda midem bulandı. Dikkatli bakışlarının altında itinayla sandviçimi alıp küçük bir parça ısırdım.

Yaşadığım keder iştahımı kesmişti ama hastaneye gitmek istemiyorsam yemek yemeyi reddetmeye devam edemezdim. "Güzelmiş."

"Ne diyebilirim ki? Ben müthiş bir aşçıyım." Sırıttı.

Bir ısırık daha alıp sandviçi tabağa bıraktım. "Yani?" Kaşımı kaldırdım. "Peki, hiç öldürebildiniz mi?"

"Evet," diye cevap verdi, duruşunu düzelterek. "Bir *Sangaree* öldürdük. Kafasını kestik."

"Kim yaptı? Sen yapmadın, değil mi?"

Lokmasını yuttu. "Bana bu kadar inandığını bilmek güzel ama hayır. Ölümcül darbeyi indiren Aiden'dı."

Annemin tanrı bilir ne zamandır arkadaşı olan siyah saçlı, kaslı adamı hatırladım. "Birini öldüremeyeceğini düşünmemiştim," diyerek savunmaya geçtim. "Böyle bir tehlikenin içinde olduğunu düşünmek istemiyorum, hepsi bu."

Gözlerinde bir şeyler değişti. "Çok tatlısın."

Ona ufak bir gülücük gönderdim ve tabağımı uzaklaştırmadan önce iki ısırık daha aldım. "Yorgunum. Tekrar uyanmadan iki saatten fazla uyuyabilirim umarım." Yorgunluk beni kaplamadan önce buram buram üzerime yayıldı. Duvar saatine baktım, neredeyse bir olmuştu. Zaman akıp gitmişti.

"Beni fazla özleme," dedi alayla.

"Ben de aynısını sana söyleyecektim." Yüzümdeki yarım gülümseme, esnemeye dönüştü. Rüyalar, Astor öldükten hemen sonra başlamıştı. Sebebi şoktu ya da annemin eve gelmesi için tuttuğu ücretli terapist öyle söylüyordu. Yalnızca bu rüyaların artık bitmesini istiyordum. Astor'ı düşünmek tüm o karanlık duyguları açığa çıkardı. Draven bile dikkatimi uzun süre dağıtamamıştı. "Senin de uyuman lazım. Kimseye söylemem."

"Yorgun değilim," dedi ama ikimiz de emirleri yerine getirdiğini biliyorduk. "Uyandığında burada olacağım."

Aramızdaki mesafeyi parfümünün baharatlı, sıcak kokusu ciğerlerime dolana kadar kapattım. Eğilip yanağını öpmeden önce gözleri birkaç saniye bakışlarıma tutundu. Dokunuşumun altında gerildi, dudaklarının kenarı bir gülümsemeyle kıvrıldı.

"Bu sefer senin gelmene sevindim," dedim. "Diğer muhafızlar da harika ama sen değiller."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Her zaman yanında olacağım. İyi geceler Liv."

Draven son kez parmaklarımı hafifçe sıkarken geri çekildim. "İyi geceler."

Ayaklarımı sürüyerek merdivenleri tırmanırken aklım, vampir hikâyeleriyle ve onların dünyamızdaki diğer krallıkları nasıl korkuttuklarıyla doluydu. Sadece kanları için ya da hastalıklı bir eğlence amacıyla kullanılmak üzere alınsalar bile çoğu insanın vampirlerden hiç kaçmadıklarını duymuştum. Annem, vampirlerin buradaki insanları nadiren öldürdüklerini söylemişti. Bunun yerine kurbanlarını esir olarak tutuyorlardı. Gecenin karanlığında, onların soğuk terör krallığına sürüklenerek götürülme düşüncesiyle ürperdim. Ölüm bile böylesi bir kadere tercih edilirdi.

Kalın yorganımın altına girip gözlerimi sıkıca kapattım ama izleniyor olma hissi daha da güçlendi. Doğrulup oturdum ve dikkatle karanlığı izledim. Bakışlarım, yarı açık perdelerin arasından sokak lambasının soluk ışığının görülebildiği pencereye kaydı. Omurgamdan aşağı bir ürperti indi ve perdeleri kapatmak için yataktan fırladım.

İKİ

Rüyalarım her katmanla derinleşen girdaplı denizler gibi bilinmez bir karanlığa benziyordu.

Uzun boyu ve simsiyah dumandan yapılmış gibi görünen kanatlarıyla heybetli, sırtı bana dönük bir figür duruyordu.

O bir vampirdi.

Etrafımızdaki ormanı ağır, kasvetli bir hava kaplamıştı. Verdiği enerji, sanki keder ve umutsuzluktan dokunmuş bir duvar halısı gibi ağırdı. Bataklığın içine gömülmüşüm gibi hissettiriyordu. Yaratığa baktım ve aşinalık hissi yavaşça içime yayıldı. Ona dokunma içgüdüm, ne olduğunu bilmeme rağmen çok güçlüydü ama kıpırdayamıyordum. Annemi ya da Draven'ı düşündüm. Duygularını kendiminmiş gibi özümseyip onlardan uzaklaştırmamdan nefret ederlerdi. Kendimi tutmaya çalışırdım ama sevdiğim insanları acılarından uzaklaştırma arzum bazen aşırıya kaçardı.

Bir tek Astor yeteneklerimi kullanmama aldırış etmezdi. Hastalığı çok ilerlediğinde bunu yapmamı birkaç kere kendisinin istediği bile olmuştu.

Konuşmayı denedim ama bu yerde sesim kayıptı. Etrafımı saran uzun ağaçlar karanlık gökyüzüne kadar uzanıyor, dalları gecenin içinde gizleniyordu. Bir şimşeğin çakması tüyler

ürpertici sahneyi aydınlatana kadar hantal şekillerin hayal meyal farkındaydım: Ormanın yapraklarla kaplı zeminine dağılmış buruşuk bedenler, ürkütücü bir sessizlik ve yakındaki bir gölden gelen suyun akıntısından başka hiç ses yoktu.

Panik dolu çığlığımı bastırmak için elimle ağzımı kapattım. Adam, varlığımın farkında olmadan yürümeye devam etti. Amacına yönelik uzun adımlarla ilerliyordu. Güçlü omuzları, ağır bir yükün altındaymış gibi sarkmıştı. Sessizliğin içinde, tıpkı benimkine benzeyen derin bir ıstırabın yankılandığı içsel çalkantısını hissettim. Ölümü anlamanın getirdiği bu zapt edilemez duygu selini daha önce Astor'ın cenazesinde deneyimlemiştim. Bu vampirin kederi, merhametsiz bir öfke halinde katılaşmıştı. Onu takip etmek için hareket etmeye çalışırken bu hislere neredeyse dokunabiliyor, onların tadını alabiliyordum.

Draven'ın bana ulaşan sesi, rüyamın içinde yankılandı. Ellerinin beni uyandırmak için, kısılıp kaldığım yerden çıkarmak istercesine sarstığını hissettim ve gözlerim hızla açıldı.

"Liv!"

Nefes nefese kalmış ve vahşi kırmızı buklelerim yüzümün etrafına dolanıp nemden yumuşayan cildime yapışmış bir halde uyandım. Elimin tersiyle gözlerimi ovuşturdum ve Astor'ın ballı şampuanının belli belirsiz kokusunu alabildiğim odada etrafıma bakmaya çalıştım. "Neler oluyor?"

"Hemen giyin ve bir çanta hazırla. Çabuk."

Doğrulmaya çalışırken vücudum üşüyor, kalbim hızla çarpıyordu. Nedenini sormak için ağzımı açtığımda bana engel oldu. "Vampirler şehre girmiş. Bizden iki kişi öldürülmüş."

Etrafımdaki hava yoğunlaşmış gibi nemli cildimdeki tüylerim diken diken oldu. Korku ve çaresizlik hissiyle sarmalandım. Annemin yüzü gözlerimin önüne gelince boğazıma bir yumru

oturdu. Bir cevap alabilmek için çığlık atar gibi sordum. "Annem nerede?"

"Ava liderlik ediyor. *Sangaree* şehirdeki şenlikte pusu kurmuş. Katliam yapmışlar." Arka cebindeki telefonu titriyordu ama fark etmiş gibi görünmüyordu. "Seni karargâha götürüyorum. Orası daha güvenli."

"Buraya gelmeyeceklerine eminim."

"Çantanı topla hadi. Aiden bizi almaya geliyor."

Draven'ın sözlerini boğan yüksek sesli siren evin içine dağıldı. Gözlerim şokla açıldı ve kalbim hızla çarparken bir adım geriledim. Alarmın yükselen sesiyle birlikte omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Evde biri ya da bir şey vardı.

"Arkamda dur." Parlak çeliği lambanın ışığında parlayan kılıcını yukarı kaldırdı. Diğer elindeyse ateşlenmek için doğrultulmuş bir silah vardı. Bize hayatımız için değerli birkaç saniye kazandırabilir ve içeri gelen bir vampirse yaratığın kafasını kesebilirdi. Draven kararlı bir şekilde öne adım attı, sanki yüzleşmesi gereken bir düşmanmış gibi gözlerini yatak odasının kapısına dikti.

Kapı hızla açılırken Draven'ın uzun boyu davetsiz misafiri görmemi engelledi. Çılgınca bir çabayla güçlerimi ellerimde toplamak istedim ama hiçbir şey olmadı. Ne kadar işe yaramaz olduğumu fark etmek, içimi aşağılanma duygusuyla doldurdu. Korkuyla bir adım gerilediğim sırada Draven kenara çekildi ve silahlarını indirdi.

Aiden her iki elinde silahla içeri girdi. "Gittiler. Onları korkutup kaçırdık. Büyük olasılıkla başıboşlardı," dedi. "Diğerleri girişi koruyor ama hemen gitmemiz gerekiyor."

Bana bakmak için döndüğünde kalbim küt küt atıyor, midem bulanıyordu. Cebindeki uzaktan kumandanın düğmesine bastı. Siren sesi havayı deldi, sonra onun emriyle susturuldu.

"Gidelim," diye mırıldandı. "Her an geri dönebilirler."

"Vampirler mi?" Cevabını bilsem de sormadan edemedim.

"Evet." Aiden, dolabımdan bir sırt çantası alıp göğsüme doğru uzattı. "Yanma sadece iki günlük ihtiyaçlarını al."

Rüyamın puslu görüntülerini hatırlayınca üzerime çöken ürkütücü his, yutkunmamı zorlaştırdı. Bir çeşit uyarı gibi görünüyordu ama bunu doğru şekilde yorumlamamın hiçbir yolu yoktu. Ben psişik değildim.

"Buraya neden geldiler?" Çantamı toplayıp bulabildiklerimi içine atarken Draven'a fısıldadım. "Annemi biliyorlar mı? Ya beni?"

Gerçeği fark etmek kalp atışlarımı hızlandırdı. Lonca hariç hiç kimse güçlerimizi bilmiyordu. Bağımız olan bir ailemiz yoktu. Babam, ben henüz küçücük bir çocukken beni terk etmişti, hatta adını bile bilmiyordum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Şu an için hiçbir bilgimiz yok. Rasgele bir saldırı olabilir." Draven yerine Aiden cevap verdi ve sözleri inandırıcı olsa da aldatmacasını sezebiliyordum. Güven veren bir maske takınmaya çalışıyordu ama bir şeyler sakladığını anlayabiliyordum. Ona güvenmek istesem de doğruyu söylemediği hissini üzerimden atamıyordum. "Gitmemiz gerekiyor. Hemen."

"Tamam. Geliyorum," diyerek bir avuç kıyafet, pijama ve kişisel temizlik malzemesini çantaya tıktım. "Saldırıya uğrayan başka ev var mı?" Tenimi kaşındıran yeşil yün kazağımı kapıp üzerime geçirdim.

Draven çantamı aldı ve hem samimi hem de korumacı bir tavırla elini belime yerleştirerek odadan çıkmam için beni yönlendirdi.

"Gördüğüm kadarıyla yok," dedi Aiden şüphelerimi doğrulayarak.

Benim evimi hedef almışlardı, demek ki biliyorlardı. Hissettiğim gerginlikle başka bir soru için ağzımı açtığımda Draven'ın başını iki yana sallayışı, beklememi söyleyen bir mesaj gibiydi. Sessizlik içinde siyah arabaya doğru yürürken Aiden'ın bastırılmış öfkesi elle tutulabilir haldeydi. Muhafızlar etrafımızda sıkı bir çember oluşturdular ve ben de onların yanında kendimi biraz daha güvende hissederek çekingenlikle arabaya bindim. Draven iri elini omzuma koyup hafifçe sıktı. Öfkeleri benimkini artırmaya başlayınca duygularını bloke ettim. Oluşturduğum bariyer, yaralanmadığım sürece istediğim zaman açıp kapatabileceğim bir komütatör* gibiydi, yani çoğunlukla.

Araba garaj yolundan çıkıp geceye karışırken farları deniz feneri gibi karanlıkta yolumuzu açıyordu. Arkamı dönüp gözden kaybolmaya başlayan eve baktım. Arabanın filmli camının ardındaki yıldızlar hâlâ gökyüzünde parlıyordu.

Draven yanımdaki varlığını sessizce hatırlatır gibi, bakışlarım yeniden yüzüne çevrilene kadar başparmağını elimin üzerinde gezdirdi. "Titriyorsun."

Donuk, kayıtsız bir şekilde güldüm. "Üşümediğim halde hem de."

"Adrenalin yüzünden. Nefesine odaklan."

Başımla onaylayıp Aiden'a baktım. "Annem güvende mi?"

"Şehrin güneyindeki ekibin başında." Dikkatini Draven'a çevirdi. "Karargâha ulaştığımızda Olivia'yı sığınaklara götür. Bunu kullan." Ona bir kart anahtarı uzattı. "İçeri girememeleri lazım ama önlem almamız şart."

Draven ciddiyetle başını salladı ve Aiden telefonuna bir şeyler yazarken ikisi de sessizliğe büründüler. Pırlanta işlemeli söz

* Lamba anahtarı, şalter. (ç.n.)

yüzüğümü, ardında soluk pembe bir iz bırakana kadar tekrar tekrar parmağımda çevirdim. Kırsalın yükselip alçalan tepeleri canlı bir tablo gibi görünüyor, arabanın yanından geçtiği çitlerin ardındaki yemyeşil çalılarsa bulanıklaşarak birbirine karışıyordu.

Loncaya yaklaşırken Aiden'ın telsizinden yükselen telaşlı sesler karşısında oluşan sessizlik neredeyse yanıltıcıydı. Draven elimi sıkıca tuttu ve birkaç dakika daha ilerledikten sonra tepeden tırnağa lacivertler içinde bir adamın arabanın kapısını açmak için beklediği karargâha girdik.

"Onu içeri götür," diye emretti Aiden kafasını telsizinden kaldırmadan.

Draven gösterişli binanın girişinde bana rehberlik etti. İki ağır kapı arkamızda kapandığı anda hava ağırlaştı ve boğucu bir hal aldı. Kalın metal duvarlar kıvrılarak çatıdaki kubbede birleşiyor, her türlü izinsiz girişe dayanacak aşılmaz bir yapı oluşturuyordu. Karargâhın yabancı gözlerden gizlenen yarısı, toprağın derinlerine uzanıyordu. Kalenin içine doğru ilerledik ve kapıların açılması için Draven'ın parmağını dijital tarayıcıya bastırmadan önce anahtar kartı okutması gerekti. Kilit mekanizması her iki gözüne de kırmızı bir ışıkla retina tarama yaptıktan sonra yeşile döndü.

Kapı, dördüncü yani son kapıya doğru açıldı. Penceresiz, bembeyaz parıldayan antrenin ne kadar boş olduğunu görünce şaşkınlığımı gizleyemedim. Mermer zemin, ortalarında beyaz masa ve sandalyelerin yerleştirildiği, cam duvarlarla birbirinden ayrılan odaların çok ötesine uzanıyordu. Saplarından duvara asılmış kılıçlar, emir geldiği an kullanılmaya hazır duruyordu.

"Vay be."

"Aynen." Draven'ın silahını tutuşu sıkılaştı. "*Sangaree*lerin sayısı iki katına çıktı," diye itiraf etti tünellere inen dik basamaklara doğru yürürken. "Yani sayımız azalıyor."

Bizi takip eden Aiden'ın çenesi gergin, dudakları birbirine bastırılmıştı ve dümdüz karşıya bakıyordu. Sadece merdivenlere doğru endişeli bir bakış atmak için durakladı. "Onu A14'e götür. Sonraki emre kadar orada kalın. İlgilenmem gereken bir şey var."

Draven, "Telefonum yanımda," dedikten sonra Aiden gitmemiz için işaret verdi.

Draven karanlık tünellerde önümde yürüyor, ağır ayak sesleri çelik duvarlarda yankılanıyordu.

Ona yetişmek için acele ederken kalbim göğsümde gümbürdeyerek atıyor, sorumu sormadan önce etrafta başka bir ruha dair işaretler arıyordum. "Bu gerçekten gerekli mi? Yerin üstünde de güvendeyim."

Yoluna devam etti. "Güvenliğin her şeyden önemli. Risk alamayız."

Beni güvende tutmaya çalıştığını biliyordum ama duvarlar üzerime geliyormuş gibi hissediyordum. Sığlaşan nefeslerimle ses tonum çaresizliğe büründü. "Klostrofobim olduğunu biliyorsun." Kelimeleri söylerken bakışlarına yerleşen endişeyi görebiliyordum ve işini zorlaştırdığım için vicdan azabı duyuyordum.

"Daha önce hiç buraya inmiş miydin?"

"Sığınaklara gelmemiştim," diye itiraf ettim, düşünmek bile tüylerimi diken diken ederken.

Gergin bir nefes verdi. "Odalar sandığın kadar küçük değil."

Rüzgârlı yeraltı tünellerinde onu izlerken dişlerimin takırdamasını durdurmak için elimden geleni yaptım. Hava beni boğuyor, sanki her nefes alışımda ciğerlerim küçülüyormuş gibi hissediyordum. İçinden geçtiğimiz çelik duvarlarla kaplı tünelin

etrafının toprakla çevrili olduğunu düşünmek istemiyordum. Sonunda küçük bir odaya ulaştığımızda boğazım daha da düğümlendi. İçeride sadece bir ranza, lavabo, duvara dayalı bir masa ve sert plastikten bir sandalyeye yetecek kadar alan vardı.

Beni içeri yönlendirdi. "Burada fazla kalmayacağız." Kapıyı kapatıp dairesel kilitleri klik sesi gelene dek çevirdi. "Haklısın," dedi çoktan unuttuğum bir soruma cevap vererek. "Bir vampirin buraya girebilme ihtimali şüpheli. Tonla güvenlik önlemimiz var ama yine de imkânsız değil. Sonradan üzülmektense burada kalmak daha iyi. Tüm dünyada geriye kalan birkaç bin büyücüden birisin sen. Bu yüzden güvende olduğundan emin olmak zorundayız."

Çelişkilerle dolu ifadesi karşısında kaşlarım çatıldı. "Annemin gidip savaşmasına izin veriyorlar. O da bir büyücü."

"Aynı zamanda son derece eğitimli biri. Güçleri çok değerli."

Derin bir nefes aldım ama baş dönmesi beni sandalyeye oturmaya zorladı. Duvarlar üzerime geliyordu, derimi parçalamak istiyordum. "Lütfen Draven, başka bir yere gidemez miyiz?"

Yüzü düştü. "Yetkim yok."

Kendimi toparlamaya çalıştım ama bedenim ve zihnim kargaşa halindeydi. İçimde büyüyen panikle parmaklarımı kıvırıp ellerimi yumruk yaptım, yarım hilal şeklinde izler çıkana kadar tırnaklarımı avuçlarıma bastırdım. Yere doğru eğilirken kızıl buklelerim yüzüme dökülüyor, beni Draven'ın bakışlarından gizliyordu.

"Al, iç şunu." Bana bir şişe su uzattı ama kabul etmekte tereddüt ettim. Minnettar olmam gerekse de sıvı almanın klostrofobime hiçbir yardımı dokunmayacaktı. Şişeyi yatağa fırlatıp duvarları izlemeye başladım. Titreyen bedenimle bu odadan dışarı bir çıkış yolu bulmaktan başka şey düşünemiyordum.

Draven dizlerinin üzerine çöküp yatağın altına baktı. "Buradaki kutuda biraz abur cubur olması lazım."

"Atıştırmalık istemiyorum."

"Daha ne yapabilirim, bilmiyorum," diye itiraf etti.

Kalbimin gümbürdeyen atışları arasında çaresizce nefesime odaklanmaya, kontrolümü yeniden kazanmaya çalıştım. Altındaki deri kızarıp soyulana kadar yüzüğümü parmağımda çevirmeye devam ettim. Bu bana çocukluğumda eski bir kuyuya düştüğüm zamanı hatırlattı. Beni bulmaları saatler sürmüştü ve kurtulmuş olmama rağmen bir parçam hâlâ karanlıkta kapana kısılmış gibi hissediyordu.

Üzerime çöken felç edici uyuşukluktan kurtulmak için kendimi, kanatlı adamı gördüğüm rüyamı hatırlamaya zorladım. Daha önce de kendimi bu durumdan kurtardığımı bilmek beni güçlendiriyor, savaşmaya teşvik ediyordu. "Bana vampirlerden biraz daha bahset." Endişemin artmasıyla emir sert bir şekilde dudaklarımdan döküldü. "Lütfen."

Elini dudaklarının üzerine koyup öne eğildi. "Salenia'yı biliyor musun? Tanrıça Salenia, sevgilisini vampirlikle lanetledi."

Duvara dayadığım sırtımın üst kısmı çıplaktı, kürek kemiklerime temas eden soğukluk hissi tenime yayıldı. "Bunu herkes bilir ama bence bundan daha fazlası var. Hiç kimse sebepsiz yere kana susamış yaratıklardan oluşan bir ırk yaratmak gibi delice kararlar vermez. Tanrıça bile olsa."

"Annene sormadın mı bunu?"

Kahkaha attım. "Sordum, bil bakalım ne dedi?"

Draven cevap vermedi.

Duvarı itip ayağa kalktım, sonra gidip yatağa oturdum. "Kanatları var mı?"

"Evet, var."

Korkularımı doğrulayan cevabıyla ürperdim. Rüyam, pencerede gördüğüm siluet... Ya bunlar sadece hayal gücümün ürünü değilse? Tesadüf olamayacak kadar gerçekti. Öyle olmasa kanatları nasıl bilebilirdim?

Parmaklarını şakaklarına bastırdıktan sonra doğruldu. "Her şeyi bilmiyorum ki," diyen sesi, dağınık düşüncelerimi böldü. "Çoğu bilgi efsaneden geliyor, bir kısmı da gizli."

Yıllar önce edindiğim bir alışkanlıkla parmağıma bir tutam saçımı doladım. "Lütfen. Kimseye söylemem."

Bana bir bakış attı. "Sana hiçbir şekilde gizli bilgi veremeyeceğimi ikimiz de biliyoruz."

"Biliyorum ama bana başka şeyler anlatabilirsin." Bana neler olduğunu açıklayabilecek bir şeyler öğrenebilmek için yalvardım. "Lonca ve kraliyet ailesinin şahsi kütüphanesindekiler dışında, onların tarihine dair tüm kitapların yasaklandığını biliyorsun."

"Bunun da iyi bir sebebi var."

Gözlerimi devirdim. "Fanatik değilim ki ben. Onları aramaya gidecek halim yok, kan bağışçılarından biri olmaya niyetim de yok."

Bakışlarımız buluştu, Draven kafasını iki yana sallayana kadar ikimiz de başka yöne bakamadık. "Çoğu masaldan ibaret, hiç kanıt yok."

Yanına oturdum. "Yine de bilmek istiyorum."

Derin bir nefes verdi. Bildiği hiçbir şeyi paylaşmayacağından korktum.

Şişesindeki sudan bir yudum alıp boğazını temizledi. "Senin de bildiğin gibi Salenia, Vener adında bir ölümlüye âşık olmuş," dedi ve ben de biraz daha yanaştım. "Muhtemelen bilmediğin şeyse Vener vampir olmadan uzun zaman önce Salenia'nın ona ölümsüzlük bahşettiği."

Kaşlarım çatıldı. "Nasıl? Onu bir tanrıya mı dönüştürmüş?"

"Bir bakıma." Başını yana eğdi. "Tanrısal güçlerin çoğuna sahipmiş. Buna rağmen Salenia'nın yanında geçen onca yıldan sonra huzursuzluk baş göstermiş ya da efsaneler böyle söylüyor."

"Bu bilgi nereden geliyor?"

İçini çekti. "Tarih boyunca toplanan yazılar, gazeteler ve belgelerden."

"Hepsi burada mı tutuluyor?" diye sordum, tehlikede olmadığımız bir zamanda onlara ulaşmaya niyetlenerek.

"Hayır, hepsi kuzeyde, yeraltındaki arşivlerde tutuluyor."

Yavaşça başımı aşağı yukarı salladım. "Yani Vener huzursuzmuş." Onu devam etmeye zorladım. "Sonra ne olmuş?"

"Vener başkasına âşık olmuş."

Kafamı iki yana salladım. "Karşılıksız aşk demek. Bunun bir tanrıçayı kızdıracağına şüphe yok. Peki ya diğer kadın kimmiş?"

"Kadının adı Anastasia'ymış ve o da bir faniymiş. Vener hakkında yazılanlar Anastasia'yı çok derinden sevdiğini söyler, öyle ki birbirlerinin ruh eşleri olduklarına inanıyorlarmış."

"Bak, bu masal işte."

Gözlerinde bir şeyler değişti. "Pek sayılmaz. Derler ki evrendeki herkes için yaratılmış bir başka ruh vardır, Vener içinse bu Anastasia'ymış. Birbirlerini çok daha derinden anlayabiliyorlarmış."

Midem düğümlendi. "O zaman Salenia, Vener'ı bu yüzden lanetlemiş sanırım?"

"Evet."

Ağzım açık kaldı.

"Salenia öfkeden deliye dönmüş, sonra ikisini de kadim bir büyüyle lanetlemiş. Lanet üzerlerine yerleşirken kalpleri kararmış, kendilerini hayvani içgüdüler ve gizli arzuların pençesinde

bulmuşlar. Ölümlü kanma duydukları susamışlıkla hareket etmeye başlamışlar ve normal yiyeceklerin artık onları ayakta tutamadığını fark etmişler. Kan olmadan yaşayamazlarmış. Anastasia ailesini her şeyden çok seviyormuş, özellikle de kız kardeşi Carla'yı. Ancak kanla beslenmeyi reddettiği o bir ayın sonunda kontrolünü kaybedip tüm ailesinin kanını kurutana kadar içerek hepsini katletmiş. Sonrasında kederinden boğulur hale gelmiş ve canına kıymaya kalkmış fakat ne yaparsa yapsın ölmeyi başaramamış."

Kanlı manzarayı ve Anastasia'nın hissetmiş olması gereken acıyı hayal ettim. Tanrılara her zaman saygı duymuştum fakat Salenia, *yeraltı dünyasının hükümdarı* unvanını kesinlikle hak etmişti.

"Salenia, katliamdan doğan tüm o karanlık enerjiyi," diye devam etti, "yeraltı dünyasını yaratmak için kullanmış. Ölümsüzlerin fiziksel varlıkları son bulduğunda ruhlarının gidebileceği bir hapishane yapmış. Sonra da Anastasia'yı öldürmüş ve Anastasia'nın ruhu da Salenia'nın hüküm sürdüğü yeraltı dünyasına gitmiş. Bunu, öldükten sonra bile huzura erememelerini sağlamanın yolu olarak düşünmüş. Tanrıça, Vener'ın ölmesini hatta Anastasia'nın acısıyla kendi canına kıymasını beklemiş ama o, bunu yapmamış."

Yatağa uzanıp kafamı yastığa koydum. "Vener'ın istediğiyse intikammış."

Draven gergin bir nefes aldı. "Salenia, ölümlülerin doğasını hafife almış."

"İntikam isteyen varlıklar olduğumuz için mi?"

Homurdandı. "Onun gibi bir şey."

Tavana baktım, parlak ışık gözlerimi kamaştırıyordu. Sanmorte'de binlerce vampir vardı. "Vener yaşam özünü tüm

köylülere dağıtmış olmalı. Salenia neden hepsini lanetlesin ki? Bunca zamandır onun yeraltı dünyasında kapana kısılmış olduğunu sanıyordum."

"Hayır." Sertçe yutkunduğunda âdemelması hareket etti. "Efsaneye dahil etmedikleri kısım tam da bu." Duraksadı, Draven'ı iyi tanımasam önyargılı davrandığı söylerdim ama sanırım durum sadece bana söylemek istememesinden ibaretti.

Dudağımı ısırdım. "Kimseye söylemeyeceğim, söz."

"Biliyorum." Nefesini üfleyerek yanaklarını şişirdi. "Vener başkalarını vampir yapmanın yolunu bulmuş."

Öne eğildim. "Nasıl? Aynı laneti mi kullanmış?"

Başını iki yana salladı. "*Sangaree* vampirlerinin, insanları vampire dönüştürmek için kullandıkları bir yol var. Salenia'ya istediğini vermemek için ölümü reddederek geçirdiği onlarca yıllık yalnızlığın ardından Vener, kanıyla ilgili meraka düşmüş. Fark etmiş ki bu kan, ölümlülerin çoğu yarasını iyileştiriyor. Böylece kurbanlarının kanını neredeyse son damlasına kadar içip hemen sonrasında onlara ölmesinler diye kendi kanını vermiş."

İnsanların hayatlarına son verebilmenin yanı sıra onları iyileştirebilmeleri düşüncesi, gözlerimin fal taşı gibi açılmasına sebep oldu. Onları her zaman kötü olmalarıyla tanımıştım. Haklarında edindiğimiz bilgiler, onların ruhsuz ve acımasız yaratıklar olduğunu iddia ediyordu.

Draven ağzını büktü. "Kurbanlarından biri, Vener'ın kanı ve zehri hâlâ damarlarındayken öldürülmüş. Kadın, Vener gibi bir vampir olarak uyanmış."

Bedenimden geçen ürperti, kollarımdaki tüylerin diken diken olmasıyla son buldu. Oda aniden soğudu ve olabilecekleri anlayınca paniğe kapıldım. "Dur bir dakika, yani insanlar sadece vampir kanı içerek vampire dönüşebiliyorlar, öyle mi?"

"Evet. Şey, aslında önce ısırılmaları lazım ki vampir zehri kanlarına karışabilsin. Sonra da ölmeleri gerek."

Gözlerim yuvalarından fırladı. "Zehir onlarda da var mı?"

Başıyla onayladı. "Evet ama bizi öldürmeye yetecek kadar güçlü değil. Başlangıçta acıtsa da sonra uyuşturuyor. Bazıları bunun bağımlılık yaptığını söylüyor. Kurbanlarını bu şekilde felç ediyorlar ki..."

"Karşılık veremeyecek kadar kendilerinden geçsinler," diyerek cümlesini tamamladım. "Bu... Yani dönüştürülen vampirlerle ilgili dedikodular vardı ama bana her zaman söylenen bunun, bizi krallıklarına çekmek için uydurulan bir efsaneden ibaret olduğuydu."

"İşte tam da bu yüzden fanilerin vampire dönüştürülemeyeceklerine inanmalarını istiyoruz," diye açıkladı. "İnsanlar ölümsüz olabileceklerini keşfederlerse neler olabileceğini hayal edebiliyor musun? Dönüştürülme umuduyla ordular halinde Sanmorte'ye akın ederler, vampirler de bunu kendi çıkarlarına kullanıp kimseyi dönüştürmezler. Bu, hayvanların bile isteye mezbahaya gitmeleri gibi bir şey."

Göğsüm sıkıştı. "Sence vampire dönüşmek isteyen çok insan var mıdır?"

"Bence çoğu insan ölümden korkuyor, bu yüzden çıkan fırsatı değerlendireceklerdir."

Bir hayata son vermenin düşüncesi bile dayanılmazdı. Ölümün geride kalanlara ne kadar acı ve ıstırap verdiğini yılların deneyimiyle biliyordum. Böyle bir şey yapsaydım empati ve suçluluk duygusuyla kahrolurdum. Böylesi bir yıkımı ve acıyı bir başkasına nasıl yaşatırdım? "Canavara dönüşmektense ölmeyi yeğlerim."

"Bunu böyle görmene sevindim." Konuşmamız sırasında oluşan kırışıklıkları gidermek ister gibi alnını ovuşturdu.

"Çoğunluk böyle düşünmüyor ne yazık ki. Kitap ve gazetelerimize göre, birkaç yüzyıl önce insanların vampire dönüştürülebileceği yaygın olarak biliniyormuş. Tek söyleyebileceğim, fani sayısı hızla azaldığı halde vampir nüfusunun o kadar da artmadığı."

"Çoğunu öldürmüşler mi yani?" dedim gözlerimi kapatarak.

Başını salladı. "Bu yüzden bunu bir sır olarak saklıyoruz."

Boğazımda oluşan yumruyu yok etmeye çalışarak zorla yutkundum. "Birçok kişi vampirlerin günün birinde mağlup edilebileceğini düşünüyor. Sadece birkaç bin kadar kaldığına, öldürüldüklerinde yok olacaklarına inanıyorlar. Vampirler, insanları dönüştürebildiklerine göre bu asla gerçekleşmeyecek demektir."

Parmağını dizine vurarak bacağını salladı. "Haklısın. Bir tek Sanmorte'de bile yüz binlerce vampir var. Diğer krallıklar gerçeği öğrenirlerse herkes korku içinde yaşamaya başlar."

"Lonca herkese yalan söylüyor."

"Talimatlarımızı kraliyet ailesinden alıyoruz."

"O zaman onlar da yalan söylüyor."

"Hem krallığın hem dünyanın geri kalanının iyiliği için."

"Anladım," dedim hissettiğim tedirginlikle. "Bana bunu neden anlattın?" Biri öğrenirse başının büyük belaya gireceğine emindim.

Dönüp battaniyenin üzerinde duran parmaklarıma hafifçe dokundu.

"Sana herkesten daha çok güveniyorum," dedim arkamdaki duvara yaslanırken. Astor muhtemelen bunların hepsini biliyordu ama bana hiçbir şey anlatmamıştı. Draven'la rütbeleri aynıydı. Birbirimize her şeyi anlattığımızı sanıyordum.

Draven hafifçe elimi dürttü. "İyi misin?"

"Evet iyiyim," diye yalan söyledim ama göğsümdeki ağırlık on kat artmıştı. "Düşünecek çok şey çıktı."

"Eh, artık biliyorsun."

Odanın sessizliğinde yankılanan, birbirini takip eden gürültülü ayak sesleriyle şok içinde yerimden sıçradım. Draven önüme atlarken benimkine sürtünen omuzlarından yayılan sıcaklığı hissedebiliyordum. Omzunun üzerinden bana bakışına huzursuz bir bakışla karşılık verdim. Gözlerinden korku akıyordu. Korkmak hiç ona göre değildi. Kapılar açılırken eliyle beni korumaya aldı.

Fark ettim ki paniğinin kaynağı biraz şehri saran vampirlerdi ama büyük bir kısmı benim yüzümdendi. Loncanın duvarlarını aşmak imkânsızdı, kıyamet kopsa bile ayakta kalacak şekilde inşa edilmişti. Burada güvendeydim ama Draven gardını indirmedi. Sakin, zarif ve ölümcül bir panter gibi hareket ediyordu. Kasları, sırtına yapışan likra kumaşın altında dalgalanıyordu. Her hareket potansiyel bir tehditmiş gibi içgüdüleriyle ilerliyordu.

İki muhafız, beni soluksuz bırakan silahlarla içeri girdi. Thomas adıyla tanıdığım muhafız önce Draven'a yaklaşıp bana zoraki bir bakış attı. "Yıldız Işığı ve Kartal'ı kaybettik."

"Rehin mi, ölü mü?"

"Rehin."

Yarım saniyeliğine gözlerini kapattı. "Diğerleri nerede?"

"Doğuda. *Sangaree* daha önce görmediğimiz bir kalabalıkla saldırıyor. Bizi oraya gönderiyorlar. Aiden burada kalıp büyücüyü korumanı söylememi istedi."

"Teşekkürler, Thomas. Orada dikkatli olun."

Başıyla bir kez onaylayıp bana baktı ve sonra odadan çıktı.

Yalnız kaldığımızda uzun bir nefes verdim. "Rehin alınanlar kim? Tanıdığımız birileri mi?"

Draven'ın yüzü soldu, sonra bir tabanca çıkardı. "Al bunu," dedi sorumdan kaçınarak. Silah kıyafetimin koluna kolayca

saklanabilecek kadar küçüktü. O minik şey fazla zarar veremezdi elbette.

Bir kaşımı kaldırarak onu avcumda döndürdüm.

"Küçük ama bir adamı alaşağı eder," diyerek çelik gibi ifadesiyle beni temin etti.

"Annem gibi." Ortamı yumuşatmak için şaka yaptım ama silahın ne anlama geldiğini biliyordum. Artık burada güvende hissetmiyordu. "Loncadan ayrılacak mısın?" Sesimdeki endişeyi bastırmaya çalışsam da sonunda çatlamasına engel olamadım.

"Mecbur kalmadıkça yanından ayrılmayacağım."

Kuruyan dudaklarımı ıslattım, çatlakları dilimin ucuyla hissedebiliyordum. Kuru, soğuk hava bütün nemini alıp götürmüştü. "O zaman neden bana bunu veriyorsun?"

"Bu sadece bir önlem."

Kolunu kavrayıp sıkarken bana bakması için yalvardım. "Kimler rehin alındı?"

Teni solgundu ve gözleri şokla büyümüştü. Bir şeyler söyleyecekmiş gibi dudakları aralandıysa da kelimeleri dillendiremedi.

"Draven lütfen!" diye bağırdım, annemin başına bir şey gelmesi ihtimaliyle dehşete kapılarak.

"Onları geri alacağız." Saçımın bir tutamını, beni rahatlatmak istediği zamanlarda yaptığı gibi arkaya itmeye çalıştı ama ona engel oldum.

"Kim?" Midemdeki ağrı giderek artarken tekrar sordum. Zorlukla yutkunuyor, düşündüklerimin yanlış olmasını diliyordum.

"Annen," dedi kendime hâkim olmamı sağlayan son dayanağımı çelip alarak. "Kartal onun kod adı."

Gecenin erken saatlerindeki bir anı hatırlayınca kalbim göğsümde paramparça oldu. Zamanı geri sarmayı, ona veda

etmediğim ana geri dönebilmeyi istedim. Dolan gözlerimle soluk alıp verişlerimi yavaşlatmaya çalışsam da bedenimi ele geçiren panik ciğerlerimdeki havayı çalıyordu. "Annem." Dudaklarımdan titreyerek dökülen, vücuduma buz gibi iğneler batıran kelimeyi düşündüm. Olanların gerçekliği darbesini indirince bir dakikalığına zihnim karardı.

Onu bulup geri getirmem gerekiyordu.

"Beni dışarı çıkar," diye emrettim Draven'a. "Astor'ı daha yeni kaybettim. Annemi de kaybedemem."

"Bunu yapamam." Yüzünü, soluğunu alnımda hissedeceğim kadar benimkine yaklaştırdı. "Onları duymadın mı? Vampirler saldırıyor. Dışarıda öleceksin."

"Umurumda değil," diye itiraf ettim. Kilide asılırken ağzım kurudu. Ne zamandır ölmeyi istiyordum? Bir sürü şey düşünmüştüm ama intiharı asla aklımdan geçirmemiştim.

Suratını buruşturdu. "Ciddi değilsin."

"Hiçbir şeye faydam yok." Üzerime çöken utancı nihayet yüksek sesle itiraf ettim. Draven irkilince kalbim pişmanlıkla buruldu. "Ben büyümü annem gibi kullanamıyorum. Artık o da yok, tıpkı Astor gibi!" diye ağladım dünyam başıma yıkılırken. "Sen varsın ama gönderilmen an meselesi. Sen de öldürüleceksin."

"Liv." Yanıma gelip beni kollarına aldı. "Seni yalnız bırakmayacağım," diye söz verdi ama ona inanamazdım. "Büyünü kullanabiliyorsun. Bir dokunuşla acımı dindirebildiğini hissettim."

"O sadece empat* yeteneğimdi. Büyücü olduğum için normalden daha güçlü ama ben ne büyü yapabiliyorum ne

* Empat Kişilik: Empati kavramından türemiş bir kelimedir ve iletişime geçtiği insanların duygularını üst düzeyde hisseden, hatta kendi içlerinde de birebir yaşayan insanlar için kullanılan bir tabirdir. (ed.n.)

başkalarının zihinlerini kontrol edebiliyorum ne de elementleri kullanabiliyorum." Şimdiye kadar hayatımın bir amacı olduğunu hissetmemiştim. Beni önemseyen herkese ayak bağı olmuştum ama bir şeyler yapabilmeliydim. Belki de büyümün yüzeye çıkması için gereken motivasyon buydu. "O benim annem! Hiçbir şey yapmadan öylece duramayacağımı biliyorsun."

"İşe yaramaz değilsin," dedi sertçe, bana daha sıkı sarılarak. İkimizin de buradan sağ çıkamayacağını bilerek hafızama kazımak ister gibi kokusunu içime çektim.

"O zaman bırak beni gideyim," dedim açıkça. "Burada her yönden kapana kısıldık. Hiç kimsenin bu kilitleri kıramayacağını söyleyebilir misin?

Ayağa kalkıp kollarını geniş göğsünde birleştirerek kapının önüne geçti. "Gitmene izin veremem."

"Draven," diyerek uyardım. Yüzüm ısınmış, kaşlarımın üzerinde ter damlaları oluşmuştu.

"Hayır."

Silahı daha sıkı kavrarken soluklarım sıklaştı. Ne yaptığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Silahı ona doğrulttuğumda bedenim kontrolü ele geçirmiş gibi başına buyruk hareket ediyordu.

Aklımdan geçen milyonlarca düşüncenin hepsi, davranışımın ne kadar yanlış olduğunu haykırıyordu ama yine de parmaklarımı gevşetemedim. Gözleri şokla irileşti ve titreyen sesiyle sordu. "Beni vuracak mısın Livi?"

Sırtımdan aşağı bir ürperti indi. Okula beraber gittiğimiz çocukluk günlerimizden beri bana takma adımla çok nadiren seslenirdi. Tetikteki parmağım terden kayınca tutuşumu sıkılaştırdım. "Kapıyı aç."

Bana tepeden tırnağa bakarken dudakları içe kıvrıldı. "İkimizi de incitmeden önce silahı indir. Seni zapt etmek zorunda

bırakma beni." Yeşil gözlerindeki bir şey, bunu yapacağını söylüyordu.

Parmağım tetiği serbest bırakıp silahı indirirken kolum titriyordu. Bunu nasıl yapabilmiştim? En yakın arkadaşıma silah doğrultmak neyin nesiydi? Onu incitmeyi hiç istemiyordum ama yolumdan da çekemiyordum. Annem dışarıda bir yerlerdeyken ben burada kalamazdım. Üzerime çöken pişmanlıkla içimi çektim. "Özür dilerim."

Rahatlayarak nefes verdi. "Dışarı çıkmak, kendini tehlikeye atmaktan başka bir işe yaramaz. Vampirlerle savaşmak hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. Bu sadece daha fazla muhafızın hayatına mal olur."

Gerçek, yırtarak göğsüme ulaşınca acı beni paramparça etti. Karşı çıkmak için ağzımı açtım ama utançtan tek kelime edemedim.

Yukarıdan bir patlama sesi gelince dikkatimiz tavana çevrildi. "Hemen geri döneceğim." Silahı kemerine soktu, yanımdan geçip kapıya ilerlerken başını iki yana salladı. "Bu odadan çıkmaya çalışırsan ister inan ister inanma Olivia, seni durdurmak zorunda kalırım."

Ellerim iki yanımda yumruklara dönüştü. "Beni burada bırakacak olursan Draven, seni asla affetmem." Kelimeler dilimden sertçe döküldü.

Çenesindeki bir kas seğirmesi, öfkesine dair tek işaretti. Dudakları tereddütle aralandı, ardından tekrar sıkıca kapandı. Topuklarının üzerinde döndü ve uzlaşma olasılığımızı da yanma alarak odadan çıktı. Kapı arkasından kapanınca etrafımı saran duvarlar üzerime yıkılıyormuş gibi dizlerimin üzerine çöktüm.

ÜÇ

Gözlerimi açtığımda oda karanlıktı. Başarısızlıkla sonuçlanan kaçış denemelerimden sonra bir noktada bayılmış olmalıydım. Yatakta doğrulurken terden sırılsıklam olan geceliğimin içinde ürperdim. Draven'ı düşünmek içimi suçluluk hissiyle doldurdu. O bir yana, herhangi birini tehdit edebileceğim asla aklımın ucundan geçmezdi.

Karanlıkta dolaşıp pürüzsüz duvardaki metal düğmeyi buldum. Rahatsız edici floresan ışığı uğuldayarak açıldı. Işığın parlaklığına alışana kadar gözlerimi kısmıştım ki zihnimde patlayan gerçek beni uyku mahmurluğundan çıkardı. Gergin sarılmalar, gece geç saatlerde yapılan sohbetler, "Seni seviyorum" demeler ve sonrası yoktu.

Annem gitmişti.

Battaniyeyi göğsüme kadar çekip elyaf kumaşı kendime sımsıkı sardım. O ölmemişti, ölemezdi. Onu dönüştüremezlerdi. Annem bir büyücüydü ve öğrendiklerim doğruysa onun büyüsüne ihtiyaçları vardı. Aynı anda hem büyücü hem vampir olmak imkânsızdı.

Sanmorte'de etrafı canavarlarla çevrili halde güne gözlerini açıyor olması düşüncesi, aklımda korku filmlerinden bir sahne gibi dönüp durdukça başıma ağrılar saplanıyordu. Çevresi, bü-

yüsü için onu kullanmayı bekleyen açgözlü canavarlarla sarılıydı. Bu kâbusun sona ermesi ve annemi güvende tutmaları için tanrılara dua ettim.

Bugüne dek giden hiçbir faninin geri dönmediği bir yerde yalnız başına olması fikri boğazımı sıkıyordu. Panik etrafımda dolanıyor, nefesimi daraltıyordu. Göğsümden yanaklarıma kadar yükselen yanmayla boğazımı tuttum. Belki benimle iletişime geçmeye çalıştıysa diye telefonumu kontrol ettim ama şarjı bitmişti. Büyük ihtimalle onu kaçırdıkları anda telefonunu almışlardır zaten.

Midem guruldadı fakat bulantı açlığımı bastırdı. Günün hangi vaktinde olduğumu söyleyebilecek bir ışık huzmesi bulmayı umarak etrafıma bakındım ama tabii ki sığınakta pencere yoktu.

Başımı üst ranzanın kenarından koruyarak yataktan çıkıp ayaklarımı soğuk zemine bastım. Aklımı kaçırmadan önce parmaklarımı açıp gözlerimi avuçlarıma diktim. Annemi kurtarmayı denemek için buradan çıkmam gerekiyordu. Bana en çok ihtiyacı olduğu anda onu kurtarmak için güçlerimi kullanamadıktan sonra büyücü olmamın bir anlamı yoktu.

Bütün alıştırma derslerimizi bir bir aklımdan geçirdim. Yardım edebilecek bir bilgi kırıntısı aradım ama her biri peşinde bir düzine bilgiyle gelince hepsi birbirine karıştı. Gözlerimi kapatıp etrafımdaki enerjiye yoğunlaştım ama her şey darmadağınıktı. Her şeyi hissedebiliyor olmak eskiden beni engeller, güçlerimi kullanırken konsantrasyonumu bozardı. Zaman içinde, diğer insanların beni boğacak kadar yoğun duygularını başarılı bir şekilde bloke edebileceğim bir bariyer oluşturmuştum. Her zaman işe yaramayabiliyordu ama zaman zaman doğuştan sahip olduğum bu sözde yeteneği baskılayabiliyordum.

Bu gizli yeraltı sığınağında volta atarken hissettiğim hayal kırıklığı ve suçluluğun altında eziliyordum. Dışarıda olmalıydım, onlar tarafından korunmak yerine yanlarında savaşmalıydım. Annem gibi lonca için kıymetli bir varlık olduğumu kanıtlayabilmek ya da diğer büyücüler gibi kraliyet ailesine yardım edebilmek istiyordum ama dengesiz büyümle hiçbir işe yaramıyordum. Yine de yapabileceğim bir şeyler olmalıydı.

Gözlerimi kapatıp bu lanet sığınaktan kurtulmak için kullanabileceğim bir büyü tınısı bulmayı umarak güçlerimi yüzeye çıkarmaya karar verdim. Anneme buradan yardım edemiyordum ve dışarı çıktıktan sonra edebileceğimden de emin değildim. Hiç değilse denerdim, öylece oturup hiçbir şey yapmamaktan iyiydi.

Gözlerim yanana, tırnaklarım cildime gömülene kadar kilide bakmaya devam ettim. Havadaki titreşimleri yükselterek kapıya zarar verecek büyüklükte bir patlamanın oluşmasını sağlamak için büyümü yüzeye çıkmaya zorladım. Annem yaparken çok kolaymış gibi görünüyordu. Hava ve suyu kullanmakta ustaydı. Ayrıca etrafımızdaki her şeyi manipüle ederek insanların ve dünyanın enerjisine erişebildiği büyüleri de vardı. Tabii ben büyülü sözcüklerin hiçbirini bilmiyordum.

Parmak uçlarım bir titreşimle karıncalandı. Avuçlarımdaki izlere bakarken yükselen heyecanla gözlerim büyüdü. Oluyor muydu?

Hadi ama. Lütfen, işe yarasın.

Derimin altında bir elektrik akımı varmış gibi hissettiren karıncalanma, ben ona yeniden ulaşamadan kaybolup gitti. Kendimi yatağa bırakmadan önce üç, belki dört kez tekrar denedim.

Alnımı parmak eklemlerime bastırdıktan sonra kapalı dudaklarımın ardından attığım çığlığın titreşimini boğazımda

hissettim. Astor ölmüştü, annem gitmişti ve Draven tehlikede olabilirdi.

Onlara yardım edemeyecek kadar beceriksizdim.

İki hafta içinde değer verdiğim herkesi bir şekilde kaybetmiştim. Annem bana her zaman kendim için üzülmememi, hayat yumruğunu savurduğunda tekrar ayağa kalkmaya devam etmemi söylerdi. Ancak ben onun kadar güçlü değildim. Keder ve acı, içimde kalan azıcık direnci de yıkmıştı.

Kilit yuvasında dönüp kapı gıcırdayarak açılana kadar beyaz pamuklu çarşafların altına kıvrılmış halde kıpırdamadan yattım. Yukarıda bir yerlerden belli belirsiz duyulan zilin sesi daha da yükseldi. Draven'ın kan çanağına dönmüş gözleri benimkilerle buluşunca içim korkuyla doldu

Omuzları gergin, saçları darmadağınıktı. "Ne oldu? Bu çalan alarm mı?" diye sordum, bir şekilde düne dair bir anı yeniden yaşayıp yaşamadığımızı merak ederek.

Alnında biriken teri sildi. "Loncanın güvenliğini aştılar."

"Ama bu imkânsız," dedim inanamayarak.

"Biz de öyle sanıyorduk." Kolumu kavrayıp beni yataktan sürükledi. "Arkama geç ve ne dersem onu yap yoksa ikimiz de buradan canlı çıkamayız."

Donup kaldım. Dudaklarımı dişlerimin arasına kıstırıp nefesimi tuttum. Vampirler gelmişti ve biz savunmasızdık.

Aklımdaki düşünceleri dağıtmak için başımı salladım ve önümüzdeki tehlikeye odaklanmaya çalıştım. Terliklerimi giyerken sandalyede asılı duran siyah ceketimi kaptım. Konuşmak için ağzımı açtığım anda parmağını dudaklarının üzerine yerleştirip onu takip etmemi işaret etti. Kolundaki tüfekle kapıdan dışarı adım attı. Etrafı kontrol ederken kemerinde bir balta ya da kılıç olmadığını fark ettim. Kendi güvenliğine mal olsa bile önümüze çıkan tüm vampirleri vurmayı planlıyordu.

Bu hareketin ne kadar üzgün olduğumu anlatmaya yeteceğini umarak üst koluna dokundum. İrkildi fakat bana bakmadı.

Loş ışıkla aydınlatılmış tünellerde onu takip ederken etrafıma göz gezdirdim. Sertçe yutkunurken nefesimi olabildiğince yavaşlatıp arkasına sokuldum. Alarm sesine rağmen tünellerde, gelişmiş duyuları sayesinde varlığımızı fark edebilecek bir vampir olup olmadığını garanti edemezdik.

Draven'ın her adımı son derece zarif ve dengeli olacak şekilde planlanmış hareket tarzı, bana kedileri anımsatıyordu. İki tünelin birleştiği yerde durduk. Draven önümüzdeki her iki yola ve arkamıza bakarken ürpererek siyah metal duvara sırtımı yasladım. Solu işaret etti ve köşeyi döndük.

Tünelin derinlerine gitmeden önce durdu. Ona çarpmadan önce durup elimi sırtına bastırdım. Kolunu arkasına uzatıp bizi geriye doğru sürükledi.

Yüzeye yaklaştıkça alarmın çığlığı daha yükseldi. Birdenbire her yer sessizliğe gömüldüğünde duraksadık. Olduğumuz yere gelen barut ve duman kokusu, bize ölümün yakınlarda gezindiğini hatırlatmak ister gibi etrafımızı sardı. Bir vampiri durdurmak için kaç kurşun gerekirdi? Loncanın tasarladığı yüksek teknoloji ürünü tüfeklerin bile bu kadar güçlü bir yaratığa karşı işe yarayacağından şüpheliydim.

Yutkunurken boğazımdan inen tükürüğün sesiyle birlikte alnımda boncuk boncuk ter birikti. Draven'ın bileğime dokunuşu, kımıldamamam için verilmiş sessiz bir işaretti. Adrenalin damarlarımdan akıyor, kalp atışlarım hızlanıyordu. Gözlerimi kapatıp olabildiğince sessiz kalmaya odaklandım.

Aklıma gelen ihtimal kötüydü. Ya alarmı vampirler kapatmışsa ve geriye kalan tüm muhafızları duyabiliyorlarsa? Lonca, alarmı saldırının ortasında kapatmazdı.

Silah sesleri ve çığlıklar, sessizliğin içinde uzak bir anıya dönüştüler. Yavaşça zemin kata doğru ilerlerken tek duyulabilen şey, bir borudan gelen damlama sesiydi.

Draven yavaşça bir adım geri çekildi ve ömrüm boyunca bir defa da olsa aynı zarafete sahip olmayı dileyerek adımlarını izledim. Hızlı adımlarla başka bir tünele girdik. Soluklarımın duyulmaması için ceketimin kolunu ağzıma bastırdım. Diğer sığınaklara ulaşana kadar duvara yakın kaldık. Birinin üzerinde B56 yazıyordu. Annemin söylediklerinden hatırladığım kadarıyla sadece A ve B blokları sığınak olarak ayrılmıştı. Eskiden beri saldırı durumunda kullanılıyorlardı, sanırım olabileceğimiz en iyi yer burasıydı.

Üst kattan tek bir atış sesi duyuldu, ardından bir tane daha. Birisi hâlâ savaşıyordu. Rahat bir nefes verdiğim sırada Draven hızımızı artırdı. Buraya gelirken gördüğüm bir sığınağa uğradık. Demek ki zemin kata çıkan basamaklara giden yoldaydık ama yukarıda bizi neyin beklediğini düşünmek istemiyordum.

Tekrar sessizlik çökünce Draven durdu. Geri çekildim fakat dengemi kaybettim. Düşüp ses çıkarmadan önce sığınaktan dışarı uzanan parmaklığı kavradım.

Tanrılara şükürler olsun.

Derken parmaklık gıcırdayıp beni şok etti. Bu kez kendime engel olamadım. Terliğim yere sürttü, çıkan ses tünel boyunca yankılandı.

Draven rahatsız bir şekilde yerini değiştirip tüneli gözetlerken olduğum yere kök salmış gibi kalakaldım. Saniyeler dakikaya dönüştü fakat hiçbir şey olmadı. Belki de bizi duymamışlardı.

Önce bir ıslık sesi duyuldu, ardından etrafımızda havai fişekler gibi silah sesleri patladı. Draven göremediğim bir yöne ateş ederken yere yığıldım.

"Koş!" diye bağırdı Draven ama onu bırakamazdım.

Belindeki silaha uzandım. Vampiri ilk gördüğümde titreyerek Draven'ın ateş ettiği yöne ateş ettim. Bana anlatılan tüm korku hikâyelerinin baş yaratığı görüş alanıma girince iki kez göz kırptım ama o hiç de beklediğim gibi değildi. Aldatıcı şekilde fani görünüyordu, hatta parlayan yeşil gözlerini bana sabitlediğinde gülümsemişti bile. Gözümü kırptığımda gitmişti.

Kollarımı saran soğuk parmaklarla nefesim kesildi. Keskin tırnaklar tenime battı. Çığlık atmak istediysem de sesim çıkmadı. Dudaklarının boynuma dokunduğunu hissettiğimde kalbim gümbürdeyerek atıyordu, dili sanki tenimin altında saklı bir şeyi arıyormuş gibi daireler çiziyordu.

Silahı ona doğrultmaya çalıştım ama ben ateş edemeden ruhumu ıstırapla delerek dişlerini boynuma gömdü. Amansız, hiddetli alevler damarlarıma yayıldı. Gözlerimi sımsıkı kapattığım sırada geriye itildim ve vampir zorla boynumdan uzaklaştırıldı. Önümdeki kapı kapanırken gözlerimi zar zor açtım.

Draven beni sığınağa kilitlemişti.

Ateş ettiğini hatırlamıyordum, zaten acı her şeyi tüketiyordu. Elimle yavaşça boynuma uzandım. Isırığın etrafındaki saçlarım kaygandı, ıslaklık parmaklarıma yayıldı. Çok geçmeden acı zevke dönüştüğünde kendimi hiç olmadığım kadar hafiflemiş hissettim. Yaratığın zehri içeriden saldırıyor, beni hareketsiz kılıyordu.

Zehir damarlarıma ulaşıp hareketlerimi yavaşlatırken kendimi yukarı çektim. Draven hâlâ tüfeğiyle ateş ediyordu. Silah sesleri, uzaktan duyulan gök gürültüsü gibiydi. Parmaklarımı kapının arkasına uzattım, ağır kilide bakınca tökezledim. Nabız gibi atan ısırık yanarken kendimi tuttum.

Tek yapabildiğim ısırığı elimle kavrayıp, "Tanrılar yardım edin," demek oldu.

Draven, umut veren bir savaş narası attı. Hâlâ hayattaydı ve savaşıyordu. Bir an sonra her şey sessizliğe gömüldü. Çıt çıkmadan geçen dakikalar sırasında alnımdan ter damlaları süzüldü. Yaşıyor olsaydı çoktan kapıyı açardı. İçimde köpüren çığlığı yuttum. Sevdiğim birini daha kaybedemezdim. Sessizlik uzadıkça yüreğim hiçliğe karıştı. Kapıya dayadığım alnım soğuktu, kilit açıldığında gözyaşlarım durmadan akıyordu. Silahım, kapının önündeki kargaşada kaybolmuştu. Elimden gelen tek şey, kendimi olabildiğince duvara dayamaktı. Silahsız halde bir vampirle savaşmamın imkânı yoktu.

Draven görününce kendime geldim. Kana bulanmış yüzü ve pörtlek yeşil gözleri, görmek istediğim her şeydi.

"Yaşıyorsun," diyerek yerimden sıçradım, yanaklarımdan yaşlar süzüldü. Gönülsüzce kendimi ona açıp duygularını uzaklaştırdım; içinde düğümlenen tüm o rahatlama, korku, endişe bir kalp atışına karışıp gitti. "Üzgünüm." Ağlayarak kollarımı ona doladım.

O da benim gibi rahatlayıp sakinleşti. "Biliyorum," diye fısıldadı. Geri çekilmeden önce başını birkaç saniye benimkine yasladı. "Burada kalamayız. Bu seferkini öldürdüm ama daha fazlası gelecektir."

Gözlerim irileşti. "Onu nasıl öldürdün?" Draven'ı loş ışıklı tünele doğru izlerken bakışlarımı kana bulanmış parmaklarına indirdim.

Üzerinde *Acil Durumlar İçindir* yazan, duvardaki kırık cam kutuyu işaret etti. İçindeki çekiç, yerde yatan cansız vampirin yanına düşmüştü. Başı vücudundan ayrılmış, gözleri şaşkınlıkla açılmıştı.

Bilmesem, diğer erkekler kadar normal göründüğünü söylerdim. "İlk avın," derken sesim hüzünlü çıkmıştı.

"Evet."

Draven'ın boynundan ve kolundan sızan kanı fark ettim. Vampir onu da ısırmıştı. "Vücudunda zehir varken onun kafasını kestin," dedim, hayranlığım giderek artıyordu. Olan bunca hengâmeden sonra sessiz olmanın pek bir anlamı kalmamıştı. Bizi çoktan duymuş olmalılardı.

Tek söylediği, "Buradan," oldu. Cebindeki kart anahtarı bana uzattı. Ağır bir kapıya ulaştıktan sonra kapıyla Draven arasında durdum. Kartı panele bastırıp bip sesini bekledi ama ufak ışık turuncuya döndü. Draven turuncu yanmasına aldırmadan elini sensörün üzerine indirince ışık yeşile döndü.

Kapı açıldığında ciğerlerime dolan temiz havayla şaşkına döndüm. Silah sesleri yüzünden çakıllı zemine atlarken gözlerimi kapatıp şaşkınlığımı yuttum.

"Yere yat!" diye bağırdı Draven art arda ateş ederken. Göremediğim bir adamı kalbinden vurdu. Diz çökmek için uğraşırken taşlar dizlerime batıyor, gözlerimi Draven'dan ayırmıyordum. Sarı saçları arkasında dalgalanan dişi bir vampir havada hızla ilerledi ama yüzünü göremedim. Işık hızıyla Draven'a doğru saldırıya geçtiğinde zorlukla soluyarak parmağımla işaret ettim.

Kıl payı kurtulan Draven yana yuvarlanıp tüfeği kadının kafasına doğrulttu. "Koş!" diye emretti.

"Draven dikkat et!" diye çığlık attım başka bir vampir ona doğru koşarken fakat ona yetişemedi. Bunun yerine siyahımsı gri kanatlarını açtı, altındaki kemikler uç noktalara kadar uzanıyordu. Yaratık, tüfeğiyle kasıklarına vuran Draven'ı yakaladığında kanatlarından biri yükselen güneşi kapatmıştı. Vampir kısık sesle homurdandı ve sendeleyerek Draven'ın tüfeğini elinden düşürdü. Tam ulaştığım sırada Draven tekmeleyerek tüfeği uzaklaştırdı.

"Bırak beni. Git. Hemen."

Vampir öyle büyük bir güçle saldırdı ki jilet keskinliğindeki dişleri, Draven'ın boynunda iyice derine gömüldü. Yaratık onu kollarına alıp gökyüzüne fırlarken vücudumu bir titreme sardı. Vampir kanatlarını her çırptığında Draven'ın vücudunu daha da sıkarak gözden kayboldu.

"Hayır," dedim ve üzerime çöken ölümcül hissizlikle ufukta kaybolmalarını çaresizce izledim. Etrafıma bakındım ve bir kadının, kanı yüzünden çekilene dek muhafızlardan birini kuruttuğunu gördüm. Ayağa kalkıp bacaklarım yanana kadar koştum. Fark ettim ki yaptıkları tüm o başıboş saldırılar bir oyalama taktiğiydi. Böylece loncaya saldırdıklarında muhafızların büyük bir kısmı şehrin diğer yakasında olacaktı. Duyduğum sesle yerime çakıldığımda loncanın önündeki vampirlerin görüş alanından uzaktaki bir duvara ulaşmıştım.

"Günaydın güzelim." Ses tonu yumuşaktı, neredeyse alaycıydı. Aramızdaki mesafeyi kapattı. Bana ulaştığında üzerinden çam ve hafif bir narenciye kokusu yayılıyordu.

Çatık kaşlarla adamı inceleyen bakışlarım, boynundan başlayıp yakasının altında kaybolan dövmelerine takıldı. Bakışlarımız buluştuğunda aramızdan bir aşinalık sızısı geçti. Gözleri genişleyip gülümsemesi soldu. Âdeta zaman durdu.

O rüyalarımdaki adam mıydı? Beni tanıyor muydu?

Bu bir uyarı olmalıydı. O bir muhafız değildi, çok daha karanlık bir şeydi. Belki de psişik güçlerim fark ettiğimden daha fazlaydı. Aralanan dudaklarından görünen dişlerine anlık bir bakış, aldatıcı derecede ölümcül vampirle yüz yüze gelmeme ve kalbimin hızla çapmasına sebep oldu.

Tanrılar beni yukarıdan görebiliyormuş gibi gökyüzüne baktım. "Lütfen, beni çabucak öldür," diye yalvardım.

Başını eğip koyu kahve saçlarını karıştırırken gecemavisi gözleri beni dikkatle izliyordu. "Öyle bir planım yok, aşkım." Saçımı arkaya iterek boynumdaki ısırık izlerini ortaya çıkardı. "Görüyorum ki birileri çoktan yolunu bulmuş bile."

Elini tokatlayarak uzaklaştırdım ama bileğimden tutup beni kendine doğru çekti. Kollarını bana doladığında nefesim boğazıma takıldı.

"Çığlık atmamaya çalış." Bana dikkatle baktı. "Bana sonra teşekkür edersin."

"Ne..."

Korkunç kanatlarını açıp bizi gökyüzüne çıkardığında zorlukla nefes alıyordum. Elini ağzımın üzerine kapattı, yükselirken attığım çığlık parmaklarının arasında hapsoldu. Baş döndürücü yüksekliklere ulaştığımızda esen rüzgârla saçlarım arkamda savruluyordu. Aşağıdaki kanlı sahne gittikçe küçülüyordu.

"Henüz bayılmamışsın," dedi rüzgâra karşı yüzünde alaycı bir sırıtışla. "Etkilendim."

Boşuna olduğunu bile bile, "Bırak beni," diye emrettim. Aşağıya bakarken bunun söylenebilecek en aptalca şey olduğunu fark ettim.

Güldü. "Bunu yapmamı istemezsin."

Tekrar aşağı bakmak, incelen havayla birlikte başımın dönmesine neden oldu ve düşüncelerimi allak bullak eden yeni bir korkunun ağırlığını hissettim. Başımı destekleyip beni sıkıca tutarak doğuya, Sanmorte'ye doğru yol aldı.

DÖRT
SEBASTIAN

Oturma odasının köşesini döndüğümde Erianna, "Ona ne yaptın?" diye soruyordu Zach'e. Büyücüyü buraya getirdiğimden beri on iki saat geçmişti ve nihayet uyumuştu.

Arkadaşlarıma doğru yürürken kızın zeytin yeşili gözleri zihnimde süzülüyordu. Olivia'da anlam veremediğim bir şey vardı. Tanıdık bir şey. Gerçi son *bir* haftadır onu takip ediyor, penceresinin dışından her anına şahit oluyor ve annesi onu teselli edemediğinde üzülüp ağlamasını izliyordum. Ancak ona yakın olmak, bana öyle baktığını görmek çok farklıydı. Fazla *samimi* gelmişti. Midem düğümlenince başımı iki yana salladım.

Kapı aralığına yaslanarak parmaklarımı duvarda tıkırdattım. "Benim fikrimdi. Kız çok bunalmıştı," diyerek Zach'ten önce davranıp Erianna'ya cevap verdim.

Yüzünü bana dönerek siyah örgüsünü bir omzunun üzerinden geriye attı. "Onu bayıltmanın iyi bir fikir olduğunu düşündün, öyle mi?"

"Panik atak geçiriyordu," dedim. "Çaydan başka bir şey yoktu ki."

Erianna başını iki yana salladı. "Hangi bitki vardı içinde?"

Zach kaşlarını kaldırdı. "Ne olduğunu biliyorsun."

Erianna *cık cık* sesi çıkardı. "Şimdi uyandığında daha da gönülsüz olacak."

Odaya girerken, "Uyum sağlayacaktır," dedim. Bu oda, bana geçmişte bıraktığım odayı hatırlatıyordu. Annem daha eski bir tarz tercih etmişti ki bu krallığa uygun bir seçim olurdu. Yeni pozisyonum olan seyahat efendisi unvanımla bu evi satın aldığımdan beri yeniden evimdeymiş gibi hissedebiliyordum. Süslü kırmızı halıdan geçerek şömineye doğru yürüdüm. "Annesi de Sanmorte'de. Kız annesini geri almak isteyecektir."

Kömür ve odun kokusunu içime çektikten sonra kütüklerin arasında dans eden altın rengi alevlere baktım. Sıcaklığa ihtiyacımız yoktu ama bu küçük dokunuşlar bana bir nebze huzur veriyordu. Zach'in bakışlarıyla karşılaştım, ardından şehre bakan büyük pencerenin önündeki kuyruklu piyanoya baktım.

Ayağa kalkan Zach'in soğukkanlı ifadesi hiç değişmedi. "Uyandığında ona baksın diye Anna'yı göndeririz."

Gümüş rengi savaşçı kıyafeti, koyu teni ve kahverengi gözleriyle tezat oluşturan Erianna başını salladı. Bacak bacak üstüne attığında kınındaki hançeri göründü, o hançer birçok vampire acı çektirmişti. "Evet, etrafında başka bir fani olursa kendini daha iyi hissedecektir. Onu getirirken kimsenin seni görmediğinden emin misin?"

"Dikkatliydim." Karşısındaki yeşil kanepeye oturduktan sonra aramızdaki meşe masadan bir fincan aldım. Yudumladığım kan dudaklarımı ve boğazımı kaplarken gözlerimi kapattım. Beklemiş kanı sevmezdim ama Olivia buradayken bir kan mağarasına gitme riskini göze alamazdım. Biri onu getirdiğimi öğrenirse bedeli ikimiz için de cehennem azabı olurdu. Kanın tamamını bitirip bardağın ortasında kıpkırmızı bir halka bıraktıktan sonra, "Anna nerede?" diye sordum.

Zach parmaklarını uzun gümüş saçlarından geçirip öne doğru eğildi. "Odamızda, beni bekliyor. Kızın uyandığını duyarsam Anna'ya haber veririm."

"Zavallı Anna," diye takıldı Erianna. "Burada eğlenmek için sadece sen varsın."

Zach'in dudakları hafifçe kıvrıldı, nadir görülen bir ifadeydi. "Bu ruh eşi bağı. Başka bir şeye ihtiyacımız yok. Belki sen de birini bulmalısın."

Erianna kıkırdadı. "Bir erkeğe ihtiyacım olmadığını biliyorsun."

Zach bana baktı. "Romantizme ihtiyacı olan tek kişi o değil."

Gülerek bacaklarımı masanın üzerine attım. "Tekrar fani olduğumda kendime bir eş bulacağım."

Erianna sırıttı. "Bunun olacağından o kadar emin ki."

"Yeniden fani olacağımdan mı?" Omuzlarımı geriye attım. "Elbette. Kız elimizde. İksire giden yol o."

"Hayır," dedi Erianna. "Eş bulacağından."

Ona ters ters baktım ama hemen ardından güldüm.

Zach bana doğru bir baş selamı vererek odadan çıktı. Merdivenleri çıkarken ayak sesleri halıda boğulup gidiyordu. Olivia'dan bir kıpırtı duymak için kulak kabarttım ama odasından çıt çıkmıyordu. Bize en yakın olanı seçmiştik, böylece herhangi bir şey olursa hemen duyabilirdik. Uyandığında kaçmaya çalışacağından emindim ama bu bir hata olurdu. Gecenin bu saatinde *Aniccipere* dışarıdaydı ve aç vampirler, kan mağaraları, müzayede evleriyle dolu bir krallıkta, şehrin göbeğinde olsak bile en güvende olacağı yer bizim yanımızdı. Gitmesine izin vermek istesem de evine dönemezdi. Ki istemiyordum.

"*Nightshade* hâlâ gizleniyor," dedi Erianna, beni düşüncelerimden çekip çıkararak. "Sen gittiğinden beri Velda ve Gwen'i iki kez gördüm."

"Buralarda mı?"

Başını salladı. "Onu ikinci kez terk ettiğinde Gwen bunu pek de hoş karşılamadı. Kalon'a yaklaşmak için onu kullanmaman konusunda seni uyarmıştım."

Güneşin son ışıkları pencereden içeri süzülürken dudaklarımı ıslattım. "İhtiyacım olanı aldım. Buna değerdi."

"Gwen ne yaptığını öğrenene kadar." Dudaklarını büzerek yaklaştı. "Burada olduğunu öğrenirlerse kızı öldürürler."

"Onu zaten öldüreceklerdi."

"Kral ne yaptığını öğrenirse hiçbirimiz buradan sağ çıkamayız."

Gözlerimin arkasına zonklayan bir baş ağrısı yerleşince alnımı ovuşturdum. Son iki haftadır hemen hemen hiç uyumamıştım. "Bu işe hiçbirinizi bulaştırmam, asla."

Erianna dilini şaklatıp kendini arkasındaki mindere yasladı. "Kral, sana yardım ettiğimizi bilecek. Sonunda ölürsen yardımımızın bir anlamı kalmaz. Kız artık burada olduğuna göre onunla ne yapacaksın?"

Derin bir nefes aldım. Gerçekten ne yapacaktım? Üst kattaki odadan bir itiş kakış sesi geldi, kız sağa sola döndükçe yatağının altındaki tahtalar gıcırdıyordu. "Birazdan öğreniriz. Kız uyandı."

BEŞ
OLIVIA

Çocukluğumdan beri en karanlık rüyalarıma musallat olan yerde açtım gözlerimi. Burası hayal edebileceğimden çok daha kötüydü.

Öksürmekten yanan boğazımı tutarak su bulmak için odaya bakındım. Duvarlar üzerini gümüş renkli desenlerin süslediği soluk mavi duvar kâğıdıyla kaplıydı. Odanın bir yanında uzun, kızıl kahverengi maun ağacından yapılmış bir gardırop vardı. Artık kimse böyle dolaplar kullanmıyordu. Dün yaşananlar aklımda parça parça birleşirken kaşlarım çatıldı.

Bir anlığına annemin elinde sıcak kakao ve çorbayla kapıdan içeri girmesini bekledim ama bu bir hayaldi. Mavi gözleri ve siyah kanatları olan vampiri hatırladım. Henüz beni ısırmayı denememişti ama bir an için olsa da dişlerini görmüştüm. Denemesi çok uzun sürmeyecekti.

Duvardaki saat bütün günü uyuyarak geçirdiğimi gösteriyordu. Ölümcül şehre bakan bu evin çatı katına indiğimizde gri saçlı bir vampir bana çay vermişti.

Parmaklarımı yavaşça boynumdaki ısırık izlerine uzattım ama çoktan iyileşmişlerdi.

Dört direkli yataktan aşağı dikkatle inip ayaklarımı yerdeki soğuk taş zemine bastım. Görünüşe göre burada sıcaklığa

aldırış eden yoktu ama şikâyet etmeye cesaret edemedim. Bunun yerine yatağın etrafını çevreleyerek havayı misk kokularıyla dolduran koyu mor perdelerin yanından geçtim. Açık alanda adımlarımı dikkatle attım. Gölgelerin arasına saklanıp dikkatleri üzerime çekmeden sessizce buradan gidebilmem için mümkün olduğunca çabuk su bulmam gerekiyordu.

Perdeleri iki yana açıp soğuk gece rüzgârının pencereden içeriye dolmasına izin verdim. Tenimi biraz ısıtmayı umarak titreyen kollarımı ovuşturdum. Bakışlarım aşağı, sokak lambalarının aydınlattığı caddeye indi. Pencere pervazını kavrayıp tırnaklarımı ahşaba bastırdım. Hissettiğim basınç içimde titreşen korkuyu hafifletti.

Geceye dönen gökyüzü, güneşin son ışınlarını emen kara bulutlarla doluydu. Gördüğüm diğer vampirlere benzemeyen iki şeytani figür, şimşeklerle aydınlanan gecenin karanlığına karışıp kaybolurken uzun pelerinleri rüzgârla dalgalanıyordu. Boynuna taktıkları tasmayla arkalarında sürükledikleri faninin ifadesiz, donuk gözlerinde hiçbir yaşam belirtisi kalmamıştı. Adamın başı yere doğru eğilmiş, ayaklarını zorlukla sürükleyerek ilerliyordu. Belli ki ondan daha önce de defalarca beslenmişlerdi.

Onların, *Aniccipere* ya da çoğunun dediği gibi ruh vampirleri olarak isimlendirilen ırktan olduğunu fark ettim. Beni kaçıran vampirin aksine bu yaratıklar ölümlü annelerine pek benzemiyorlardı. Özelliklerinin çoğunu iblis babalarından almışlardı.

Kana susamış komşularımıza dair, yasaklanmamış az sayıda kitaptan hatırladığım bilgiler aklıma üşüştü. Onlarla hakkında bulabildiğim tek paragrafta, ikinci ve daha kötü bir vampir ırkından da bahsedildiğini düşünmek mide bulantımı artırdı.

Vampirler yaptığımız anlaşmayı bozmadan önce fani krallıklar ve vampir kralı bir anlaşmaya varmıştı. Bize saldırmamaları karşılığında tecavüz ve cinayet gibi ağır mertebeden suçlular, vampirler tarafından esir tutulmak üzere Sanmorte'ye gönderiliyordu. Şimdiyse aşağıdaki fani gibi masum insanlar burada kalmaya zorlanıyor, hapsediliyor ve bir hiçmiş gibi kullanılıyordu.

Bu zarif yaratıklar sokak lambalarının sarı ışığında incelikle hareket ediyor, dudaksız dişlek ağızlarıyla birbirlerine gülümsüyorlardı. Boncuk gibi yuvarlak gözleriyle aynı renkte kül grisi tenleri ve uzun, ince saçları vardı. Kemikli parmaklarından çıkan kalın sarı pençeleri, kollarımdaki tüyleri diken diken etti. O şeylerle verebilecekleri zararları düşünmek bile istemiyordum. Bir tanesi benim bulunduğum yere doğru bakınca görüş alanından kaçmak için tül perdeyi kapatıp yere çöktüm.

"Sana zarar vermeyecekler," dedi tanıdık bir ses kapıdan. "Burada olduğun sürece, benim..."

"Tutsağın mı?"

"Misafirim olduğun sürece," diye düzeltti gelişigüzel, kapının çerçevesine yaslanarak.

Gözlerimi kıstım. "Bu söylediğin doğruysa gidiyorum o zaman."

Kenara çekilip kolunu uzattı. "Fazla uzağa gidemezsin."

Haklı olmasından nefret ettim. Yolda öldürülmeden bir dakika bile dayanamazdım. "Beni Baldoria'ya geri götürmen gerek."

"Bunu yapamam," dedi ilgisiz bir sesle. "Ancak bana soracak yüzlerce sorun olduğuna eminim. Uyandığına ve artık ağlamadığına göre sor bakalım."

Pislik. Gülümserken parlayan sivri dişlerine odaklandım. Beni öldürüp saniyede kanımı kurutabilirdi, sonrası umurunda bile olmazdı.

"Beni neden buraya getirdin? Sen kimsin ve annem nerede? Kan torbası mı olacağım yoksa büyü gerektiren isteklerini yerine getirmek zorunda mı kalacağım? Şansına küs çünkü ben berbat bir büyücüyüm." Ağzımdan çıkanları söylememiş olmayı dilerdim ama güçlerimi kullanmaya çalışıp ne kadar başarısız olduğumu görmek yerine şimdiden bilmesi daha iyiydi.

Arkasına yaslanıp bacağını duvara dayadı. "Gerçekten çok fazla sorun var ama seni neden buraya getirdiğimle başlayalım. Tehlikedeydin, ben de hayatını kurtarmaya karar verdim. Kim olduğuma gelirsek adım Sebastian."

Kaşımı kaldırdım. "Bu söylediğin doğru olsaydı, ne bileyim, beni başka bir yere götürebilirdin. Buraya, dünyanın en tehlikeli yerine değil." Söylediği tek kelimeye bile inanmıyordum ama hangi sebeple yalan söylemek isterse istesin en azından kılıfına uydurması gerekiyordu.

"Seni nereye götürmemi önerirsin?" Gür, koyu kahve saçlarının arasından geçirdiği parmakları bir an için görünmez oldu. "Evine, *Nightshade*'in seni aradığı yere mi? Yoksa loncaya, yenilen arkadaşlarının yanma mı?"

Yıllardır tanıdığım herkes aklımdan bir bir geçerken midem bulanmaya, boğazım yanmaya başladı. "*Nightshade* de ne?"

"Kralın kardeşi Kalon için çalışan bir birlik. Vampir kanını saf tutmak istiyorlar." Derin bir nefes aldı, öne eğilmeden önce yavaşça bıraktı. "Tüm vampirlerin dönüştürülmüş olması gerektiğine inanıyorlar."

"Ruh vampirlerini sevmiyorlar mı yani?" diye sordum, damarlarında iblis kanı taşıdıklarını bildiğimden.

"Hayır, onları ben de sevmiyorum."

Bu konuda aynı fikirdeydik. Gerçi ben hiçbirini sevmiyordum. "Bunun benimle ilgisi ne?"

"Önemsedikleri tek şey bu değil," dedi her an öfkeyle patlayacakmış gibi gelen kalın sesiyle.

Sabahlığımdan sızan soğuk hava kemiklerimi titretirken omurgamdan aşağı bir ürperti indi.

"Üşüyorsun," dedi. Kapıya doğru hareket ettiğinde siyah tişörtünün altındaki kaslar belirginleşti. Ben daha nefes alamadan gitmişti. Odadaki soğuk hava yüzünden titreyip kolumu ovalarken dikkatimi tavana verdim. Bir sürtünme sesi gelince başımı hızla zemine doğru çevirdim. Sebastian kollarında kalın, kırmızı bir şalla geri dönmüştü. "Al bunu." Bana doğru yürürken irkilmekten kendimi alamadım, o da olduğu yerde kalıp şalı bana doğru attı. Kumaşı sarındım ama yine de kendimi teşekkür etmeye ikna edemedim.

Ben söz yüzüğümle oynarken o yatağın kenarına oturdu. "Annem nerede? Sanmorte'de bir yerlerde olduğunu biliyorum."

"Nerede olduğunu bilmiyorum ama o bir büyücü. Dolayısıyla onu alan her kimse, mutlaka hayatta tutacaktır."

Boğazımda bir yumru oluştu. Onu bulmak zorundaydım çünkü öldürmeseler bile esir olarak tutacaklardı. Onun üşümüş, korkmuş ve boynunda ısırık izleri dolu hali hayalimde canlandı.

"Baban hakkında ne biliyorsun?" diye sorunca kaskatı kesildim.

"Aslında, hiçbir şey."

"Tam tahmin ettiğim gibi. Annen, gerçeği bilip meraklanmanı istemezdi. Büyük ihtimalle sana söylememe nedeni de bu."

"Sen ne biliyorsun ki?"

Dudaklarını yaladı. "Babanın bir vampir olduğunu biliyorum."

Kalp atışlarım hızlandı, ensemde ter damlacıkları oluştu. "Vampir," diye tekrar ettim, onu doğru duyduğumdan emin olamayarak. Sanki böyle şeyler her zaman oluyormuş gibi o kadar kayıtsızca söylemişti ki bunu.

"Evet."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

"Annen bir büyücü."

"Bu gerçeği dile getirdiğin için sağ ol."

Bacağının kenarına hafifçe vurdu. "Bu, annenin soyunun bir tanrıçadan yani bir ölümsüzden geldiğini gösterir." Soyunun nereden geldiğini bilmeyen bir aptalmışım gibi açıklama yaptı. "Biz fanilerden çocuk sahibi olamasak da erkek *Sangaree*, büyücüleri gebe bırakabiliyor. Bu, türünüz çok nadir olduğu için nadiren yaşanır."

İçimden tuhaf bir his geçti. "Babam nerede peki?"

"Burada, Sanmorte'de."

"Seni o mu gönderdi?" diye sordum. Öyleyse hiç şaşırmazdım. Ayrıca geçtiğimiz gün o kadar çok şey yaşanmıştı ki trajediler karşısında hissizleşmiş olabilirdim.

Başını iki yana salladı. "Kendi isteğimle geldim."

"Ne kadar da şanslıyım," diye homurdandım kendime engel olamadan.

Neyse ki sırıttı. "Haftalardır seni izliyordum."

Çenemi şalın sıcak kıvrımlarının arasına gömdüm. Şahane. Adam aynı zamanda bir sapık takipçiydi. Şaşkınlığıma aldırmadan devam etti.

"*Nightshade* liderleri de seni ve anneni izliyordu. Loncaya nasıl gireceklerini biliyorlardı."

Ellerim yumruklara dönüştü. "Şehre saldırdılar. Vampirler daha önce hiç bu kadar iç kısımlara gelmemişlerdi."

"Sen öyle sanıyorsun," dedi karanlık bir tonla. "Yine de haklısın. Normalde buna zahmet etmezlerdi. Sahil kasabalarında kalmak daha kolay fakat bu kez ikiniz için geldiler."

Hayatım boyunca tanıdığım bütün o insanlar, annem ve benim yüzümüzden ölmüştü. "Kaçırılan tek kişi annem değil. Arkadaşım Draven, o da burada," dedim bunun doğru olmasını umarak çünkü diğer ihtimal, yutulamayacak kadar büyük bir hap gibiydi. "Onu nerede bulabilirim?"

"Ben harita değilim. Nerede olduklarını bilmiyorum."

İrkildiğimi görünce iç çeker gibi soluğunu bıraktı.

"Arkadaşın bir kan mağarasında olabilir ya da müzayedede satılmış olabilir, her yerde olabilir yani. Annene gelince, muhtemelen zengin bir aile ya da *Nightshade* tarafından alıkonulmuştur."

"İkisini de bulmam lazım."

"Evden ayrılmak senin için güvenli olmaz."

"Burada bir sapık takipçinin yanında olmanın da benim için güvenli olduğunu söyleyemeyiz," dedim kendimi durduramadan. Üst üste yaşadığım şoklar aklımı bulandırmış, aklım ve dilim arasındaki tüm filtreleri alıp götürmüş gibiydi.

"Bunu hak ettim," dedi elleriyle dizlerinin üzerinde ritim tutarak.

Dudaklarındaki o alaycı gülüşten nefret ettim. Yapabileceğimi bilsem ona tokat atardım. Büyü gücüme her zamankinden daha çok ihtiyacım vardı.

"Bilen birileri var mı diye etrafı soruşturururum."

"Neden bana yardım ediyorsun? Bu, büyümü kullanmam için bir numara mı? Sana söyledim, büyüme erişemiyorum."

"Büyünü istemiyorum." Odaya girdiğinden beri ilk defa ona dikkatle baktım. Vahşi bakışlarında inanılmaz derecede

etkileyici bir şey vardı. Faniler, onun alevine uçan güvelerdi ve tam da o an vampirlerin ne kadar tehlikeli olduklarını anladım. Sadece keskin dişler, güç ve hızdan ibaret değillerdi. Aynı zamanda çekiciydiler. "Gördüklerin hoşuna gitti mi?" diye sordu.

Yanaklarıma yükselen sıcaklıkla gözlerimi kaçırdım. "Hayır."

"Bu acıttı," dedi sahte bir irkilmeyle ve bakışlarını ahşap zemine çevirdi.

Dudaklarımı birbirine bastırdım. Bana babamdan bahsetmesine rağmen daha fazla bilgi vermiyordu. Bunun yalan olduğuna inanmayı isterdim ama içimden bir ses, doğru olduğunu söylüyordu. "Yani şu birlik, *Nightshade*, ölmemi istiyor çünkü ben yarı büyücü, yarı..." Bunun ne anlama geldiğini fark ettiğimde tüm tüylerim diken diken oldu. "Ben yarı vampir miyim? Bunun imkânsız olduğunu sanırdım."

"Hayır. Hem vampir olup hem büyü yapamazsın. Ya biri ya diğeri olman gerekiyor."

"O zaman neden benim peşimdeler?"

"Bir büyücü istiyorlar," dedi ama yalan söylediği izlenimine kapıldım.

Cevaplanan her soru, yüz tane daha doğuruyordu ama artık başım ağrıyordu. "Bana bir şey verdin. Zehir miydi?" Güldü. Bundan paçayı sıyırabileceğimi bilsem onu tokatlardım. "Gerçekten bu kadar imkânsız bir varsayım mı?"

"Seni zehirlemek gibi bir arzum yok, Olivia."

Zorlukla yutkundum. "Adımı nereden biliyorsun?" Bir an duralayıp gözlerimi devirdim. "Tabii ya, sapık takiplerinden biliyorsun."

"Senin hakkında her şeyi öğrendim."

"Penceremde gördüğüm sendin." Bu bir rüya değildi.

"Evet."

"Beni izledin mi? Üzerimde giysilerim yokken? Bu yüzden mi buradayım?"

Gülümsemesi soldu ve kalkıp ellerini ceplerine soktu. "Hayır, o yüzden değil."

"O zaman beni neden kurtardın? Benden ne istiyorsun?"

"Her şeyin bir zamanı var." Başını kapıya doğru çevirdi, belli ki benim duyamadığım bir şeyi dinliyordu. "Anna sonunda onların yanından ayrıldı. Yanma önce onu göndermeyi ummuştum. O da senin gibi bir fani."

"Köleleriniz mi var?" Tiksintimi yüzüme yansıtmadan edemedim.

"Hayır." Çenesinde bir kas seyirdi. Ayağa kalktı ve avını inceler gibi dikkatle beni izledi.

Neredeyse gözlerini bile kırpmayan bakışları karşısında donup kaldım, dudaklarım titremeye başladı. Zorlukla nefes alıyordum.

Sonunda göz temasımızı kesti. "Yiyecek bir şey ister misin?"

Midem sorusuna cevap verir gibi guruldadı. "Elinde sadece kan yok mu?"

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Yemeğimiz var. Fani kadını hatırladın mı? Anna."

"Doğru. O senin... oyuncağın mı?"

Alay ederek güldü. "Bu söylediğini duyarsa Zach seni öldürür," diyerek dalga geçmeyi sürdürdü ama kelimelerin altındaki tehdit, kaburgalarımda keskin bir acıya sebep oldu.

"Burada kaç kişi yaşıyor?"

"Ben de dahil dört kişi. Arkadaşlarımla daha sonra tanışırsın."

"Bir tanesiyle tanıştım," dedim gri saçlı, ürkütücü adamı hatırlayarak. O kapı eşiğindeyken belli etmemeye çalışarak dikkatle bariyerlerimi indirdim. Başını çevirdiği sırada, ondan yayılan kafa karışıklığının tadını alabiliyordum. Beklediğim kadar

yoğun bir karanlık hissetmedim ama yine de oradaydı. Yüzeyin hemen altındaydı. Serbest bırakıldığında felakete yol açabilecek evcilleştirilmemiş, soğukkanlı bir öfkeydi.

"Dinlenmeye çalış," diyerek arkasını döndü ve odadan çıktı.

Bir kalbi varsa bile bana iyi kalpli biri olduğu için yardım etmesinin imkânı yoktu. Beni kullanacaktı. Nasılını henüz bilmiyordum ama öğrenmek için buralarda kalmaya hiç de niyetli değildim.

Kapıdan uzaklaştıkça botlarının çıkardığı gümbürtü yavaşça azaldı. Kapıya koştum ama kilit dışarıdaydı. Girişi kapatacak, fikrini değiştirirse içeri girmesini engelleyecek bir şeyler bulma umuduyla çaresizce etrafıma bakındım. Odadaki küçük ahşap sandalyeyi kaptım ama çok yetersiz görünüyordu. Mobilyalar onun gücü karşısında minik bir zahmetten ibaretti. Yenilgiyle kapının ahşap çerçevesinden yere doğru kaydım ve kollarımı vücuduma sardım.

Bu adamın fani görüntüsü bir yalandı, bu görüntünün altında ne tür bir canavarın saklandığını biliyordum ve onunla kapana kısılmıştım.

Yirmi dakika sonra küllü kahve saçları ve yüzünde belli belirsiz çilleri olan fani bir kadın odaya adım attı. Anna elinde dilimlenmiş elma, kraker, küp küp kesilmiş peynir ve bir parça tereyağı dolu tahta bir tepsi taşıyordu. Tepsiyi masaya bırakırken dudaklarında küçük ama içten bir gülümseme vardı. Tatlı aksanıyla, "Zehirli değil," diyen yumuşak sesi kulağıma rahatlatıcı bir ninni gibi geldi. Belli ki Sebastian ona bir şeyler söylemişti.

"Teşekkür ederim. Şey..." Biraz tereddüt ettim. "Anna. Ben Olivia."

Sıcacık gülüşü beni içine çekti. Nazik ama inatçı enerjisini hissedebiliyordum. "Tanıştığımıza memnun oldum Olivia. Bir şeye ihtiyacın olursa lütfen çekinme."

Ondan nasıl isteyebilirdim? Bu odadan çıkmamın hiçbir yolu yoktu. Çabucak ayrılıp kapıyı arkasından kilitlerken hissettiğim mide bulantısıyla yemeğe baktım.

* * *

Gecenin kalanında yatağımdan kalkmadım. Bunun yerine bakışlarımı tavanın köşesine yuvasını hazırlayan örümceğe sabitledim. İncecik iplerini, narin hareketlerle çekiştirip bağlayarak kendi ağından oluşan sanat eseri tamamlanana kadar ördü. Yapışkan tuzağından şüphelenmeyen sineklerden birinin gelip ağa takılmasını ve örümceğin, her şeyden habersiz kurbanına doğru yavaşça ilerlemesini izledim.

Sonunda pes edip bir dilim peynir yedim ama krakerlere pek dokunmamıştım. Telefonumu ve şarj aletini aradım ama uçuş sırasında cebimden düşmüş olmalıydılar.

Doğan günün ilk ışıkları odayı yumuşak bir parıltıyla doldurana kadar annemi, Draven'ı ve birliğin ölmemi isteyen vampirlerini düşünüyordum. Kaçmak için güçlerimi çağırmaya çalıştığımda cızırdayıp kaybolmadan önce büyünün titreşimi yakarak damarlarımda dolaştı. Yatağımdaki yumuşak örtüler beni rahatlatırken bunun uzun süren bir kâbus olmasını umarak gözlerimi kapadım.

Kafamın içinde kaçabileceğim tek bir yer vardı. Buradan kaçıp annemle Draven'a ulaşmanın, sonra da eve dönüş yolunu bulmanın hayalini kurdum. Uykuya dalana kadar kafamda senaryolar yarattım ve bir vampirin esiri değilmişim, kaderim onun ellerinde değilmiş gibi davranmak için kendime bir dakikalığına izin verdim.

ALTI

Yatağımda dönüp bana çay veren gri saçlı vampirle karşılaşınca kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Çarşafı göğsüme çekerken birkaç adım ötemdeki sandalyede oturmuş başını yana eğiyordu. "Tanrılar, sen ne halt..." Ona karşı dikkatli olmalıydım. Şimdilik hiçbirini kızdırmak istemiyordum. "Beni korkuttun." Geriye kayıp yatak başlığına yaslandım.

Söyleyeceklerimin devamını yuttuğumu gördüğünde omuzlarına dökülen ipek gibi saçlarıyla aynı renkte ve içlerinde yıldızlar varmışçasına parlayan gözleri kısıldı. "Artık sakinleştiğine göre kendimi tanıtabilirim."

"Evet." Boğazımı temizledim. "Şey, Sebastian nerede acaba?" diyerek etrafa bakındım.

"Burada değil," dedi. Dudakları aralandığında dişlerinin uçları parıldadı. Bana ne yapmayı planladığını merak ederken ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Adım Zachariah. Sebastian'ın arkadaşıyım."

Gerçekten onun arkadaşı olup olmadığından emin değildim ama Sebastian burada misafir olduğum yanılsamasına kapılmış olsa da o, parıldayan dişlerini boynuma geçirse hiç şaşırmazdım. "Sebastian nerede?"

"İşleri var. Senin güvenliğinden beni sorumlu tuttu."

Sözleri beni azıcık bile güvende hissettirmedi, özellikle de bakışları birkaç saniyede bir boynuma indiği için niyetine de güvenemiyordum. Kokumu maskeleyeceğini umarak örtüleri yukarı çektim. Kemikli parmağını, gömleğinin açık düğmelerinin arasından görünen çıplak göğsünde gezdirdi. "Senin kanını içemeyeceğim," dedi açıkça. "Uygun olmaz."

Keskin bir nefes aldım. "İyi ki söyledin."

"Sen misafirsin. Misafirlerimizin kanını içmeyiz, yani o örtüleri indirebilirsin."

İndirmedim. "Misafir olmam, eve geri dönmeyi talep edebileceğim anlamına gelmiyor galiba?" diye sordum, buna gönüllü olması zayıf bir ihtimal olsa da.

Duraksayıp yüz ifademi incelerken kaşları çatıldı. "Burada kalmanda ısrarcıyız."

"Gitmeye çalışırsam bana engel olur musun?"

"Seni güvende tutmakla görevliyim. Bu evden ayrılmana izin vermek hayatını riske sokacağına göre, evet."

"Yani ben bir tutsağım."

"Hayır."

"Burada kalmam gerekiyorsa Sebastian'ın beni neden burada tuttuğunu söyleyebilir misin? Kalbindeki nezaketten olduğunu sanmıyorum."

"Vampir olduğumuz için böyle şeylere muktedir olmadığımızı varsayıyorsun, öyle mi?"

Tereddüt ettim. "Yani, şey..."

Yatağımın yanındaki ahşap sandalyeden kalktı. "Bu soruyu Sebastian'a sormalısın."

"Bana gerçeği söylemeyeceğini düşünüyorum."

Dudakları dişlerinin arasına doğru kıvrıldı. "Anna'dan sana öğle yemeği getirmesini isteyeceğim," diyerek konuyu değiştirdi.

En azından o faniydi, yani onun yamndayken tüylerim ürpermiyordu. Perdelerin arasındaki boşluktan ışık huzmelerinin sızdığı pencereye baktım. "Her zaman sizin türünüzün alevler içinde kalacağını falan düşünürdüm ama Sebastian beni buraya güneş batarken getirdi."

"Güneşte alevler içinde kalma meselesi, fanilerin gün içinde kendilerini güvende hissetmelerini sağlamak için başlattığımız bir söylentiydi." Pencereye doğru süzülüp perdeleri biraz daha açtı ve parçası olmak istemediğim dünyaya baktı. "Ailen kaybolmuş."

"Evet. Annem ve arkadaşım."

"Bunu duyduğuma üzüldüm."

Yanlış bir güvenlik duygusuna kapılayım diye mi uğraşıyordu? Eğer öyleyse amacı neydi? "Nerede olduklarını öğrenebilmeyi umuyorum ki onları bulabileyim."

"Doğal olarak." Pencereye sırtını döndü. "Yine de kahramanı oynamanın sırası değil. Birliğin emrindekiler geri döndüler ve sinsi sinsi dolaşıyorlar. Birinin seni kaçırdığını biliyorlar."

"*Nightshade*, değil mi?" dedim.

"Evet." Burnunu buruşturdu.

"Sence annem onların elinde mi?"

"Büyük ihtimalle," diyerek itiraf edince göğsümdeki ağırlık biraz hafifledi. Başlayacak bir noktam vardı artık.

"Şehirde bir karargâhları var mı?"

"Olsa bile sana söylemezdim."

"Neden ama?"

"Çünkü senin yerinde olsaydım ve ailemin onların elinde olduğunu düşünseydim, kaçmaya çalıştıktan sonra bakacağım ilk yer orası olurdu. Benim gözetimim altındayken gitmene izin

vermeyeceğim. Anında öldürülürsün ve Sebastian seni boşuna kurtarmış olur. Zaten yeterince risk aldı."

Altdudağımı ısırdım. Neden bir vampir, beni kullanmak istemediği halde benim için riske girerdi ki? Bunun için hiç sebep yoktu. "Etrafı soruşturacağını söylemişti."

"Söylediyse yapacak demektir."

"Ona gerçekten güveniyorsun."

"Sözünün eridir." Zarif bedeniyle baş döndürücü bir hızla kapıya ilerledi ama çıkmadan önce durdu. "Bir ihtiyacın olursa adımı söylemen yeterli," deyip gitti.

Dışarı çıkar çıkmaz kapıyı kapattı ve uzaklaşan adımlarının yankısıyla göğsüme bir korku saplandı. Draven'la o karanlık tünellerde geçirdiğimiz zamanın anıları zihnime akın etti. Etrafımdaki hava sıkışıyormuş gibi göğsümde bir panik dalgası yükselmeye başladı. Nefeslerim sığlaştı ve kendimi duyguların şiddetli saldırısından korumaya çalışarak tortop oldum. Ne zaman böyle olsam kendimi diğerlerinin duygularından koruyamaz hale geliyordum.

Görünüşe göre bu evdeki herkes aşinası olduğum bir acıyla doluydu. Acıyı o kadar bastırmışlardı ki artık uyuşuk hissediyorlardı. Bu, insanın birlikte yaşamayı öğrendiği türden bir ıstıraptı. Biliyordum çünkü aynısını ben de yaşıyordum. Zamanla herkesin rahata kavuşacağı türden bir kederdi. Bu duyguyu üzüntü ve öfke krizleri arasında, neredeyse hiç fark edemeyeceğim kadar derinlere gömmüştüm. Ta ki tekrar hissedilip dayanılmaz hale gelene dek...

Kendimi elimden geldiğince kapattım, acımı artıran bu enerjinin bir saniye daha etrafımda olmasını istemiyordum. Düşününce mantıklıydı aslında. Vampirlerin, hayal dâhi edemeyeceğim her türlü işkenceden geçecek kadar uzun yaşamları olurdu.

Burada ölecek miydim? Annem ve Draven'ı bir daha göremeyecek miydim? Astor'ı zaten kaybetmiştim. Vampir saldırısı beni kederimden uzaklaştırmıştı ama her şey gibi bu da geçiciydi. Yatağa uzanıp yastıklarla yarım yamalak bir yığın oluşturunca gözyaşlarım hızla ve durmaksızın aktı. Burnumu örtülere sildim. Boşluk hissi gelene kadar inleyerek ağladım ve sonunda gözlerimi duvara diktim. Artık bana ne olacağı umurumda değildi.

Bir süre sonra kapıdan hafif bir tıklama sesi geldi ama duymazdan geldim. Sonunda battaniyeyi indirdiğimde sandalyede bir tepsi soğuk yiyecek olduğunu gördüm. Ben ağlarken biri getirmiş olmalıydı. Üzerime utancın gölgesi çöktü ama omuz silkmekle yetindim.

"Neredeyse hiç yemek yemedin," dedi Sebastian açık kapının önünde smokininin kolunu çekiştirerek.

"Şık bir yere mi davetlisin?" diye sordum nefretime engel olamadan.

"Hayır. Her zamanki halim." Bana doğru yürüdü. Sandalyeye oturup bacaklarını yatağa uzatırken sırıtışını kontrol edemiyordu. "Nasılsın bakalım?"

"Ne tür bir soru bu?"

"Ağladığını duydum."

Bir anlığına yumruklarımı sıktım. "Sen nereden biliyorsun?"

"Zach söyledi."

Parmaklarımla bacağıma vurmaya başladım. "Fani kölelerin hariç evdeki herkesin beni duyduğuna eminim."

"Sadece Anna var," diye açıkladı. "Ve o bir köle değil."

Hayır tabii ki, onun da benim gibi bir "misafir" olduğuna emindim ya da bu pislik herifin kendini daha iyi hissetmesini sağlayacak her neyse işte.

Tabağa baktı. "Yemeği beğenmedin mi?"

Dizlerimi birleştirip göğsüme çektim. "Aç değilim."

"Gücünü koruman gerek."

Annem gibi konuşuyordu. "Lütfen, beni yalnız bırak. Burada misafirsem ve gerçekten bana zarar vermeye niyetin yoksa kanıtla o zaman. Beni rahat bırak."

"Bu gece şehir dışından birkaç konuk ağırlayacağımı haber vermek için geldim. Yemek odasında olacağız, yani ortalıklarda dolaşma." Eliyle diğer bileğini tutup öne eğildi.

"Harika," derken sesimdeki alay barizdi. "Bu odaya gelmelerini ne engelleyecek peki?"

"Çünkü onlara gelmemelerini söyledim."

Dudak büktüm. "Sanki içeri girerlerse yapabileceğim bir şey varmış gibi."

Ayağa kalkıp gitmek için arkasını döndü.

"Bekle," diye seslendim.

Bana dönüp yakasını düzeltti.

"Annem ya da Draven'la ilgili herhangi bir şey buldun mu?"

"Hayır." Sert ifadesi, bana bunu umursamadığını söylüyordu.

"Bana gerçekten neden burada olduğumu söyleyecek misin?" Sesim titredi ve ellerim de titremesin diye üzerlerine oturdum. "Amacının beni korumak olduğunu söylemeden önce beni neden korumak istediğini bilmek istiyorum. Benden ne istiyorsun? Çünkü senin türün hiçbir şeyi nezaketinden yapmaz."

Çenesinin gerilmesiyle çok ileri gittiğimi anladım.

"Öldürülmeden önce seni kurtarmış olmam yetmiyor mu?" Sesi derinleşti. "Senden bir şey istediğimi de nereden çıkardın? Biraz minnettar ol, tabii seni onlardan korumak yerine ellerine teslim etmemi tercih etmiyorsan. O zaman gerçek canavarların neye benzediğini görebilirsin."

Sırtımı yastıklardan yaptığım yuvama dayarken kalbim hızla çarpıyordu. "Ben sanmıştım ki..."

"Yanlış sanmışsın. Hayatına değer veriyorsan bu gece bu odadan ayrılma."

Başka bir şey söyleyemeden ortadan kayboldu. Varlığımın her zerresiyle onlardan nefret etsem de söylenene karşı gelip buradan çıkmamın imkânı yoktu. Ben de kalkıp pencereye yürüdüm, kalabalık caddeye baktım. Bir sürü *Sangaree* güneşli yol boyunca yürüyor, gülüp sohbet ediyordu.

Annemin sesi kulaklarımda çınladı. "Bazen onları yenmek için aralarına karışman gerekir." Lonca ajanlarının neden kan bağışçısı olmak isteyen faniler kılığına girip vampirlerin dünyasına gizli göreve gittiklerini sorduğumda annem bunu söylerdi. Ne yazık ki hiçbiri Sanmorte'den geri dönmedi ama neye bulaştıklarını da biliyorlardı.

Bu da böyle bir durumdu. Daha akıllı davranmak zorundaydım çünkü burada konu ben değildim. Bu annem ve Draven'la ilgiliydi ve şimdiye kadar ikisine de yardım edememiştim.

O kan emicileri, evimize nasıl geldiklerini, değer verdiğim insanları nasıl kaçırdıklarını ve bizi onlardan koruyan yüzlerce iyi insanı nasıl öldürdüklerini düşündüğümde içim öfkeyle kabardı.

Sebastian, ya da iğrenç bir sülükten başka bir şeymiş gibi davranmak için kullandığı fani isim her neyse, benden hiçbir şey istemediğine dair zırvalıyordu ama beni birlikten saklıyordu. Bunun için kendince bir nedeni olmalıydı. Asla dürüst olmayacaklardı ve ben de hiçbir şey yapmadan istedikleri mahkûma dönüşecektim.

Zachariah, *Nightshade*'in bir karargâhı olduğunu söylememişti ama olması gerekiyordu. Yakınlarda bir tane varsa büyük ihtimalle annem oradaydı.

Pencereden uzaklaşıp derin nefesler alarak ellerimi karnımın ortasına yerleştirdim. Dolabın kapağında asılı torbadan gelen lavantanın, cilalı ahşabın ve eski kaşarın kokusuna odaklandım.

Sihrimi kullanabilirsem onlara yardım etme şansım olabilirdi. Zihnimi olabildiğince açıp içimde olduğunu bildiğim sihri ateşleyecek ufak bir büyü kıvılcımı arayarak güçlerime bana gelmelerini emrettim. Annem, suda oturmanın ona enerji verdiğini söylerdi. Hiç denememiştim ama belki su bana yardımcı olabilirdi.

Ayaklı küvetin tıpasını taktım ve antika gümüş musluğu çevirip suyu açtım. Sıcak buhar etrafa dağıldı ve kapattığımda musluktan damlalar halinde süzüldü. Beyaz musluğun üzerindeki raftan bir kavanoz güllü banyo tuzu, biraz da vanilya ve ballı sabun alıp suya ekledim. Bu biraz garip olsa da eklenmeye hazır bir kutu da gül yaprağı vardı. Burası nasıl bir yerdi? Banyo tarihi bir dergi sayfasından fırlamış gibiydi. Yansımamı gösteren ayna, ağır gümüş bir çerçeveyle kaplıydı. Parmaklarımı çillerimde ve sonra da çatlayan dudaklarımda gezdirdim. Normalden daha solgun görünüyordum ki bu benim için bile üstün bir başarıydı. Kızıl buklelerimi atkuyruğuyla topladım ve giysilerimi çıkardım.

Yavaşça sıcak suya girip ağrıyan kaslarımı rahatlatmasını umarak küvete uzandım. Hakkını yiyemezdim, buradaki küvet Baldoria'dakinden çok daha güzeldi. Eski ama derindi. Bacaklarımı uzatıp parmağımı musluğa bastırdım.

Tamam. Nefes al. Odaklan. Bunu yapabilirdim. Yapmak zorundaydım.

Tenimin altına işleyen çaresizlikle içimdeki sihri arıyor, onlarla birlikte yükselen empati hissini görmezden geliyordum.

Balık burcuydum, nihayetinde sudan geliyordum. Suyu somutlaştırıyordum ya da deniyordum.

Gülle karışan vanilyanın davetkâr kokusu banyoyu doldurdu. Başımı geriye yaslayarak daha derin gevşediğimde bariyerim kazara düştü. Sihrin derimin altında hareket ettiğini, bacaklarımdan ayak parmaklarıma kıvılcımlar yolladığını hissettim. Ben onu kavramaya çalışırken bir başka duygu tarafından ele geçirildim. Yatak odasından ya da odada olan birinden gelen bir şeyi hissettim. O enerjiyle benimkinin birleşimi vücuduma aniden yüklendi ve aylar sonra ilk defa... arzuyu hissettim.

Sebastian'ın yüzü aklımda canlandı. Kokusunu hatırladım ve bizi buraya uçurduğu sırada beni kollarının arasında nasıl sardığını düşündüm.

Ne halt etmeye bunu düşünüyorum şimdi? O bir vampir. Bir canavar.

Küvetin kenarlarından tutup kendimi yukarı çektim ve sudan çıktım. Karo zemine basarken saçlarım göğsüme yapışmıştı. Dengemi bulamadan önce ıslak zemine bastığım ayağım kayarak küvetten uzaklaştı. Dudaklarımdan kaçan küçük çığlıkla birlikte kollarımı boşlukta sallayarak tutunacak bir yer aradım. Yere düşmeden önce nihayet tutunabildiğimde arkamdan gelen hırıltılı bir soluk sesi duydum.

Hadi ama.

Yavaşça arkamı dönünce kapı eğişinde duran Sebastian görüş alanıma girdi. Gözleri belirgin bir arzuyla doluydu ve uçları kıvrılarak gömleğinin yakasına dökülen siyah saçları, parmaklarımı arasında gezdirme isteği uyandırdı. Bakışlarını vücudumda gezdirince bedenimde yükselen ısıyla kızardım. Ayaklarımın dibinde küçük bir su birikintisi oluşurken bakışlarım, gömleğinin kıvrılmış manşetlerinin altından görünen dövmelerinde

ve göğsünde iliklemeden bıraktığı birkaç düğmede geziniyordu. Dudaklarını yaladı ve uyluklarımın tepesinde toplanan sızı, bacaklarımın arasında ıslak bir kayganlık oluşana kadar arttı. Bedenimi örtmek için aynanın yanındaki askıdan havluyu kapıp çabucak etrafıma doladım.

"Kapı çalmaz mısın sen?" diye azarladım üzerime çöken utançla.

Gözleri irileşti, elini saçlarının arasından geçirip ensesine dokundu. "Çığlık attığını duydum." Sonraki kelimelerinde bocalayınca aniden söylemekten vazgeçti. "Özür dilerim."

Havlumun üst kısmını kavradığım anda, onda daha önce hiç hissetmediğim yeni bir duygu geçip gitti. Bu neydi? Sanki bir anlığına yer değiştirmişiz gibi karanlık hissettim. Özünü bulana kadar içindeki karmaşayı aralamaya, onun duygularını kendiminmiş gibi özümsemeye çalıştım. Hayır, bu duygu olumsuz olmasına rağmen karanlık değildi. Bir an için kendimden nefret ettim. İşte buydu, kendinden nefret etme. Kendini hiçbir zaman yeterli görmüyor, kendinden nefret ediyordu. Bu duyguyu iyi tanıyordum. Neredeyse gözlerinde kendimi görür gibiydim. Bir şey istiyordu, bir şeye ihtiyacı vardı ama ne olduğunu söyleyemiyordum.

Bir an bile düşünmeden, karoların üzerinde ıslak ayak izlerimi bırakarak ona doğru yürüdüm. Tereddütle ona uzandım ama belki de düşünerek hareket etsem daha iyi olurdu. Annem ve Draven öfkelerini uzaklaştırmamdan hiç hoşlanmazlardı ama onun kendinden böyle nefret etmesi... Hiç kimsenin böyle hissetmesine dayanamazdım, bir vampirin bile. "Sorun değil. Beni kontrol ettiğin için teşekkür ederim."

Gözlerimin içine bakarken âdemelması hareket etti, gözbebekleri genişledi. Birkaç saniye sonra başını salladı. "Bana

teşekkür etme," derken çenesi kasıldı. "Giyinmelisin." Gözlerime bakmayı reddederek keskin bir nefes aldı ve aceleyle dışarı çıktı.

Birkaç dakika sonra dudaklarımı büzmüş halde yatağa döndüm ve dengemi sağlayabilmek için yatağın direklerinden birine tutundum. Aşağı baktığımda zarif el yazısıyla karalanmış bir not buldum.

Lütfen kahvaltıda bana katıl. Misafirlerim gitmiş olacak.

Sebastian.

Sözlerindeki çekingenliğe baktım ve verdiği izlenim düşüncelerimle çatıştı. Kafa karışıklığı ve korku karışımı bir duyguyla başımı sallayıp derin bir iç çektim. Yatağa tırmandım, aklım hiç durmadan çalışıyordu. Bu vampirlerin oynadığı oyun ne olursa olsun, beni içine çekmelerine izin veremezdim. Yine de onda hissettiğim o duygu sahte olamazdı.

Hayır. Kendisiyle ilgili böyle hissetmesi, onun canavar olmadığı anlamına gelmiyordu. Buna rağmen beni ısırmamış ya da başka bir şey denememişti.

Beni, onların baştan çıkarıcı ve hilekâr doğalarına karşı uyaran annemi düşündüm. O ve Astor bana defalarca saf, hatta kolay kandırılabilir olduğumu söylemişlerdi. Belki de haklıydılar. Burada durmuş, beni esir tutan vampir için üzülüyordum. Beni kaçırmıştı. Beni kurtarmış olsa bile ne beni burada tutmak için iyi bir sebebi vardı ne de benden ne istediğini söylüyordu.

Ona ya da aralarından herhangi birine üzülmek için kendime izin veremezdim. Tetikte olmalıydım. Ne kadar fani gibi görünürlerse görünsünler, bu yaratıkların manipülasyon ustası olduklarını ve büyük ihtimalle beni kendi dünyalarında tuzağa düşürmeyi amaçladıklarını hatırlamalıydım.

Onları yenemiyorsam ben de aralarına karışırdım. Sebastian minnettar olmamı istiyorsa olmuş gibi yapacaktım. Ona kahvaltıda eşlik etmemi istiyorsa edecektim. Annemin yapacağına inandığım şekilde davranacaktım. Güvenlerini kazanıp o güveni buradan çıkmak için kullanacaktım.

Yatağa uzandığımda nerede olursa olsun annemi hafife aldığımı bilmek beni biraz rahatlattı. Muhtemelen o da bir kaçış planı üzerinde çalışıyordu ve bunu başarabilecek biri varsa o da annemdi.

YEDİ

SEBASTIAN

Merdivenlerden hızla uzaklaşıp odama girerken alçak sesle küfrederek kapıyı arkamdan kapattım. Kalbim hızla çarparken pantolonumun altında büyüyen şişkinlik kumaşa baskı yapıyor, karıncalanan bedenimin her yerini ateş basıyordu. Derin bir nefes alıp sırtımı kapıya yaslayarak kendimi toparlamaya çalıştım.

Tanrılar aşkına.

Zorla yürüyerek kendimi ağır ağır banyo kapısına sürükledim. İzinsiz girmek istememiştim ama çığlığını duyduğumda birden tepki gösterdim. Sonra onu aynanın önünde gördüm. Yanan tek ampulün yumuşak parıltısıyla çerçevelenmiş kıvrımlı vücuduyla orada duruyordu.

Fena halde nefesimi kesmişti.

Gözlerimiz buluştuğunda duyduğum utanca arzu karıştı. Ondan yayılan sıcaklığı hissetmiş ve ona gitmek istemiştim ama yaptığım şey için benden tiksindiğini biliyordum. Yine de bakışlarımız birbirine takılı kalmışken beni izleyişinden aldığım keyfe engel olamadım.

Aramızda hiçbir şey olamazdı ama çekiciliği inkâr da edemezdim. Bana tekrar öyle bakmasını istedim, sonra bunu düşündüğüm için kendime kızdım.

O kadar saf ve iyiydi ki ona yakın olmak içimi acıtıyordu. Onu kontrol ettiğim için bana teşekkür etti. *Bana* teşekkür etti. Onu kaçıran kişiye.

Gözlerinde şehvet gördüğüme, teninden tahrik oluşunun kokusu aldığıma yemin edebilecek olsam bile ondan faydalanmayacaktım. Bu kız işimi zorlaştırıyordu; onu düşünmemeyi, özellikle de beni isteyen o gözlerini düşünmemeyi zorlaştırıyordu.

Onun için planladığım karanlık geleceği düşündüğümde göğsümdeki suçluluk duygusu daha da artıyordu. Onun masumiyetine el değmesin istiyordum, bundan daha çok istediğim bir şey yoktu ama fani olabilmek ve sevdiklerime kavuşabilmek için ona ihtiyacım vardı. Vebal ve kurtuluş arasında bir seçim yapıyordum.

Omuzlarım kararımın ağırlığıyla yanıyordu. Onun hayatındaki yerim ne olursa olsun, kaderinin hâlâ gölgelerle olduğunu biliyordum. Diğerlerinden farklı olacağını, kanlı kaderini kabul etme zamanı geldiğinde masumiyetini koruyacağını ummaktan başka bir şey yapamıyordum.

Kendimi duşa sürüklerken pantolonumun içinde kıvrılan sızı, tatmin olmak için yalvarıyordu. Musluğu çevirince eski soluk metal gıcırdadı ve buhar odayı doldurduğunda rahatlayarak iç çektim. Çoğu insanın erişemediği bir lüks olan duşlu bir oda bulacak kadar şanslıydım. Şatoda bu odalardan birkaç tane vardı ama hepsi de bunun gibi eğri büğrü ve paslıydı.

Duş başlığının altına girip başımı duvara yaslayınca sıcak su, başımdan ve sırtımdan akmaya başladı.

Onun görüntüsü zihnimi dolduruyor, iyi niyetimi tüketiyordu. Loş ışık altında parlayan kıvrımları, serin havayla sertleşen meme uçları... Suyun vücudundan kayıp kalçalarından damladığını neredeyse hissedebiliyordum. Yeşil gözleri mıknatıs

gibi beni kendine çekiyordu, su damlacıkları zarifçe kayarken dolgun göğüslerinin parladığını hâlâ görebiliyordum.

Üzerimden bir açlık ve özlem dalgası geçince ağzım kurudu. Ellerimi ince beline doladığımı, parmak uçlarımın kalçalarının şişkinliklerinden geçtikten sonra kıçının o lezzetli kıvrımını sıyırdığını hayal ederken gözlerim vücudunu yiyip bitirdi.

Sana yapabileceğim şeyler.

Parmaklarının, gömleğimin düğmelerini açtığını hayal ettiğimde soluğum kesildi. Bir zevk dalgası ayak tabanlarımdan aletime yayıldı, ardından boğazımdan beklentiyle dolu alçak ve istemsiz bir inilti yükseldi.

Neden bu kadar *güzel* olmak zorundaydı?

Sabun kalıbına uzanırken başım döndü, elim uyarılışımın sert uzunluğu üzerinde geziniyordu. Onu istiyordum ama ona sahip olmak gibi bir ihtimalim yoktu. Düşünceleri uzaklaştırmaya çalışarak yapabileceğimiz şeyleri hayal etmeye başladım. Sadece zihnimde canlanacaklardı.

Aletimde yavaşça aşağı yukarı hareket eden elim, giderek çılgına dönen bir ritimle hızlandı. Ucunda biriken ıslaklık başparmağımın altından damla damla aktı. İçimden bir ürperti geçerken karın kaslarım beklentiyle kasıldı. Dişlerimi boynuna geçirip bizi zehir ve kanla dolu, tutkulu bir çılgınlığa sürüklemenin nasıl bir his olacağını hayal ettim.

O da beni istiyor muydu? Arzusunu hissettiğimi sandım, buna inanmak istedim. İnanamadım ama... Siktir, yapabilseydik, bir kez olsun yapabilseydik.

Onu düşünerek tahrik olmuş bir halde elimi hareket ettirmeye devam ederken gözlerim geri kaydı. Karnında parlayan ter damlacıklarının kalçalarına aktığını hayal ettim. Onun uyarılmışlığının kokusu havada yoğun bir şekilde hissediliyordu, o kokuyla kendi arzum da kıpırdanıyordu. Onu tatma fikri beni benden alıyordu. Bedenim onu arzuluyordu.

Kendimi tatmin etmeye devam ederken inlemelerim daha da yükseldi, orgazmımla gelen sıcaklık artıyordu.

Onun yatağımda olduğunu, havaya kaldırdığı kıçına indireceğim tokadın acısını parmak uçlarımda hissedeceğimi hayal etmek çok fazlaydı. Yanaklarını kıpkırmızı bırakıp içine girdiğimi hayal ederken aletim zonkluyor, onun inlemeleri kulaklarımda yankılanıyordu.

Adımı haykırdığını duymak için yapabileceğim şeyler.

Kaslarım kasıldı, zevk dalgaları içimi parçaladıkça bacaklarım gerilip sarsıldı. Ayak parmaklarım duş zemininin kaygan fayanslarına sürtünürken derin, gırtlaktan gelen bir inilti çıkardım. Sonunda gerilim azaldı ve sıcak döller duvara saçıldı. Tamamen boşalana kadar elimi yavaşça itmeye devam ettim. Uzun bir nefes vererek duvarda parlayan meni izine baktım.

Karnımdaki gerginlik gitmişti ama aradığım huzur gelmemişti. Düşüncelerim onun etrafında dönüyordu, onu kendime katmak istiyordum ama zihnim bu fikre şiddetle karşı koyuyordu. Birinin bana yaklaşmasına izin vermenin getireceği acı çok fazlaydı. Tekrar bu riske giremezdim. Zach ve Erianna'ya çok güvenmeme rağmen onları bile bir kol boyu mesafede tutuyordum.

Sıcak duştan çıkıp perdeyi arkamdan çekerken kendi kendime küfrettim. Tek yapabileceğim Olivia'nın kahvaltı için aşağıya inmesini umut etmekti. Geldiğinden beri yemeğine neredeyse hiç dokunmadığından biraz beslenmeye ihtiyacı olduğunu biliyordum ama bana katılmak istemezse onu zorlamayacaktım.

Başımı sertçe iki yana salladım. Bu tek seferlik bir şeydi, planda değişikliğe yer yoktu. Onu bir daha o şekilde düşünemezdim, kaybedecek bu kadar çok şeyim varken olmazdı.

Aşağıya, misafirlerimin yanına gitmeden önce sandalyenin arkasından beyaz gömleğimle pantolonumu alıp giyindim.

SEKİZ

OLIVIA

Elbisemin bana gece göğünü hatırlatan koyu mavi ve gümüş renkli narin kumaşı, mum ışığında parıldadı. Yavaşça başımın üzerinden geçirdim. Dalgalanan kumaş üzerime oturmadan önce tenimi okşadı ve arkasındaki kurdeleyle sımsıkı sardı. Sebastian bedenimi doğru tahmin etmişti çünkü beni çıplak olarak görmüştü. Hissettiğim utanç ve heyecanla parmaklarımı yüzümde gezdirirken yanaklarım sıcacık oldu.

İki katı birbirine bağlayan döner merdivenlerden parmak uçlarıma basarak alt kata inince oda kapılarıyla dolu bir koridora ulaştım. Sonraki merdivenlerse aydınlık bir antreye açıldı. Bu evin kat sayısını, penceremin karşısındaki binalara bakarak tahmin etmiştim ama hayal ettiğimden çok daha büyüktü. Sebastian beni evin çatısına uçarak getirdiği ve çatıdaki bir kapaktan en üst kata, üç gün geçirdiğim odaya indirdiği için daha önce evi görme şansım olmamıştı. Ev tıpkı bir kütüphane gibi parşömen kâğıdı kokuyordu.

Kristal avize, altın ve beyaz ışıltılarla parlıyordu. Pencereden giren güneş ışınları, avizenin damla şeklindeki kristallerini zemine yansıtarak ışıltılar saçıyordu. Giydiğim siyah babetler ayaklarımı sıkıyor, mermer zemin üzerinde yürürken biraz gıcırdıyordu. Vücudumdaki tüm tüyleri diken diken eden serin hava ciğerlerime dolunca kollarımı ovuşturdum.

Kapısı kapalı bir odadan sesler geliyordu. Üstünkörü çizilmiş bir okla *Bu taraftan ölümlü kız* yazılı bir kâğıt, ilerideki odayı işaret ediyordu. Gözlerimi devirip ilerledim ama aniden panikleyince hareketsiz kaldım.

Planım onlara karşi iyi olmaktı. Bütün bir geceyi, onlara nasıl arkadaşlarıymışım gibi davranacağımı ve istediklerini nasıl vereceğimi ya da vermeyi deneyeceğimi düşünerek geçirmiştim. Şartlar göz önüne alınırsa muhtemelen büyümle yapmalıydım ki ben berbat bir büyücüydüm. Kaçmaktan ya da daha iyisi annem ve Draven'ı bulmama yardım etmelerini sağlamaktan başka seçeneğim yoktu. Beni bir müttefik, o donuk kalpleri bunun ne demek olduğunu biliyorsa bir tür dost ya da en azından gönüllü bir tutsak olarak görmeleri daha iyiydi. Onlar uyku öncesi masallarında ve efsanelerde anlatılan canavarlardı. Kana ve ruhlara aç bir tanrıça tarafından lanetlenmiş, şeytani yaratıklardı. Sebastian ne kadar farklıymış gibi görünse de bunu unutmamalıydım.

Sinirlerimi yatıştırmak ve yüzleşmek üzere olduğum şeye hazırlanmak için derin bir nefes alıp kapıyı açtım. Odanın ortasına uzun, koyu renkli ahşap bir masa yerleştirilmişti ve çevresinde masayla uyumlu kadife kaplı sandalyeler vardı. Masanın üstündeki servis tabakları, aralarında rengârenk meyvelerin de olduğu yemeklerle doldurulmuştu. Masanın bir yanında Zachariah oturuyordu. Parmakları, şarap ya da daha uğursuz bir şeyle dolu kadehinin üzerinde duruyordu.

Sebastian masanın karşısındaki sandalyesinde arkasına yaslanıp kolunu yana sarkıttı. "Geldiğine memnun oldum."

Bana bakışları ağzımın kurumasına ve son görüşmemizin anısı da bakışlarımı hızla kaçırmama sebep oldu.

Zach konuşurken bana bakmadı. "*Nihayet* biraz görgülü davranmaya başlamış gibi görünüyor."

Arkamdaki kapıdan bir kadın girdi. Koyu gözleri tenini tamamlıyordu ve Zachariah'ya doğru bakarak kalın dudaklarını büzdü. "O kadar da erdemli olma. Vampirlerin çoğu *canavardır*. Ayrıca kızı rahat bırak. Kaçırılıp başka bir krallığa götürülen ben olsaydım, ben de çok sinirlenirdim."

Sebastian'ın ifadesinde bir gülümsemenin gölgesi belirdi.

Neredeyse ben de gülümsüyordum, *neredeyse*.

"Aç olmalısın." Kadın bir sandalye çekip ona katılmam için işaret etti.

Yemek tabaklarına bakınca midem guruldadı. "Siz sadece kanla beslenmiyor muydunuz?" diye çekinerek sordum.

Koyu renkli saç örgüsünü omzunun üzerinden geriye attı. "Evet. Neyi sevdiğinden emin olamadık, o yüzden seçeneğin bol olsun istedik."

Sebastian'a kaçamak bir bakış atmadan edemedim. En azından elindeki mavi kupayla bu yüzyıla ait görünmeye çalışıyordu. Oysa Zachariah içkisini birkaç yüzyıllık, o zamanların krallarından birinin kullandığını sandığım gümüş bir şeyden içiyordu.

Sebastian'ın kanatları sırtında toplanmış, keskin bakışlarıysa benim önümdeki tabağa sabitlenmişti. Gömleğinin kıvrılmış kollarından görünen dövmeleri, sarmal desenli siyah işaretler ve bileğine kadar uzanan iki siyah kıvrımın arasına yerleştirilmiş bir hilal şeklindeydi.

Beni bakarken yakaladığında yüzüme basan sıcaklıkla bakışlarımı çevirdim. Tabii ki onları gözlememin, onların kimliğine duyduğum ilgiden kaynaklandığını düşünmelerini istemiyordum. Tembel tembel gülümsediğinde beni yanlış anladığını varsaydım.

"Ben Erianna," dedi yanımda oturan kadın odadaki tuhaf sessizliği bölerek. "Burada Zach ve Seb'le yaşıyorum."

İçtiğim suyla boğuluyordum neredeyse. *Seb*. Bu kadar korkutucu bir yaratık için kulağa neredeyse eğlenceli geliyordu. "Affedersin." Ağzımın kenarlarını peçeteyle sildim. "Tanıştığımıza memnun oldum, Erianna."

"Keşke daha iyi koşullar altında tanışsaydık," dedi. Ben yumurta ve tost dilimlerine uzanırken kahverengi gözleri beni ilgiyle izliyordu. O odada sıkışıp kalmak iştahımı açmıştı. Bu sabah, haftalardır hiç hissetmediğim bir duyguyla uyanıp midemdeki boşluğu doldurma ihtiyacı duymuştum. "Ancak peşinde *Nightshade* varken burada, Baldoria'da olduğundan daha güvende olursun."

"Beni burada aramazlar mı?" diye sorduğumda Zach'in bir vampirin beni kaçırdığını bildiklerini söylediği geldi aklıma.

"Ararlar ama yanlış yerlere bakıyor olacaklar."

"Kan mağaralarına mı demek istiyorsun?" Suratımı buruşturdum ama sonra buradaki amacımı hatırladım. Güvenilir olduğumu onlara göstermem gerekiyordu. "Hepinizin beslenmeye ihtiyaç duyduğunuzu biliyorum," diye ekledim.

Sebastian sandalyesine yaslandı. "Oraları vampir marketleri olarak düşün. Onlardan bu kadar tiksinmene engel olur."

Çenemdeki kas seyirdi. "Marketlerimizde canlı sığır bulundurmadığımızı saymazsak," dedim aklıma gelen tek karşılaştırmayı yaparak.

Sesine meydan okuma hâkim oldu. "Kanı şişeleyip fanileri ahır ve tarlalarda tutmamızı mı tercih ederdin?"

Kaşlarımı çattım. "Bizi hayvanlarla mı kıyaslıyorsun?"

Gülünce gamzeleri ortaya çıktı. "Bunu sen söyledin. Fanileri asla bu kadar aşağılamazdım, özellikle de seni."

Özellikle beni mi? Bunun anlamı neydi ki? Kalbim küt küt atarken bakışlarımı masaya çevirdim. Halimden hoşnut görünmek, bu insanlarla arkadaş olabilirmişim gibi davranmak

istiyordum ama bu adamla ilgili bir şey derinlerde bir yerde öfkemi ateşliyordu. "Yine de birini köle olarak tutuyorsun."

Kalın kaşlarından birini kaldırdı. "Sana daha önce de söyledim, Anna köle değil. Burada kendi hür iradesiyle kalıyor."

"Hiç kimse burada kendi hür iradesiyle kalmaz."

Bir yudum kan içip dudaklarındaki kırmızılığı yaladı. "Eh, vampirler konusunda ve krallığımızın içişlerinde uzman olan sensin tabii."

Yanağıma dokunup koltuğumda kıpırdandım. "Ben öyle demedim. Sizin için yemekten başka bir şey olmadığımızı söylemeye çalışıyorum. Bu durumda bizden biri neden burada olmak istesin ki?"

İfadesi kardardı. "Yemekten daha fazlasısınız, en azından bazılarınız."

Burnumu buruşturdum. "Ya?"

"Evet," diye mırıldandı. "Yemek ve temizlikte harikasınız."

"Peki." Erianna Sebastian'a bakarak sandalyesinden kalktı. "Onu kışkırtmayı kes." Bana bakmak için dönüp kendini gülümsemeye zorladı. "Boş ver onu. Sadece oyun oynuyor. Ciddi değildi."

"O bir pislik," dedim kendime engel olamayıp tabağımı kendimden uzaklaştırarak. Onun için üzülmekle ve sadece bir anlığına bile olsa o kadar da kötü biri olmadığını düşünmekle aptallık etmiştim.

Ona inanamıyormuş gibi bir bakış attıktan sonra, "Nasıl normal bir insan gibi sohbet edeceğini bilmiyor," diyerek açıkladı.

Sebastian, kadının bakışlarına karşılık verip kupasındaki kanı bitirdi. "Biliyorsun, Erianna. Duygularla ilgili her konuda uzman olan o," diyerek azarladıktan sonra da kupayı ileri itti.

"Dikkatli ol," diyerek uyardıysa da kadının yüzündeki küçük gülümseme büyüyordu.

Zach beni izlerken masanın kenarını kavradı. "Söz söylemeye hakkı var. Kızın hayatını kurtaran biziz. Sebastian olmasaydı şimdiye ölmüş olurdu." Geriye doğru ittiği sandalyesi gıcırdadı. "Akşama geri dönerim. İlgilenmem gereken işler var. Anna'ya gelince..." diyerek dikkatini bana çevirdi. "O bir köle değil, yani ileride onun adını bile ağzına alma. Yoksa sana yiyecek ve giyeceklerini ben getiririm ki bu işte hiç de iyi değilim."

"Zach..." dedi Sebastian ama Zach göz açıp kapayıncaya kadar gitmişti. Bana döndüğünde yüzü ifadesizdi. "Üstesinden gelecektir. Bir şeyler yemelisin. Bütün bunları sadece bakman için getirmedim buraya."

"Artık aç değilim," diye tersledim. "Bütün o kan ve sığır muhabbeti iştahımı kapattı."

Dilini dişlerinde gezdirdi. "Belki de akşam yemeği için daha tarafsız konular bulmalıyız."

Daha fazla yemek için ona katılacağımı sanmasına gülmek istedim ama şimdiye dek söylediğim her şey için kendimi zihnen tekmeleyerek durabildim. Duygularımı kontrol altında tutamazsam buradan canlı çıkmamın yolu yoktu. "Üzgünüm," dedim her kelimeyle kendimden nefret ederek.

Sebastian sırıtarak ayağa kalktı. Piç herif. "Hayır, değilsin ve lütfen bizden özür dileme ya da *teşekkür* etme ihtiyacı hissetme."

İğneleyip durma, dedim içimden kendime, tekrar tekrar öfkemi bir top gibi ta derinlere yuvarlarken. "Arkadaşın haklıydı. Sana karşı önyargılıydım."

"Mühim değil. Çok daha fazla değer verdiğim insanlardan daha kötülerini duymuştum," dedi omuz silkerek ama onun da benim kadar utandığını hissettim. Benim dışımda her yere

bakarak uzun bir soluk vermesini izlerken banyonun anısını aklımdan uzaklaştırdım.

Erianna konuştuğunda ona minnet duydum. Vampir olsa da değilmiş gibi davranıyordu en azından. "Annen ve arkadaşının yerini soruşturdum." Bunu, kahvaltıda kendimi yalnız hissetmemem için yapıyor olsa da duraklayıp tabağına biraz yiyecek koydu. "Maalesef arkadaşının yeri bilinmiyor. O sadece bir fani. Yani adı, sanı, göze çarpacak bir özelliği yok."

Göğsüm sıkıştı. "Peki ya annem?" *Az da olsa* iyi haber duyarım umuduyla sordum.

"Bir büyücünün yakalandığına dair söylentiler duydum."

Neredeyse sandalyemden fırlayacaktım. "Neredeymiş?"

"*Nightshade*'in liderleri tarafından yakalanmış ama başkasına hediye edilmiş."

Midem altüst olurken bulantım giderek arttı. "Yakınlarda mı?"

Başıyla onaylayan Sebastian'a baktı. "Vampir kralı Sargon'a teslim edilmiş."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Bunun iyi bir şey olmadığını ben bile biliyordum. "Onu nasıl geri alacağız?"

Sebastian sözümü kesti. "Bir şey üzerinde çalışıyoruz. Sabırlı ol. Halledeceğiz."

Erianna, kaşları dümdüz burnuna kadar çatılmış ifadesiyle Sebastian'a bir bakış attı ama cevap vermedi.

"Peki ya Draven?" diyerek ısrar ettim. "Onu nasıl bulacağım? Onu burada bırakamam. O benim tek arkadaşım." Acınası bir itiraftı ama doğruydu.

"Götürülebileceği yüzlerce yer var."

"Lütfen," diye yalvardım onurumu bir kenara koyarak. "Onu bulmama yardım edin. Hayatta olup olmadığını bilmeden bir gece daha kalamam burada."

Güç bariyerimde, odanın enerjisinin içime sızmasına izin veren ikinci bir çatlak oluştu. Gözlerimi kapatınca üzüntü, acı ve meraktan oluşan bir karışım fark ettim. Etrafa bakarken bu duygunun yaşayan bir şeymiş hareket ettiğini hissedebiliyordum.

Ardından Sebastian'a baktım. Merak, ondan yayılıyordu. Dün odamda kendimi açtığım sırada hissettiğim ıstırapsa Erianna, Sebastian ve Zach'in ortak duygusuydu. Kederin ne olduğunu hepsi biliyordu.

Başka tarafa bakmaya çalıştım ama bu duygu benimkiyle birleşene kadar güçlenmeye devam etti. Nefesimi tuttum, tek kelime bile edemiyordum. Bakışları kararsızlıkla yanıyor, rahat ifadesi kaybolurken çenesinde bir kas seğiriyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Erianna beni bu durumdan çıkararak.

İki defa göz kırptım, kendi duygularımdan başka bir şey hissetmeyene dek bariyerimi kurmaya devam ettim. Hissettikleri ıstırap somuttu; yüzeyin altında bastırılmış o kadar çok acı, özlem ve keder vardı ki ağlamadan etrafta nasıl dolandıklarını merak ettim. "Evet." Duruşumu dikleştirip boğazımı temizledim. Onu gözümün ucuyla görebiliyordum. Kaşları çatmış, işaretparmağıyla masaya hafif hafif vurarak hâlâ bana bakıyordu. "Arkadaşımı bulmam lazım."

Erianna hafifçe iç çekti. "Belki şehirde etrafa bakabiliriz."

Gülümsedim. Nihayet bir umut belirmişti. "Evet!"

"Hayır," diye bağırdı Sebastian. "Kesinlikle olmaz."

"Bizimle güvende olacak. Senin oyuncağınmış gibi davranabilirsin. Kimse aksinden şüphelenmez. Sendeki bu itibarla mümkün değil."

Başımla onayladım. "Bir tutsak değil de bir misafir olduğumu sen söyledin." Benden bir şey istiyor ve tutsak olmadığımı

düşünmemde ısrar ediyorsa bu, kendi hür iradesiyle planladığı şeyleri yapmam anlamına geliyordu galiba. Bu oyunun sonuna dair şüpheler aklımda dolanıp durdu ama Sebastian hiç açık vermedi. Tabii ben de vermedim.

Başını salladı. "Birlik onu arıyor."

Erianna gözlerini devirdi. "Çoğu onun nasıl göründüğünü bile bilmiyor ki..."

Erianna'dan hoşlandığıma karar verdim. "Olay çıkarmayacağım," diye bastırdım.

Sebastian bana doğru baktı. "Kendini öldürt diye kurtarmadım ben seni," dedi karamsarlıkla.

Erianna elini beline koydu. "Onun nasıl göründüğünü bilebilecek tek kişi Velda ki o da şu an kraliyet ve saray ziyaretinde. Bırak, bizimle gelsin. Buna ihtiyacı var."

Sebastian sertçe yutkundu. "Bir büyücüyü aradıklarını biliyorlar. Sihrini buradan bile hissedebiliyorum."

Erianna dudaklarını yaladı. "Ona aldığın bilekliği takarsa hissedemezler."

"Bileklik mi?" diye sordum. "Takı gibi bir şey mi?" Yanlış anlamış olmalıydım. Bana neden bir şey alsın ki?

"Büyülü bir takı," dedi Sebastian. "Büyücülerin sihrini bloke ediyor. Kralın büyücüsü Azia tarafından yaratıldılar. Diğer krallıklarda yakalanan büyücüleri esir tutmak için kullanıyorlar. Ancak bilekliği kurcalamıştım, sen dahil hiç kimse onu çıkaramaz."

Benim için bir tane hazırlamışlardı bile. Planlanmış mıydı bu? Düşünmek için fazla enerji harcamadım. Şu an dikkatimi Draven'a vermek zorundaydım. Tehlikede olan oydu. "Takarım. Fark etmez."

Sebastian başını iki yana salladı. "Sorun değil, Olivia. Onu yalnız da arayabiliriz."

Adımı söylediğini duymak garip hissetmeme neden oldu. Benimle sanki doğal düşman değil de eski dostmuşuz gibi konuşmuştu. "Draven'ın neye benzediğini ikiniz de bilmiyorsunuz," dedim düşünmeden. "Gelmeme izin vermezsen kaçıp kendi başımın çaresine bakmanın bir yolunu bulurum." İtirazım gözlerimde yanarken bakışlarımı ona diktim.

Erianna buz gibi parmaklarını omzuma koydu. "Ona hiçbir şey olmasına izin vermeyeceğim." Ayağa kalktığında bir yanında bir hançer ve diğer yanında da bir zehir şişesi olduğunu fark ettim. Korsesi karmaşık bir tasarımla üst üste binen ve ince bir deri kemerle bağlanan metal plakalarla kaplıydı. Likradan yapılmış siyah giysisi vücudunu bir eldiven gibi sarıyor, her hareketinde ikinci bir deriymiş gibi esniyordu. Üniforması tüm varlığına kazınmış gibiydi ve ayağa kalktığında ondan bir savaşçının enerjisi yayılıyordu.

"Ölmek istediğini görüyorum," dedi buruk bir şekilde. "Yalnız olmandansa bizimle gelmen daha iyi ama sadece bir geceliğine arama yapacağız ve onu bulamazsak geri dönüp konuyu kapatacağız. Şehre tekrar gitmekle ilgili tek kelime dahi duymak istemiyorum."

Rahat bir nefes aldım. Bu isteyebileceğimden de iyiydi. Belki bana neden nezaket gösterdiklerini ya da kibar davrandıklarını da sorgulamalıydım ama umurumda değildi. "Tamam, anlaştık. Ne zaman gidebiliriz?"

"Bu öğleden sonra, güneş batmadan önce," dedi kavisli pencereyi izlerken. "Buna uygun giyinmen gerek. Anna'dan sana kıyafet getirmesini isteyeyim."

Kaşlarım birbirine değecek kadar çatıldı. "Giydiklerimin nesi varmış?"

"Bir şeyi yok ama randevuya çıkmışız gibi görünmek istiyorsan ona göre giyinmen gerekiyor."

Onayladım. "Peki."

Dudaklarını yaladı. "Ayrıca inandırıcı olmak istiyorsak itaatkâr davranman gerekecek. Yani şu sivri dilini tutacaksın. En azından eve dönene kadar."

"Ne gerekirse yaparım."

Gözlerinde beliren parıltıyla sırıttı.

"Yani, neredeyse her şeyi demek istedim." Sesim umutla doldu. "Teşekkür ederim."

Fikrini değiştirmeden önce odadan çıkıp öğlene kadar banyo yapmak için yukarı koştum. Bu defa kapıyı kilitlemeye karar verdim. Binlerce kana susamış vampirle sokaklarda dolaşmak için bu evin güvenliğini geride bırakma düşüncesi dizlerimi titretmeliydi ama tam tersine tuhaf bir şekilde iyimser hissediyordum çünkü tüm bu olanlardan sonra arkadaşımı bulup kurtarma şansım vardı.

Banyom bittikten sonra aceleyle pencereye gittim. Aşağıdaki kalabalığın artmasını, sokakların tıklım tıklım dolmasını izledim. Tıpkı benim gibi insanlar, efendilerinin yanında yürüyordu. Çoğu zincire vurulmamıştı. Gerçi nereye kaçacaklardı ki?

Güneş ışınları ufukta yumuşak turuncu bir tona bürünürken kapımdan hafif bir tıklama sesi geldi. Hiçbir şey söylemeden odaya giren Anna'nın kolundan aşağı korseli bir elbise sarkıyordu. Koyu kırmızı elbisenin pililerle şekillendirilmiş eteği uylukların ortasında bitiyordu ve belinde metal bir korsesi vardı. İçimi bir korku kapladı. Bir uçurumun kenarında duruyordum ve tek bir yanlış adımın beni kayalıklardan aşağı, karanlık bir boşluğa yuvarlayacağını hissediyordum. Derin bir nefes alarak elbiseye uzandım ve ellerimle sırtının şeklini takip ettim. Elbisenin eski sahibini düşünmeyi reddetsem de geçmişinin ağırlığını hissetmekten kendimi alamadım.

Derin bir nefes aldım. *Hadi bakalım.*

DOKUZ

Şehir, renk ve müzikle capcanlıydı. Yaklaşan tatil günü, yani ölüleri onurlandırdığımız gün olan *Vitarem* sebebiyle süslenen vitrinler parlıyordu. Vampirler, saygılarını sunmak için bir zamanlar ev dedikleri yerlere seyahat ederdi. Hayatlarını bu kadar derinden hatırlamaları ve tatil alışkanlıklarının bizim âdetlerimize bu kadar benzemesi beni şaşırttı. Öyle ya da böyle hepsinin bir aileye sahip olması gerekiyordu.

Bazı insanlar, özellikle de Asland ve Kabet krallıklarındakiler reenkarnasyona inanıyordu. Buna karşın Baldoria ve etrafımızdaki toprakların çoğu, öldüğümüzde ruhlarımızın öbür dünyaya gidip tanrılar arasındaki yerlerini aldığına inanıyordu. Her iki durumda da bir kişi öldüğünde, burada yaşadığı hayat sona eriyordu. Yani ister reenkarnasyonla olsun, ister ruhum tanrılarla birlikte olmak için öbür dünyaya gitsin ya da isterse hiçliğe karışsın, bu dünyadaki Olivia yok olacaktı. Öbür dünyanın gizemini öğrenmemin ne kadar süreceğini merak ediyordum. Vampirlerin yargılayan bakışlarına göre değerlendirirsem tahminimden daha erken olabilirdi.

Vitrinlerde satılan eşyalar kırmızı ve siyahtı, etiketlerinde yeraltı dünyasını anlatan kelimeler vardı. Salenia'nın etkisi her yere nüfuz etmişti. "Tabii ki öldüğünüzde hepiniz Salenia'ya gidiyorsunuz."

"Güya öyle." Parmaklarını sıkıca belime sarıp beni yakınına çekerken Sebastian'ın eli sıcak ve sertti. Bir grup vampir yanımızdan geçerken bana göz ucuyla bakınca onlara ters bakışlarla karşılık verdi. Diğer eli saçlarımın arasında kıvrılıp başımı hafifçe arkaya yatırmama ve boynumu açığa çıkarmama sebep oldu. Sanki sokağın gölgelerinde gizlenen düşmanlardan koruyormuş gibi beni uzun bir süre orada tuttu. Bu da bana, buradan canlı çıkmak istiyorsam cesur olmam ve üzerime düşeni yapmam gerektiğini hatırlattı.

"Sen öyle düşünmüyor musun?" diye sordum.

Daha fazla vampir yanımızdan geçerken beni yakınında tuttu. "Ruhlarımızın kurtarılamayacağını biliyorum ama umudum olması hoşuma gidiyor."

Bir gün Astor'la dünyadaki kötülükten konuşurken ona söylediklerim geldi aklıma. Çoğunun kurtarılabileceğini düşündüğümden bahsetmiştim. Benimle aynı fikirde değildi ama ben inançlarımın arkasındaydım. "Belki bir vampir bile ruhunu kurtarabilir."

Yarım bir gülümsemeyle yolumuza devam etmemizi işaret etti. Erianna bir adım önümüzden konuşmaya katıldı. "Buna inanmana şaşırdım."

Sebastian'ın dokunuşuyla midemde kelebekler uçuşmaya başladı ve bana sarılışından hoşlandığım için kendimi zihinsel olarak tekmeledim. Az önce geçtiğimiz ana caddeden çok farklı olan ve iki yanında harabe binaların sıralandığı dar bir sokağa döndüğümüzde aklımdaki düşünceler çabucak kayboldu. Etrafımızı yağmurla ıslanan çöp ve idrar kokusu sardı.

Zayıf düşmüş bir yaratık, grubunun arasındaki yerinden bizi izledi.

"Gözlerinin içine bakma," diye uyardı Sebastian bir grup *Aniccipere*'ye yaklaşırken.

Havayı kokladıklarında ince, damarlı burun delikleri genişledi. İçlerinden biri, tüm dikkatini bana vererek bakışlarımı yakalayana kadar boncuk gibi gri gözlerini hareket ettirdi. Dişi vampirin burnu kırış kırıştı, gözlerinin etrafındaki derisi sarkmıştı ama iyi koku alıyordu ve aç görünüyordu. Dudaksız ağzı sinir bozucu bir gülümsemeyle yukarı kıvrıldı. Davetsiz bakışları ruhumu delerken safra boğazımı yaktı. Korkumun tadına bakarcasına gri dudaklarını yaladı. Kül gibi teni, sigarasını üfleyen bir *Sangaree*'den uzaklaşan dumanı andırıyordu.

Bakışlarımı ondan ayırıp ucu tırtıklı hançerini parmak boğumları bembeyaz olacak kadar sıkıca kavrayan Erianna'ya baktım. Bunun bir ölümsüze ne derece zarar verebileceğini ve dövüş sırasında bir avantaj sağlamak için yeterli olup olmayacağını merak ettim.

"Korkunun tadını alabilirler," dedi Sebastian yürürken.

Çoğu vitrin üzerinde *Ölümlü Dikiz Gösterisi* ve *Fani Müzayedesi Burada* yazan tabelalarla kaplıydı. Midem düğümlenip ağzım kuruyunca Sebastian'a daha da yaklaştım. Güneş, şehrin sokaklarını turuncuya boyarken yol kenarında gazetesini tutan bir *Sangaree*'yi ortaya çıkardı.

Keskin bir çürük kokusu alınca burnumu buruşturup kusmamak için kendimi tuttum. "Bu da ne?"

Erianna dudağının içini ısırıp gözlerini acıyla kapattı.

Sebastian başını sallayarak ona el sallayan yelekli bir adama doğru yürüdü. "Soluna bakma," diyerek beni uyarsa da merakım üstün geldi.

Yarısı yenmiş halde güneşin altında yatan parçalanmış bir cesede yaklaştığımızda hava ölümün berbat kokusuyla doldu. Pıhtılaşmış kanla kaplı kemik, çürümeye başlayan kırmızımsı

mor renkli deriden fırlamıştı. Karıncalar cesedin ayaklarını sarmıştı ve parçalanmış yüzün etrafında kıvranan kurtçuklar, o yüzün bir zamanlar bir insana ait olduğunu gösterecek pek bir şey bırakmamıştı.

Ellerim göğsüme gidince açık avuçlarımın altında vücut ısımın yükseldiğini hissettim. İnsanları etrafımızdan dolanmak zorunda bırakacak şekilde olduğum yere çakılmıştım. Sebastian'ın önümde açtığı siyah kanatlarından biri, o korkunç sahneyi görüş alanımdan çıkardı.

Kusmuğun ekşi asitli tadı boğazıma kadar yükseldi ve mide bulantısıyla sarsıldım. Altüst olan midemi ve içimden yükselen iniltiyi bastırmak için ellerimi ağzıma kapattım ve tökezleyerek geri çekildim. "Kusacağım."

Sebastian'ın ensemdeki tutuşu beklediğimden çok daha narindi. "Gel benimle." Çöp dolu bir ara sokağa ulaşıncaya kadar beni kanadının gölgesinde tuttu. Çöp torbasının altından hışırtılarla fırlayan bir fare bizden hızla uzaklaştı. İdrar sıçramış beton bir duvarın önünde durup şiddetle kustum. İki kez öğürdükten sonra ellerimi dizlerime bastırarak eğilip nefes almaya çalıştım.

Sebastian ellerini ceplerine sokmuş, öfkesi keskin yüz hatlarına yayılmıştı. "Bir *Aniccipere* dikkatsiz davranmış."

"Bu bir ruh vampirinin işi mi yani?" diye sordum nefes nefese. Saç tellerime bulaşan kusmuğu kıyafetimin koluyla sildim.

"Şaşırmış görünüyorsun."

"Yani, yenmiş bir cesetti o. Onlar sadece ruhları emmiyorlar mıydı?"

Omuzları hafifçe çöktü. "Ruh emme süreci vücuda zarar veriyor. Onlar tarafından öldürülen bir fani genelde böyle görünür."

Baş dönmesiyle geriye doğru sendeleyince topuğum mavi bir çöp tenekesine takıldı. Alnım ve yüzümdeki soğuk teri nemli ellerimin tersiyle sildim. "Tanrım, burası korkunç bir yer."

"Bundan başkasını görmememiz lazım. Genelde temizliği kendileri yaparlar."

"Daha fazla çürüyen ceset görmeden şu kan mağaralarına gidelim hadi."

Yüz ifademi incelerken aramızdaki mesafeyi kapattı. "Gitmek zorunda değilsin. Bu şehrin gerçekte nasıl bir yer olduğunu gördün artık, eve dönmek istersen seni suçlamam."

"Hayır." Su birikintisinin yanında duran kusmuğuma rağmen onu iyi olacağıma ikna etmek için uğraştım. "Bir daha olmayacak. Zayıf bir anıma denk geldi."

"Kimse bunun zayıflık olduğunu düşünmez. Bunu görmek zorunda kalmamalıydın."

İfadesinde gördüğüm bir acıma kırıntısı mıydı? Gerçek olup olmadığına karar vermeden yüzünden silinip gitti. "Devam edelim," diye yalvardım. "Draven'ın bana ihtiyacı var."

Sessiz bir iç çekmeden sonra elini uzatıp sokaktan çıkarken bana eşlik etti. Erianna nöbeti bırakıp kenara çekildi. "Her şey yolunda mı?"

Sebastian başıyla onayladı. "Hadi gidelim."

Omuzlarım düştü. Yürürken ruh vampirlerini düşünerek çevremizde olan bitenden uzaklaşmaya çalıştım. "Neden gözlerinin içine bakma, dedin?"

"Çünkü baktığında korkunun tadını alabilirler."

"Söylemiştin, doğru." Dağınık düşüncelerimi toplamaya çalışırken kafamı iki yana salladım.

"Gözler ruhun penceresidir," dedi Erianna.

Onlara bir daha bakmamayı zihnime not ettim. "Ürkütücü iblis vampirlere bakmak yok. Anlaşıldı."

Onunla tanıştığımdan beri nadiren duyduğum bir sesle güldü Sebastian. İfadesinin bir an için bile olsa aydınlandığını görmek neredeyse güzeldi. Belki de bu şehirdeki tek sığınağım o olduğu için, kendimi ona biraz daha yaklaşırken buldum. Ayrıca Erianna'nın yanımızda olması da iyi hissettiriyordu.

Şehir merkezine ulaştık. Üzerimizde yükselen eski binalarla dolu devasa bir meydandı. Ara yollar baştan savma bir şekilde yapılmıştı ve pek temiz sayılmazdı ama yaşadığım yerdeki yollar da böyleydi. Kaldırımlarda birkaç *Aniccipere* dolaşıyor, sokak köşelerinde müzisyenler gitarlarını tıngırdatıyor ya da keman çalıyorlardı. Tiyatroya hayranlıkla baktım. Bilet gişeleri ve kemerli girişin önünde iki yana toplanmış pelüş kadife perdeler beni içeri çağırıyordu. "Gösteriler burada mı yapılıyor?"

Erianna, "Onlara gösteri denemez," diyerek yanıtladı.

Tek kaşımı kaldırdım.

"Müzayedeler yapılıyor," diye cevapladı Sebastian. "Daha lüks olanlar yani."

"Ne için?"

Durup bana bir bakış attı.

"Daha fazla anlatma." Yüzümü buruşturarak kırmızı tuğlalı binadan uzaklaşırken dudaklarım birbirine bastırmaktan dümdüz bir çizgi halini almıştı. Serin akşam esintisi, omurgamdan aşağı inen bir ürpertiye sebep oldu ve göğsüme dökülen kızıl buklelerimi omuzlarımın arkasına savurdu. Güneş ışınları ince bulut tabakasını aralamak için savaşırken koyu mavi gökyüzünü parlak kırmızı ve turuncu renklerle boyuyordu. Güneşin ışıktan sığınağının altında yürüdük.

"Geldik." Sebastian, dikdörtgen pencerelerinde süslü kıvrımlar olan üç katlı bir binanın siyah boyalı kapısının önünde durdu.

Antik metal tokmakla kapıyı üç kez çalıp bir adım geri çekildi. *Sangaree* dar kaldırımda yanımızdan geçerken Erianna'ya yanaştım. "Unutma," dedi Sebastian bana bakarak, "Erianna ya da ben hariç kimseyle konuşmak yok, olay çıkarmak yok. Mümkün olduğunca gölgelerin arasında kalmaya çalış."

"Göze batmak yok. Anlaşıldı."

"Aynen öyle."

Erianna omzumu sıkıp burada yalnız olmadığımı hatırlattı. Kapının üzerine tam da göz hizasında olacak şekilde yerleştirilen kapak, metalin ahşaba sürtünme sesiyle açıldı.

Sebastian, diğer tarafta kim varsa ona bir şeyler fısıldadı ve birkaç saniye sonra kapı tamamen açıldı. "Girin."

Vampirin biriyle bir kan mağarasına girmeden önce aklı başında her insanın yapacağı gibi tereddüt ettim ama istediğim buydu.

"Sana bir şey olmasına izin vermem," diye beni temin etti fakat çok az işe yaramıştı.

Lacivert bir takım elbise giyinmiş kısa boylu bir adam yoldan çekildi ve odaya girmemizi işaret etti. Kanın bakırımsı kokusuna karışan bayat ter kokusu havayı ağırlaştırmıştı ve duvarlarda, acıdan kıvranan bedenleri kıpkırmızı lekelerle kaplanmış fanileri resmeden tablolar asılıydı.

"Yeni gelenleri en alt kata getiriyorlar," diyen Sebastian, fuayeden kırmızı halı serili bir odaya geçene kadar önümüzden yürüdü. Koyu kırmızı duvar kâğıdı altın yaldızlı detaylarla süslüydü.

Dört ayaklı pelüş kanepelerden birinde iç içe geçmiş üç vampir ritmik şekilde hareket ediyordu. İki adam, onun boynunu öpüp bedenini okşarken kadın zevkle inledi.

Sebastian'ın onların üzerinde gezindikten sonra bana dönen bakışlarını aklıma not ederken gözlerim büyüse de yürümeye

devam ettim. Yanaklarında bir miktar kızarıklık gördüğüme yemin edebilirdim ama bunun bir ışık oyunu olup olmadığını anlayamadan kayboldu.

Dar bir koridora çıktık. Arka planda çalan şehvetli enstrümantal müzik, özel odaların kapalı kapılarının ardına gizlenmiş inlemeleri maskeliyor ve bir dizi dik merdivenden aşağı inerken kulağımızda yankılanıyordu. Duvar kâğıdında tırnak izleri olduğunu fark ettim, parçalanan üst tabakaya nokta nokta kan bulaşmıştı.

Başımı salladım. "Bunlardan birinde olmadığını nereden biliyorsun?" diye sordum başka bir soğuk ve karanlık merdivene yaklaşırken.

Dudaklarını ısırdı. "Bu odalar daha çok deneyimli faniler için."

Üstdudağım kıvrıldı. Bariyerimi yeterince indirerek Sebastian ve Erianna'nın duygularını elimden geldiğince engelleyip gözlerimi kapattım. Odalardan umutsuzluk ve boşluk yayılıyor, bana içerideki ölümlülerin savaşmaktan vazgeçtiğini söylüyordu. Vampirin birinden gelen şehvet bariyerimi yalarken ürperip bariyeri tamamen kapattım.

"Yeraltında iki kat bulunuyor," dedi Erianna basamakların sonuna ulaştığımızda. "Yeni gelenler buraya getiriliyor. Şehirdeki en büyük mağara budur, yani arkadaşının olacağı bir yer varsa o da burasıdır."

Tenime sızan soğuk hava içimi titretti. Sebastian loş ışıklı lambayı açtığında duvarlarda gölgeler belirdi. Bizi perdelerle ayrılmış yüzlerce hücresi olan uzun bir odaya götürdü.

Bir kaşımı kaldırdım. "Daha önce buraya gelmiş miydin?"

"Üst katları tercih ediyorum."

"Bildiğim iyi oldu." Çenemi sıktım. "Bu insanlardan beslen-

mek daha ucuza mı geliyor o zaman?" Elbette Sebastian burayı sık sık ziyaret edecekti. Onun doğası da bu odadaki diğer canavarlar kadar hilekârdı. Fani görünüşleri, onları benim anlayabileceğimden çok daha tehlikeli avcılar haline getiriyordu. Uzak durmam gerektiğini bildiğim ruh vampirlerinin aksine tehlikeli gibi görünmüyorlardı.

Sebastian'ın yanında olmak zaman zaman can sıkacak kadar cezbediciydi. Ondan nefret etmeyi ne kadar istesem de kokusuna, o mahmur bakışlarına, onunla ilgili her şeye kapılmaktan kendimi alamıyordum.

Soğukkanlılığımı tekrar kazanarak dikkatimi hücrelere verdim. Çaresizce Draven'ın adını haykırmak istiyordum ama bunun iyi bir fikir olmadığını da biliyordum. "Ona seslenebilir miyim?" diye sordum her ihtimale karşı.

Sebastian sabırlı ifadesinde beliren bir uyarı bakışıyla başını salladı. İlk hücreyi göstererek kalın perdeyi biraz araladı. İçerideki erkek vampir, dilini uyuşturulmuş bir kadının boynunda gezdirip taze ısırık izlerinden akan kan damlasını yalıyordu.

Sırada ilerledikçe gözlerim korkuyla açıldı. İkinci hücrede, gözleri kan çanağına dönmüş erkek bir fani duvarın kenarına yığılmıştı.

Onlara sırtımı dönerek homurdandım. "Neredeyse bilinçsizler."

Erianna bunların hiçbirini yapmamış olmasına rağmen bana özür dilercesine baktı.

Sebastian perdeyi elimden çekip içerideki yaratığa mahremiyet sağlarken, "Olay çıkarmamakla ilgili," diye kulağıma fısıldadı, "ne dediğini unutma." Nefesi kulağıma çarptığında sırtımda bir ürperti gezindi. "Arkadaşın bu hücrelerin hiçbirinde olmayacaktır."

"Nereden biliyorsun?" diye fısıldadım nefesim tıkanarak.

"Buradakilerin hiçbiri yeni değil."

Onu ve Erianna'yı isteksizce en alt kata kadar izlerken göğsüme ağırlık çöktü. Az önce ayrıldığımız odanın aynısı olan bu yerdeki perdelerden birini çekip başını salladı. "Erkeklere ayrılan yer burası."

Havada bir çığlık kopunca irkilip Erianna'ya yaklaştım.

"Hayır dur," diye yalvaran adamın hıçkırıkları odayı deliyordu. Bir dakika sonra yanımızdan ellerinde iğnelerle iki *Sangaree* geçti. İçlerinden biri Sebastian'a doğru başını eğmişti. Adamın çığlık attığı yere girmelerinden birkaç saniye sonra ağlama sesi kesildi.

Bariyerim indirilmek için can atıyor, bu yabancıların acısını hissetmek için beni tırmalıyordu ama bunu dizlerimin üzerine düşmeden yapamazdım. Bu odada tek başına acı çekmeleri düşüncesinden nefret ettim.

Kan sıçramış halının üzerinden geçerken aldığım ter kokusuyla yüzümü buruşturdum. Erkek bir vampir ceketini iliklleyerek hücresinden çıktı. Göz teması kurmadan, yan yana sıralanan hücrelerden ilkinin perdesinden bakabilmek için gitmesini bekledim.

Kırmızı dudakları kana bulanmış *Sangaree* bir kadın, kalabalığın arasında yalpalayarak ilerliyordu. Bakışları vahşiydi, zar zor kontrol altında tuttuğu öfkesiyle delirmiş gibiydi. Yanımızdan geçerken bir anlığına durakladı ve perdenin ardında kaybolmadan önce korkuyla ürpermeme sebep olacak kadar yavaş hareket ederek ojeli tırnaklarını dudaklarına götürdü.

Sebastian işaretparmağını kaldırıp dudaklarına bastırırken ben de kumaşı nazikçe aralayarak içeri baktım. Bakışlarım, om-

zumun üzerinden nöbet tutan Erianna'ya döndü. Başımı iki yana salladım. Bir sonrakine geçtik. Dizlerinden birini kadife tabureye dayayan fani adam kendini, eğreti duvara yasladığı bir *Sangaree*'nin derinliklerine gömüyordu. Birbirine karışan inlemeleri perdeyi hızla kapatmama neden oldu. Onun Draven olmadığını anlamam için yüzünü görmeme gerek yoktu. Bir vampiri becerecek kadar alçalmazdı, en azından kendi isteğiyle yapmazdı.

Kızarmış halde arkama dönünce Sebastian neşeli gülümsemesini gizledi.

Otuz tane hücreye baktık, Draven hiçbirinde yoktu. Son hücrenin aralığından içeri baktım. Vampir dişleriyle boynuna yaklaşırken adam mücadele ediyordu ama *Sangaree*'nin ölümsüz gücüne karşı bir anlamı yoktu. Adamın ona vurmasına izin veren yaratık, yumruk sert çene kemiğine geldiğinde gülmeye başladı.

Sebastian dilini şaklattı. "Bu faninin bilincini zoru seven vampirler için açık bırakmışlar," diye açıklarken perdeyi kapattı. Hepsini kurtarmak istiyordum ama ben de onlar kadar çaresizdim.

Hayal kırıklığı beni parçalamakla tehdit edince alnımı ovarak döndüm ve sonra onu gördüm.

Draven'ı değil; daha kötüsünü...

Halüsinasyon görüyor olmalıydım. Bu imkânsızdı. Sebastian kolumdan çekti ama hareket edemedim. Ona bakarken her şey ağır çekimde ilerliyordu. Bal rengi gözlerinin büyümesini ve binlerce kez öptüğüm dudaklarının başka bir kadına bir şeyler mırıldanmasını izlerken yüzündeki her bir kıvrımı doya doya seyrettim.

"Olivia." Sebastian'ın sesi zihnimde yankılanırken birkaç kez göz kırpıp yavaşça gerçekliğe döndüm. Bakışları Astor'la aramızda gezindi. "Ne oldu? Draven mı o?"

Ensemdeki tüyler diken diken olurken başımı iki yana salladım. "Bu Astor." Çenem gevşedi. "Ölen eski erkek arkadaşım."

Bakışlarımı Astor'ın yanında duran kadından Erianna'ya sonra da Sebastian'a çevirdim. Sanki bana imkânsızı açıklayabilirlermiş gibi bakarak çenemi ovuşturdum. Buraya tutsak olarak getirilip ölümü kaza gibi mi gösterilmişti? Ama bu bıraktığı notu ya da hayatının bittiğini söylediği sesli mesajı açıklamıyordu. Saldırılar başlamadan önce izlerini kapatması için onu buna zorlamadılarsa tabii.

Parçalar zihnimde yerlerine oturunca gözlerim yaşlarla doldu. Ani bir hareket yaparsam ortadan kaybolabilirmiş gibi. "Astor," diye fısıldadım. Onun geri döndüğüne dair tüm hayallerim, tüm hatıralarım gerçekleşmişti. Yaşıyordu ve dualarım kabul olmuştu.

"Olivia." Kulağımdaki sesi müzik gibiydi. O tatlı ses tonunu tekrar duyabilmek için sesli mesajını yüzlerce kez dinlemiş, adımı dudaklarından tekrar duyabileceğimi ise hiç düşünmemiştim. Şok beni yere çökmeye zorlarken dizlerim büküldü. Astor birkaç defa göz kırpıp başını eğerek beni izledi.

Bir hıçkırıkla yere yığıldım. Sebastian beni ayağa kaldırmaya çalıştı ama beceremeden ittim onu.

"Nasıl?" dedim tükürürcesine. "Sen onun..." Astor'ın yanındaki sarışın kadını incelerken ses tonum zehir saçıyordu. Bizden fazla büyük görünmüyordu ama ölümsüz olduğu için lekesiz yüzündeki gençlik yanıltıcı olabilirdi. "Onun tutsağı mısın?"

"Pek sayılmaz."

Tıpkı onu hatırladığım gibi, hastalanmadan önceki gibi görünüyordu. Aslında her zamankinden daha sağlıklı duruyordu.

Sebastian yanımda durarak usulca konuştu. "Olivia, o bir fani değil."

Gördüğüm manzara karşısında gözlerimi kapattım. "Seni onlardan biri olmaya zorladılar." Yaşadığım farkındalıkla kalbim bir anlığına durdu.

Astor'ın yanındaki kadın konuşmaya başladı. Sesi tiksindirecek kadar tatlıydı. "Bu kim? Peki, sen neden buradasın Sebastian?" diye sordu.

İsminin kadının dudaklarından çıkması hiç hoşuma gitmemişti. Erianna beni yukarı kaldırdı. Gözlerimi açıp her ikisine de yaşlarla baktım.

"Bir şey söyle," dedim. "Seni vampir olmaya mı zorladı?"

Astor başını iki yana salladı, gözlerimin içine bakamıyordu. "Tüm bu olanlarla hiç alakan olmaması gerekiyordu."

"Bu da ne demek şimdi?" Sebastian kolunu önüme koyunca ona ulaşmak için mücadele ettim. Ona bakarken dişlerimi gıcırdatarak konuştum. "Astor bana zarar vermez."

"Ama o verir," dedi kadına bakarak.

Vampirler hücrelerden dışarı çıktı. "Bu gürültü de ne?" diye sordu biri Sebastian başını uyarıyla iki yana sallarken.

"Yaklaşmayın," dedi küçük gurubumuzun kenarına gelen birkaç *Sangaree*'ye.

Astor, Sebastian'a bakarken yanaklarını şişirip bana döndü. "Seni de almalarını istememiştim."

Midem altüst oldu. "Anlamıyorum."

Kadın dilini şaklattıktan sonra kırmızıya boyanmış dudaklarıyla gülümsemeye başladı. "Pek zeki değilsin, değil mi? Bizden biri olmak istediği için aramıza katıldı. Bana geldi. Kendi isteği dışında hiçbir şey yapmama gerek yoktu." Yanağına bir öpücük kondurunca Astor titredi.

"Hayır." Bir adım geri çekildim. Hücrelerden birine takılmak üzereyken Erianna beni tuttu. "Bu mümkün değil."

Astor ayaklarına bakıyordu.

"Gitmemiz gerek," dedi Sebastian. "Gwen, arkadaşını buradan götür. Hemen."

Parmaklarımı göğsüme koydum, kalbim avcumun altında hızla atıyordu. "Bunun doğru olmadığını söyle bana," dedim Sebastian'ı görmezden gelerek.

Gwen güldü. "Senin için yazsam olur mu?"

"Yeter," diye uyardı Sebastian.

"Ne, son fani oyuncağını mı üzdüm yoksa? Tanrılar biliyor ya, bundan sıkıldığında bir hafta geçmeden yenisini bulacaksın. Onlardan niye bu kadar hoşlandığını bilmiyorum." Beni zehirli bakışlarıyla tepeden tırnağa süzdü. "Biz *Sangaree*lerin dayanıklılığı çok daha fazla."

Dudaklarından alçak sesli bir hırıltı çıkardı. "Git hemen, ben seni göndermeden önce."

Gwen, Astor'ın kolunu tuttu. Astor onu takip etmeden önce "Üzgünüm," dedi ağız hareketleriyle ve beni arkalarından bakar halde bırakıp gitti.

Sebastian, Erianna'ya baktı. "Şimdi mantıklı geliyor."

"Nedir o?" Alnıma değdirdiğim parmaklarım titriyordu. "Astor. Onlar yapmış olmalı." Doğru kelimeleri bulmaya çalıştım. "Beynini yıkamışlar."

"Seni buradan çıkarıyorum." Diğer hücreleri kontrol etmeden önce Sebastian beni kollarına aldı.

"Hayır, gidemem. Ben..." Ne yapacaktım? Astor'la mı konuşacaktım? Bayılacak mıydım?

"Bu tartışmaya açık değil." Beni kaldırıp hızla oradan çıkardı.

Erianna tek elindeki bıçakla bizi takip etti.

Olan biteni anlamaya çalışırken şok düşüncelerimi mahvetti.

Tüm bu olanlarla hiç alakan olmaması gerekiyordu.

"Ölmüş olması gerekiyordu," derken kurumuş dudaklarımdan çıkan kelimeler kulağa yanlış geliyordu. "Bir bakıma zaten öyle sanırım."

Sonunda siyah kapıya ulaşıp soğuk geceye çıkınca Sebastian'ın kanatları açıldı. "Seni eve geri götürmemiz gerek. Gwen'in burada olacağını düşünmemiştim."

Erianna başını sallayarak ona katıldı.

"Ne?"

"Birlikte olduğu kadın, Gwendolyn. O Velda'nın kızı."

Adını nereden duyduğumu hatırlamaya çalışırken aklım karıştı.

"*Nightshade*'in başında o var," diyerek parçaları birleştirdi Erianna. "Seni bulup öldürmeye çalışanlar onlardı ve eski erkek arkadaşının onlarla bağlantısı var. Loncaya nasıl gireceklerini ondan öğrenmiş olmalılar."

Sebastian da katıldı bu düşünceye. "Bu nasıl içeri girdiklerini, Olivia ve annesini nasıl öğrendiklerini açıklıyor."

Sözleri içimde derin bir delik açarken zemin, ayaklarımın altında parçalara ayrılıyor gibiydi. Astor'ı sevmiştim, kendini öldürene kadar benim sonsuzluğumdu o... Öyle olması gerekiyordu. Beyaz altından yapılmış söz yüzüğüme dokununca nefesim kesildi. Günün birinde birlikte bir aile kurmaktan bahsetmiştik. O benim en iyi arkadaşım, aşkım, ilklere dair her şeyimdi ama şimdi ilk ve tek kalp kırıklığımdı.

Sanki dünyam başıma yıkılmamış gibi konuşmaya devam ettiler. Yıldızların bana göz kırptığı ve bulutların laciverte karıştığı gece göğüne baktım. Her adımda hissizleşerek güçlükle de olsa ilerlemeye devam ettim.

ON

Erianna beni öğlen uyandırdı. Ellerime bir fincan sıcak kahve tutuşturduğunda gözlerimi zar zor açabilmiştim. "Bu da ne..."

"Bana fanilerin kahveye ihtiyacı olduğu söylendi."

Kahveyi dökmemeye çalışarak yavaşça doğrulup yatak başlığına yaslandım. "Fazla fani tanımıyorsun, değil mi?"

"Kahve sevmiyorsun." İç çekti. "Tahmin etmeliydim."

"Hayır, seviyorum." Bir yudum aldığım sıcak sıvı, ağlayışım sırasındaki kabalığımı eritirken rahatladım.

Bütün gece ağlamak, en güçlü olduğum anlarımdan biri değildi ama Astor'ın ihanetini keşfetmek derinlerde bir şeyi tetiklemiş, son birkaç haftadır gömülü tuttuğum ne kadar acı varsa hepsini ortaya çıkarmıştı.

Erianna kafasını eğdi. "Kahve seviyorsun yani?"

"Harika bir kahve ikramıydı bu," diyerek biraz önceki tepkimi açıkladım ve gülümsedim. "Üstelik hâlâ yatağımda uzanıyordum."

"Bildiğim tek kişi Anna," diyerek kaptığı sandalyeyi yatağımın yanına sürüklerken kol kasları gerildi. "Bazen reflekslerinizin bizimkiler gibi olmadığını unutuyorum. Bunu ona da yapıyorum."

"Ne zamandır burada peki?"

"On yedi yaşından beri ve kan hariç birçok alışkanlığımızı benimsedi," dedi sırıtıp uzun sivri dişlerini göstererek.

"O nasıl yakalanmış?"

Kaşları çatıldı. "Ah şekerim, hayır. Anna kendi krallığında istismara uğramış bir yetim. Zach onu bulup buraya getirdi çünkü kendisi gelmek istedi. Tam bir aşk hikâyesi."

Burnumu buruşturdum. "Zach'e âşık mı?" Birlikte olduklarını tahmin etmiştim ama Zach'in de ona âşık olup olmadığını merak ediyordum, tabii *onlar* sevebilme yetisine sahiplerse.

Kahkahası odada çınladı. "Tanrılar aşkına, onların ruh eşi olduklarını düşünürsek umarım öyledir."

İçtiğim kahveyle neredeyse boğuluyordum. "Bu bir efsane. Ayrıca Zach evlenecek bir tipe benzemiyor. Yani bu kadar..." diyerek söyleyeceklerime kafa yordum. "Tatlı biriyle, kendisi bu kadar..."

"Tahammül edebilen biriyken mi?" deyip gülümseyerek cümlemi tamamladı. "Şaşırtıcı şekilde ilişkilerini iyi yürütüyorlar. Anna, Zach'in yumuşak tarafını ortaya çıkarıyor."

"Bunu görmeyi çok isterdim."

Sırıttı. "Hepimiz biraz öyleyiz ama o mahremiyetine daha düşkündür. Yumuşak bir yanı yokmuş gibi davranmayı sever."

Her sohbetimizle Erianna'nın gözüme daha da fani görünmesi garipti. Diğerlerinden nefret ettiğim gibi ondan da nefret edebilmeyi istiyordum ama bir canavarın sivri dişlerine sahip olsa da ruhu öyle hissettirmiyordu. Kahvenin kokusunu içime çekerken enerjisine dokunmak için kendimi açtım. İçinde biraz karanlık barındırsa da çokça şefkat, makul dozda gurur vardı ve an itibariyle kafa karışıklığı yayıyordu. Gözlerimi açtığımda ince siyah kaşlarını çatmıştı bana.

"Ne yapıyorsun?"

"Üzgünüm, hiçbir şey yapmıyorum." Duraksadım. "Bazen insanların duygularını hissedebiliyorum da."

Gözleri irileşti. "İlginç."

"Genelde engelliyorum bunu ama canım isterse engeli kaldırabiliyorum. Bazen de kendimi durduramıyorum, yani şoktaysam ya da bunalmışsam. Astor'ın öldüğünü öğrendiğimde birkaç gün boyunca kendimi kapatamadım." Koyu kahverengi bardağa baktım. "Tanrılara şükür ki evden çıkmam ya da başkalarının yanında olmam gerekmedi. Evde kilitli kaldığıma hiç bu kadar şükretmemiştim."

Sandalyeye yaslanarak gergin bir nefes verdi. "İlk başta neden eve kilitlenmiştin?"

"Annem beni kaçırmak isteyenlerden koruyordu."

Dilini yanağının içine koyup iterek koyu tenini şişirdi. "Seni kimin kaçırmak istediğini söyledi mi peki?"

"Çoğunlukla vampirler. Sadece loncanın bizden haberi vardı."

"Fani Varlıkları Koruma Loncası, evet. Sanmorte'de bile rezillikleriyle bilinirler."

"Tam olarak o. Annem onlar için çalışıyordu."

"Biliyorum."

Öne eğildim. "Öyle mi?"

Başıyla onayladı ama ayrıntıya girmedi. Annemin, loncanın içinde ünlü olduğunu biliyordum ama ününün vampirlere kadar ulaştığını bilmiyordum. "Orada çalıştığını nasıl bilebilirsin?"

"Sebastian seni saldırılardan önce izlemeye başlamıştı," diyen açıklamasını başımla onayladım.

Öyle kolayca unutulacak bir şey olmasa da sapık takipçi meselesini unutmuştum.

"Anneni gördü ve onunla ilgili gerekli şeyleri öğrendi."

"Doğru, bu durumda mantıklı galiba... Peki," dedim Anna meselesine dönerek. "Anna neden bana hizmet ediyor?"

"Seb'in fikriydi," diye itiraf etti. "Başka bir faninin yanında olmayı tercih edeceğini düşündü ve ona sakıncası olup olmadığını sordu."

"Düşünceli bir davranış." *Endişe verecek kadar hem de*, diye düşündüm. "Bana neden bu kadar iyi davranıyor? Dün onun şöhretine dair söylediklerine ve mağaradaki vampirlerin ona verdikleri tepkiye bakılırsa nezaketiyle tanınmıyor gibi görünüyor."

"Onun da eşref saati var."

Hiç böyle anlamsız bir cevap duymamıştım. "Neden buradayım? Lütfen beni koruduğunuz için olduğunu söyleme bana çünkü başka bir sebebi olduğunu biliyorum. Geldiğimden beri bana iyi davranan tek kişi sensin."

Rahatsızca kıpırdandı. "Sana doğru olanı yapmaya çalıştığını söylesem yeterli olur mu? Hatta bunu aynı zamanda kendisi için de yaptığını?"

"Hımm," dedim ama ikna olmamıştım.

"Bilmediğin çok şey var ve söylemek de bana düşmez. Üzgünüm."

Hayal kırıklığımı saklamak için gözlerimi devirdim. "Öyleyse bildiklerimi söyleyeyim. Babamın bir vampir olduğunu biliyorum. Sebastian bana bu kadarından bahsetti."

Başını eğdi. "Başka ne söyledi?"

"Hepsi bu." Kaşlarımı çattım. "Söylemesi gereken başka bir şey daha mı vardı?"

İç çekti. "Hayır."

Bu bana düpedüz yalan gibi geldi. Bariyerimi indirdim, neredeyse ondan yayılan endişenin tadını alabiliyordum.

Boğazını temizleyip kendini gülümsemeye zorladı. "Dün olanlarla ilgili konuşmaya hazır mısın?"

"Hayır." Kahvemin geri kalanını içtim.

"Eski erkek arkadaşın hakkında olabildiğince çok bilgi edinmemiz lazım. Hayatın için risk teşkil ediyor ve eğer *Nightshade* liderlerine senin kim olduğunu söylerse doğruca buraya geleceklerdir."

"O da onlardan biri mi artık?" diye sordum açıkça ortada olsa da.

Aşağı baktı, alnı acımayla kırışmıştı. İhtiyacım olan tek cevap buydu.

Boş kupayı komodinin üzerine bıraktım. "Ne bilmen gerekiyor?"

"Ölmüş olması gerektiğini söylemiştin. Bu ne zaman oldu?"

İçimden hesap yaptım. Tarihler biraz bulanıktı. "Üç hafta kadar önceydi galiba."

"Nasıl öldü?" diye sordu. "Yani sözde."

"İntihardı." Yalan olduğunu öğrendiğim o sözcük dilime battı. "Bize kendini uçurumdan denize attığını söylediler. O yüzden de cesedi bulunamamıştı."

Uzun tırnağıyla çenesine hafifçe vurmaya başladı. "Kulağa *Nightshade*'in işi gibi geliyor."

Midem altüst oldu. "Onu neden dönüştürsünler ki?"

"İtiraf etmem gerekir ki bu nadiren olur. Normalde bunun için kralın iznini almaları şarttır. Sanırım ona çok istediği bir teklif sundular." Yaşadığı aydınlanma gözlerinden okunuyor ama sakinliğini koruyordu.

İçime rahatsız edici bir duygu çöktü. "Astor vampirlerin başkalarını vampire dönüştürebildiğini biliyordu. Loncanın üyesiydi ve bu bilgi tüm üyelere verilmişti."

"Sen bilmiyor muydun?"

"Hayır, bu bir sır olmalıydı. Kraliyet ailesi ve lonca bu gerçeği gizli tutuyor, böylece insanların buraya gelmek için geçerli nedenleri olmuyor."

Başını sallayarak dudaklarını öne uzattı. "Gizlemeye çalıştıklarını biliyordum. Bunda ne kadar başarılı olduklarını fark etmemiştim. Doğru olanı yapıyorlar. Burası fanilere göre bir şehir değil."

"Hadi canım."

Kahkahası bulaşıcıydı, üzerine kafa yoramadan ben de gülmeye başladım.

"O bir korkak," deyince kaşlarım yukarı kalktı. "Şu birlikte olduğu kadın var ya, Gwen..."

Ah, şu şirret gülüşlü sarışın kadın... "Hatırlıyorum."

"Onu bir asırdır tanırım. *Nightshade* liderinin kızıdır."

"Biliyorum."

"Çocuğu neden dönüştürmeyi kabul ettiklerini öğreneceğiz," diye beni temin etti ama yüzündeki ifadeye bakılırsa nedenine dair zaten bir fikri olduğuna ve bunu benimle paylaşmayacağına bahse girebilirdim.

"Söz mü?"

Yanağının içini çiğnedi. "Evet."

Ona güvenmek istiyordum fakat çok daha fazla güvendiğim insanlar tarafından kandırılmıştım. Yine de beni kandırmayı deneyeceğini düşünmüyordum. "Ne kadar zamandır vampirsin?" diye sorarak konuyu değiştirdim.

"Yüz elli," başını kaldırıp düşündü, "dokuz yıldır."

"Zach ve Sebastian da o kadar yaşlı mı?"

Başını iki yana salladı. "Seb'in yaşı genç. Onu birkaç yıl önce bulduğumuzda yeni dönüşmüştü. Çabuk öğrenip cemiyette sınıf atladı. Çocuk nasıl hayatta kalacağını biliyor."

Merhamet duygusu içimi titretti fakat bu duyguyu çabucak uzaklaştırdım. "Peki, ya Zach?"

"Zach benden daha yaşlı. Birkaç asırdır buralarda."

"Benden nefret ediyor," dedim sonunda yüksek sesle.

"Kişisel algılama. Zach eski kafalıdır ve sen, kadınlardan beklediği gibi davranmıyorsun."

"Ne sevdiğini umursamamam iyi bir şey o zaman."

Sırıttı. "Sana ısınacaktır. Bana bile ısındığına göre."

Omuz silktim. Bir vampirin hakkımdaki düşünceleri cidden umurumda değildi. "Sebastian nerede bu arada?"

"Hazırlanıyor. Bu gece gelecek konuklarımız var ki burada olmamın bir diğer nedeni de bu. Bu gece ortalarda dolanmanı istemiyoruz."

"Yine mi?" dedim ama aslında odamda kalmaktan memnundum. Burnumdan derin bir nefes verdim. "Peki ya annemi ve Draven'ı bulma meselesi ne olacak?"

"Beklemesi gerekiyor."

Dişlerimi sıkarak öfkemi dizginledim. "Niye bu kadar çok misafir geliyor?"

"O bir seyahat efendisi," derken parmak uçlarıyla dizlerinde ritim tutuyordu. "Vampir kralının uydurduğu aptalca bir unvan bu sadece ama bu sayede Sebastian saraydan gelen görevleri yerine getirirken şehirde kalabiliyor."

"Saray maiyetinden olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu," diye itiraf ettim ama bu krallıkla ilgili pek bir şey bilmiyordum ki zaten.

"Krallığın dört bir yanından gelip şehri görmek isteyen kodamanları, soyluları ve asilleri ağırlamakla görevlendirildi."

"Vampirlerin neden buraya gelmek istediklerini anlayabiliyorum." Kan mağarasındaki hücreler aklıma geldiğinde mide bulantımı bastırdım. "Yukarıda kalacağım."

"Aşağı inebilirsin." Sandalyede biraz kaydı. "Ama yine tutsağı ya da Sebatian'ın sevgilisini oynaman gerekir ki bundan keyif alacağını düşünemiyorum."

"Beni bu odadan çıkaracaksa değebilir." Duraklayıp parmağımı çenemde gezdirdim. Aslında hiç fena fikir değildi. Böylece annemin ellerinde olduğunu öğrendiğim kraliyet maiyetinden gelen insanlar hakkında daha fazla şey öğrenebilirdim. "Katılabilir miyim? Rolümü oynarsam yani?"

"Sanırım. Seb'in yanında fani bir kadın olması sıradışı bir şey değil."

Suratımı buruşturdum. "Dün Gwen de aynısını söylemişti."

"Bu şehirdeki tüm fanilere kötü muamele edilmiyor. Bazı kadınlar burada olmayı tercih ediyor. Güvende olmak için genelde güçlü ya da zengin biriyle yaşarlar ama çoğunlukla özgürlükleri kısıtlanmaz. Seb de eskiden nasılsa yine öyle."

"Neden?"

"Ona tüm bunlar olmadan önceki zamanı hatırlatıyorlar," diye açıkladı biraz tereddütle. "Sanırım senin türüne yakın olmak, onu eskiden olduğu kişiye bağlıyor çünkü başına gelenlerin hiçbiri kendi isteği değildi." Ayağa kalkıp sandalye minderini yere vurdu. "Seb'e aşağı inmek istediğini söyleyeceğim. Anna sana kıyafet getirir."

"Biliyor musun?" Ben de ayağa kalktım. "Beni daha fazla ziyarete gelmen rahatsızlık vermezdi."

"Bana güvenmene sevindim." Yan tarafındaki hançere hafifçe dokundu. "Ancak artık gitmem gerek. Görev bekler."

Bunun ne anlama geldiğini sormak üzereydim ki çoktan gitmişti. Tozlu, beyaz şifonyere doğru yürüyüp aynanın karşısına oturdum. Buraya geldiğimden beri yeşil irislerim matlaşmış ve döktüğüm gözyaşlarının kanıtıymış gibi şişen gözlerim kan çanağına dönmüştü.

Saçlarım günlerdir yıkanmadığı için düğüm düğüm ve yağlıydı. Tarağı kızıl buklelerimin içinden geçirdikçe düğümler çözüldü ama kopan saç tellerimle kaplanan tarak sonunda hareket edemeyecek hale geldi. İçimi çekerek tarağı tezgâhın üzerine attım. Aynadaki yansımam da saçlarımdaki düğümler de altından kalkamadığım içsel baskının simgesi gibiydi. Neyse ki saçlarım cansızlığını gizleyecek kadar gürdü ama kendime daha iyi bakmam gerektiğini hatırlatıyordu. O anda, istesem bile bu konuda bir şeyler yapacak kadar enerjim olmadığının farkına vardım.

Astor'la ilgili düşünceler ortaya çıkmaya başlayınca onları geldikleri yere geri tıktım. Onu düşünmek istemiyordum, ihanetiyle gelen kalp yarasını hissetmemek için dikkatimi dağıtabilecek her şeyi memnuniyetle karşılardım. O kadar uzun zamandır benim biricik aşkım, her şeyimdi ki hepsinin yalan olduğu bilgisiyle nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum.

Yine de her şeye rağmen onu hâlâ seviyor ve en çok da bundan nefret ediyordum.

ON BİR

Sıcak bir banyo yapıp sandviçimin her kırıntısını yedikten sonra Sebastian kapıyı çaldı. Anna temkinli bir şekilde odaya girdiğinde başını öne eğerek benimle göz teması kurmaktan kaçındı. Solgun teninden yayılan endişe kolayca sezilebiliyordu. Vampir olmayan birinin varlığı burada kalmayı daha katlanılır kılıyordu. Buharı tüten bir çaydanlık, süzgeç ve içi yaprak çayla doldurulmuş bir kesenin olduğu tepsiyi komodine bıraktı.

Sebastian'a göz ucuyla baktıktan sonra bana doğru döndü. "Geceye başlamadan önce sinirlerini yatıştırmak için. Sadece papatya çayı," dedi ve kaşlarını kaldırarak Sebastian'a gülümsedi. "Kıza iyi bak." Onu ilk defa konuşurken görüyordum.

Sebastian da ona gülümsedi. "Planım tam olarak bu. Her zamanki gibi teşekkürler, Anna."

Anna bizi yalnız bırakmak için aceleyle çıktı. Sebastian yatağın direğine bir elbise astıktan sonra bornozuma baktı. "Banyo yapman iyi olmuş. Erianna bana, sevgilim rolünü oynamayı çok sevdiğin için yeniden yapmak istediğini söyledi."

Dudaklarım içe doğru kıvrıldı. "Tek istediğim bu odadan çıkmak. Bu, sana birkaç saat katlanmak anlamına geliyorsa öyle olsun."

"Ah, cazibeni bu geceki konuklarımıza sakla."

Elimi bornozun üzerinden kalçama koydum. Kibarlık buraya kadarmış, yakınımda olması çok sinir bozucuydu. Onun güvenini kazanmak için ne zaman nazik olmaya çalışsam o ağzını açıyor ve planlarıma engel oluyordu. "Uslu duracağım." Dişlerimi sıkıp dilimin ucuna gelenleri yuttum. "Uslu durmaktan bahsetmişken, dün geceki tavrımdan dolayı özür dilemek istiyorum."

"Ne tavrı?"

Gözlerimi devirip yanağımın içini ısırdım. "Aptal numarası yapma."

Dudakları bir sırıtışla kıvrıldı, gözlerinin içi gülüyordu. "Ne demek istediğine dair hiçbir fikrim yok."

"Çığlık," dedim boynumu ovarak.

Duvara yaslandı. "Ah, şu olay. Eh, o sinsinin sana ihanet ettiğini daha yeni öğrenmiştin."

Benimle alay mı ediyor yoksa kibar olmaya mı çalışıyor, emin olamadım ama güvenini kazanmaya çalıştığım için tepki vermedim. "Yine de üzgünüm. Olay çıkarmayacağıma söz vermiştim."

"Olivia," diye mırıldandı. "Sana özür dilemekle ilgili ne söylemiştim?" Aldığı keyif keskin yüz hatlarında gezinirken sırıttı. "Ayrıca..." Aldırmıyormuş gibi elini salladı. "Çoğu fani bir noktada kendini kaybediyor, bazıları da bunu böyle uluorta yapıyor. Çok dikkat çekmedi, önemli olan da bu."

"Bana Astor'ı sormayacak mısın?"

"Öyle bir planım yoktu, sen sormamı istemediğin sürece tabii."

Çenemi sıktım. "Hayır."

Durakladı. "Erianna'ya gereken her şeyi anlattığını tahmin ediyorum, böylece güvenliğin için çocukla ilgili araştırma yapabilir."

"Konuştuk."

"Güzel." Gömleğinin kollarını kıvırdıktan sonra ellerini kenetledi.

Dövmelerine baktım. "Anlamları var mı?"

"Sarhoşken yapılan hatalar." Yatağa baktı. "Elbiseyi giy. Bu geceki konuklarımızı seveceksin. En kibarları olmasalar da eğlencelidirler."

Bundan şüpheliydim ama rolümü oynamak zorundaydım. "Gitmeden önce sana bir sorum olacak."

Kavisli, koyu renk kaşlarından birini kaldırdı.

"Sen bir vampirsin."

Yüzünde bir sırıtışın gölgesi gezindi. "Öyle miyim?"

Başımı ona doğru eğerek dilimi şaklattım. "Her neyse, güneş ışığında alevler içinde yanmadığınızı fark ettim," dedim tatsız bir şekilde. "Zach bu söylentinin neden çıkarıldığını açıkladı ama senin türünle ilgili yanlış bildiğimiz başka neler var merak ediyordum."

Vücudum boyunca gezinen bakışları, gördüklerini ilgiyle değerlendiriyordu. Nihayet gözlerimde duran bakışlarının yoğunluğuyla yanaklarım kızardı. "Eh, tamamen söylenti denemez. İblisler güneş ışığında uzun süre hayatta kalamazlar ve *Aniccipere* yarı iblistir, bu yüzden güneş onları rahatsız eder. Onları öldürmez ama yine de geceleri dışarıda olmayı tercih ederler."

"Bazıları dün öğleden sonra dışarıdaydı."

"Evet. Bunu, vücutlarının her yerinde hafif bir yanma hissi şeklinde tanımlayanlar var ve bazıları buna katlanıyorlar, böylece günün herhangi bir saatinde dışarı çıkabiliyorlar. Yine de büyük bir çoğunluğun güneş battıktan sonra çıktığını görebilirsin ama şehirde sayıları az. Çoğu güneyde takılır." Pencerenin önüne ilerledi. "Vampirlerle ilgili yanlış bilgilere gelince, hiçbir fikrim yok. Bana neden daha spesifik sorular sormuyorsun?"

Draven'ın çok uzun süre kansız kalmanın onları öldüreceği hakkında söylediklerini hatırladım. "Görünüşe göre kan içiyorsunuz ama bunu hayatta kalmak için mi yapıyorsunuz?"

"Evet. Kan olmadan kurur ve yavaş yavaş ölürüz. Biraz zaman alır tabii, belki birkaç ay kadar. Tıpkı siz fanilerin yiyecek olmadan açlıktan ölmeniz gibi. Neyse ki ben hiç o duruma düşmedim." İnci beyazı sivri dişlerini göstererek gülümsedi, gözleri beklentiyle parlıyordu. "Başka?"

"Ölü müsün?"

Dizine vurup kahkaha attı. "Sana ölü gibi mi görünüyorum?"

"Hayır."

"Ben ölümsüzüm." Dudaklarında gezinen sırıtış, bana bundan çok zevk aldığını söylüyordu. "Bu hale gelebilmek için ölmemiz gerekiyor ama kalbim hâlâ atıyor, kanım da akmaya devam ediyor." Duraksayıp sırıtırken şakaklarından birini kaşıdı. "Her bir parçamda."

Boğazımı temizleyip parmağımı köprücükkemiğime bastırdım. "Peki." Hızla sözünü kestim. "Yani öldün ama ölü değilsin."

"Ölümü nasıl tanımladığına göre değişir. Öldüm mü? Evet. Ölü müyüm? Hayır. Ölümün bu dünyadan ayrılmak anlamına geldiğine inanırım, bense hâlâ buradayım."

Yanağımın içini ısırırken üzerimden ayırmadığı bakışlarının karşı konulmaz hâkimiyetinden kaçınmaya çalıştım. "Aynada yansımanı görebiliyor musun?"

Elini koyu renkli dağınık saçlarının arasından geçirdi. "Aynasız bu kadar iyi görünebilir miyim sence?"

"Bilmem. Kendini bir şey sandığın için öyle düşünmen beni şaşırtmazdı."

Parmaklarıyla uyluğunda tempo tutarken ağzından alçak sesli bir kıkırdama kaçtı. "Seninle tanıştığımızda tatlı biri

olduğunu düşünmüştüm anlarsın ya, hatta belki biraz itaatkâr. Bazen öyle davranıyorsun ama görünüşe göre yanılıyorum."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm."

"Ah, inan bana uğratmadın."

Dudaklarım aralandı ama yorumuna cevap vermedim. "Kan seni çıldırtıyor mu?"

"Bazen," diye itiraf etti. "İlk dönüştüğümde düşünebildiğim tek şey buydu ama zamanla kayboldu. Senin yemek düşündüğün sıklıkta aklıma geliyor artık." Saatinin kayışıyla oynadı. "Bu da burada tanışacağın insanların çoğu gibi kendimi kontrol edebileceğim anlamına geliyor. Çoğu etmemeyi seçer."

"Bizim yiyeceklerimizden yiyebilir misin?"

"Bize bir etkisi yok, o yüzden hiçbirimiz fani yiyeceklerini tercih etmiyoruz. Tadı aynı gelmiyor." Yüzünü buruşturdu. "Ama alkol alabiliyoruz."

"Ya."

Başını yana eğip bakışlarını benimkilere sabitledi. İfadesindeki eğlenceli hal hızla dağıldı ve yerini belirsizlik aldı. Birkaç saniye sonra bakışlarını kaçırdı. "İstersen bu gece benimle bir kadeh viski içebilirsin. Ben rahatlamak için içerim."

"Evet, hayatını içerek ve misafir ağırlayarak geçirmek çok stresli olmalı," derken ses tonumdan alay sızıyordu.

"Zor bir hayat," diye yanıtladı şakayla.

Saçımı arkada bağlayıp kendimi gülümsemeye zorladım. Onunla tek bir şey bile yapmak istemiyordum, özellikle de içmek istemiyordum ama sarhoş olursa beni tekrar Draven'ı aramaya götürmeyi kabul edebilirdi. Bu kaçırmak istemediğim bir fırsattı. "Bu gece birkaç içki içsek iyi olur. Her şeyden uzaklaşmam lazım."

"Benimle içmek mi istiyorsun?" Gözleri şaşkınlıkla ve tam olarak adlandıramadığım başka bir şeyle parladı.

"Bu kadar şaşırtıcı bir şey mi bu?"

"Hoş karşılanan türden," derken gülümsemesini sakladı.

Boğazımı temizledim. "Giyineceğim," dedim geçen defa beni banyodan sonra yakaladığı anı düşünerek. "Aşağıda buluşuruz. Aynı odada mı?"

"Aslında önce kısa bir tur atacağız." Ses tonu sertleşti. "Seni dışarıda bekliyorum."

"Bekle," diye seslendiğimde olduğu yerde kaldı. "Erianna bunların senin isteğinle olmadığını söyledi. Vampir olmanı kastediyorum."

Gerildi ve sınırı aştığımdan endişelenerek bir adım geriledim. "İstemedim." Ses tonu sertti. "Sana özel hayatımdan bahsetmemeliydi."

İçime dalga dalga yayılan şefkat ve keder, öfkemle yer değiştirdi. Yumruklarımı sıkıp duygularımı kontrol altına almaya çalışırken göğsüm hızla inip kalkıyordu. Nefret ettiğim bir yaratığa, bir canavara vahşice dönüştürülmenin ve insanlığımın elimden alınmasının nasıl hissettireceğini düşündüm. Yatağa doğru birkaç adım yaklaşıp durdum. "Başına gelenler için üzgünüm. İstemediği bir şeye zorlanmayı hiç kimse hak etmez."

Soluğu kesildi ve yavaşça bana doğru döndüğünde yüzünde okunması zor bir ifade vardı. "Bunu hak etmiyorum."

"Herkes merhameti hak eder."

Dudakları bir şey söylemek ister gibi hareket etti ama vazgeçti. Aklından binlerce düşünce geçiyormuş gibi gözleri parladı. Kalp atışlarımı hızlandırarak birkaç adım yaklaştı. Ilık nefesi yüzüme süzülürken yavaşça elini kaldırdı ve başparmağını boynumun hassas kısmında dolaştırdı. Beni tuhaf bir beklenti

içinde bırakan dokunuşu, elini geri çekmeden önce tenimde bir anlığına oyalandı. İrkilmeyi beklerken bu kadar rahat hissetmeme şaşırdım. Ona dair tehditkâr hissettiren hiçbir şey yoktu, sezgilerim sakinliğini koruyordu.

Dudakları bir iç çekişle aralandı. "Bundan çok daha fazlasını hak eden sensin. Söylediklerinde haklıydın. Biz canavarız. Sen de tüm bunların arasında sıkışıp kaldın."

Geri çekilmeye başladığında içgüdüsel olarak uzanıp elini tuttum. Elimi itip uzaklaştırmak yerine, ifadesi tereddütlü olsa da elini benimkinin üzerine kapattı. "Bana burada olmamın gerçek nedenini söyle," diye yalvardım.

Bakışları yüzümde gezindikten sonra tamamen uzaklaştı. "Yapamam."

"Ama neden?"

Gözlerini kapatıp alnını ovuşturdu. "Çünkü ne yapacağıma henüz karar vermedim."

Şaşkınlıkla bakakaldığım birkaç saniye boyunca bakışları üzerimde oyalandı ve sonra kapıyı da arkasından kapatarak çıktı.

"Çatıda görüşürüz," diye seslendi kapının dışından.

Bakışlarım pencerede, kalbim gümbürdeyerek atarken onu anlamaya çalışıyordum. Tüm varlığıyla yürüyen bir çelişki gibiydi. Bana tanrıların hikâyelerini anımsatıyordu. Tıpkı diğerleri gibi o da biri tarafından lanetlenmişti. Belki de bu çatışma bildiğimizden çok daha derindi. Krallıkların bazılarındaki inanışın aksine tanrılar sevgi dolu ve her şeyi bilen varlıklar değildi. Sergiledikleri öfke ve kıskançlıkla biz fanilerden çok da farklı davranmıyorlardı. Bu açıdan onlara hayrandım. Kusurları kabullenme ve benimsemeyle karşılamak güzelliğin en saf haliydi.

Cüretkâr bir yırtmacı olan ışıltılı kırmızı elbiseyi askısından çıkarıp üzerime tuttum. Tenimde ipekten bir dokunuş gibi

hissettiren kumaş, şaşırtacak kadar yumuşak ve hafifti. Başımdan geçirip bedenimden aşağı doğru süzülüşünü hissettim. Kendi etrafımda dönerken bel ve kalça bölgemdeki kumaşın biraz gevşek olduğunu fark ettim. Elbisenin bedenini kontrol ettiğimde Astor ölmeden önce giydiğim kıyafetlerden bir beden küçük olduğunu gördüm.

Çok fazla kilo vermiştim. Sadece üç hafta olmasına rağmen cildim solmuş, kaslarım erimişti. İç çekip bakışlarımı yansımamdan uzaklaştırdım.

Gözlerimi kapadığımda tek gördüğüm bal rengi gözleri ve çilli burnuyla Astor'dı. Aynı şeylere gülerdik ve beni terk ettiğinde aramızdaki tüm o saçma şakalar da onunla birlikte kayboldu. Dürüst olmak gerekirse birlikte yaşlanacağımızı ve günün birinde çocuklarımın babası olacağını düşünüyordum ama vampire dönüştüğünde geleceğimi de elimden çaldı. Ölmekten korktuğunu biliyordum ve bundan kurtulma şansını kullanmasını da anlıyordum. Doktorlar hayatta kalabileceğini söylemişlerdi, olasılıklar onun lehine değilken bile benim umudum vardı.

Uğruna savaştığımız her şeye aykırı davranarak vampire dönüştüğü için ondan nefret etmeyi ne kadar istesem de bunu yapmadım.

Ondan nefret ediyordum çünkü yüzlerce insanımız onun yüzünden ölmüştü. Yıllarca yanında savaşanlara ihanet etmişti. *Nightshade* loncaya girmişti çünkü Astor onlara yolu göstermişti. Ölümsüzlüğünün bedeli olarak annem kaçırılmış ve yüzlerce kişi de ölmüştü. Yitip giden canların ona gerektiği kadar ağır gelip gelmediğini merak ettim.

Göğsüm sıkışınca kalp atışlarım hızlandı. Sert zeminin buz gibi soğuğunun vücudumda dolaştığını hissederek eğildim.

Ellerimi dizlerime bastırırken tenimden kayıp giden soğuk hava, tüylerimi diken diken ediyordu. Aklım hiç durmadan çalışıyor ve çaresizce Astor'a dair tüm düşünceleri uzaklaştırmanın bir yolunu arıyordu. Bununla henüz baş edemiyordum, bütün olan bitenle birlikte fazla geliyordu. Ruhumdaki dayanılmaz acıyı engelleyemiyordum.

İnsanların, sonlarına neden olacak kadar çok sevdikleri birini kaybetmek gibi korkunç durumlardan nasıl sağ çıktıklarını hiç anlamıyordum. Böyle bir kederin yanında insanı harap eden türden bir kalp yarası da sık sık eşlik ederdi bana. Böyle zamanlarda ölecekmişim gibi gelirdi. İzin verirsem Astor'ı, annemi ve Draven'ı kaybetmenin acısının beni öldüreceğini artık anlamaya başlıyordum. Bunun yerine onları zihnimde ayrı bir yere koyup karamsarlığın beni sarmasına izin verdim çünkü bu uyuşukluk, geçici de olsa rahatlatıyordu. Her şeyi hissetmektense hiçbir şey hissetmemek daha iyiydi.

Sanmorte'nin havası öylesine sert, merhametsiz, dondurucu bir soğukluktaydı ki kış neredeyse hiç bitmiyordu ve Sebastian da dahil şehirdeki tüm yaratıkların kuzeydeki buzla kaplı bu adayı kendilerine yurt edinmeye nasıl karar verdiklerini düşünüp ürperdim. İliklere kadar işleyen yakıcı soğuğu umursuyor gibi görünmüyorlardı. Kumaş katmanlarına rağmen hissettiğim soğuk ürpertiyle kollarımı sıkıca bedenime sardım.

Elbisenin göğüs kısmındaki hafif kabarıklıkları fark etmek rahatsız hissettirince kumaşı çekerek yakasını düzelttim. Elime aldığım dudak nemlendiricisini sürerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyordu. Yatak odasından çıkıp koridora, oradan da çatıya doğru ilerlerken gerginlikle parmaklarımı çekiştiriyordum. Ağır kapağı iterek açıp gecenin karanlığına adım attığımda ellerim titriyordu. Ciğerlerime işleyen soğuk havada,

nihayet özgür olduğum anın tadını çıkararak derin bir soluk aldım.

"Olivia." Adımı beni takdim ediyormuş gibi söylemişti. "Sen... güzel görünüyorsun. Sana bir sürprizim var."

"Konuklarınla tanışmaya gideceğimizi sanıyordum."

"Gideceğiz ama önce sana bir şey göstermek istiyorum. Biraz kısa bir tur atacağımızı söylemiştim."

Evin başka bir bölümünü kastettiğini sanıyordum. Gece karası kanatları açılırken düğmeli, siyah gömleğini buruşturdu. "Bunu yeniden yapmaya hazırsan oraya uçarak gideceğiz."

Başımı sallayınca parmak uçlarım zar zor yere değene kadar ayaklarımı yerden kesti. Hareket ettiğinde oluşan hafif rüzgârla karanlık gökyüzüne doğru dönerek yükseldikçe yükseldik. Bulutların üzerinde uçarken ve yıldızlar sürekli değişen renkleriyle etrafımızda dönerken gözlerim büyüdü.

ON İKİ

Sebastian bizi gölün parlak yüzeyinin üstünde süzülerek uçurdu ve ben de ceketinin bağlarını sıkıca tutup ondan yayılan şaşırtıcı sıcaklığın tadını çıkardım. Üzerindeki kumaşa sinen çam ve narenciye karışımı parfümünün alt notalarındaki odunsu aroma duyularımı yoğun bir şekilde harekete geçiriyordu. Bakışlarımı yukarı doğru kaldırıp üzerimizdeki yıldızları ve galaksinin genişliğini hayranlıkla izledim. Sebastian durup kanatlarını arkasında topladı ve gömleğinin çözülen manşetlerini katladı.

Ay zirveye ulaştığında uzaktaki sular dalgalandı ve gölün gümüşi yüzeyi ufuk çizgisine yansıdı. Gözlerimi kapatıp baş döndüren soğuğu içime çekerek balıkların suda çıkardıkları tanıdık sesleri ve gölün etrafındaki ağaçların hışırtısını dinledim. Dumanlı gri dağlar ve karanlık bir çam ormanı sarmıştı çevremizi.

"Bizi ne kadar uzağa getirdin?" diye sordum şehre yakın bir yerde olamayacağımızı anladığımda.

"Aşağı yukarı yüz otuz kilometre kadar."

"Neden burası?" Çakıllı kumsala, gecenin karanlığında parıldayan taşların ay ve yıldızlardan gelen azıcık ışığı yakalamalarına hayranlıkla baktım. Gölün yüzeyi, tıpkı payetli bir balo elbisesiymiş gibi mavi ve gümüş tonlarında parıldıyordu.

Küçük balıklar yüzeyin hemen altında ileri geri atılıyor, suyu yıldız tozu saçılmış gibi aydınlatıyorlardı.

"Burası Sanmorte'de vampir elinin değmediği birkaç yerden biri. Bu göl bir tanrının doğduğu yermiş ve büyücüler tarafından büyülerini güçlendirmek için kullanılırmış. Yıllar geçip türünüzün sayısı azaldıkça göl de kullanılmaz olmuş. Kral burayı yasak bölge ilan etti. Yüzlerce yaşında olduğundan ve muhtemelen bu dünyadan ayrılmadan önce içlerinden biriyle tanışmış olduğundan hâlâ tanrıları onurlandırdığına inanıyor." Bileğimi parmaklarının arasına alıp bilekliği nazikçe çıkardı. "Buradayken bunu çıkarmak isteyeceksin."

Suyun kenarı sanki sadece benim duyabildiğim, gözyaşı ve büyüden oluşan kendi kadim melodisini söylüyormuş gibi beni cezbediyordu. Kenarda diz çöküp bir su dalgasına dokunana kadar parmaklarımı uzattım. Buz gibi su parmaklarıma değer değmez nefesim kesildi. Güç, parmaklarımdan damarlarıma akıp uyuyan sihrimle bağlantı kurdu. Enerjiyi emerken soluklarım düzensizleşti.

Ellerimi kaldırıp küçük daireler çizerken içim heyecanla doldu. Yıllardır bu anın hayalini kurmuştum ve annemin böylesi büyük bir sevgiyle bahsettiği gücü benim de bir gün kullanıp kullanamayacağımı merak etmiştim. Parmaklarımın havada çizdiği desenleri takip ederken hayatımda ilk defa doğuştan gelen hakkımla bir bağlantı hissettim.

"Hangi tanrı doğmuş burada?"

"Laveniuess."

"Gölgeler Tanrısı," dedim diğer duyularımın gücüme iyice bağlanması için gözlerimi kapatarak. "Enerjisini hissedebiliyorum. Çok güzel."

"Onun için *güzel* sıfatını kullanan bulmak zor."

Gözlerimi açtım. "Neden?"

"En gizli, en karanlık dürtülerimizi temsil ediyor. Buradan ayrılmadan önce insanların içlerindeki esas kötüyü ortaya çıkarmasıyla bilinirdi. İnsanlarda, özellikle de biz vampirlerdeki ahlaksızlığı ortaya çıkardığını gördüm." Ensesini kaşıyarak göle bakarken benim göremediğim bir anın içinde kaybolmuştu.

"Annem bana böyle öğretmedi," diyerek tekrar ettim. "Gizli benliklerini kucaklamaları ve kaybolanların da şifalı ışığa geri dönmeleri için her insanın içindeki karanlığı dışarı çıkardığını söylerdi." Gülümseyerek elimi cam gibi görünen yüzeyde gezdirdim. "Ortaya çıkmayan bir şeyi düzeltemezsin. İnsanlar da genelde doğamızın çirkin tarafından sakınırlar".

Gözleri ayışığının altında şekil değiştirip irileşti. "Hiç bu şekilde düşünmemiştim."

"Kendin hakkında böyle mi düşünüyorsun?" diye sordum, her geçen gün kendimi daha cesur hissederek. "Ahlaksız olduğunu mu?"

Duruşunu değiştirdi. "Ben vampirim."

"Her ruhun kurtarılabileceğine dair umudunun olduğunu sen söyledin."

"Söyledim," derken dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Senin de hepimizin canavar olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Çoğunuz öylesiniz," dedim şaka yaptığım kadar Erianna'yı da düşünerek. "Bence sen en kötüsü değilsin."

"Biliyor musun, aslında yanılmıyorsun." Kollarını sıvayarak bir kütüğün üzerine oturdu. "Bizi karanlık yönlendiriyor."

"Yine de onunla savaşıyorsun," dedim yüzeyin altında onun gerçek doğasını görerek. Belki de onun hakkında yanılmıştım.

"Ben iyi bir insan değilim," diye yanıtladı çabucak. "Yanlış fikirlere kapılma. Yaptığım şeyler..." Keskin bir nefes aldı.

"Beni incitmeyeceğini söylemiştin, incitmedin. Kötü biri olsaydın istediğin şeyi yapmış olurdun. O gün banyoda beni alabilirdin," dedim kalbim gümbürdeyerek atarken. "Beni ısırabilirdin."

Söylediklerimi yarıda kesmeme sebep olan bakışlarını yavaşça bana çevirdi. "Bu, aklımdan geçmediği anlamına gelmiyor."

"İnsanları düşünceleriyle değil, eylemleriyle tanımlarım." Gölün açıklarına doğru baktım. "Beni en çok büyüleyen tanrı o olmuştur her zaman," diye itiraf ettim. "Onunla ilgili hikâyeler bile yazardım. Uydurulmuş hikâyelerdi elbette."

Duraksadı. "Yazar mıydın?"

"Bilmiyor muydun? Beni gözetlediğini sanıyordum."

"O kadar yakından ya da o kadar uzun süreliğine değil."

"Zaten artık önemi yok." Parmaklarımı birbirine geçirerek göle baktım. "Hayatımın o bölümü kapandı."

"Seni neden buraya getirdiğimi sormayacak mısın?"

Benim yapabileceğim bir şeye ihtiyacı olduğunu biliyordum, buraya gelmekse istediğinin *ne* olduğunu açıklığa kavuşturdu. "Gerek yok. Sihrimi kullanmak istiyorsun ve ben burada bir tanrının geride bıraktığı enerjiyi kullanıp daha da güçlenebilirim. O kadar klişe ki neredeyse hayal kırıklığına uğradım," diyerek dalga geçsem de bunun doğru olmamasını umuyordum.

Kahkahası havada çınladı. "Kendim için istemiyorum."

"Ne için o zaman?"

Keskin bir nefes alıp bir adım geri çekildi. "Seni incitecek bir şey yapmaya çalışmıyorum."

"Bu bir cevap değil."

"Sana yardım etmek istiyorum."

"Bu da ne demek şimdi Muğlak Prens?"

Koyu renk saçları gölden gelen serin esintiyle hafifçe dalgalandı. "Sana zarar vermeyeceğim demek. Bu kadar basit."

Gözlerimi devirdim. "Kararlılıkla sürdürdüğün gizemli bir şey var." Bakışlarımı yıldızlara çevirdim ve yeniden büyülendim. Astroloji benim için her zaman bir tutkuydu. Bize büyücülerin yönetici burçlarıyla bağlantılı olduğu öğretilirdi. Bu sihrimizi farklı şekillerde geliştirirdi. Birlikte çok fazla zaman geçirdiğim adam hakkında çok az şey bildiğimi fark etmek, merakımı harekete geçirdi. "Senin burcun ne?"

Kaşları çatıldı. "Neyim?"

"Burcunu soruyorum."

"Ah," diyerek ayağa kalktı. "Sanırım akrep."

Bu her şeyi açıklıyordu. "Bu kadarını tahmin etmiştim. Gizemli."

"Tahmin edebildiğine göre o kadar da gizemli değilmiş."

Gözlerimi ondan alamayarak gülümsedim. Gözleri ışıltılarla parlıyor, yıldızların soluk ışığı kusursuz tenini ve keskin hatlı çenesini aydınlatıyordu.

Burada olmamı istemesi hakkında bu kadar ketum davranmasının sebebini merak ettim. Herkesin gizli saklı nedenleri vardı; aşk, güç, açgözlülük ya da bir dizi başka şey olabilirdi. Sadece nezaketten yapılan hiçbir şey yoktu, olmasını ne kadar istesem de bu dünyada yoktu.

"Tek istediğinin bana yardım etmek olduğunu söyledin ama benim tek istediğim annemle Draven'ı geri getirmek. Zaten çok şey kaybettim," dedim ayaklarıma bakarak. "Astor dahil. Gerçek benliğinin içinde bir yerlerde olduğunu biliyorum. Söylediğin gibi, vampirler kurtarılabilir."

Yüz hatları öfkeyle keskinleşti. "O seni hak etmiyor."

"Bunu bilemezsin."

"Biliyorum. Belli ki o..." Sesi kısıldı. "Neyse, önemi yok."

"Söyle bana."

"Bu, söylemek için doğru zaman değil."

Bir vampirin aniden değişebilen duyguları arasında yönümü bulmaya çalışırken sabır dileyerek yumruklarımı sıktım. "Öyleyse ne zaman?"

"Yakında," dedi detay vermeden. "Annen ve Draven'a gelirsek Erianna'yla bunu çoktan konuştuk."

"İpucu alabilir miyim?" Taştan kan çıkarma ihtimalimin daha yüksek olduğunu düşünmeye başlamıştım.

Göle bir taş attı. Taş, suyun üzerinde kaydıktan sonra karanlıkta kayboldu. "Erianna arkadaşını arıyor. Gayretli biridir, yani arkadaşın hayattaysa ve şehirdeyse onu mutlaka bulur. Elinde resmi olmaması çok yazık."

Bu söylediğine inanmıştım. Pes edecek biri gibi görünmüyordu. "Telefonum cebimden düştü. Artık bende değil, iki yüz yıl öncesine sıkışıp kalmış gibi görünen evine ve şehrine bakacak olursak burada bir tane bulmam da pek olası değil."

Topuğunun üzerinde dönüp doğruca gözlerimin içine baktı. "Sana yeni bir tane alabilirim. Buradaki gölge pazarlarında var."

"Pek kullanmıyorum ki," diye itiraf ettim. Konuştuğum insanlar sadece annem, Astor ve Draven'dı. Hiçbirinin artık telefonu yoktu. "Bak, bana planlarını ve ne istediğini anlatacak kadar güvenmiyorsan lütfen arkadaşımmışsın gibi davranmayı bırak ya da bu aramızdaki her neyse işte."

Göz açıp kapayıncaya kadar yanıma gelip varlığının yoğunluğuyla beni olduğum yere sabitledi. "Güvenmiyor değilim. Tamam. Sana, annene ve arkadaşına bunu yapanları alaşağı etmeme yardım etmeni ve *Nightshade*'i dizlerinin üstüne çökertmeyi istiyorum."

İşte buydu. Beni kurtarmasının nedeni buydu. Yanlış anlamıştım. Sihrimi kendisi için istemiyordu. Benden intikam fantezisini gerçekleştirmemi istiyordu. "Onlardan nefret ediyorsun."

"Evet." Saklamaya çalışmakla uğraşmadı bile.

"Neden?"

"İşleri halletme yöntemlerine katılmıyorum." Alnı kırışıp dudağının köşesi seğirdi. Bu, birliği nasıl yürüttükleriyle alakalı değildi, şahsi bir meseleydi.

"Canını mı yaktılar?"

Çenesi kasıldı. "Pek çok insanın canını yaktılar."

Ormana baktım, görünen her yere karanlık çökmüştü. "Sana yardım edebileceğimi düşündüren ne bilmiyorum."

"Sen bir büyücüsün," dedi umursamazca.

"Sana söyledim, ben işe yaramaz bir büyücüyüm. Damarlarımda gezen tanrı enerjisine rağmen fazla bir şey yapamıyorum. Bak." Diğer duyularıma odaklanmak için gözlerimi kapattım, zihnimi boşaltıp sihrin bir şeyler yapmasını istedim. Eskisinden daha güçlü hissetsem de tüm uğraşlarıma rağmen hiçbir şey yapamadım.

"Kendine güvenin yok," dedi basitçe. "Seni bu yüzden buraya getirdim, böylece Laveniuess'in enerjisi güçlerini tazeleyebilir. Bu göl seni tamamen güçlü kılmayacak, var olanı güçlendirecek. Alıştırma yaptıkça onları yok edebileceğimiz kadar güçlenebilirsin. Eski sevgilinden de intikamını alabilirsin."

Astor'ı ve beraber olduğu kızı düşündüm. "Gwen," diyerek tükürdüm. "Astor'ı dönüştüren o mu?"

"Bilmiyorum ama yapan onlardan biridir."

"Çünkü dönüştürülmek istedi."

Yine başını salladı. Cevapları zaten biliyordum ama yüksek sesle dile getirilmesi öfkemi körükledi.

"Onu anneme ve bana ulaşmak için kullandılar," dedim.

"Evet. Tam da bu yüzden nezaketini ya da umudunu hak etmiyor."

Bana döndüğünde yüzünde daha önce hiç görmediğim bir huzur vardı. Tıpkı göl ve ağaçlar gibi onun gözleri de gökyüzünün huzurlu, derin mavisini yansıtıyordu. Kilometreler boyunca, dağların arasına dökülen bu gümüş kâsede mahsur kalmış tek insanlardık.

Suyun etrafında ve doğada olmak bana hep keyif vermişti ama evdeyken bunu fazla yapamamıştım. Annem beni nadir yürüyüşlerimizden birine çıkardığında bu duyguyu şişeye koyup canımın sıkıldığı zamanlar için saklayabilmeyi dilemiştim. "Onları geri almak için her şeyi yaparım."

Ellerini derin ceplerine soktu. "Güzel. O halde zamanını gücünü canlandırmak için kullan. Kendini savunacak gücü kazanana kadar yapabileceğimiz fazla bir şey yok. Annene ulaşmak için kraliyet kalesine gitmemiz gerekecek ve senin de hazır olman lazım."

"Önce birliği indireceğimizi sanıyordum?" diye sorarken kadim ve şeytani vampirlerden oluşan bir örgütü yıkmamızın kulağa ne kadar saçma geldiğine gülecektim neredeyse.

"Uzun sürecek," dedi sanki açıklarmış gibi. "Annen şimdilik güvende. İnan bana, ona zarar vermezler. Çok işe yarayacak biri o ama arkadaşın için aynı şey söylenemez. Yine de Erianna onu aramaya devam edecek."

Draven'ı kaybolmuş, işkence görmüş ve muhtemelen ölmüş halde düşünürken, "Bunun sorumlusu Astor," dedim tek nefeste. "Beni kullandı."

"Evet."

"Beni sevmişti."

"Ölüm korkusu birçok erkeği doğru yoldan saptırır. Aşk çok daha güçlü olmalı."

"Öyle olmalıydı." Anılarımızı düşünürken gözlerim doldu. Astor ve ben birlikte yaşlanmak için yaratılmıştık. Ona güvenmiştim. Onu sevmiştim. O bütün bunları umursamadan kendi sonundan kaçabilmek için, yakalanmamız ya da ölmemiz ihtimaline rağmen bizi *Nightshade*'e teslim etmişti. "Bedelini ödemesini istiyorum."

Dudağının köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Vücudunda intikam isteyen tek bir kemiğin bile olmadığını düşünüyordum ben de."

Kaşımı kaldırdım. "Bilsen şaşardın."

ON ÜÇ

SEBASTIAN

Gölün kıyısında oturmuş doğanın güzelliğine ve yıldızlı gece göğüne odaklanmaya çalışıyordum ama düşüncelerimi susturamıyordum. Bana yardım etmeyi kabul etmişti ancak ondan ne sakladığımı öğrendiğinde öfkeden delirip benden nefret edeceğini biliyordum. Yapacağım şey için kendimden nefret ediyordum fakat başka seçeneğim de yoktu. Ben bunun bir parçası olsam da olmasam da bu gerçekleşecekti. En azından kendime söylemeye çalıştığım buydu. Duygularım ne olursa olsun önemli olan tek şey yeniden fani olmaktı. İstediğimi elde ettiğimde bu duygular yok olacaktı, bu yüzden cazibesinin amacımı saptırmasına izin veremezdim.

Sıçrayan suyun ağaçların ötesinde yankılanan hafif sesi beni düşüncelerimden uzaklaştırdı. Gölün ayışığıyla aydınlanmış yüzeyine doğru baktım, Olivia suyun içinde zarifçe süzülüyordu. Elbisesinin kırmızı kumaşı vücuduna yapışmış, eteğinde şişkinlikler oluşmuştu. Kolları sakin yüzeyi yararak bedenini zarifçe ileriye doğru itiyordu. Suyun sıcaklığını düşündükçe içimi bir endişe kapladı ve gidip onu sıcak tutma içgüdüsü beni ele geçirdi.

Kumaşın üzerinden belli olan meme uçları aklımı başımdan aldı.

Ayışığında, onun güzelliğiyle büyülenmiş halde donup kalırken dişlerim uzadı ve kanatlarım titredi. Keyifli gülümsemesi

yıldızlar gibi yüzüne yayılırken yakında ölüm krallığında kaybolup gideceğini, benim de kolayca kaçıp gideceğimi bilmek kalbimi oyuyordu. Bu, ona çok pahalıya mal olacaktı.

Nasılsa olacak. Bu şekilde istediğini elde edeceksin.

Beni umut dolu gözlerle incelerken içimdeki acı büyüdü, kurtuluş için bir şansım olduğuna inanıyordu. Bir yanım çaresizce onun gördüğü masum kişi olduğuma inanmak istiyordu ama içten içe bunun imkânsız olduğunu biliyordum. Diğer yanım ise gerçeği bildiği için rahattı; ne kadar denersem deneyeyim bir daha asla o masum insan olamayacaktım. Bundan sonra olamazdım.

Bunu ona nasıl söyleyebilirdim ki? Büyük bir siyasi ağın, asırlık geleneklerin ve karanlığın göbeğinde yer alan saraya gitmemiz gerektiğini nasıl söyleyebilirdim? Onu orada yok edeceklerdi ya da etmeye çalışacaklardı.

Erianna onunla yakınlaşıyor gibi görünüyordu. Mantıklıydı. Trajik geçmişi zamanın kendisi kadar eski bir hikâyeydi. Sarhoş baba, ilgisiz anne ve istediklerini alan erkeklerin kaprisleriyle şekillenmişti hayatı. Olivia'da kendini ya da başına gelenlerden önce bir zamanlar olduğu kızı görüyordu ama Erianna güçlüydü, hatta ölümcüldü. Görünenin altında saf, bilge ve son derece sadık bir şey vardı. Beni koruduğu gibi Olivia'yı da koruyacaktı. Bunun karşılığını ona asla ödeyemezdim. Elimden gelen tek şey aynısını yapmaya çalışmaktı. Fani olduğumda ölmeyi planlıyordum. Tek istediğim buydu ama yeni ailemi özleyecektim. Sanırım ne yapacağımı biliyorlardı. Kimse bu konuda bir şey söylememişti ancak bildiklerini gözlerinde görebiliyor, boğuk fısıltılarından duyabiliyordum.

Bir parçam hayatıma devam etmek istiyordu fakat kardeşlerimi, annemi, babamı tekrar görmek... Çoğu gece düşünebildiğim tek şey buydu. Onları korumuş, onlara bakmış ve ölene kadar

her günü onlarla geçirmiştim. En çok özlem duyduğum kişi annemdi. Yemeklerini, yahnisinin kokusunu, kucaklamasının sıcaklığını, hatta kardeşlerimle geç saate kadar dışarıda kaldığımızda beni azarlamasını bile özlemiştim.

Bunu bana yapanlarla birlikte kaldığım zaman zarfında intikam duygusu beni bir süreliğine tüketmişti. Başka ne seçeneğim vardı ki? Onlar benim Kral Sargon'a giden yolumdu. Ölüm İksiri kraldaydı ve kralın gözdesi olmak beni iksire biraz bile yaklaştırmamıştı.

Olivia yapabilirdi.

"Yapamıyorum," dedi sonunda, eliyle suyu sıçrattıktan sonra. "Bu anlamsız. Ben işe yaramazım."

Dişlerimi göstererek tıslarken öfke görüşümü keskinleştirdi. Kimse böylesine özgüven ve değer eksikliğiyle doğmazdı. Bu ona öğretilmiş, böyle büyütülmüştü. Muhtemelen çok fazla şey bekleyen annesi tarafından böyle yetiştirilmişti ki kim olduğu düşünüldüğünde bu şaşırtıcı değildi. Sonra eski sevgilisi Astor, kendi hayatını sayısız insanın hayatına tercih eden şu korkak pislik vardı bir de. Olivia'ya neler söylediklerini hayal bile edemiyordum ama bu kız büyüsünden çok daha fazlasıydı. İhtiyacımız olmasaydı onu denemekle uğraştırmazdım bile. Kendini büyü kullanmaktan alıkoyuyordu. Yeterince iyi olmama korkusu zihinsel bir engele dönüşmüştü. Kıyıya geri dönmeye çalışırken, "Sakın çıkma," diye emrettim. "Oraya geliyorum."

Kendi koyduğu engelleri kaldırması, zihnini ve korkularını sakinleştirmesi gerekiyordu. Düğmelerini açtığım gömleğimi omuzlarımdan indirip yavaşça çakıltaşlarının üzerine bıraktım. Kol düğmelerim, pantolonum ve ayakkabılarım da onu takip ederek yanımda, kumların üzerinde bir yığın oluşturdu. İleri

doğru yürürken ayışığı kanatlarımın etrafında dans ediyor, su dizlerime vuruyordu.

Olivia'nın elbisesi akıntıyla birlikte etrafında süzülüyordu. Ben yaklaşırken büyülenmiş gibiydi; su, belinin üst kısmına çarpıyordu. Elbisesiyle girdiğini düşünürsek muhtemelen dönüş yolunda benim gömleğimi giyecekti.

"Sadece biraz rahatlaman gerekiyor," dedim yaklaşırken. "Bırak sana gelsin. Sen onu arama."

"Senin için söylemesi kolay," dedi yüzünü buruşturarak. "Tabii dönüşmeden önce bir büyücü değilsen."

"O kadar şanslı değildim," diye takıldım ona.

Serin su etrafımı sarmış, yumuşak dalgalar halinde akıp gidiyordu. Yüzerek yanına giderken dağlara baktım, muhtemelen dünyada buradan daha güzel bir yer yoktu.

Her krallığa gitmemiştim, sadece büyücülerin krallığı Istinia'ya sınırı olan Sanmorte, Baldoria ve Salvius'u biliyordum. Ancak bazıları küçük, bazıları büyük on beş krallık daha vardı. Hepsi de tanrılar tarafından seçilmiş kraliyet ailelerince yönetiliyordu. Laveniuess burada doğmuştu ya da tanrılar başka bir diyardan dünyamıza gelmeye karar verdiklerinde burada ortaya çıkmıştı. Onun varlığı, kutsal sayılabilecek bu topraklarda iz bırakmıştı. Titreşimi akıntı aracılığıyla vücudumu buluyor, onlardan gelmediğim halde beni bile enerjiyle dolduruyordu. Onlardan gelmiyordum ama aralarından biri tarafından lanetlenmiştim: Salenia.

"İşte." Olivia'nm koluna dokunarak teninin altındaki gergin kasları hissettim. "Fazla zorluyorsun."

"Ondan değil. Ne yaparsam yapayım ona erişemiyorum. Zamanını boşa harcama."

"Kes şunu." Ses tonum istediğimden daha sert çıkmıştı ama o da sayısız kişinin içinde kaybolup gittiğini gördüğüm aynı sarmala doğru ilerliyordu. "Buraya gel."

"Sana doğru mu?"

Kalbim küt küt atmaya başladı. "Evet."

Temkinli adımlarla ilerlerken bakışları suyun yüzeyine yayılan kanatlarıma sabitlenmişti. Onları esnetmek, en çok gerginlik hissettiğim yer olan sırtım için hoş bir rahatlamaydı. Vampir olmanın birkaç avantajı vardı, bunlardan biri de uçma yeteneğiydi. Bulutların üzerinde süzülmeyi seviyordum. Her şeyi yukarıdan görmek bana yeni bir bakış açısı kazandırıyordu.

Kolu benimkine değdiğinde içgüdülerimle hareket edip onu daha da yakınıma çektim. Vücudunun kıvrımları benimkine, arka tarafının yumuşak kabarıklığı baksırımın ön kısmına değiyordu. Duygularımı kontrol altında tutup arzularıma yenik düşmememem gerektiğini kendime hatırlatmak zorunda kaldım.

Odaklan.

Vücudunun hatlarını hissederek kollarımla belini sardım. Başını göğsüme yasladığında parmaklarımız iç içe geçti, ardından bizi çevreleyen güzelliği seyre daldık. Onu sıcak tutmak için daha sıkı sarıldım. Olivia bir faniydi, hipotermi geçirebilirdi. Buradan ne kadar çabuk çıkarsak o kadar iyiydi. "Kalbimin ritmini dinle, sadece ona odaklan."

Dönerek kulağını göğsüme yasladı.

Başparmağım boynunda ilerlerken parmak uçlarım kıpkırmızı buklelerini hafifçe çekiştirdi. Ağzımı kulağına yaklaştırarak usulca fısıldadım. "Sudaki akıntıları hisset. Onların senin bir parçan olduğunu hayal et."

Doğrusu neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikrim yoktu ama onun sakin ve rahat olmasına, etrafımızdaki enerjiyle birlikte akmasına ihtiyacım vardı. Sihrini kullanamayan bir büyücüyle tanışmamıştım fakat zihnin ne kadar güçlü olduğunu bilecek kadar çok insan görmüştüm. Çalışamadığını,

savaşamadığını, aşkı ya da başka bir şeyi bulamadığını söyleyen sayısız insanla tanışmıştım ve çoğu zaman onları engelleyen şey inançları oluyordu.

Nefes alışları hızlanırken parmağımı çenesinin altına hafifçe bastırarak dönüp bana bakmaya zorladım onu. Bakışları benimkilere kenetlendi. "Nefes alışını yavaşlat."

Sırtını kamburlaştırdığında içimden bir zevk dalgası geçip kasıklarıma yerleşti. Saçlarından yayılan, vanilya ve güllerin karışımını çağrıştıran o leziz kokuyu içime çektim. Elim suya değene kadar yavaşça kolundan aşağı inerken yüzümü onunkine yaklaştırdım ve dudaklarımla boynunu sıyırarak teninin pürüzsüzlüğünün tadını çıkardım.

İrkilerek nefes vermesi beni kendime getirdi. "İşe yaradı!" diye haykırınca nefesimi tutup onu bıraktım. "Bir şey hissettim." Parmaklarını yüzeyde dans ettirdi, sonra tek bir el hareketiyle küçük bir girdap oluşturdu. Girdap birkaç saniye sonra kaybolup gitti ama sırıtışı göğsümü kabartmıştı. Tekrar denedi fakat bu kez kısa sürdü. "Kalıp çalışmaya devam etmeliyim."

Soğuk havadan dolayı titremesi bana aksini söylüyordu. "Bu inanılmazdı." Suyun mürekkep karası renginin şehvetimi gizleyeceğini umarak gülümsedim. "Ama başka bir gün tekrar geliriz. Şimdilik buradan çıkalım ve gidip ısınalım. Misafirlerim..." Duraksadım. Onları tamamen unutmuştum. "Bekliyor olacaklar."

"Elbette." Yanakları kızardı. Onun kızarmasını seyretmeye bayılmıştım, özellikle de benim yanımdayken. Gölden ayrılmadan bir süre daha orada kalarak şehre dönmeden önceki zamanın tadını çıkardım. Yakında benden nefret edecekti ve ben bunu unutmak istemiyordum. Bizi çoktan kanlı bir yola sokmuştum, artık bunun geri dönüşü yoktu.

ON DÖRT

OLIVIA

Eve dönüş yolunda Sebastian'ın kolları sıkıca belime dolanmıştı. Gölde dans ederek ve her adımımda içimi dolduran enerjiyi hissederek bir saat geçirmiştim. Büyüyle yüklendiğimi hissediyordum ama alıştırma yapmam gerekiyordu. Sebastian beni eve uçururken ona bir şok dalgası göndermeye çalışmıştım ama hiçbir şey olmadı. Belli ki gölde oluşturduğum küçük girdap bir kerelikti ama ancak bu kadar ilerleme kaydedebilmiştim.

Giymem için ısrar ettiği ceketi beni ısıtıyor, biz havada süzülürken gömleğinin etekleri kalçamda dalgalanıyordu. Şehre doğru alçalırken gözlerimi kapatıp başımı boynuna yasladım. Ona tutunduğum sırada göldeyken bana nasıl destek olduğunu düşünüyordum. Astor'dan beri böyle hissetmemiştim. Belki o zaman bile hissetmemiş olabilirdim.

O sadece büyüme ulaşmam için bana yardım etmeye çalışıyor. Bu kadar, daha fazlası değil.

"*Bu bir güven meselesi*," demişti ama güven eksikliği, büyü kadar doğal bir şeyi engellemeye yetmezdi ki, değil mi?

İçeri girip ısınma şansı bulduktan ve giyindikten sonra ziyafet salonuna doğru yürüdük.

Modası geçmiş bir isimdi fakat tıpkı bu şehirdeki her şey gibi bu odanın adı da dramatik olmalıydı. "Şu kraliyet

maiyetinden olan konukların," dedim. "Hoş insanlar mıdır? Yani vampirlere göre."

"Çok eğlencelidirler ama hiçbirimize gerçekten hoş denemez," diye yarım yamalak bir cevap verdi. "İstersen odana geri dönebilirsin."

"Hayır," diye cevapladım çabucak, ardından kendimi gülümsemeye zorladım. "Onlarla tanışmak istiyorum."

Parmaklarını esnetip yürümeye devam etti. Bu insanlarla tanışmam gerekiyordu. Kraliyet kalesiyle ama esas olarak annemle ilgili bilgi verebilmelerini umuyordum.

"İçlerinden biri şehirden," dedi. "Müzayedenin sahibidir. Oraya yalnız gitmemeni tavsiye ederim. Benim yanımda güvende olacaksın. Sadece o bileziği taktığından emin ol, o da seni rahatsız etmesin."

Müzayedeye çıkanlara ne olduğunu düşünmek bile istemediğim için bileziğe uzandım.

Tanıdık bir ses kalbimi ateşe verdi. "Olivia."

Yavaşça arkamı dönerken doğru duyup duymadığımdan emin olamıyordum. Evet, doğru duymuştum. Gerçekten buraya gelecek cesareti vardı.

"Çık dışarı!" diyen Sebastian aniden hareket edince o Astor'a saldıramadan kolumu aralarına uzattım.

"Onunla konuşmak istiyorum," derken yumruklarım sıkılı ve yanaklarım kıpkırmızıydı. Bu yüzleşmeden kaçınmak istemiştim ama onu görmek beni tetiklemişti. Ondan duymak istiyordum. Bir zamanlar bana aşkla ve hayranlıkla bakan adamın gözleri, şimdi hiç tanımadığım bir karanlığa bürünmüştü. İhanetinin derinliğini görünce içimdeki öfke yerini yoğun bir kedere bıraktı. O hâlâ kalbimin bir parçasını ellerinde tutan sevdiğim adamdı.

Aramızda duran Sebastian'ın kasları gerildi.

"Ona zarar vermeyeceğim," dedi Astor başını eğerek ön kapıdan içeri doğru bir adım atarken.

"Ondan uzak duracaksın." Sebastian ruhunun derinliklerinde yankılanan bir sesle gürledi. Gözleri öfkeyle kararırken aralarındaki gücü açığa çıkardı.

"Onunla konuşmam gerek." Sebastian, omzuna değdiğimde dokunuşuma tepki verdi. "Cevaplara ihtiyacım var."

Astor yüzünü buruşturdu. "Birlikte olduğunuzu bilmiyordum."

"Değiliz zaten." Kaşlarımı çattım. "Sebastian, bizi birkaç dakika yalnız bırakabilir misin?"

Sebastian başını eğerken gözleri karardı. "Onu incitirsen sana gerçek acı neymiş gösteririm."

"Asla incitmem," diyen Astor'ın kaş çatışı derinleşmişti. "Onun büyücü olduğundan kimseye bahsetmedim."

"Bahsetmeyecek de," dedim Sebastian'a. "Sana ihtiyacım olursa seslenirim."

Yaklaşık on saniyelik kızgın bakışmalardan sonra Sebastian yumuşadı. "Beş dakika, sonra geri geliyorum. Güvenmediğim kişi o." Gitmeden önce Astor'a son bir uyarı bakışı attı.

"Özür dilerim," dedi Astor.

"Senin özrünü ne yapayım?" Hislerimin ne olduğunu anladığım andan beri kulağına aşkımı fısıldayıp durduğum adamın gözlerinin içine baktım. "Annem gitti Astor!" Sesim bir ton yükselmişti. "Draven ya kan torbası olarak kullanılıyor ya esir ya da öldü. Anlaşamadığınızı biliyorum ama o senin silah arkadaşındı. Umurunda değil mi bu? Peki ya loncadaki ölen tüm muhafızlar ne olacak? Vampirler kanlarını emerken attıkları çığlıkları duydum. *Sangaree*'nin güvenlik önlemlerini

nasıl geçtiğine o kadar şaşmıştılar ki... Bahse varım ölmeden önce aralarından birinin ihanetine uğradıkları bazılarının aklından geçmiştir!"

Gözlerim yaşlarla doldu. Kavgada ilk darbeyi vurmak genelde yeterli olurdu ama ben durmak istemiyordum. Tıpkı benim ve ihanet ettiği tüm insanların aileleri gibi onun da canı yansın istiyordum.

"Öldüler Astor!" diye bağırdım sesim titreyerek. "Hepsi öldü ve sen, benim ölmemi isteyen kadının kızıyla çıkarken ben burada, vampirlerle dolu bir şehirde mahsur kaldım. Sıçtığımın birliğinin tamamı beni avlıyor. Beni öldürmek istiyorlar. Beni sevmekten, ölü ya da diri olmamı umursamayacak hale nasıl gelebilirsin?" Vücudumdaki titremeyi kontrol etmeye çalışırken boğazımdan kaçan hıçkırığa engel olamadım.

Gözyaşlarımı silmeden önce bana yaklaşıp tam önümde durdu. Buz gibi parmak uçlarıyla yanağımı okşadı ama elini ittim. Üzgün olduğum için ağlamıyordum. Gözyaşlarım öfkeden kaynaklanıyordu.

Daha önce böyle bir öfke hissetmemiştim, hiç benlik değildi ama tüm olanlara rağmen kalbimin küçük bir parçasına tutunan bu adama bakınca dünyayı ateşe vermek istedim. Ona olan aşkım, içimdeki nefreti tehlikeli bir şeye dönüştürmüştü.

"Olivia." Sertçe yutkunduktan sonra boğuk ve yumuşak bir ses tonuyla konuşmaya devam etti. "Bana inanmayacaksın ama asla seni incitmek istemedim. Seni mağarada gördüğümden beri yanına gelmek istiyordum ama Gwen'den kaçmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu."

Bu saçma sapan sözlerini ciddiye almadan bir adım geri çekildim. "Peki ya annem?" Onu incitmek istedin mi?"

"Ona zarar vermeyeceklerini söylediler bana."

"Sen de onlara inandın mı?" İnanamayarak baktım ona. "Sen ne zaman bu kadar saf oldun?" Başımı iki yana sallayıp aramıza biraz daha mesafe koydum. "Seni hiç tanıyamıyorum."

"Öyle değil. Bak, annen bana bazı sırlarını verecek kadar güveniyordu ve bunları Draven da biliyordu. Bütün lonca biliyordu. Bu yüzden annene zarar vermeyeceklerini biliyordum."

"Ne gibi şeyler?"

"Gerçekten Sebastian'ın..." Adını tükürür gibi söylemişti. "...seninle iyilik olsun diye mi ilgilendiğini sanıyorsun? Namı ondan önde yürüyor, Olivia. Öyle görünüyor ki seni şimdiden parmağında oynatıyor."

"Oynatmıyor ve ben aptal değilim. Benden istediği bir şey olduğunu biliyorum ama buradaki tek müttefikim o çünkü beni bu duruma sen soktun. Ayrıca şu anda bana çok daha iyi bir adam gibi görünüyor."

Aşağıya baktı, sonra bakışları benimle buluşmak için yavaşça yukarı tırmandı. "Bu acıttı."

Büyümeye devam eden öfkemi gizlemek için omuzlarımı silktim.

"Birliğe burada olduğunu söylemedim," dedi ağır ağır. "Gwen'i de senin eski bir arkadaştan başka bir şey olmadığına inandırdım."

"Minnettar mı olmam gerekiyor?"

"Seni hâlâ seviyorum. Onlara söylemeyeceğim." Sözleri canımı yaksa da belli etmedim. Tavrı küstahtı.

Dudaklarımı küçümsemeyle büktüm, ardından bir kahkaha attım. "Sevdiklerine böyle davranıyorsan tahmin ettiğimden de berbat haldesin demektir." Öfke beni kör ediyordu ama kendimi düşüncelerimi yoluna koyacak kadar sakinleştirmeye çalıştım. "Annemin sana sır verdiğini söyledin. Nedir o?"

"Baban, o bir vampir."

"Bu muymuş büyük sır? Bunu zaten biliyorum."

"Peki, kim olduğunu biliyor musun?"

"Şimdilik hayır." Sebastian'ın bana söylediklerini düşündüm. "Ama onun burada, Sanmorte'de olduğunu biliyorum." Parçalar bir araya geldi ve onları daha önce birleştiremediğim için kendimi aptal gibi hissettim. Aklım öyle çok şeyle doluydu ki anlamlı bir hale getiremiyordum. "Annem onun elinde mi?"

Dudaklarını birbirine bastırdı. "Evet."

"O nerede?" diye bastırdım.

"Söylemeden önce bilmeni isterim ki seni asla onlara vermeyi planlamamıştım ama haklısın. *Nightshade* liderleri ölmeni istiyor. Benden sakladılar ama kısa zamanda anladım." Elimi tutmaya çalıştı fakat geri çekilip onu durdurdum. "Nerede olduğuna dair sırrını saklayacağım çünkü düşündüğünün aksine sana değer veriyorum."

"Bu sadece durumu daha da kötüleştiriyor, Astor. Bunu çok daha zorlaştırıyor. Kederim dahil her şeyimi çaldın benden. Artık kendimle ne yapacağımı bilmiyorum çünkü hâlâ senin yasını tutuyorum ama şimdi durum farklı, kederime nefret de karıştı. Sana karşı asla böyle duygular beslemek istememiştim." Gözyaşlarım hızla ve art arda aktı. "Senin kalbimi iyileştirmen gerekiyordu, kırman değil," dedim burnumu koluma silerek. "Öyleyse devam et, yerimi gizli tut. En azından bunu yapabilirsin çünkü yaptıklarının yüküyle etrafta dolaşmak nasıl bir histir, hiçbir fikrim yok. İnsanların hayatlarını elinden aldığında bunun bir bedeli olur." Dişlerimi gösterdim. "Er ya da geç ödeyeceğin türden."

"Bir keresinde bana herkesin kurtarılabileceğini söylemiştin." Yalvaran gözleri gözlerimde gezindi.

"Bu, senin bana bir canavarın gerçekte neye benzediğini göstermenden önceydi."

Çenesini sıktı, yavaşça nefes alırken o serbest duruşun altındaki kaslar gerildi. "Ben sadece ölmeyi istemedim."

Sözlerindeki acı, kalbim mengeneyle sıkıştırılıyormuş gibi hissettirdi ve tepki vermemek için sahip olduğum tüm gücü kullanmam gerekti. Gözleri dolmuştu ve ona biraz merhamet göstermem için yalvarıyor gibi görünüyordu. Onu unutmak için harcadığım bunca çabaya rağmen içim hâlâ ona uzanıp sarılma dürtüsüyle doluydu ve böyle hissettiğim için kendime lanet ediyordum. Üzerimde hâlâ gücü olmasından nefret ediyordum. "Bana doğruyu söyle Astor," dedim sonunda, söylenebilecek her şeyi söylediğimi bilerek. "O büyük sır neydi?"

Soğuk bir hava akımı tenimi yalayıp ürpermeme ve başımı çevirmeme sebep oldu. Kapı eşiğinde duran Sebastian'ın yoğun bakışları Astor'ın üzerindeydi. "Gitme zamanın geldi."

"Henüz değil," diye karşı çıktım. "Bana bir şey söylemek üzereydi."

Sebastian'ın gözlerinde karanlık bir şey kıpırdadı, o dipsiz çukurların yüzeyinde zor kullanma arzusu yüzüyordu.

İfadesi sertleştiğinde Astor'ın nefesi kesildi.

"Onu affetmen için yalan söylüyor. Bu korkağın tek lafını bile dinleme."

Astor'ın bakışları Sebastian'dan bana döndü, sonra keskin bir nefes verdi. "Gitmem gerek."

"Olmaz." Gözlerim büyüdü. O dönerken ben de kapı aralığından dışarı çıktım. "Astor, anlat bana."

"Git," dedi Sebastian uyararak. "Zavallı hayatının bir amaca hizmet etmesi için seni parçalara ayırıp *Aniccipere*leri beslemeden önce." Astor bana son bir bakış attıktan sonra sabahın er-

ken karanlığında kayboldu. Kaşlarımı çatıp topuklarımın üzerinde arkamı döndüm.

"Sen!" Sebastian'ın göğsünü bir parmağımla ittim. "Duymamı istemediğin şey neydi?"

"Hiçbir şey. Onu artık burada istemiyordum. Seni üzüyordu."

"Sana inanmıyorum. Bana doğruyu söyleyecekti."

"Tabii." Eğlenerek kaşlarını çatması yüzünü daha da fazla yumruklamak istememe neden oldu. "Çünkü güvenilirlik konusundaki geçmişi başarılarla dolu."

"Hepiniz benden bir şey saklıyorsunuz. Söyledikleri de bunu doğrulamış oldu. Yemin ederim gerçeği öğreneceğim."

Gecenin karanlığını işaret etti. "*O adam* seni umursamıyor. Bazı şeylerin gölgede kalması daha iyidir Olivia. Güven bana."

"Siktir git Sebastian." Onu kapıya doğru itmeye çalıştım. Kıpırdamadı ama öfkemi dışarı çıkarmak iyi geldi. Gölde yaşananan her şey öfkeye dönüştü. Bana yalan söylüyordu ve Astor'ın söyleyeceği şeyi de engellemişti. Gizli kalmasını istediği bir şey olmasa vereceği tepki böyle olmazdı. "Odama gidiyorum. Arkamdan gelme."

Merdivenlerden yukarı fırladıysam da omzumun üzerinden bakmak için en üst basamakta durdum ama Sebastian çoktan gitmişti. Merdivenlerin kalanını çıkmadan önce uzun bir süre fuayeyi izleyerek düşüncelerimin içinde kayboldum.

Sonra nihayet ikinci kata ulaştım ve omuz hizasında beyaz saçları, menekşe renkli rüya gibi gözleri olan bir adamla karşı karşıya geldim.

"Sen..." Bir tutam saçı yüzümden çektiğinde geriye doğru tökezledim. "Sebastian'ın küçük sırrı olmalısın. Aşağıdaki tartışmanızı duydum. Aşk kavgası mıydı?"

Bu zarif adam aramızdaki mesafeyi kapatıp burnumun dibine girince kaşlarımı çattım. *Nightshade*'den biri miydi? Hayır, misafirlerden biri olmalıydı.

"Hayır," dedim tereddütle.

"Sebastian burada bir büyücü sakladığını söylememişti." Koluma dokunup bilekliksiz bileğimi çevirdi. Sanırım bileklik bıraktığım yerde, üst kattaki komodindeydi. "Yaramaz Sebastian, kralından sır saklıyor. Neyse, onu ihbar etmeyeceğim." İnce dudakları acımasız bir gülümsemeyle kıvrıldı. "O da beni ihbar etmezse."

"Lütfen..."

Eliyle ağzımı kapatıp yalvarışımı boğdu. "Sus bakalım tatlım," diye fısıldadı. "Mücadele edersen senin için sonu iyi bitmez."

Ağzım boynuma yaklaştırırken boğazımı geren ıstırap dolu çığlığım avcunda çınladı. Kanım damarlarımda kükrüyor ve bedenim aniden yüklenen mistik bir enerji akımıyla titriyordu. Güçsüzlüğümün farkına varmak, içimi çaresizlikle doldurdu. Vücudumdaki adrenalin yükselirken kalbim deli gibi çarpıyordu. İçimde uğuldayan büyü vücudumu sarstı. Keşke Sebastian'ın ya da Erianna'nın dikkatini çekmek için bir şeyler yapabilseydim ama artık çok geçti.

Kanımı içerken zehrinin verdiği umutsuz ıstırapla gözlerim kapandı. Dizlerim büküldüğünde ağlayışım bir iniltiyle boğuldu. Uzun kolunu belime dolayarak beni kaldırınca bedenlerimiz neredeyse iç içe geçmişti. Zehir beni yakıyor, her bir sinir ucumu ateşe veriyor ve vücudumu gevşetiyordu. Boynumu emerken tenimdeki dudakları tıpkı bir vakum gibi hissettiriyordu, o heyecanla titredikçe ben zayıf düşüyordum.

Kanım azalırken bariyerim açıldı. Vampirin yaptığı her şeyi hissedebiliyordum. Bana ilk önce ulaşan en güçlü duygusu arzuydu.

Nemli, yapışkan elini ağzımdan çekti ama tek kasımı bile kıpırdatamayacak kadar korkmuştum. Gözlerimi bir o yana bir bu yana çevirerek bu durumdan çıkmak için mücadele edebileceğim bir yol aradım. Gözleri karanlıkta parlayınca kalbim duracakmış gibi hissettim. Birinin kötücül iradesi karşısında kendimi hiç bu kadar güçsüz, bu kadar çaresiz hissetmemiştim. Yağmalanacak bir avdan başka hiçbir şey olmadığım hissi içimi doldurdu ve oradan bir an önce çıkmazsam hayal bile edemeyeceğim bir riskle yüzleşmem gerekeceğini biliyordum.

Bayılmanın eşiğine geldiğimde geri çekildi. "Sebastian'ın seni neden burada tuttuğunu anlıyorum. Büyücülerin kanı sarhoş edicidir," diyen sesi fısıltıdan farksızdı. Dudaklarımdan yumuşak bir inilti dökülürken başparmağını ensemde gezdirdi. "Doğru alıcı için yüz faniye bedelsin." Diğer eliyle yanağıma dokundu. "Bunun telafisi için Sebastian'a payını vereceğim." Beni kollarına aldı.

Bizi açık kapıdan şehrin kalbine doğru götürürken güçsüzce ona yaslandım.

ON BEŞ

Omurgam, korkunun her birimizi saran buz gibi kollarına titreyerek tepki verdi. Zihinsel bariyerimi yükseltmeye çalıştım ama gözlerimi örten kumaş, müzayede binası boyunca dalgalar halinde yayılan ve etrafımdaki kadınlarda iyice yükselen dehşeti hissetmemi kolaylaştırdı. Bu ürpertiye yalnızca ölümsüzlerin bağışıklığı varmış gibi görünüyordu.

"Öleceğim," diye fısıldadı bir kadın. "Aman Ta... Tanrım." Haykırırken kekeliyordu.

Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istiyordum ama bu yalandan başka bir şey değildi. Odanın diğer ucunda duran kadının uzaktan sesi geliyordu. Ayakkabılarını yere sürterek çıkardığı gürültünün kontrolsüzce titremesinden kaynaklandığını anlamak için onu görmeme gerek yoktu. İçinden taşan tüm o dehşet duygusu, kendi dehşetimi körüklüyordu.

Kapı büyük bir gürültüyle açılınca buraya getirildiğimden beri geçen kısa zamanda duymaya alıştığım ses içeri doldu. Zincirlerin tangırdadığını duyunca bileklerindeki prangaları çıkardıklarını düşündüğüm kadın tiz çığlıklar atmaya başladı.

"Di... Dişlerin," derken ayağa sıçradı. Bu odada kalan son iki faniydik. Geldiğimde dört kişiydik ama yarım saat önce bir vampir gelip diğer ikisini almış ve bir daha geri dönmemişlerdi.

"Lütfen," diye bağırdı. "Hayır! İmdat!"

Tanrılardan mı, benden mi yardım istediğinden emin değildim ama hiçbirimizin yapabileceği bir şey yoktu. Kadın odadan çıkarılırken sanki sandalyeye tekme atıp yere düşürmüş gibi sesler duymak göğsümü sıkıştırdı.

Ağır kapı kapandıktan ve kilidin dışarıda kalan tarafında dönen bir anahtarın sesini duyduktan sonra bileklerimin etrafındaki ipleri çözmeye çalıştım. Beni buraya tıkmadan önce Sebastian'ın bana verdiği bilekliğe benzeyen ağır bir kolye takmışlardı boynuma. Aradaki tek fark, onu kendi başıma çıkaramamamdı. Büyüde berbat olduğumu zaten bilmiyorlardı ama bu yeteneği deneyebilmeyi çok isterdim.

Sebastian, Erianna ya da Zach şimdiye kadar gittiğimi fark etmiş olmalıydı. Nereye bakacaklarını biliyorlar mıydı? Beni ısıran beyaz saçlı vampirin, Sebastian'ın güvenilmez diye bahsettiği müzayede sahibi olduğu sonucuna varmıştım. Daha önce söylediğim ağır sözler aklımda büyürken endişeyle bekledim. Haklı olduğuma tamamen emindim ama geçen her dakika kararımı sorgulatıyordu. Ya onu, beni bulmayı istemeyeceği kadar gücendirdiysem? Öte yandan bana gerçekten ihtiyacı olmasaydı bunca belaya atılmazdı.

Onun gelişine dair beklentim, havadaki somut bir şey gibiydi ve nefesimi tutmuş haldeydim. Nerede olduğumu anlayacağını umuyordum ama dakikalar geçtikçe bu umut yavaş yavaş tükeniyordu.

Hayal kırıklığı ve kederden nefesim kesiliyor, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırıyordu. Sessizliğin içindeki her bir hıçkırık titreşimlerle yükseldi ve göğsüme yerleşti. Fiziksel titreşimler gibi diğer insanların duygularını da hissediyordum, bitişik odalardan yayılan çaresizlik ve korku karışımı, neredeyse

tadını alabileceğim kadar güçlüydü. Ancak tüm bu umutsuzluğa rağmen kendim dahil hiç kimseye yardımı olacak bir şey yapamayacak kadar güçsüzdüm.

Kapı gıcırdayarak açıldı ve bir çift ağır bot, odada yankılanan gürültülü adımlarla içeri girdi. Tam önümde duracak kadar ilerlerken nefesimi tuttum. Etrafa yaydığı zalim enerjisiyle tepemde dikilmesi tüylerimi diken diken etti. Benden öncekilerin yaptığını gördüğüm şekilde merhamet dilenmeyi reddederek yere eğdiğim bakışlarımı sabit tuttum. Ne olursa olsun ona bu tatmini yaşatmayacaktım.

"Hayatım." Bu ses, o beyaz saçlı vampire aitti. "Seni sona sakladım. Büyük finalimiz sensin."

"Ne kadar da naziksin," dedim tükürür gibi, öfkem kemiklerimde geziniyordu.

Kesik bir kahkaha attı. "Sayende bu kadar stagma kazanacak olmasam seni kendime saklardım." Ses tonu beklediğimden daha nazikti ve kaslarım gerilmişti. "Ne yazık ki..." Beni ısırdığı yerde parmağını gezdirdi. "Seni müzayede katılımcılarımıza sunmalıyım. Birlikte yapabileceklerimizi düşününce, çok yazık oldu."

"Sebastian bunun için seni öldürecek," dedim bana anlamlı gelen tek tehdidi savurarak.

Göz bağını çözdüğünde gözlerimi yavaşça kırmızı bir odaya açtım. "İsteyebilir ama beni incitmemesi gerektiğini bilir. Şimdiye kadar bunu deneyenlerin hepsi öldü."

"Egonun kontrol altında olduğunu bilmek güzel."

Onunla karşı karşıya gelene dek sandalyemi çevirirken solgun yanaklarının kenarlarını kırıştırarak gülümsedi. "Çok güzelsin. O aşağılık ağzının bunu lekelemesi çok yazık." Parmaklarını kızıl buklelerimin arasından geçirdi. "Saçların kraliyet ailesininkiler gibi, çok canlı." Sivri dişlerini göstererek

sırıttığında gözleri parladı. Tuttuğu saç tutamını bıraktı. "Bana kanı hatırlatıyor."

Yüzünü iyice yaklaştırıp solgun gözleriyle benimkileri incelerken burnumu kırıştırdım.

Gözlerimin kenarları seğirdi ama korkumu göstermeyi reddederek yüzümü sabit tutmaya çalıştım. Adımları yaklaştıkça kalbimin gümbürdediğini hissetsem de yumuşak bir gülümsemeyle gözlerimi kıstım. Havaya yayılan bal ve baharatın tatlı kokularıyla ağırlaşan gözkapakları, bir şehvet ağına yakalandığını gösteriyordu. Yüz ifademi yumuşatarak onu iyice yakınıma çektim.

Nefesi, ağzım yanıyormuş gibi hissettirse de dişlerimi sıktım ve gözlerimi kapalı tuttum. Dudakları dudaklarıma değdiği an dişlerimi derisine geçirip altdudağını deldim. Bakırımsı kanı ağzıma dolarak çenemden süzüldü.

"Sürtük!" diyerek sıçrayıp arkasındaki duvara doğru tökezledi.

Kan kaplı ağzımla sırıttım. "Artık ısırılmanın nasıl bir his olduğunu biliyorsun, siktiğimin şeytanı seni."

Parmaklarıyla boğazımı sarıp nefes borumu sıkmaya başladı. Yüzündeki açık delikten kan sızıyordu ama ne yazık ki birkaç saniye içinde iyileşti. Ne olursa olsun, hissettiği o birkaç saniyelik acı ve utancın tadını çıkardım.

"Buna pişman olacaksın." Serbest eliyle bir avuç saçımı tutup başımı geriye doğru çekti.

Nefesimi tutmaya çalışırken kalbim deli gibi çarpıyordu. "Müzayedeye çıkmaktansa..." dedim boğuk bir sesle, "...ölürüm daha iyi."

Açık renk kaşlarını çatınca alnı kırıştı. "Bu kadar değerli olduğun için şanslısın." Saçımı serbest bıraktığında birkaç saç teli kopup kemikli parmaklarına dolanmıştı.

"Şanslı kelimesinin tanımını anladığını sanmıyorum," dedim nefes nefese.

Burun delikleri titredi. "Umarım seni satın alan kişi sana hak ettiğini verir."

Cesaretim kaybolup gitti. Sözleri beni derinden yaraladı. Birine satılmak üzereydim. Parmakları ardında bir çürük bırakacağına emin olduğum bir hareketle kolumu kavrarken ona baktım. Bileklerimin etrafındaki ipi çözdü ve ben de kırmızı izleri ovuşturarak son bir saattir arkadan bağlı olan kollarımın ağrısını rahatlatmaya çalıştım.

"Bunun bedelini sana ödeteceğim," diye söz verdim, sözlerim öfkeyle çalkalanıyordu.

Çenesinden akan kanı silerken alayla dudaklarını büktü. "Bunu yapacak bir geleceğin olduğunu düşünmen komik."

Dişlerimi sıktım. Hayatta kalırsam sözümü tuttuğumdan emin olacaktım.

Beni odadan sürükleyerek çıkarışına karşılık vermeye zahmet etmedim. Enerjimi gerçekten ihtiyacım olana dek saklamam gerekiyordu. Kaçmak için herhangi bir şans yakalarsam zayıflığım yüzünden bu fırsatı kaçırmayacaktım.

Gözlerim koridoru aydınlatan, her şeyi donuk ve ürkütücü bir tona boyayan soluk sarı parıltıya alıştı. Sonsuzmuş gibi uzayıp giden koridorun her iki yanına sıralanan parlak, pürüzsüz kapıların ardından mırıltılar yankılanıyordu. Hava tüyler ürperten bir dehşet hissiyle doluydu ve tıpkı benim gibi burada kapana kısılmış fanilerdeki belirsizlik duygusunu ve korkuyu neredeyse hissedebiliyordum. Düzenli nefes almaya ve adımlarıma odaklandım.

Draven'ın buraya ya da buna benzeyen bir müzayedeye getirilip getirilmediğini merak ediyordum. Savaşmadan ölmeyeceğini düşünmek hoşuma gidiyordu. Yine de gün geçtikçe mide

bulandıran bu düşünce gerçeğe dönüşüyordu: İstatistiksel olarak Draven hemen öldürülmemişse bile çoktan ölmüş olmalıydı. Canlıyken daha değerli olan annem ve benim aksimize o sadece bir yiyecekti ve umut edebileceğim en iyi şey onun bir yerlerde köleye çevrilmesiydi. Peki bu gerçekten daha mı iyiydi ki?

Soğuk hava gözeneklerime batıyor, antik taşları geçip müzayedeye giderken yanaklarımı uyuşturuyordu. Etrafımızı saran heybetli ve yüksek duvarlar, içeride yüzleşeceğim şeyin kalıcı bir hatırlatıcısıydı. Daha yükseğe tırmandıkça davulların saldırganlaşan ritmi, sanki ateşe yaklaşan güvelermişiz gibi bizi sahneye sürükleyen çılgın bir çağrıya dönüştü.

Büyük sahnenin önüne yarım daire şeklinde yerleştirilen üç sıra sandalyede otuz kadar vampir oturuyordu. Mavi kadife perdeler geri çekilince çarpık eğlence anlayışları ortaya çıkmıştı. Sahneden sürüklenen bir kadın avuçlarını yüzüne kapatmış ağlıyordu. Beyaz bir tahtada *otuz iki yaşında* yazıyordu.

Koyu renk saçları dağınık topuzundan dökülürken onu sürükleyenlerle boğuşmasını korku içinde izledim. Ruh vampirlerinden biri aniden ileri atıldı, uzun pençesini kadının bileğine mengene gibi doladı.

"Lütfen, evde çocuklarım var," diye yalvardı kadın sefil hıçkırıklarla.

Savaşma içgüdüm devreye girdi. Onu odadan çıkaran yaratığa odaklandım. Bir parça şefkat ya da nezaket hissetmesi için dua ettim ama içini saran tek duygu parçalayıp yutma arzusuydu. Kadının köleye çevrilmeyeceğini o zaman anladım. Onu öldürecekti, hem de çok yakında.

"Ona zarar verme," diye bağırırken buldum kendimi ama içlerinden irkilen bile olmadı. Gözlerimi kapatıp bir güç kıvılcımı olsun hissedebilmek için savaştım ama kolye gücümü uyuş-

turuyor, yüzeye çıkmasını istediğim her seferde büyümü daha da derinlere itiyordu.

"Kapa çeneni," dedi müzayedeci kulağıma doğru terslenerek. Adamın biri, sanki kadın oraya gelmemiş gibi tahtayı temizledi ve yerini benim hakkımdaki bilgilerle doldurdu. *Büyücü, Bakire, On dokuz yaşında*, yazdı tahtaya.

Bakire kısmı yanlıştı ama gerisi doğruydu. Bunun teklif verenler için beni daha cazip hale getirdiğini anladığımda yemek borumdan yükselen safra boğazımı yaktı. Bize yapabilecekleri tek şey tutsak etmek ya da bizden kan içmek değildi.

"O aşağılık ağzını tekrar açmaya karar verirsen diye," dedi beyaz saçlı vampir, daha önce gözlerimi bağladığı kumaşı çıkararak.

"Hayır, çek o..." Sonraki sözlerim ağzımı biraz fazla sıkı bağladığı için boğuk çıktı. Bağlamayı bitirdiğinde kolumu tutuşu sıkılaştı ve beni hızlı adımlarla sahneye çıkardı.

Sahnenin ortasına geldiğimde en nefret dolu bakışımı takındığımdan emin oldum. Davullar daha alçak, ferah bir tempoyla çalarak odanın ambiyansını yükseltti. Turuncu ışıklar kıpkırmızı bir tona büründü ve zaten dehşet verici görünen seyircinin üzerine ürkütücü bir parıltı saçtı.

"Bu güzel model Baldoria'dan geliyor." Adamın sesi mırıltıları susturdu. "Saf," diye garanti verdi.

Bana bakan herkesin bunun yalan olduğunu anlayacağını umarak başımı iki yana salladım.

"Aynı zamanda itaatkâr." Bir yalan daha. "Kanının tadı sarhoş edici, herhangi bir uyuşturucudan çok daha iyi ve isterseniz sihrini ihtiyaçlarınıza göre kullanmasını sağlayabilirsiniz. Boynunda, bizden biri tarafından çıkarılmadığı sürece güçlerini kullanmasını engelleyen pahalı ve nadir bir kolye takılı. Satın alana kolye bedava."

Derin, etkileyici gözleri olan yakışıklı bir *Sangaree* ön koltuklardan birinde yığılarak oturuyordu. Deri ceketi geniş omuzlarını vurguluyor ve bakışları üzerimde geziniyordu. Beni analiz ediyormuş gibi başını yana yatırdı. Acımasız bir gülümseme yavaşça yüzüne yayılırken parmaklarını sandalyesinin kollarında esnetti. Yanında oturan kaslı dişi *Sangaree*, tüm vücudu beklentiyle gerilmiş halde gözlerini müzayedeciye dikmişti.

Müzayede sahibinin arkadan bağladığı bembeyaz saçları ipek gibi parlıyordu. Müzayede katılımcılarına dönmüş, benimle ilgili leziz bilgiler veriyor, sözleri on dakikadan daha kısa süre önce ısırdığım kanla ıslanmış dudaklarından bal gibi damlıyordu. Bu olayın anısı içimde bir miktar gücü alevlendirdi çünkü bir saniyeliğine de olsa onlardan birini yenmiştim. Meydan okuyan gözlerimi odada gezdirdim ve alıcıların her birinin bakışlarımdaki ağırlığı doğrudan hissettiğine emin oldum. Korkumun beni, olmamı istedikleri tutsağa dönüştürmesine de girişimlerinin beni yıldırmasına da izin vermeyi reddediyordum.

Müzayedeci açık artırmaya başlayarak "On bin stagma," dedi.

Annemin ceketinin iç cebinde taşıdığı iki ince gümüş parayı hatırladım. Sanmorte'de geçerli para birimi olarak sadece bunların kullanıldığını ve kuzeydeki bir vampir yerleşkesine yapılan baskında bulduğunu söylemişti. Becerileri onu, diğer lonca ve şubelerin birçoğu için o kadar paha biçilemeyecek bir değer haline getirmişti ki ona şimdi de avantaj sağladığını umuyordum.

Kaçıp kaçmadığını merak ediyordum. Pek olası değildi ama mucize eseri kaçmış olsaydı Baldoria'ya dönerdi. Ölümüme nasıl tepki vereceğini merak ediyordum. Doğduğumdan beri her şeyi birlikte yapmıştık ve kendimi bildim bileli benim en iyi arkadaşımdı.

Aiden bir keresinde annemin iki şey uğruna yaşadığını söylemişti: ben ve işi. Artık geriye sadece biri kalacaktı. Hayal gücüm

annemin, benim de öldüğümü görünce feryat ederek ağladığı bir sahne yarattı. Kederini hissedebiliyordum, benimkinden daha beter olacaktı.

Hayal o kadar gerçekti ki gözlerimi açana kadar nerede olduğumu neredeyse unutuyordum. Birkaç vampir teklif vermek için kalkıp ellerindeki küçük raketleri kaldırdılar.

Gözümden bir damla yaş süzüldü. O yaşı silmek istedim ki bana ne yaptıklarını ve aslında ne kadar çaresiz olduğumu göremesinler çünkü ölmek istemiyordum. Burada olmazdı.

Sanmorte herhangi birimizin tahmin edebileceğinden çok daha kötüydü. İnsanların vampire dönüştürülmesiyle ilgili sırrın saklı kalması için dua ettim. Onlar gibi canavar olmak isteğiyle buraya daha fazla insanın geldiğini ve çoğunun hayatının böyle bir yerde sona erdiğini hayal dahi edemiyordum.

"İki yüz kırk bin stagma," dedi bir adam. Özel bir takım elbise giymiş, kraliyet mavisi bir kravat takmıştı.

Odaya sessizlik çöktü. *Sangaree*lerden biri bir puro yakmış, odanın ortasına dumandan çemberler gönderiyordu. Kırmızı ışığın altında dans eder gibi dalgalanıyorlardı ve yonca kokusu burnuma kadar ulaşıyordu.

"Yok mu artıran?"

Bana teklif veren adam etrafına baktı, varlığı ortamı biraz geriyordu. Bunu havada hissedebiliyordum.

"Kırk-bir altmış-iki numaraya satıldı."

Raketin üzerindeki beyaz etikette yazan numaraydı bu. Daha önce bir müzayedeye katılmıştım ama yeni evimiz için teklif veren annemle birlikteydim. Birbirleriyle kıyaslandıklarında neredeyse komikti. *Neredeyse.*

Arkamdan uzanan bir el, omzumu kavrayarak beni yerden kaldırdı. Döndüm ve güçlü tutuşuyla katı biri olduğu izlenimi

veren, uzun boylu bir *Sangaree* ile karşılaştım. Vampirin sırtı dönüktü ama üzerindeki tiril tiril beyaz giysileriyle birleşen kusursuz sarı saçları onu neredeyse bir melek gibi gösteriyordu. Beni odadan çıkarırken tutuşu daha da sıkılaştı. Uzaklaşırken omzumun üzerinden müzayede alanına baktım. Müzayede sahibini gördüğümde bakışlarım ona verdiğim söz ve nefretle kısıldı.

Hayatta kalmayacağımı umsa iyi ederdi çünkü kalırsam yok ettiğim ilk kişinin o olduğundan emin olacaktım. Tam da şu anda, öldürmek istediğim insanların bir listesini yapıyordum.

Vampir bizi, buz gibi bakışlarıyla tıpkı bir deniz gibi ikiye ayırdığı kalabalığın arasından geçmeye zorladı. Odanın arkasındaki bir kapıya doğru yönelirken tutuşundaki soğukluk, kollarımı delip geçen demir gibiydi. Ona karşı mücadele ettim ama çok güçlüydü.

"Seni eve götürmeden önce biraz eğlenelim." Saçlarımı omzumun üzerinden göğsüme doğru geçirdi, sonra bir parmağını enseme yerleştirerek tenimde küçük daireler çizmeye başladı. "Senin için çok para ödedim," dedi yavaşça. Bana uslu durmamı söylemesini bekledim. "Bu yüzden mücadele etmeni bekliyorum. Avımın istekli olmasından nefret ederim."

Neden ondan gelen herhangi bir duygu hissedemediğimi anlamaya çalışırken panik beni ele geçirdi. Odadan çıkmadan önce herkesi hissettiğim için fark etmemiştim ama dokunuşunun bağlantımızı güçlendirmesi gerekiyordu. Aksine, duygudan yoksundu. Ona bir şey hissettirmem için bana güveniyordu, herhangi bir şey.

Tanrım, bu beterin de beteriydi. Adam bir psikopattı ve ben onun malıydım.

ON ALTI

"Otur lütfen," dedi vampir beklemediğim bir hitabetle. Göz kamaştırıcı parlak kırmızı kumaşla örtülmüş dört direkli, görkemli bir yatak tam ortaya yerleştirilmişti. Direklerden tavana kadar uzanan beyaz şeffaf vual*, mahremiyet yanılsaması oluşturuyordu.

Kızıl kahve renkli masa en fazla iki sandalyenin sığacağı büyüklükteydi. Sandalyenin kadife kaplanmış yastığına oturunca bakışlarım köşede duran kanepeye yöneldi. Arkasındaki duvara asılı tablo, şehvetle birbirlerine dolanmış bir erkekle bir kadını resmediyordu ve sadece koyu sarı ampullerin etrafımızda bir hale oluşturacağı kadar aydınlatılan odada hiç pencere yoktu.

"Lütfen." Bir şişe şarabın yanında duran taze çilek ve krema kâsesini işaret etti. "Ye, iç."

"Seninle savaşmamı istediğini sanıyordum?" Taze cila ve keten kumaş kokusunu soluyarak dikkatlice sordum.

"Doğal olarak." Rahat bir şekilde bacak bacak üstüne atarken mükemmel ütülenmiş pantolonunu kırıştırdı. "Kolay pes etmeni istemiyorum. Yüz yıllık bir deneyimden sonra hâkimiyet ve nezaket dengesi sağlanan bir faninin en iyi evcil hayvanlara dönüştüğünü öğrendim."

* Pamuklu bir kumaş türü. (ç.n.)

Burnumu çileklere yaklaştırınca midem bulandı. "Aç değilim."

Kâseyi bana doğru itti. "Israr ediyorum."

"Ya reddedersem?"

"Seni şimdi yatağa götürürüm."

Yavaşça parmaklarımın arasına bir çilek alıp yeşil sapını özenle kopardım. Kırmızı derisinin üzerine serpiştirilmiş belli belirsiz çiller vardı. Çenesini ellerinin arasına almış, parlak gözlerini bana odaklayan yaratığa baktım. Koyu renkli keçisakalı çenesinin etrafını çevrelemişti. Çileği dudaklarıma götürüp yumuşaklığını hissederek bir parça ısırdım. Keskin ekşi tadıyla birlikte gelen şekerli lezzeti dilimi kapladı. Kalanını da biraz soğuk kremayla yutmadan önce her lokmanın tadını çıkararak yavaşça çiğnedim.

"Tadı nasıl?" Meyveden akan suyu yalarken arzulu gözleri parmaklarımı takip etti.

Ona zevk alabileceği bir şey vermek istemiyordum ama aynı zamanda onu mümkün olduğunca uzun süre oyalamaya ihtiyacım olduğu için omuz silktim. Yatağa, beni bekleyen belirsizliğe ve odanın taşıdığı anlamın kaçınılmazlığına baktım. "Adın nedir?"

"Hamza."

"Benimki Olivia."

"Ne kadar da vasat."

Dilimi şaklattım. Benim için teklif verirken adımı bile bilmiyordu. Biz onlar için gerçekten objeden başka bir şey değildik.

"Ne iş yaparsın Hamza?" diye sordum. Kendimi onun duygularına açtığımda gördüm ki şu anda sakindi ve biraz ilgisi kabarmıştı. Ben de mümkün olduğunca uzun süre bu şekilde kalsın istiyordum.

"Kalede çalışıyorum." Başını eğip bakışlarını, vücudumun masanın karşısından görünen üst yarısında gezdirdi. "Bana

birini hatırlatıyorsun. Saçların o kadar eşsiz ki... Tanıştığım çoğu kızılın kumral tonları var ama seninki kan renginde." Gözleri parladı. "Çok nadir, imrenilecek kadar."

"Sana kimi hatırlatıyorum?"

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Yatmak isteyeceğim biri değil."

Dudaklarım titremeye başladı. "Buraya sık gelir misin?"

Tembelce elini salladı. "Bazen, satın almaya değer bir şeyleri olduğunda. Bir saatten az bir süre önce burada bir büyücü satılacağına dair mesaj aldım. Yolculuğa değdi." Masanın karşısına uzanıp manikürlü elini benimkinin üzerine koydu.

İçgüdüsel olarak elimi çekip kucağıma koydum.

"Büyücü kanının normal bir faninin sunabileceği hiçbir şeye benzemediğini söylüyorlar. Sıvı coşku," diye açıkladı. "Bir kez tadına bakmıştım ama sarayda sizden iki kişi olmasına rağmen bu tür zevklerden mahrum bırakıldık." Burun delikleri titrerken aurasından rahatsızlık akıyordu. "Kralın türünüze karşı zaafı var. Büyüyü seviyor ve bir vâris istiyor. Yani doğal olarak sadece senin gibi bir büyücü onu baştan çıkarabilir."

Kalbim hızla çarpıyordu. Annem bu yüzden mi oradaydı, üremek için mi? "Sarayda iki büyücü olduğunu söyledin. İçlerinden biri kadın mı?"

Bir kahkaha patlattı. "Sen küçük meraklı bir şeysin, değil mi?"

"Belki de öyleyim," dedim duygusuzca.

Masaya bakıp küçük bir iç çektikten sonra bakışları benimkilere geri döndü. "Sohbet süresi bitti."

İsteğini buradan hissedebiliyordum. "Hâlâ açım," diye yalan söyleyip ellerimi çilek kâsesine doğru hareket ettirdim.

"Yemek yeme şansın vardı. Daha sonra yemene izin veririm."

Kanım dondu, sanki binlerce karınca geziniyormuş gibi tüylerim diken diken oldu. Vücudumdaki her bir kas kaçmam için çığlık atıyordu ama beni yakalamadan kapıya kadar bile gidemezdim. Vampirler daha önce gördüğüm her şeyden daha hızlılardı. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Lacivert ceketini çıkarıp sandalyesinin arkasına koydu, sonra gümüş kol düğmelerini çekiştirdi. "Elbiseni çıkar."

Gerçek olamazdı. Bunun da kâbuslarımdan biri olmasını umarak uyanmayı bekledim, normalde kâbus gördüğümü fark ettiğim anda rüya yok olurdu ama bu defa olmadı. Yavaşça masaya yaklaştırdığı sandalyenin bacakları zemine sürtüyordu. Sert ama sakin bir duruşla sandalyenin üzerinden öne doğru eğildi. Eğlenen bakışları değişti, yerini bir avcının gözleri aldı. O bir hamle yapmam için beklerken kendimi yakalandığı tuzağın içinde korkuyla sinmiş bir fare gibi hissediyordum. Ona meydan okumaya teşebbüs dahi etsem gösterdiğinden tamamen farklı, şiddetli ve saldırgan yüzüyle karşılaşacağımdan emindim.

Bu kez keskin bir tonla, "Elbiseni çıkar," diye tekrar emretti.

Yetersiz bir nefes aldım, parmaklarım titriyordu. "Hayır."

Sırıttığında sivri dişleri ortaya çıktı. "Elbiseni ya sen çıkaracaksın ya da ben parçalara ayıracağım."

Kumaşı kıvrılmış parmaklarımla kavrayarak göğsümde tuttum. Sonra geriye doğru tökezleyerek baldırımı sandalyemin bacağına vurdum. Uyluğuma bir ağrı saplandı.

Dişlerini göstererek yaklaşırken yüzü öfkeyle buruşmuştu. Alev alev yanan kırmızı gözleriyle üzerime atılıp elbisemi yırtarken ve beni duvara doğru iterken ciğerlerimdeki tüm hava boşaldı. Ağzını açınca sivri dişleri ışıkta parladı. Boynuma bastırdığı keskin sivri dişleri tenimi delerken acı içinde çığlık atarak yere yığıldım. Tanıdık, yakıcı bir ıstırap bedenimde dalga dalga yayıldı.

Dokunuşunun sıcaklığı tenime sızdı, elinin uyluklarımın arasına doğru ilerlemesi beni felç etti. Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı süzüldü. Tüm cesaretimi topladım ve sahip olduğumu bile bilmediğim bir güçle kasıklarını nişan alarak dizimi yukarı ittim.

Geriye doğru tökezledi ve dişlerini sıkarak aletine uzandı. Onu itip tekrar tekmeledim, irileşen uzunluğuna bir darbe daha indirdim. Ben kapıya doğru koşarken alçak sesle hırladı. Yüzüne sadist bir gülümseme yerleşti. Ahşap panellere çarparak kapının kolunu kavradım ve terli avuçlarımla çevirdim. Kapı açılınca koridordan içeri ışık yayıldı.

Şaşkınlıkla nefesim kesilse de koşmaya başladım ama güçlü bir el, bileğimden tutup beni geri çekti. Yanından ayrılmadan önce Hamza'da hissettiğim kayıtsızlıkla tam bir tezat oluşturan bu öfke içime işliyordu.

"Arkamda dur."

Hissettiğim rahatlama vücuduma yayılırken avuçlarımı gözlerime bastırdım. Sebastian'ın sesini duyduğuma bu kadar seveneceğimi hiç düşünmemiştim.

"Beni açık artırmada sattılar," dedim titreyerek.

Beni tepeden tırnağa süzüp üzerimden akan kanı ve elbisemin yırtık kumaşını gördüğünde ifadesi kararadı. "Bunu sana kim yaptı?"

Sessizce yarı açık kapıyı gösterirken parmağım titriyordu. Sebastian'ın gözleri irileşerek mavi irislerinin etrafındaki beyazı ortaya çıkardı. Gerilen kollarındaki yüzeye yakın damarlar teninde belirginleşti ve neredeyse laciverte çalan bir maviye döndü.

"Sen!" Ahşabın titremesine ve kopan parçaların odanın içinde uçuşmasına neden olan bir hiddetle kapıyı tekmeledi.

Adamın tek söylediği, "Bize engel oluyorsun Sebastian," oldu yüzünde alaycı bir gülümsemeyle.

"Hamza." Ona doğru tehditkâr bir adım atarken ses tonu ikazla doluydu. "Seni öldürmem lazım."

"Dikkat et Sebastian. Kralın gözdelerinden biri olabilirsin ama ben her gün onun yanındayım. Senin ve arkadaşlarının bile başına bir şeyler getirebilirim."

Sebastian yumruğunu sıkınca parmak eklemleri beyaza döndü. "Bu bir tehdit mi?"

Hamza kusursuz kaşını havaya kaldırdı. "Kral senin bir büyücü sakladığını biliyor mu?"

"Kimseyi saklamıyorum. Önemi de yok zaten. Kız benim problemim."

"Sargon'un buna böyle bakmayacağını ikimiz de biliyoruz."

Kalbim hızla atarak Sebastian'ın bir adım gerisinde dururken bakışlarımı, hesaplı ağır adımlarla masanın etrafını dönen Hamza'dan ayırmıyordum. Duygudan yoksun bakışları sadece Sebastian'ın üzerindeydi. Yanında durmak için adım atmaya çalıştığımda Sebastian eliyle beni geride tuttu, aralarındaki gerilim yoğunlaşırken beni yeniden arkasına yerleştirdi

"Kalbini söküp atabilirim," dedi Sebastian tehditle.

"Senden bir asır öndeyim evlat," diye tükürerek konuştu Hamza. "Ayrıca beni öldürebilseydin bile ortaya çıkardı ve hayatın sona ererdi. Bir büyücü için buna değer mi?"

Alçak sesle hırladığında kolları kıvrılmış gömleğinin altındaki kaslar şişip gerildi. "Ona söyleyecek misin?"

"Malımı nasıl çaldığını mı?"

"O senin malın değil!" Sebastian bir adım yaklaştı.

"Zaten senin miydi? Muhteşem Sebastian'ın fanileri köle yapmadığını sanıyordum. Ona pek yakışmıyor."

Sebastian'm gazabı etrafındaki havayı yoğunlaştırıyordu. Yüzü tehlikeli bir ifadeye bürünmüştü ve üzerinden yayılan

hiddeti hissedebiliyordum. Yapabileceği şeyler için kendimi hazırlamaya çalışırken soluğum hızlandı.

Hamza sesindeki alayla tekrar konuştu. "Senin karın ya da malın olmadığı sürece onu elinde tutamazsın. Kız benim. Onun için çok fazla stagma ödedim. İtiraz etmek istiyorsan bunu saraya taşıyabilirsin."

Sebastian'ın, onu öldürmek istemekle bunu yapamayacağını bilmek arasındaki ince çizgide yürümesini izlerken Hamza'nın dudaklarına keyifli bir gülümseme yerleşti. Önüne geçip parmaklarımı hafifçe önkoluna bastırdım.

"Öyleyse sanırım şanslıyız." Bu durumdan kurtulmamızı sağlayabileceğim bir şeyler arayarak dudaklarımı yaladım. "Ben onun karısıyım, yani yakında olacağım. Biz nişanlıyız."

Hamza gözlerini iki defa kırptı, kafası karışmıştı. "Bu çok saçma," dedi bu kez bana bakarak. "Seni kurtarmak için yapılan bir hile bu. Sebastian evlenecek biri değil. Evliliğe hep küçümseyerek bakmıştır."

Ellerimi birleştirip parmaklarımdaki titremeyi kontrol etmeye çalıştım. "Neden buraya gelip seni ölümle tehdit ettiğini sanıyorsun? Henüz duyuru yapmadık ama evet, benden karısı olmamı istedi. Evlenmek istemiyor olabilirdi ama bu benimle tanışmadan önceydi."

Odanın içinde şaşkınlık hissi dolanıyordu, çoğu da Sebastian'dan geliyordu.

Hamza alayla güldü. "Bu gerçek olsa bile saraydan izniniz yok." Altdudağından bir damla salya aktı.

Gözlerim büyüdü. "Bu hafta kaleye bunu istemek için gelecektik."

Hamza kaşlarını çatarken Sebastian alışılmadık şekilde sessizdi. "Öyle olsun," deyip dudaklarındaki sırıtışla geri çekildi.

"Senin için yaratılan kadını bulmuşsun anlaşılan." Karnıma baktı. "Ya öyle ya da bir vâris istiyorsun. Çok ender bulunan bir tane." Duraksadı, gözlerindeki gıptayla bana bakıyordu. "Gelinini daha iyi koruman gerek."

"Ah, koruyacağım."

Baştan aşağı rahatlamıştım. En azından şimdilik bu kadarıyla yetinecekti.

"Achais'le konuşup aramızdaki yanlış anlaşılmayı ona bildireyim. Onun için ödeme yapmayacağım ve başıma açılan sıkıntının karşılığını da bekliyorum." Hamza gözden kaybolmadan önce bir saniye daha yanımda durdu.

Gittiğinden emin olmak için birkaç dakika konuşmadan bekledik. Uzakta gevezelik edenlerin ve müziğin sesleri yükselince Sebastian aceleyle dışarı çıkıp yakınlarda kimsenin olup olmadığına baktı.

"Özür dilerim," diye fısıldadım o içeri dönünce.

"Onun o lanet kafasını koparmalıyım."

"Sakin ol, lütfen." Sertçe yutkundum.

Sebastian'ın ifadesi sertleşti. Bana bakmamıştı bile. "Öyle çekip gitmene izin vermemeliydim."

"Sadece odama gitmiştim."

"Bileziği de tekrar takmadın," diye azarladı.

"Üzgünüm."

Gözlerini kapatıp uzun bir nefes verdi. "Önemli değil. Olan oldu artık."

"Bu ne demek şimdi?"

"Bu demek oluyor ki öyle ya da böyle, hedef tahtasındasın. Artık müstakbel gelinimsin ve kültürümüz evliliği ciddiye alır. Nişan burada sık yapılan bir şey değildir."

Sertçe yutkundum, boğazıma bir yumru oturdu. "Bizi bundan kurtarmak için gerekeni söyledim sadece. Gerçekten nişanlı değiliz ki."

"Bununla başa çıkabilmek için başka yollar da vardı."

"Ne gibi?" Bizi kurtardığım için benimle alay etmesine izin vermeyecektim. "Onu öldürmek bir seçenek değildi. Belli ki dediği gibi çok önemli biri, öyle olmasa ona bu kadar zaman tanımazmışsın gibi bir hisse kapıldım."

Çenesinde bir kas seğirdi.

Parmaklarımı ısırık izine bastırınca boğazımdan bir hıçkırık yükseldi. "Yaptığım şey için özür dilemeyeceğim."

Beklediğimden daha nazik bir dokunuşla ellerini omuzlarıma koyup beni kendine doğru çevirdi. Bakışlarıyla beni incelediği birkaç saniye boyunca nefesini tuttu. "Dilemek zorunda değilsin. Peşinden gelmediğim için üzgünüm. Sana ne yaptı? İyi misin?"

"Beni ısırdı ve bana..." derken sesim canlılığını yitirdi. "Tam zamanında geldin."

Bakışları elbisemdeki yırtığa indi. "Hâlâ kafasını koparmadığım için şanslı." Kapıya yöneldiğinde elini tutarak onu durdurdum. "Sana tecavüz edecekti."

"Lütfen gitme. Yapamadı ve..." Ona sarılıp gözlerimi kapattım. Ondan bir asır daha yaşlı bir vampir olan, aynı zamanda da yırtıcı bir hayvandan farksız o adamla dövüşmesine izin veremezdim. "Benimle kal. Yalnız kalmak istemiyorum."

Parçalanmış kapıya bir göz attıktan sonra bakışlarını yeniden bana çevirdi. Kolyeyi incelerken alnı kırıştı. Ellerini uzatıp ensemi okşadı. Kolyeyi nazikçe çıkarıp cebine koyarken titriyordum.

Ağır kolyenin tenime sürtündüğü yeri ovuşturdum. "Kaybolduğumu ne zaman anladın?"

"Çok olmadı. Buradan önce üç müzayedeye daha gittim. Seni buraya getirecek cesareti olduğunu düşünmemiştim. Kurnazlık etmeyi bile denememiş."

Öfkesi doruğa ulaşırken göğsüne dokundum. Parmaklarımı gömleğinin üzerine yaydım, kalp atışlarını avcumda hissettim. Sonunda bana bakışları derinleşince öfkesi dindi.

"Neydi o?"

Çabucak elimi çektim. "Bazen başkalarının duygularını değiştirebiliyorum. Kızgındın ve yaptığım sadece..."

"İçgüdüseldi," diyerek bitirdi cümlemi bakışlarını benden çekmeden. "Sen bir empatsın."

"Evet."

Parmağını çenemin altından yavaşça kaydırdı. "Sende bir şeyler olduğunu biliyordum."

Yanaklarım ısındı. "Çoğunlukla hediyemi kullanmamdan hoşlanmıyorlar."

İfadesi sarsıldı. "Sana acı veriyor mu?"

"Bazen," diye itiraf ettim.

Başımı kaldırdı, karanlık ifadesinin altına korku yerleşmişti. "Öyleyse benim üzerimde kullanma. Kendi iyiliğin için." Beni bıraktığında bakışları dudaklarımda geziniyordu.

Aramızdaki mesafeyi biraz açarak geri çekildim. "Eve dönelim. Seninle baş başa olabileceğimiz bir yerde konuşmam gerek."

Bakışları bunu uzatmamamı söylüyordu. Etrafımız vampirlerle çevriliydi.

Binadan aceleyle çıktığımızda kargaşayla dolu bir dünyaya daldık. Rüzgâr etrafımızda hızla esiyor, vampirler takas yapıyor,

faniler ağlıyordu. Beni güçlü kollarının arasına aldı ve genişçe açtığı kanatlarının oluşturduğu güçlü hava akımıyla gökyüzüne doğru sıçradı.

Bizi çatıya indirip beni içeri aldıktan sonra acele adımlarla merdivenleri inerek nihayet odama ulaştık. Geri döndüğümüzü duyan Zach hızla kapıya ulaştı ama bir şey söylemeye fırsat bulamadan Sebastian ona bir bakış attı. Başıyla onaylayan Zach bizi yalnız bıraktı.

İçeri girdiğimizde Sebastian parmaklarını şakaklarına bastırdı, sonra yavaşça yatağa oturdu. "Sana bir şey söylemeliyim."

Kalbim gümbürdeyerek atıyordu. Bu, beni buraya getirmesinin gerçek nedeniyle ilgili olmalıydı. Hamza'ya dair düşünceleri aklımdan uzaklaştırıp dikkatle ona yaklaştım. "Nedir?"

"İşler değişti. Daha önce bir planımız vardı..." Alnındaki kırışıklıkları ovuşturarak düzeltti. "İlk olarak *Nightshade*'i alaşağı edecektik ama artık sahte bir birlikteliğimiz var ve kaleye gideceğiz. Neyle karşılaşacağını bilmek senin için daha güvenli olacak."

Terli avuçlarımı birbirine bastırarak parmağımdaki yüzükle oynadım.

Bakışları benimkilerle buluşurken gergin bir soluk verdi. "Annen Sanmorte'ye yabancı değil."

"Bana babamın vampir olduğunu söylediğini düşünürsek ben de öyle varsaymıştım," diye mırıldandım.

"Annenin gerçek adı Ravena," diye açıklarken kaşlarım çatıldı. "Ve kendisi bir zamanlar kraliçeydi."

İki kez göz kırptım, ağzım açık kalmıştı. Belli ki doğru duymamıştım. Dudaklarımdan ufak bir kahkaha kaçarken elimle ağzımı kapattım.

Devam etti. "Sen vampir kralının kızısın."

Tamam, bu çok siktiri boktan bir şakaydı.

"Baldoria'da saklanan Sanmorte'nin kayıp vârisi hakkında birçok spekülasyon vardı. Seni ilk gördüğüm ana kadar ben de inanmamıştım."

Hayır. Hayır. Başımı iki yana sallayıp sırtım duvara çarpana kadar geri geri gittim. "Hayır, değilim."

"Bunun seni şoka uğrattığını biliyorum."

Tekrar güldüm ama tüm bu olanların hiçbiri komik değildi. "Şok mu?" Bir kahkaha daha attım. "Bu imkânsız. Onun kızı olamam. Yani, *Nightshade* halkının ölmemi istediğini söylemiştin. Vâris falan olsam beni neden öldürmek istesinler ki?" Yalan söylediğini doğrulamak için onu dikkatle izledim.

"Kralın kardeşi senin bulunmanı istemiyor. Tahtı istiyor, bu yüzden de onları senin peşinden gönderdi. Annenle birlikte yakalandılar, bu sayede Kalon anneni Sargon'a teslim etti. Başından beri her şeyi kendi planlamış gibi davrandı."

"Bu doğru olsaydı annem bana söylerdi."

"Öyle mi dersin?" diye sordu. "Dünyanın en çok arzulanan tahtının vârisi olmak pek güvenli sayılmaz. Kral seni bizden biri yapmak istediği için annen burayı terk etti. Hem vampir hem de büyücü olamazsın. Baban senin güçlerini alacaktı, annen de bunu istemiyordu. Bu yüzden gidip seni fani toplumunun arasına soktu. Seni ve sırrını koruyacaklarını bildiği için de loncaya katıldı."

Dünyam ayaklarımın altında parçalanırken içim buz kesip tenim karıncalanmaya başladı. "Lonca biliyor muydu?"

"Evet."

"Öyleyse Astor da biliyor," dedim titreyerek derin bir nefes verdikten sonra.

"Evet. Tam olarak kime gideceğini biliyordu ve bunu annenin resmi unvanını kullanarak yaptı."

Aklım sorularla dolup taşıyordu ama bir tanesi daha da öne çıkıyordu. "Beni ele vermedi."

"Hainler bile birine değer verebilir," diye altını çizerken dudakları sert bir çizgiye dönüşmüştü. "Buna rağmen annenden vazgeçti."

Kafamı iki yana sallarken şüphelerim geri döndü. "Bunun doğru olmasının imkânı yok. Yanlış kişiyi aldın."

"Nasıl istiyorsan öyle düşün fakat bu gerçeği değiştirmiyor. Sen Sanmorte'nin kayıp prensesi ve tahtın tek vârisisin. Bu konuda yalan söylemek için de hiç nedenim yok."

Ruhum, yaşadığım farkındalığın ağırlığıyla ezilirken elimi yavaşça boynuma kaldırıp boğazımı sıvazladım. "Bunu neden benden sakladın?"

"Kendi iyiliğin için. İlk başta nasıl tepki vereceğini ya da ne yapmaya çalışacağını bilmiyordum. Bir plana ihtiyacımız vardı."

Midemde batma hissi başlarken bunu nasıl gözden kaçırdığımı merak ederek ayaklarıma baktım. "Kendin için en iyisini elde etmek adına beni en iyi nasıl kullanacağını mı düşünüyordun yani?"

Ağzı açıldı ama dudaklarından tek kelime çıkmadı. Bu bana her şeyi anlatmaya yetti.

Gözlerimden yaşlar akarken elimi belime koydum. "Sen de Astor ve *Nightshade* kadar kötüsün."

"Dikkatli ol."

"Yoksa ne?" Yaşadığım şok öfkeye dönüşürken ona meydan okuyarak baktım.

Cevap vermedi.

"Ben gidiyorum," diye tısladım. Kalbim küt küt atarken titriyordum.

"Nereye gideceksin?" diye sordu bir kaşını kaldırarak. "Tek başına yola çıkıp kendini öldürtmeden önce bilmen gereken bir şey daha var."

"Neymiş?" Ellerim yumruğa dönüştü. "Aynı zamanda bir gulyabani prensinin gizli kuzeni falan mıyım?"

"Hayır," dedi duygusuzca. "Gerçek adın Olivia değil. Annen kendi adıyla birlikte seninkini de değiştirdi."

Göğsümü şişirerek derin derin nefes aldım. Daha fazla sürpriz kaldıramayacaktım. "Neymiş adım?"

"Seraphina."

Parça parça kimliğimin kaybolduğunu hissettim. "Buradan çıkmak istiyorum." Oda aniden çok küçük gelmeye başlamıştı. Buradan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı ama haklıydı. Nereye gidecektim? Kendimi bir başka müzayedede ya da bir kan ininde bulacağım sokaklara mı? "Aslında, senin gitmene ihtiyacım var," diyerek karar değiştirdim, sonra pencereye doğru ilerledim. Tereddütle ayağa kalkıp kapıya yürüdü. Omzumun üzerinden ona verebileceklerim için beni kullanan vampire bakarken aklım itiraflarıyla doluydu. Bu karanlıklar dünyasında tek müttefikim oydu. Kısa bir süre için belki de beni önemsediğine inanmıştım. Aramızda bir şeyler olduğuna dair işaretler görmüştüm ama aptal yerine koyulduğumun farkına vardım.

ON YEDİ

SEBASTIAN

Benden nefret ediyordu. Kahvaltıda bakışlarıma bile karşılık vermemişti. Bunun olacağını biliyordum. Onu suçlamıyordum ama yine de acıtıyordu. Hamza'yı aklımdan çıkaramıyordum. O adam her zaman bir pislikti, vampirlerin en kötüsüydü ancak gerçekte ne kadar iğrenç olduğunu bilmiyordum. Gitmesine izin vermemeliydim fakat Olivia kendisiyle kalmamı isteyince... reddedememiştim.

Hamza'nın hayatına son vermiş olsaydım bile izini sürebilirlerdi. Oraya girdiğimi herkes görmüştü ama en azından bu dünyadan gitmiş olacaktı. Gitmesine engel olmadığım için kaderimi mühürlemediğimi umuyordum. Zeki bir adamdı, Olivia'yı ve aldığı mirasın bariz işareti olan saçlarını görmüştü. Kraliyet ailesinden olmayan hiç kimsenin saç telleri, onunkiler kadar kırmızı olamazdı. Gerçi bazıları öyle görünmek için saçlarını boyardı.

"Birileri uçmuş."

Erianna'ya baktım, açık pencereden küçük bahçeyi izlerken onun da burada olduğunu neredeyse unutmuştum.

"Seni böyle dalgın görmek pek sık rastladığım bir şey değil," dedi dalga geçer gibi. "Ürktüm."

Tebessüm etmeye zorladım kendimi ama Erianna bile etrafımı saran korku bulutunu kaldıramıyordu. "Nişanlandım," diye itiraf ettim.

Kalın kaşları birbirine yaklaştı. "Affedersin, ne dedin? Ne zaman oldu bu?"

"Hamza, Olivia'yı kendi malı olarak ona teslim etmemi istediğinde oldu."

İnanamayan gözlerle bana bakıyordu. "Neden o pisliği öldürmedin? Onu yolda bulmaktan mutlu olurdum." Parmakları hançerine yaklaştı ama başımı iki yana salladım.

"Ben olduğumu anlarlardı. Binanın yarısı tartışmamızı duydu. Onu karşına alamazmışsın gibi davranıp seni aşağılıyor değilim."

"Kendini kaybetmemene sevindim, bebek vampir." Sırıttığında göğsüm biraz hafifledi. "Büyük ihtimalle şimdiye kadar kaleye dönmüştür. Hamza'yı tanıyorsam bütün gece uçmuştur ya da mola vermek için yol üzerindeki Kara Dağ Sığınağı'na gitmiştir."

"Teşekkürler ama benim için savaşmana ihtiyacım yok."

Erianna kahkaha attı. "Belli ki var."

Zach kolunda Anna'yla içeri girdi. "Onu rahat bırak, Er. Hamza gibi bir zalimle başa çıkamaz. Biz bu yüzden varız."

Ona ters ters baktım. Anna gülerken Erianna arkasına yaslandı. Zach Anna'yı yanına çekerken bir kaşımı yukarı kaldırarak ayaklandım.

"Bir daha denerse tereddüt etmem." Uzaklaşmaya başladım, o anda bir şey yapmadığım için kendimden zaten nefret ediyordum. Olivia burada güvende değildi, kalede daha da az güvende olacaktı. Onu götürmeliydim ama nereye? Kalon onun peşindeydi. Peki gerçekten tek başına hayatta kalabilir miydi? Annesini ve Draven'ı aramak için geri gelmişti. Büyük ihtimalle ikisi de şu anda kayıptı. Konuyu yenilgimden başka bir tarafa çekerek, "Olivia ona nişanlı olduğumuzu söyledi, yani oynamamız gereken kart bu," dedim acı acı. Sadece bir oyundu ama yine de acı veriyordu.

Zach elini sırtıma vurduğunda dudaklarından alayla karışık bir kahkaha kaçtı. "Tebrikler kardeşim."

Erianna iç geçirdi. "Bu sahte bir nişan."

Omuz silktim, bu terimden hiç hoşlanmamıştım. Olay çok karışmış, bizi fazla yakınlaştırmıştı. Yapılacak her şeyin net olması gereken bir planda duygularım suları bulandırmıştı ve ben Olivia'yı düşünmeden duramıyordum.

Bundan nefret ediyordum.

Buna bir son vermem gerekiyordu.

Anna piyanonun başına oturup parmaklarını fildişi tuşların üzerinde gezdirmeye başladı. Her zaman çok güzel çalardı. Şehir uyanmadan önce sabahları ilk iş olarak hoş melodilerin tadını çıkarırdım. Açık kahverengi saç örgüsünü omzunun üzerinden geriye atıp bana doğru baktı. "Ne kadar üzgün? Gerçeği bildiğini varsayıyorum. Bir şeyler fırlattığını duydum da."

"Hiç şaşırmadım." İç geçirdim. "Henüz *her şeyi* bilmiyor ama babasının kim olduğunu ve daha da önemlisi kendisinin kim olduğunu biliyor."

Dilini şaklatarak, "Anlatmadığın ne var?" dedi.

"Malum Dominor'dan öğrendiklerimiz. 'Peşinde bir tek *Nightshade* yok.' Ancak onu başka kimin aradığını ve neden aradığını öğrenmeden fazla bir şey yapamayız. Azia daha fazlasını biliyor olmalı."

Erianna oturuşunu dikleştirdi. "Şu büyücü mü?"

"Başka kaç Azia tanıyorsun?" diye sordu Zach.

Erianna gözlerini devirince Anna çalmaya başladı. Melankolik melodi odanın her yerinde yankılanıyor, ölümsüz kulaklarımız titreşimlerin havada vızıldayışıyla her notayı algılıyordu. Olivia'nın odasından gelen bir ses dikkatimizi tavana çekti.

Erianna dudaklarını büzdü. "Gidip onu göreceğim."

Ellerimi cebime soktum. "Muhtemelen en iyisi bu. Planlarımızı değiştirmemiz gerekecek. Zach..."

Başını salladı. "Anna, aşkım geri döneceğim. Seb'e yardım etmem gerek."

Anna cevap veremeyecek kadar melodinin içinde kaybolmuştu. Olivia gerçeği öğrendiğinden beri aklımda olan fikri gözden geçirirken Zach peşimden geliyordu. Nişanlı olmak işleri biraz daha hızlandırmıştı.

Öz babasını öldürmesi için ona ihtiyacım olduğunu nasıl söyleyecektim?

ON SEKİZ

OLIVIA

Doğrulup göz altlarımdaki hassas deriyi yanlara doğru ovuşturarak ayılmaya çalıştım. Perde aralıklarından sızan gün ışığı parkelere ılık bir aydınlık yayıyordu. Tenimdeki sıcaklığın tadını çıkarmak için güneş ışığına adım attım ama hiç keyif vermedi. Üzüntünün de ötesinde olan boşluk hissi geri dönmüştü.

Dün gece eve geri döndüğümüzde yaşadığım heyecandan kalan titremelerle hayatımın nasıl bu hale geldiğini anlamaya çalışırken sürekli uyanıp durduğum kâbus dolu bir uykuya dalmıştım.

Bildiğim her şey yalandan ibaretti ve o müzayededen sağ çıktığım için sevinecek bir şey bulamamıştım. Annem hapis tutuluyor olmasaydı yataktan kalkmaya bile zahmet etmezdim. Gecenin büyük bir kısmında gözlerimi kapatıp tanrılara ruhumu almaları için dua etmiştim, böylece her şey bitecek ve güvende olacaktım. Draven'ın orada beni bekleyeceğini varsayıyordum çünkü dün gördüklerimden sonra bu krallıktan kurtulduğuna dair umudum çok azdı.

"Tak tak," diyen Erianna beni şaşırtarak içeri girdi. "Sana kahve getirdim."

Dumanı üstünde tüten, kahverengi sıvıyla dolu kupayı komodinin üzerine yerleştirdikten sonra siyah örgülerini

omzunun üzerinden geriye attı. "Seb bana babanla ilgili gerçeği bildiğini söyledi."

Yatakta geriye kayıp sırtımı soğuk duvara dayadım, tenimdeki rahatsızlık beni yerimden sıçratmış olsa da bir şey hissetmiş olmak beni memnun etti. "Evet."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Çok da şaşırmadım. Zaten berbat bir hayatım vardı, yani neden tanıdığım herkesin bana yalan söylediği gerçeğini de araya sıkıştırmayalım ki?"

Sandalyeye oturup bakışlarını benimkilere sabitledi. "Çok şey yaşadın. Seni kaçırdığı için Achais'i öldürmeye hazırım, sonra Hamza'nın peşine düşerim."

Tüm söylediklerinin lafta olduğunu biliyordum. Hamza'nın dokunulmaz olduğundan emindim. Yine de gösterdiği duyarlılığa minnettardım. "Zahmet etme."

Ağız çevresine endişe çizgileri yerleşti. "Olivia..."

"Neden gerçek adımı kullanmıyorsun? Seraphina." Neden bu kadar sert davrandığımı bilmiyordum. Hâlâ sevdiğim tek kişi oydu.

"Sana gerçeği söylemek istedim," diye açıkladı yanıma otururken. "Ama zaten annenin gidişi, arkadaşını bulmaya çalışman ve sonra eski erkek arkadaşının durumuyla mücadele ediyordun. Hepsi birden çok fazla gelecekti."

Gözlerim yaşlarla doldu. "Draven muhtemelen ölmüştür." Kelimeleri yüksek sesle söylemek bir bıçaktan daha derin kesti.

Erianna cevap vermeyince göğsümdeki ağrı daha da arttı.

"Keşke ben de ölseydim."

Beni yerimden sarsacak bir hızla ayağa kalktı ve sonraki nefesimi alamadan ellerimi tuttu. "Öyle söyleme." Derin bakışları

samimiyetle parlıyordu. "Nasıl hissettiğini, çektiğin acının kaybolmayacak gibi geldiğini biliyorum ama inan bana, hayat şu an düşündüğünden kat be kat daha değerli."

"Her şey canımı yakıyor ve hepsi anlamsız geliyor. Ne için uyanmam gerekiyor ki?"

Sertleşmiş nasırlı elleriyle kolumu ovuşturdu. "Nasıl hissettiğini biliyorum, güven bana. Sır ve yalanla dolu bir dünyada yaşıyoruz ama sorun değil." İrislerinden bir parıltı geçti. "Bu yüzden buradayız. Tüm bu acılar olmasaydı, buradaki varlığımıza gerek kalmazdı. Çoktan ölmüş ve tanrılarla birlikte yıldızların arasında yaşıyor olabilirdik ama ölmedik. Buradayız çünkü daha büyüyüp öğreneceğimiz çok şey var."

Beni ısıtması için sarındığım battaniyeme baktım. "Keşke ben de bu şekilde bakabilseydim."

"Bakacaksın, günün birinde. Şimdilik her şey zulüm gibi gelecek. Burada olmanın bedeli acıdan ibaret." Duraksayıp benim göremediğim başka bir dünyayı görüyormuş gibi tavana baktı. "Sana karşı dürüst olmam gerekirse, acının olmadığı bir yerde mükemmel bir âlim olacağıma tüm bu kusur ve ıstırabına rağmen burada olmayı tercih ederim. Yaşamayı seviyorum, yani belli formlarda yaşamayı seviyorum en azından ve bazen acı olsa bile çok mutlu da ediyor. Sabahları, ne olacağından habersiz kapıdan dışarı çıkmayı seviyorum. Buradan gitmiş olsaydım kötü zamanları da özlerdim çünkü o kötü zamanlar hayatı daha çok sevmeme neden oluyor. Bugüne dek hiçbir şeyi hafife almadım çünkü ölüm gerçekten var ve ölümün acı dolu kavrayışında her şeyi hissedebiliyorum. Bunun için yaşıyorum Olivia, daha derinden hissetmek için ve senin de bunu yaptığını biliyorum. Öfkelen, göğe doğru haykır, kendinden geçene dek ağla ama ölüm dilemeye cüret etme. Henüz değil,

ruhunun bizzat yaşayıp göreceği bir harikalar dünyası varken değil."

Sözlerine inanmak, daha iyi hissetmek için kendime izin vermek istedim ama umutlanmama müsaade edemedim. Kalbim bu kadar ağır gelirken, tüm sevdiklerime duyduğum güven kırılmışken yapamadım. "Bu senin dünyan Erianna, benim değil."

"Bu herkesin dünyası."

"Bir farkla. Senin burada bir amacın ve arkadaşların var. Benimse kimsem yok." Gözyaşlarım durduramadan art arda aktı gözlerimden. "Güçlerimi düzgün kullanamıyorum bile. Değersizin biriyim ben."

"Hayır." Ellerimi ellerinin arasına alırken başını iki yana salladı. "İncindin ve korkuyorsun ama değersiz değilsin. Senden neden hoşlandığımı biliyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"İçinde mücadele ve umudu beraber taşıyorsun. Bunu seninle tanıştığım ilk an gördüm ve senin neye dönüşebileceğini biliyorum. Bu yüzden pes etmeden önce kendine bir şans tanı. Kendini bile şaşırtabilirsin."

"Hayatımla ilgili gerçekten hiçbir şey bilmiyorum ki. Sebastian dün gece beni buraya getirdi. Sonrasında onunla hiç konuşmadım."

"Git onunla konuş," diye zorladı beni. "Hâlâ kaleye gidebilirsin. Bana planınızdan bahsetti. Beni yanlış anlama ama nişanlısıymışsın gibi davranmak zorunda kalmana da üzüldüm."

Gülümsemek üzereydim ki keder ağır bastı. "Bilmem ki."

"Neden olmasın? Önce anneni bul, sonra ona kızarsın ve Draven'a gelince, hâlâ hayatta olabilir. Kalede de faniler var. Onları hizmetçi, bekçi ve yiyecek olarak kullanırlar. Artı, Hamza orada ve istediğin zaman intikamını alabilirsin."

"Bilmiyorum."

"Gidip Sebastian'la konuş. Gerçekte kim olduğunu bildiğine göre sana her şeyi anlatacaktır. Ayrıca Olivia'yı Seraphina'ya tercih ederim."

Kahveyi yudumlayarak acıyan boğazımı yatıştırdım. "Nezaketin için teşekkür ederim."

"Her zaman. Hem burada kimsen olmadığını söylediğinde yanılıyordun. Ben varım. Henüz birbirimizi o kadar iyi tanımıyor olabiliriz ama beni arkadaşın olarak görebilirsin. Sana bir daha yalan söylemeyeceğime söz veriyorum."

"Sana inanıyorum."

"Biliyor musun..." deyip geri dönerken bana biraz alan tanıdı. "Sen ve Seb, birbirinize düşündüğünüzden çok daha fazla benziyorsunuz."

"Ben onun gibi değilim."

"Hımm." Yere doğru gülümsedi. "Giyin ve yemek için aşağı gel. Seb sandviç yaptırdı. Anlaması kolay biri olmadığını biliyorum ama deniyor."

"Teşekkürler Erianna."

En alt basamağa ulaştığımda tereddüt ettim. Astor'ın kız arkadaşı Sebastian'la açık olan ön kapıda duruyordu. *Harika, zaten beter olan bir günü daha da beter etmek için bir şey daha.*

"Kendini rezil etme, Gwen." Sebastian soğukkanlılıkla kapı çerçevesine yaslanmıştı. "Daha önce de söylemiştim, ilgilenmiyorum."

Bir vampir için mümkün olduğunu bile düşünmediğim şekilde kızardı. "Buraya senin için gelmedim." Kaşlarını çatıp başını bana doğru çevirdi. "Astor onunla konuşmaya geldi. Ben de nedenini bilmek istiyorum."

Omzunun üzerinden bana baktı ama ben doğrudan Gwen'e bakıyordum. Onlara doğru yürürken, "Bunu neden erkek arkadaşına sormuyorsun?" diye sordum dişlerimin arasından.

Elini dalgalı, platin sarısı saçlarının arasından geçirdi. Buz mavisi gözleri öğleden sonra güneşinin altında parlıyor, arkasındansa kızıl-turuncu bir ton yayılıyordu. "Çünkü verdiği cevaba inanmadım."

Sebastian dikkati tekrar kendine çekerek cevap verdi. "Her zamanki gibi çok paranoyaksın."

"Dalga geçme." Duruşu dikleşip sesi bir ton yükseldi. "Birliği bu işe bulaştırmadan önce nezaketen geldim buraya. Müzayedede satılan bir büyücüye dair fısıltılar var." Sanki kim olduğumu çoktan beri biliyormuş gibi, ifadesini kaplayan merakla bakışlarını üzerine doğrultup tepeden tırnağa inceledi. Biliyor olsa bile bir şey söylemedi.

Sebastian'ın ifadesi sertleşti. İşimize karışmalarını isteyeceğimiz son insanlar onlardı. Beni ifşa etmediği için Astor'a minnettar olmam gerekiyordu ama olamıyordum. O hâlâ tüm arkadaşlarından ve annemden vazgeçen kişiydi. Sadece annemi geri alıp buradan çıkana kadar bana bıraktığı sadakat kırıntılarının kalmasını umuyordum.

Bir adım ileri çıktım. "Astor ve ben eskiden beraberdik," dedim bariz olanı belirterek. "Öldü zannetmeme neden olduğu için benden özür dilemeye ve artık seninle olduğunu söylemeye gelmiş. Yeni hayatı buymuş ve onu bu hayatla bırakacakmışım."

Gözlerinde kaynayan kıskançlık durulmaya başladı. Canavarı dizginlemiş miydim?

"O da öyle söyledi." Bir kaşını kaldırarak beni inceledi. "İlginç."

İstilacı bakışları içimi delip geçse de onun duygularını diğeri gibi hissedemediğimi fark ettim. Benim gibi empatların istilasına karşı bir bariyer geliştirmiş olmalıydı.

Başını sallayarak dikkatini yeniden Sebastian'a çevirdi. "Bu iş artık hallolduğuna göre, annem aramalarına neden dönmediğini bilmek istiyor."

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Gwendolyn'in *Nightshade* liderinin, yani ölmemi isteyen ve muhtemelen resimlerle araştırmalar sayesinde neye benzediğimi bilen kadının kızı olduğunu söylemişlerdi.

"Meşguldüm," dedi umursamadan. "Hazır olduğumda ona geri dönerim."

Gwen o etkileyici, mavi gözlerini devirdi. "Sonsuza kadar kin mi tutacaksın Seb?"

"Beni zorlama Gwen."

Dönüp beni tepeden tırnağa süzdü. "Ona yeni bir oyuncak bulduğunu ve bu yüzden dikkatinin dağıldığını söyleyeceğim. Onu fazla bekletme. Bundan nasıl nefret ettiğini bilirsin."

"Hoşça kal Gwen," dedi Sebastian kapıyı kapatarak.

"Onu iyi tanıyor musun?" diye sordum. "Annesi için endişelenmeli miyim?"

"Hayır. Her şeye rağmen Gwen beni tehlikeye atmayacaktır. Sırlarını kendine saklar."

"Neden seni tehlikeye atmasın ki?"

"Ben dönüşürken Gwen oradaydı. Annesi beni zorla dönüştürdüğünde vampir olarak nasıl hayatta kalacağımı gösteren ilk kişiydi. Bilhassa yirmi yaşına girdiğinde annesi onu da dönüşmeye zorladığı için bunun bana ne yaptığını biliyor." İfadesi kararadı. "Gwen kıskanç, şımarık bir paranoyak olabilir ama annesi gibi değildir. Velda daha beterdir. Zekidir ve istediğini alır."

Donuk gözlerle yukarı baktı, ondan koparılan hayatın anılarında kaybolmuştu.

"Bunu sana yaptığı için üzgünüm."

Görünüşte her zamanki haline dönmeden önce sertçe yutkundu. "Günün birinde bunu ödeyecek. Ayrıca," dedi zoraki bir gülümsemeyle, "bu olaydan kısa süre sonra Erianna ve Zach'le tanıştım. Beni birçok yönden kurtardılar."

"Peki ya ailen, arkadaşların? Onları görmek için geri döndün mü hiç?" diye sordum. Başka bir krallıkta dönüştürüldükten sonra buraya gelmek zorunda kaldığını sanıyordum.

"Geri dönebileceğim bir ailem yok," diye itiraf etti alnındaki çizgi derinleşirken. "Velda'nın aldığı tek şey benim hayatım değildi."

"Nasıl başa çıktın?"

"Sana aynı soruyu sorabilirim. Sen de sana yakın olan herkesi kaybettin."

Olanları hatırlamak tuğladan bir duvara çarpmak gibiydi, nefesim tıkandı. "Başa çıkamıyorum."

Durup ifademi taradı.

Keskin yüz hatlarına, sadece gülümsediğinde ya da kaşlarını çattığında ortaya çıkan gamzesine baktım. "Nasıl başardın?"

"Teslim oldum," dedi beni yatıştırarak.

"Bu kelime pes etmenin süslü versiyonu mu?"

"Teslimiyet zayıflık mıdır sence?" diye sordu başımı iki parmağıyla yukarı kaldırırken.

"Evet," dedim boğularak. "Başka ne olabilir ki?"

"Güç."

Kaşlarımı çattım. "Nasıl?"

Ellerini derin ceplerine sokarak bir adım geri çekilip yemek odasına doğru yürüdü.

Takip ettim.

"Kontrolü bıraktığında kimse elini zorlayamaz. Uzun zaman önce dünyanın iradesini zorlayamayacağımın farkına vardım ve buna olan inancım pekişti. Her şeyi yapabileceğimin ve her şey olabileceğimin farkına varınca başıma gelen her şeyin yaşanması gerekenler olduğuna karar verdim. Bu olanlardan bir parça mutlulukla birlikte canlı çıkacağıma tüm kalbimle inandım. Bu inanç beni hayal edebileceğimden de güçlü hale getirdi."

"Yani teslim mi olmalıyım?"

"Bu her şeye evet demek anlamına gelmiyor," dedi. "Sende işe yaramayabilir ama sorun değil. Sadece bana neyin yardım ettiğini anlatıyorum sana."

"Ben bunu yapamam," dedim yavaşça.

"Olanları değiştiremeyeceğimi bilerek öfkemi ve kederimi yendim, ailemin gittiğini kabullendim. Bu da bana çok daha fazlası olmam için ikinci bir şans verdi. Tüm o kırık parçalarımı alıp tekrar bir araya getirdim."

Nereden geldiğini anlıyordum ama ben henüz orada değildim. Benim teslimiyetim güç vermiyordu. Pes eden bendim. Babamı ve kaderimin ne olması gerektiğini öğrendiğimden beri daha da yakınlaştığım bir şeydi bu. Baldoria'da değil de burada yetişen, daha genç bir ben belirdi aklımda. Belki kardeşlerim olurdu, belki annem de dönüşmüş olurdu. Onu bir vampir olarak, teninin bronzluğu gitmiş, ısırmaya hazır sivri dişlerle hayal ettim.

"Bir karara vardın mı?" diye sordu beni dalıp gittiğim gündüz düşümden uyandırarak. Elimde değildi. Annem loncadaki insanlara bile bazen derinlere dalıp gittiğimi açıklamak zorunda kalırdı. Gündüz düşlerim gerçeklik kadar somuttu ve bazen hangi versiyonun daha gerçek olduğunu merak ederken bulurdum kendimi.

"Affedersin." İki kez göz kırpınca çoktan yemek odasındaki masanın yanına geldiğimizi fark ettim. Üçgen sandviçlere ve taze sıkılmış meyve suyu sürahilerine kararsız bir bakış atarak oturdum. "Şatoya gitmeliyim ama bunu istiyor muyum, bilmiyorum."

Bir elma alıp bir elinden diğerine yuvarladı. Yemek amaçlı değildi, tıpkı Gwen'in benim olduğuma inandığı gibi elinde oynayacağı bir şey olması içindi. "Ona kızgın olman gayet normal," dedi sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi. "Annene, yani. Seni korumak için olsa bile sana yalan söyledi. Sinirlenerek ona ihanet etmiş olmuyorsun. Bu çok..." dedi başını bana doğru eğerek. "İnsana özgü."

Bunu iltifat olarak kabul edip etmeyeceğimden emin değildim. "Sen de bana yalan söyledin."

"Evet."

Omuz silktim. "Bu sana olan güvenimi kırdı."

Elmayı aşağı indirip bana odaklanınca her nasılsa kendimi olmam gerekenden çok daha savunmasız hissettim. "İşin aslını sana anlatsaydım bu bilgiyle ne yapacağını bilemezdim. Burada olmayı, babanın bir vampir olmasını, annen ve arkadaşının kaybını sindirmeye çalışıyordun zaten." Bana sırtını dönerek kemerli, perdesiz pencereye baktı. "Bir de Astor'ın ihaneti var."

Hindili sandviçi alıp kabuklu kısmını yavaşça çiğnedim.

Bana doğru baktı. "Kaçma ihtimalin olmadığını biliyorum. Bu şehrin sana neler yapabileceğini biliyorsun artık, o yüzden sana karşı dürüst olacağım."

"Bu güzel bir başlangıç olur."

Omuzları gerildi. Ciddi bir ifadeyle, "Sanmorte kraliçesi olmanı istiyorum," dedi ve kahkahalara boğuldum.

"Şaka yapmıyorum," diyen Sebastian'ın ifadesi ölümcül derecede ciddiydi. "Kraliyet hükümdarı olarak Sargon'un yerini almanı istiyorum."

Durdum. Şaka yapmıyorum derken ne demek istemişti o? "Sen delisin."

"Kulağa delice geldiğini biliyorum ama sen tahtın vârisisin. Bu senin doğuştan hakkın."

Alay edercesine bir kahkaha attım. "Tabii ki delice geliyor. Bu sözkonusu bile olamaz. Onların krallığını yönetmeyi bırak, milyon yıl geçse bile asla vampire dönüşmeyi istemeyeceğim."

"Burada bir şeyleri değiştirebilirsin."

"Sanmorte umurumda değil," dedim kuşkulanarak. "Kralın gözdesi olduğunu sanıyordum?" Kraldan babam olarak bahsetmeye henüz kendimi hazır hissetmiyordum. "Neden kraliçe olmama ihtiyacın olsun ki? Bu kralın ölmesi gerektiği anlamına gelmez mi?"

"Ya da onu emekli olmaya zorlayabiliriz," diye ekledi ama ifadesi belirsizlik doluydu. "Tahta geçmekle gelen bazı güçler var."

Vampir kralının emekli olmayı seçeceğine inanmıyordum. Kraliçe olacaksam ölmesi gerekecekti. Neyse ki bu düşünce de bir o kadar saçmaydı. Güçlerimden vazgeçmek için tercih yapmayı ve özellikle de bu kadar korkunç bir krallığa kraliçe olmayı asla istemiyordum.

"Bir," parmağımı havaya kaldırıp gövdemi masaya bastırarak öne eğildim. "Asla kraliçe olmayacağım. Ölümden beter bir kadere benziyor. İki, bunu neden isteyesin ki?"

"Söylediğim gibi, taç belirli bir dizi güçle geliyor."

"Ne gibi?" Bu soruyu kraliçe olmayı düşündüğüm için değil, Sebastian'ın gerçekte ne istediğini bilmek için sormuştum.

Sandalyesine yaslandı. "Bu çok büyük bir hazine. Bunlardan biri, öldürülen ilk ölümsüzlerin kemiklerinden oyulmuş bir baston kullanarak herhangi bir vampiri küle dönüştürme gücü."

"Çok hoş." Ses tonumdaki kırgınlığı saklamaya çalıştım ama sadece yalan söylemekle kalmayıp aynı zamanda bana hiç değer vermediği gerçeğini öylece bir kenara bırakamıyordum. İstediği şeye ulaşması için bana ihtiyacı vardı. Elbette bunu başından beri biliyordum ama bir şeyler hissettiğini düşünmüştüm. Bu kadar saf olmamalıydım.

Devam etti. "Kral bunu çok, çok nadiren kullanır. İnfazlar sırasında kendisine karşı çıkanları büyük bir gösteri haline getirmeyi tercih ediyor."

"Nasıl yani?"

"Normalde suçluları mahkeme salonunun dışına sürükleyip kalabalığın önünde başlarını keser."

"Ne kadar da çağdışı."

"Sanmorte birçok açıdan modern dünyanın oldukça gerisinde, Sargon ve saraydakiler de bunu tercih ediyor."

"Öyleyse," derken tabağımı kendimden uzaklaştırıp içecek bir şey aldım. "Şu kemik bastonu kendine istiyorsun."

Güldü. "Ona Cineris Bastonu denir."

"Onu neden istiyorsun?"

"Peşinde olduğum armağan o değil. Pek çok seçenek arasından bir tanesi de Ölümlülük İksiri."

Şaşırtıcı şekilde lezzetli olan portakal suyunu yudumlarken kaşlarımı çattım. "Yeniden fani olmayı mı istiyorsun?"

"Evet."

Ağzım açılırken parmaklarımı kıvırdım. Tırnaklarım avuçlarıma battı. "Peki." Gerçekten ne diyeceğimi bilemiyordum.

Gülmek istiyordum ama ifadesi bana şaka yapmadığını söylüyordu. İfadesinde minicik bir çatlak bile yoktu. "Bunun mümkün olduğunu sanmıyordum."

"Kralın bunu bahşetme gücü var ama yapmaz. Ona daha önce sormuştum." Parmaklarıyla bacağına hafif hafif vurdu. "Ölümsüzlüğün boşa harcanmaması gereken bir hediye olduğuna inanıyor."

"Yani teoride kendini fani yapabilir mi?"

"Evet. Bu Vaneria'nın göğe yükselmeden önce tahta geçen her yeni kral, kraliçe, prens ya da prensese hediyesiydi. Sanmorte'nin hükümdarı olmak için ölümsüz olmalısın ki bu, tanrılar adına büyük bir fedakârlık olarak görülüyordu. Nasıl hazırlanacağını ancak tanrıların bildiği bu iksiri yaratmak için gereken bileşenlerden biri de onların kanı. Her yeni vârise küçük bir şişe veriyorlar, böylece krallar saltanatlarını bitirip tahtı haleflerine teslim etmeye karar verdiklerinde bir kez daha fani olabiliyorlar."

"O zaman kral bunu kendine mi saklıyor?"

"Asla almayacak," dedi Sebastian soğukkanlılıkla. Güneş gökyüzünde alçalırken masanın ve ellerimin üzerine sıcaklık yayıldı. "Emekli olmasıyla ilgili çok fazla tartışma oldu. Bir kereden daha fazla, saltanatını sona erdirmeyi seçerse ölümsüz kalacağını ve sonunda da bu ölümsüz bedende öleceğini ilan etti. Yeraltı dünyasından korkmuyor. Aslında, ölüler için gidilecek mükemmel bir yer olduğunu düşünüyor: Tanıştığı tüm vampirlerle dolu, garanti bir öbür dünya. Niye bir fani olarak ölsün ki? Ölsün ve değer verdiği herkesi geride mi bıraksın?"

"Bu doğruysa o zaman onu sana vermeli. Kral yani," dedim.

"Vermez. Bu armağanlar onun için kıymetli ve sahip olduğu gücü temsil ediyorlar. Kardeşi Kalon da prens olarak taç giydi

ve tahtın sıradaki vârisi o. Senden sonra tabii," dedi. "Bu armağanların aynıları onda da var fakat bana asla vermez, birini bile. Sargon'dan çok daha acımasızdır ve beni hakir görüyor."

"Tanrıların verdiği diğer armağanlar nedir peki?"

"Bizim gibi kana susamışlık hissetmiyor, yani içmezse kuruyup ölmez. Fani yiyeceklerinden keyif alabiliyor ve iki tür yiyeceği tüketebildiğini göstermekten de zevk duyuyor. Bu güç sadece kraliyet hükümdarında var. Yani Kalon bile bunu bilmiyor."

"Tanrılar gerçekten monarşiye inanmış olmalı."

Başını sallayıp sandalyesine yaslandı. Koyu renk saçları güneş ışığında kahverenginin tonlarına bürünüyordu.

"İlk kral onlar tarafından taçlandırıldı. Senin de bildiğin gibi dört tanrı var: Laveniuess, Jaiunere, Vaneria ve Salenia."

Başımı sallayınca devam etti.

"Kız kardeşleri dünyaya böyle bir lanet getirdiği için Sanmorte'nin temelini atıp yasa oluşturmayı kendi sorumlulukları olarak gördüler. Böylece Salenia yarattığı yeraltı dünyasındayken diğer üçü, o zamandan beri keşmekeş içinde yaşayan fanilere düzen getirmeyi başarmış bir krallığın hükümdarını buldular. Ona seçilmiş kişi adını verdiler. Güzel bir öbür dünya vaadi ve bir gün tekrar ölümlü olma şansı sunup Sanmorte'yi yönetmek için faniliğini ve krallığını feda etmesini istediler. Karısını uzun bir zaman önce hastalık sebebiyle kaybeden kralın zaten bir oğlu ve bir kızı vardı. Kral teklifi kabul etti ve çocukları da bir gün monarşinin yükünü üstlenmeye hazır hale getirildi."

Baldoria'da uzun zamandır yasaklı kitaplarda saklı olan vampir tarihine dair duyduklarım, düşündüğümden de etkileyiciydi. Dinledikçe zihnim yeni hikâyeler oluşturuyordu, ilk kralı ve çocuklarını anlatması için can atıyordum. "Onun soyundan mı geliyorum ben?"

"Evet. Neyse ki soyu kurumadı çünkü öyle olsaydı kral bir halef seçebilirdi. Oğlu bir büyücüyle evlendi. Sargon ve Kalon adında iki oğulları oldu."

"Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Bin yıl önce. İlk kral dört yüzyıl, oğlu beş yüzyıl hüküm sürdü ve kızı da ona yardım etti. İksiri tüketip fani olmaya karar verene kadar prenses olarak kaldı. Daha sonra Sargon, en büyük oğul olarak taç giydi ve sana sahip olmadan önce bir asır hüküm sürdü. İlk kral yaptığı anlaşmalar sayesinde, vampirlerin beslenme ihtiyacı ve bunu nasıl karşılayacaklarına dair bir denge oluşturarak Sanmorte ile dünyanın geri kalanı arasında bir miktar barış sağladı."

"Sonra ne oldu?" diye sordum kan mağaraları ve müzayedeler aklımda yüzerken.

"Tüm toplumlarda her daim yozlaşan ve ahlaksız bir taraf olmuştur. Kan mağaraları yüzlerce yıldır var ama gizli kaldılar. Onları yönetenler bulunduğunda kralın gazabını gördüler. Sargon tahta geçtiğinde ilk başta yasalara sadık kaldı ancak yavaş yavaş açgözlülük, güç ve arzuyla yozlaştı. Vampirlerin üstün olduğuna ve gerçek doğalarını benimsemeleri gerektiğine inanıyor. Annen seni de yanına alarak onu terk ettiğinde daha da kötüye gitti ve tüm bu ahlaksızlık normalleşti ya da ben öyle duydum. Zach ve Erianna bana hikâyeler anlatmıştı."

"Yani kralın kırık kalbi Sanmorte'yi daha da mı kötü hale getirdi?" Hep istediğim halde hiç tanışmadığım bu adamı kayıp, ihanete uğramış, annemin yokluğuyla hüzün dolu hayal ederken gözlerimi bir anlığına kapatıp karanlıkta teselli buldum.

"Evet. Gerçek kraliçe annen ama sadece ismen öyle. Ölümsüz olmadığı için taçla birlikte gelen armağanlardan veya güçlerden hiçbirini almadı. Gerçek bir gücü yoktu ancak bu

kültürde evlilik kutsaldır ve boşanma yoktur. Evlenmeyi asla istememin nedenlerinden biri de bu," diye ekledi sırıtarak. "Yani Sargon annenin ölü ya da diri olduğunu öğrenmeden yeniden evlenemezdi. Çok sevdiği karısı ve vârisi tarafından terk edilmişti. Başka birini bulmak gibi bir seçeneği de yoktu."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?" diye sordum sadece üç yıldır vampir olduğunu düşünerek. Ölümsüzlük ölçüsünde bir zaman dilimi değildi ki bu.

"İktidardakiler hakkında her şeyi öğrenmek benim işim. Öğrenmesi zor şeyler değil. Saraydakilerin dedikodudan başka yapacak işleri yok. Ayrıca Sargon da bana hayatı hakkında bir şeyler anlattı. Bir keresinde ona gençliğini hatırlattığımı söylemişti. Onun gözdesi olma sebebim bu. Kral, hırsım ve mizahımdan hoşlanıyor."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme belirdi. "Birinin hoşlanması şart tabii."

"Ancak sen..." Durakladığında için için yanan bakışları tüm bu olanlardan önceki haline geri dönmüş gibiydi. İçlerinde çok daha fazlasını gördüğüme inandığım zamanlardaki gibi bakıyordu. "Onun gibi değilsin."

"Değil miyim?"

"Başkalarını kendinden daha çok önemsiyorsun."

Yorumu beni şaşırttı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

Gözlerini kaçırarak başıyla onayladı. "Bu her şeyi daha da zorlaştırdı."

Onun yanında olmaktan zevk almak istemediğim için gülüşümü sakladım. "Annem onun canını yaktı yani," dedim onu devam etmeye teşvik ederek.

"Evet." Sandalyesinde geriye yaslandıktan sonra parmağıyla dizine vurmaya başladı. "Sargon'a ve ona yakın olanlara

inanacak olursan, onu mümkünatın da ötesinde seviyordu. Çıkardığım sonuca göre onu kontrol ediyor ve kaybeder diye paranoyaklaşıyordu. Anneni sevgisiyle boğdu ve sen ortaya çıktığındaysa takıntılı bir canavara dönüştü. Kimse seni onun elinden almayacaktı. Sarayda ona komplo kurup tacını elinden alacak insanlar olduğunu düşünüyordu. Seni öldürecekler, böylece vârisi de ortadan kaldıracaklardı. Bu durum da onu, annene asla yapmayacağına dair söz verdiği tek şeyi yapmaya zorladı.

Yirmi bir yaşına gelip yetişkin olduğunda seni vampire dönüştüreceğini ilan etti. O zamana kadar seni kaleden uzağa, kimsenin sana zarar veremeyeceği bir yere gönderecekti."

Kendimi, özgürlüğünü beklerken bir kalede mahsur kalmış bir prenses olarak hayal ettiğimde gözlerim irileşti. Tabii hayalimde beyaz atlı bir prens yerine sivri dişleri ve kırmızı gözleriyle babam vardı. Düşüncelerimi dağıtırcasına başımı salladım. "Annem nasıl kaçtı?"

"Eh, baban tamamen yanılmıyordu. Sen bir yaşına yeni bastığında biri sana zarar vermeye çalıştı. Kim olduğunu kimse bilmiyor ancak görünüşe göre Sargon onu bulmaya çalışırken krallığın yarısına işkence yaptı. Biberonunda zehir bulundu. Çeşnicilerden biri öldü. İkramdı. O gece yemeğini reddetmiş olmalısın çünkü zehrin çeşniciyi öldürmesi üç saat sürdü."

Ürperdim.

"Kalede bu hikâye meşhurdur."

Düne kadar hakkında hiçbir şey bilmediğim hayat hikâyemi duymak garipti. "Ya sonra?"

"Sargon anneni dönüştürmekle tehdit etti. Annen büyücülüğü seviyordu, bu yüzden reddetti ama Sargon ısrar edip onu gölgenin öpücüğüne dönüşmesi için bir törenin ortasına attı."

"Ha?" diye öne eğilerek sordum.

"*Vampire dönüşmek* demenin daha süslü hali işte. Bu kişi önemli biri olduğunda yeniden doğuşu için büyük bir kutlama yaparlar. Hazırlıklardan önce annen seni kollarına alıp güçlerini kaleden kaçmak için kullandı."

Kral için biraz kötü hissetsem de anneme hayran kalmadan edemedim. "Kızmış olmalı."

"Bu ifade biraz yetersiz kalır. Annene sadık olan bir vampir ikinizin Baldoria'ya ulaşmanıza yardım etti. Bundan kısa süre sonra da bulunup öldürüldü."

Sandviçimden geriye kalanlara baktım. Tüm hikâye korkunçtu ama benim başıma gelmemiş de peri masallarından çıkmış bir hikâyeye benziyordu. Yarım yamalak sahnelerden oluşan defterlerime bile böylesine delice bir şey yazmamıştım.

"Evli olduklarını bilmiyordum," dedim. Annemin birinin karısı olarak anıldığını duymak garipti ama belli ki öyle olması gerekiyordu.

"Olmak zorundaydılar." Duraksayıp konuya geri döndü. "Dediğim gibi, baban bu olanlardan sonra değişti. Birçoğu Sanmorte'nin şu anki yönetilme şeklini tercih ediyor. Fanilere haysiyet ve saygı gösterilmiyor."

Bana hayat veren adamı hayal edince midem kasıldı. Her zaman bir baba istemiştim. En sonunda kim olduğunu sormaktan vazgeçene kadar onunla tanışmak istemiştim. Şimdiyse hiç öğrenmemiş olmayı diliyordum.

Acı dolu bir sesle, "Sebastian," dedim yavaşça. Buraya geldiğimden beri ilk defa onun için biraz kötü hissetmiş olabilirdim. "Kraliçe olmak istemiyorum. Bana doğruyu söylediğin için minnettarım ve soyumun tanrılar tarafından seçildiğini bilmek çok harika." Beni biraz doyuran tek kısım buydu. "Ama bunu istemiyorum."

"Bu senin kaderin ve yapabileceğin birçok şey var," diye açıkladı. "Kraliyet soyundaki yerini alman gerekiyor, hepsi bu. Sargon olmadan kraliçe olmak daha kolay olacaktır ve bu güçle gerçekten bir şeyleri değiştirebilirsin. Sanmorte siyasetinin iç işleyişini anlamana yardımcı olması için doğru danışmana ihtiyacın var sadece."

"Benden ne istediğinin farkında değil misin?" diye inanamayarak sordum. "Vampire dönüşerek senin yerini almamı ve benim kullanmam için verilecek iksiri sana teslim edip tekrar fani olma şansımdan vazgeçmemi istiyorsun."

Titredi. "Hayır, demek istediğim bu değildi."

"Evet, öyleydi. Üzgünüm ama fani hayatımdan vazgeçmeyeceğim. Bana yardım etmenin tek nedeni benim için yaptığın bu büyük plansa, beni şimdi ona teslim etmen daha iyi olur. Belki karşılığında faniliğini isteyebilirsin ondan," diyerek ayağa kalktığımda ellerim titriyordu. Beni teslim etmemesinin tek nedeni. önce ona istediğini vereceğimden emin olmaktı. Bu onun anlaşma yapma şekliydi ama birinin beni geri dönüşü olmayacak şekilde vampire dönüştürmesine izin vermemin ihtimali dahi yoktu.

Babam beni arıyorsa bir takas ayarlayabilirdi tabii... "Neden daha beni yakaladığın anda iksir karşılığında satmadın?"

"Böyle bir şey yapmam."

"Neden olmasın?"

İçini çekti. "Kaderinin sorumluluğunu üstlenme şansını senden almayı istemiyorum. Doğduğun günden beri peşinde ve teslim ettiğim an seni dönüştürecek. Sana bunu kendi şartlarınla yapma fırsatı veriyorum. Ayrıca..." Ensesindeki kasları ovalayarak başını geriye attı. "Öylece çekip gitmeme de izin vermez. Yeniden fani olduğumda beni avlarlar. Yaşamayı seçersem asla

özgür olamam." Durakladı. "Bunu istemiyorsan seni bu gece Baldoria'ya geri götürürüm. Güvenli olmayacak ve kaçman gerekecek ama seni ona teslim etmeyeceğim ve burada kalmaya da zorlamayacağım. Pek çok şey olabilirim ama canavar değilim."

Boynumun yan tarafını kaşırken sözlerine devam etti.

"Sadece nelerden vazgeçtiğini düşünmeni istiyorum. Tüm hayatını yalanlarla ve güçsüz hissederek geçirdin." Elimi avuçlarının arasına aldı ama parmaklarımızı kenetlemesine izin vermeden elimi geri çektim. "Anneni kurtarabilir, müzayedelere ve kan mağaralarına bir son verebilirsin. Bunu bir düşün. Yirmi bir yaşına girmenden sadece bir buçuk yıl önce Sanmorte'ye dönmen bir tesadüf değil. Bazılarının kaderi gölgelere aittir Olivia ve seninki hep öyleydi. Kaderinin peşinden gitmeye karar verirsen senden tek istediğim babanın reddettiği faniliği bana bağışlaman. Kabul edersen amacına ulaşman ve anneni kurtarman için sana her şekilde yardım ederim."

Topuklarımın üzerinde dönüp kapıya yöneldim. "Bu çok fazla. Ben sadece... Düşünmek için zamana ihtiyacım var." Vâris olarak seçildiğim makamın hikâyesi zihnimde canlanırken düşüncelerim birbiriyle yarışıyordu. Benden istediği şey azımsanacak gibi değildi. Beklentisi hakkında bana karşı tamamen dürüst olmasına rağmen bu kadar incinmeyi beklememiştim. Yanından ayrılmadan önce arkamı döndüm. "Gitmeme neden izin veriyorsun?"

Gergin bir nefes verdi. "Çünkü," dedi donuk gözlerle. Dudakları aralanırken bakışları da yumuşadı. "Kimsenin seçimlerini elinden almak istemiyorum. Bana tam da bunu yaptılar."

ON DOKUZ

Erianna ve ben kraliyet kalesine gitmeye hazırlanırken dizlerimden aşağı dökülen pırıltılı sabahlığıma baktım. Erianna haklıydı. Hâlâ istediğim hayatı kendi şartlarımla yaşayabilirdim. O hayata sahip olmak için hepsine yalan söylediğimi bilmiyordu, o kadar.

Sebastian, müstakbel karısı kisvesiyle beni kaleye gizlice sokma ve beni kraliçe olarak tahta çıkarma planına dahil olduğuma inanmaya fazlasıyla hazırdı. Bu sabah onlara gece boyunca düşündüğümü, sadece annemi ve Draven'ı –ki tanrının isteğiyle hayatta olduğunu umuyordum– korumak için bile olsa kabul edeceğimi söylemiştim. Sonra da ayrıntıların üzerinden geçmiştik.

Geceyi beni onlardan korumak için nasıl çabaladığını düşünerek geçirdikten sonra gerçeği benden saklamasına rağmen anneme kızamıyordum. Hayatını bu amaca adamıştı ve şimdi onu kurtarma sırası bendeydi.

Kraliçe olmayı kabul etmek, prenses olmayı kabul edeceğimi söylemekten daha kolaydı. Ancak Erianna bana, kim olduğumu hemen söylemedikleri için kralın hepsini tutuklayacağını söyledi. Yani kraliçe olmama dair plan herkesin, özellikle de benim lehime işleyecekti. Bu da annemi ve oradaysa Draven'ı bulup telafisi olmayan bir olay gerçekleşmeden kaçmama yardım etmelerini sağlayacak, kimliğimi gizlememe de olanak tanıyacaktı.

Parmaklarımı boynuma bastırdım, onlardan birine dönüştüğüm alternatif bir gelecek aklıma süzülürken kanlı bir gündüz düşüne kapılıp gittim.

Erianna parmaklarını şıklatınca düşüncelerimden sıyrılırcasına kafamı salladım. Bu sabahtan alacakaranlık çökene dek yedinci kez, "Onları inandırman gerekecek," dedi bana. "Kraldan icazet almanız için Sebastian'la ikinizin kaleyi ziyaret etmenize izin veriyorlar."

Gözlerimi devirdim. "Ne kadar da eski moda."

Beni, "Orada böyle bir tavır takınamazsın," diye uyarırken aşk tanrısının yayı şeklindeki dudaklarının etrafında endişe çizgileri oluştu. "Ama evet, sana katılıyorum."

"Senin gelmene neden izin veriyorlar?"

"Majesteleri tarafından şehirdeki suçluları yakalamak ve onları sorguya çekmek için işe alındım, bu yüzden kraliyet maiyetinde yer almam şüphe çekmez. Dövüş becerilerimi geliştirmek için oraya sık giderim." Parmaklarını belindeki hançere doğru uzatınca her şey yerli yerine oturdu. Keskin refleksler ve yenilmez tavrıyla avcı rolüne çok yakışıyordu.

"Peki ya Zach ve Anna?"

"Zach dilediği zaman saray halkına katılabilir. Kendisi seksen yıldır kralın ordusunda yer alıyor. Şehirde kalması için özel izni var." Çantanın fermuarını açınca ortaya gümüş işlemeli, koyu lacivertin üzerine dökülmüş transparan beyazlarıyla geceye aitmiş gibi görünen bir elbise çıktı. "Yarın Sargon'la tanıştığında bunu giyeceksin."

Başım döndü. Yarın ilk kez babamla tanışacak ve muhtemelen haftalar sonra ilk kez annemi görecektim. Gerçek gibi gelmiyordu. Melatonin kaynaklı bir halüsinasyon görmediğimden emin olmak için kendimi çimdiklemem gerekti. "Çok gü-

zelmiş."

"Sebastian şehirdeki en iyi terzileri tanır."

"Tabii ya."

Benimle gelmesinden memnundum. "Sebastian'a neden yardım ediyorsun?" diye sordum. "Arkadaş olduğunuzu biliyorum ama bu çok daha fazlası."

Koyu kaşları çatılırken elini beline koydu. "O benim ailem, Olivia. Yıkılmış ve pes etmeye hazır haldeyken bulduğumda onu korumaya yemin ettim. Yokmuş gibi davranmayı sevse de kalbindeki iyiliği gördüm. Mutlu olmak için bir şansı varsa, elde etmesi için ben de savaşırım."

Kendimi gülümsemeye zorlarken o da bavulumu toplamaya geri döndü fakat tedirginlik yavaş yavaş tenime yayılıyordu. "Peki ya benim mutluluğum?"

"O da benim için önemli." Yaptığı şeyi bıraktı. "Kaderini kucaklıyorsun. Korkutucu olsa da bu görevi üstlendiğin için cesaretine hayranım. Kendini başkalarının iyiliği için feda etmek çok asil bir davranış ve sana kraliçem olarak hizmet etmekten onur duyacağım. Burada gerçek bir fark yaratabilirsin. Sargon'u tahttan indirmek ve Kalon'un hüküm sürmeyeceğini bilmek beni rahatlatmayacakmış gibi davranamam." Dudaklarını büzdü. "Biliyorsun ki karşında gördüğün savaşçıya dönüşmeden önce ben de yalnızdım ve korkuyordum. İncitildim, ihanete uğradım, parçalandım ama bir başkası yapmadan önce kaderimin iplerini kendi ellerime aldım."

İç çektim. "Keşke senin kadar cesur olsaydım. Tüm bunları yaşadığın için üzgünüm." Ona başından geçenleri sormakta tereddüt ediyordum ki çabucak konuyu değiştirdi.

"Kalon'u devirmek en zoru olacak ama vampire dönüşüp kraliçe olduğunda Cineris Bastonu'nu alacaksın."

"Ama soyun sürdürülmesi gerekmeyecek mi? Yani vampir olduğumda çocuk sahibi olamayacağım."

"Tahttan emekli olmaya karar verdiğinde kendine bir halef seçebilirsin. Senin soyundan olması gerekmiyor."

Boğazımdaki yumruyu yok etmeye çalışarak sertçe yutkundum.

"Kale muhteşemdir," dedi çantaların fermuarlarını kapatırken.

Bu krallığı kurtarmamı istiyordu ama olmayı isteseydim bile ben bir kurtarıcı değildim. Otoriter ve etkili olmak zorundaydım ki değildim. Ölümsüzlüğe sıfır ilgim olduğundan bahsetmiyordum bile.

"Görmek için sabırsızlanıyorum." Üzerime bir ceket alıp kollarımı ovuşturdum.

"Bu elbiseyi otel odana göndereyim, böylece sabah giyebilirsin."

Ona yalan söylemekten nefret ediyordum ama onun da bana söylediği yalan ortaya çıkalı çok olmamıştı. Yine de bunu yapmak canımı acıtıyordu. Sahtekârlık kanımda yoktu ve her bir yalan beni biraz daha rahatsız ediyordu. "Harika."

"İşte yüzük." Bana küçük, siyah bir kutu uzattı. Yüreğim biraz kabarırken dikkatle kapağını açtım. Bu anın Astor'la ya da en azından evleneceğim kişiyle olacağını düşünürdüm hep. Beyaz altından yüzüğün ışıkla parıldayan mavi bir elması barındıran kıvrımlarına dokundum.

"Sebastian'ın bunun için diz çökmesi gerekmiyor muydu?" Dalga geçerek kendi ruh halimi hafifletmeye çalıştım.

Gözlerini kırptı. "Bir gün gerçek eşini bulacak ve anlamı olan bir yüzük takacaksın."

"Çok güzel."

"Ben seçtim," dedi gülümseyerek. "Tamamen seni yansıtıyor."

Astor'ın bir gün nişan yüzüğüyle değiştirmeye yemin ettiği

söz yüzüğümü, parmağıma taktığı günden beri ilk defa çıkarıyordum. "Geçmişi arkada bırakma zamanı geldi," diyerek kalbimin bir parçasıyla birlikte Astor'ın yüzüğünü de komodinin üzerine koydum. Pencereden dışarıya bakarken evin ön tarafına park etmiş bir araba gördüm. "Ulaşım için araca ihtiyacınız olmadığını düşünmüştüm."

"Uçabileceğimizi düşünürsek gerekli değiller ama bu kadar çok çantayı yanımızda taşıyamıyoruz."

Camdan bakıp Zach'in bagajı kapattıktan sonra diğer tarafa doğru hızlı adımlarla ilerlemesini seyrettim. "Zach bu konuda ne düşünüyor? Yani, onun en sevdiği kişi sayılmam sonuçta."

"Sargon veya Kalon'un yapmasındansa monarşiye senin liderlik etmen düşüncesini daha tercih edilir buluyor."

"Bu da bir şeydir sanırım," dedim. "Şansı olsaydı başka birini seçeceğinden eminim."

"Başka kimse yok."

Bu açıklama kalp atışlarımı hızlandırdı. *Başka kimse yok.* Ben kaçtığımda bu ne anlama gelecekti?

Yatağıma oturup ayaklarımı kenardan sarkıtırken kaleden yapmayı umduğum kaçışı düşündüm. Bir ihtimal Erianna yapmasa bile Zach'in beni durdurmaya çalışacağını biliyordum. Onu mümkün olduğunca bizden uzak tutmak zorundaydım. Anna'nın gelmesiyle dikkatinin dağılacağını umuyordum.

"Müstakbel kraliçem değil mi bu?" dedi Zach kapıdan. Adını çok fazla söylemek onu buraya getirmişti sanki. İpeksi saçlarına uyan gümüş gömleğinin üst düğmesiyle oynuyordu. Siyah pantolonu ve kahverengi deri botlarıyla yaptığı kombin şaşırtıcı derecede modaya uyuyordu. "Anna'yla çantalarımızı topladım. Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Bu ikisini indirebilirsin." Erianna bavullardan birini ona ittiğinde Zach akıl almaz bir hızla yakaladı.

Sebastian aniden ortaya çıkarak boğazını temizledi, asık suratlı ifadesi odanın enerjisini düşürmüştü. "Olivia'yı birkaç saatliğine buradan götürmeni istiyorum."

"Neden?"

"Velda buraya geliyor. Nişan haberimiz *Nightshade*'e ulaşmış." Bakışları beni hızla geçip Erianna'ya döndü. "Olivia'nın neye benzediğini bilen az sayıda kişiden biri o."

Zach içeri girip duvara yaslandı. "Saçlarına bir baksana. Kralın kayıp vârisi olduğunu tahmin etmek için âlim olmaya gerek yok."

"Ona gelince," diyen Erianna çantasından iki kutu saç boyası çıkardı. "Üzgünüm." Boyaları ellerime tutuşturdu.

"Kızıl saçlı bir sürü insan var." Kutuları şifonyerin üzerine yerleştirdim. "Saçımı boyamıyorum."

Sebastian ellerini ceplerine soktu. "Bu tür bir kızıl değil. Kral ve erkek kardeşinin saçları da önceki kralla aynı renk. Bu renkte saçları olan başkaları da vardır eminim. Hatta insanlar saçlarını 'asil' görünmek için boyamışlardır. Yani bu saç seni hemen ele vermez ama aynı zamanda bir büyücüsün ve olman gereken yaştasın. Burada birilerinin dikkatini çekebilecek kadar çok fazla tesadüf var."

"Hamza beni çoktan gördü."

"Ona saçını doğal rengine döndürdüğünü söyleyebiliriz. Hiçbir şeyi riske atmayacağım. Tehlikede olan çok fazla şey var."

Dudağımın içini ısırırken kızıl saç tellerimin uçlarına dokundum. Kıymetli fanilik armağanını riske atmaya istekli olmadığını söylemeye çalışıyordu ve onu elde etmek için neyi feda etmem gerektiği umurunda değildi. Yüzüne nasıl yalan söylediğimi kendime hatırlatarak gergin bir nefes verdim. İkimiz de birbirimize farklı şekillerde haksızlık ediyorduk.

"Sanırım boyayabilirim." Saçıma her zaman değer vermiştim.

"Sonra tekrar değiştirebilirsin." Erianna'nın kalın dudakları acımayla büküldü. "Sargon ortadan kaldırıldıktan sonra."

"Evet, kraliçe olduğumda bir önemi kalmayacak." Kalp atışlarım hızlandı. Vücudumun yalana verdiği tepkiden değil de gerginliği azaltmak için hızlandığını sansınlar diye dua ettim.

Beni şüphe dolu kısık gözlerle izleyen tek kişi Zach'ti ama o da diğerleri kadar buna inanmak istediği için üzerinde durmadı. Kapının arkasındaki merdivenlerden ayak sesleri yükseldikten sonra Anna odamın içinde belirdi. Zach'in yanına gittiğinde adamın tüm endişeleri de onun varlığıyla silinip kayboldu.

Açık kahverengi saçları başının arkasında sıkı bir topuzla toplanmış, birkaç bukle kalp şeklindeki yüzünü çerçevelemek için serbest bırakılmıştı. Yeşim rengi gözleri Zach'i bulduğunda bu dünyadaki en güzel şey oymuş gibi bir gülümseme yayıldı yüzüne.

Bir zamanlar Astor'la birlikteyken ben de böyle hissetmiştim. İstediğim bunun tam tersi olsa da böyle hissetmeyi özlemiştim. Yine de taptığım Astor'ın asla var olmadığını idrak etmemle lekelenen bu aşk her geçen gün azalıyordu. Sevdiğim adamın başka bir versiyonuydu o çünkü benim tanıdığım Astor kendini asla arkadaşlarının önüne koymaz, ailesine yalan söylemez ya da beni incitmezdi. Ölümün, insanın içindeki en iyi ya da en kötü yanı ortaya çıkarabileceği sonucuna varmıştım. Ölümle karşı karşıya kalan Astor, hayatının herkesten daha önemli olduğunu düşünmüştü.

"Yine gitti," diye alay etti Erianna.

Başımı sallayıp iki kez göz kırptım. Onlar bile fark etmişti. "Üzgünüm."

"Olma." Sebastian gülünce gamzeleri derinleşti. Gözlerinin parlaması karşısında gülümsememe engel olamadım. Sinir bozucu derecede bulaşıcıydı. "Velda buradayken Erianna seni Laveniuess Gölü'ne götürecek. Güçlerini artırmak için biraz zaman ayır. Pratik yapman gerekiyor."

"Tüm bunların sonunda vampir olacaksam ne gereği var ki?" diye sordum.

Zach gözlerini devirdi. "Çünkü büyüye sahip olmak faydalıdır, özellikle de kullanabiliyorsan." Sözleri odayı yakıp geçti.

"Onları kullanabildiğini gördüm." Sebastian sesiyle diğerlerini bastırırken bana göz kırptı.

Erianna elini omzuma koydu. Uzun tırnaklarını koyu bir sarıya boyamıştı. "Sargon'u tahtından nasıl indireceğimize ve biz saraydayken ayaklanmadan nasıl kaçınacağımıza dair seçeneklerimizi değerlendireceğiz ancak güçlerinin de bize yardımı dokunabilir. Özellikle de savaşmamız gerekirse." Omzumu yavaşça sıktı. "Vampirlerin halkınızı yakalamaya çalışmasının bir nedeni var. Sizden korkuyorlar."

"Seni korkutuyor muyuz?"

"Beni değil," dedi göz kırparak. "Ama genel olarak vampirleri. Annen hiçbir faninin yapamadığını yapıp kaleden kaçmayı başardı. Bir büyücü olmasaydı bu mümkün olmazdı."

Midemde garip bir his dolanıyordu. "Annemi tanımıyorsun o zaman."

Erianna sırıttı. "Tanıyorum."

Gözlerim büyüdü. "Ne?"

"Onunla sen bebekken tanışmıştım. Onu sadece bir kez gördüm ama o zaman bile bir baş belasıydı."

"Bu çok..."

"Sinir bozucu mu?" Sebastian sözümü keserek sordu. "Erianna olduğundan çok daha genç görünür."

Erianna gözlerini devirince Sebastian sırıttı.

Bileğimi ovuşturunca bilekliğin ardında bıraktığı izi fark ettim. "En azından artık bilekliği takmama gerek yok."

Sebastian kapıya doğru ilerledi. "Velda bir saat içinde gelir. Zach, sen benimle geliyorsun."

Başıyla onaylarken siyah şeritlerle bölünmüş beyaz atkuyruğunu salladı. "Anna, tatlım odanda kalman gerek."

"Kalacağım. Velda'nın neye benzediğini biliyorum..." Yumuşak sesi, diğerlerinin baskın tonlarının arasında azalıp kayboldu. Erianna cümlesini bitirdiğini varsayarak onun üzerinden konuşurken Sebastian başka bir şeyden bahsediyordu. Onu dinleyip odanın geri kalanından rahatsız olduğumu göstermek için doğrudan Anna'ya baktığımdan emin oldum. Hiçbirinin bunu bilerek yapmadığını biliyordum ama fark etmiyordu. Anna'nın ince dudakları köşelerden aşağı doğru kıvrılırken yanakları kızardı.

Birlikte odadan çıkarlarken Erianna kapıyı tutarak onları takip etti. "Sana bir ceket getireyim. Göl soğuktur," dedi hızla uzaklaşırken.

Kapı kapandı. Sebastian bana baktıktan sonra gitmek için arkasını döndü.

İçeri girdiğinden beri söylemek için can attığım kelimeler keskin bir nefesle ağzımdan döküldü. "Sana yaptığı onca şeyden sonra neden Velda'yı ağırlamaya zahmet ediyorsun?"

"Sarayda saygın biridir."

"Yani? Ona siktirip gitmesini söyle. Senin gibi birinin, evine yaklaşması için ona izin verdiğine inanamıyorum."

Serbest kalmak için yalvaran gücü gözlerinin içinde yanıyor-

du. "Seni temin ederim," dedi ayağa kalkarak, "kurduğum her şeyi tehdit etmeden onu öldürebilseydim çoktan ölmüş olurdu."

"Neden umurunda ki? Tekrar fani olmak için her şeyden vazgeçmeye hazırsın." Midemde bir suçluluk kıvılcımı patladı ama ona hiçbir şey borçlu olmadığımı hatırlattım kendime. "İstediğini elde ettikten sonra nereye gitmeyi planlıyorsun?"

Çenesini iki parmağıyla okşarken yatağımın yanındaki sandalyeye oturdu. "Bunu pek düşünmedim."

"Neden?"

"Çünkü şimdiye kadar bunun mümkün olabileceğini hiç düşünmemiştim. Hayal kurmaya cesaret edemedim."

Dudaklarımda bir gülümsemenin gölgesi gezindi. "Belalı Sebastian'ın da hayalleri var demek?"

"Hepimizin var." Cesur bir parıltı gözlerinin mavisini kararttı. "Biz canavarların bile."

Dudaklarım belli belirsiz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Oraları geçtik."

Tek kaşını kaldırdı. "Benim canavar olduğumu düşünmüyor musun?"

"Aralarda bir yerde olduğunu düşünüyorum."

Birkaç adım yaklaştı. "Bunu yapmak zorunda olmadığını biliyorsun." Bakışlarına benimkine benzer bir kuşku yerleşmişti.

Beni sadece ona faniliğini yeniden verebilmem için istiyordu. Bu kadardı. Bu onun için bir oyundu. Yine de bana yaklaştığında hissettiğim, ona dokunma arzusuna engel olamıyordum. Bakışlarım dudaklarına takılınca dikkatimi dağıtmak için başımı salladım. "Eskiden, bir faniyken neler yapıyordun? Yani, ailenle olmak dışında," dedim dikkatle.

Yutkunarak geriye doğru adımladı. "Bir çiftlikte yaşıyorduk."

Bakımlı, dövmeli saray gözdesinin ahırları temizleyerek büyüdüğünü düşünemiyordum. "Yani çiftçiliğe geri dönmek mi istiyorsun?"

Bana inanamayan gözlerle bakıp kahkaha attı. "Hayır ama kraliyet danışmanı olmaya veya siyaset yapmaya devam etmeyi isterim. Erianna ve Zach dışında buraya dair özleyeceğim tek şey bu, gerçi beni ziyarete gelecekler. Beni temin ettiler."

Göğsüm sıkıştı. "Neden fani olmak istiyorsun? Yani, burada her şeyin var."

"Her gün yaşam için verdiğim mücadeleyi özlüyorum. Ölümsüzlük her şeyi biraz anlamsız hale getiriyor. Sonsuza kadar yaşayabileceksem geriye elde edecek ne kalıyor ki?"

"Çocuk istesen de yapamazsın sanırım."

Omuz silkti. "Bunu pek düşünmedim."

"Her zaman bir büyücü bulabilecek olsan da mı?" diye şaka yaptım ama ikimize de garip bir sessizlik çöktü.

"Evlilik ve çocuklar özlemini çektiğim şeyler olmadı hiçbir zaman ama seyahat etmek hoşuma gider," dedi ifadesine hafif bir neşe yayılırken. Fani olmayı istemesinin gerçek nedenini gizlediğini hissettim ama ısrar etmedim. Tanıştığım en iyi yan çizebilen adam olduğunu çoktan kanıtlamıştı.

"Astor da seyahat etmek isterdi," dedim. "Sanırım bir şekilde yaptı da."

"Evet, siktir et onu."

Yatağımın ucuna oturup bacak bacak üzerine attım. "Bir zamanlar iyi biriydi."

Parmağını, kalın dikenler gibi kollarından boynunun kenarına doğru uzanan siyah dövmelerin üzerinde gezdirdi. "Etrafına hep pembe gözlüklerle bakıyormuşsun gibi geliyor."

"Nasıl yani?" Yüzüm ısındı. "Gerçekten iyi bir erkek arka-

daştı."

"İnsanlar öyle şak diye değişmezler." Parmaklarını şıklattı. "Sana bir sorum var. Ölüyor olsaydın kendini kurtarmak için değer verdiğin herkesten vazgeçer miydin?"

Boğazımda bir yumru oluştu. "Elbette hayır."

"Korktukları için insanların acınası, delice şeyler yapmasını anlıyorum ama bencillik bir gecede ortaya çıkmaz. Seni sevdiğini görebiliyorum ya da en azından sevdiğine inanıyor ama bu yeterli değil. Belki de tutunduğu birkaç şeyden birisin ki ben de buna güveniyorum, böylece birliğe kim olduğunu açıklamayacaktır. Ancak sen bile onun bizim gibi olmasını engellemeye yetmedin. Kabul etmek istesen de istemesen de onunla ilişkiniz mükemmel olamazdı. Kaç yaşındasın, yirmi mi?"

"Yirmi olmak üzereyim."

"Aşkın gerçekten ne olduğunu bilmiyor olabilir misin?"

Dudaklarımı alayla büktüm. "Sen biliyorsun yani?"

"Biliyormuş gibi yapmıyorum."

Yanaklarımı şişirdim. "Aşkın ne olduğunu biliyorum, tamam mı? Astor güvende hissetmemi sağlıyordu. Benimle ilgileniyordu."

Gözlerini kıstı. "Buna inanmıyorum."

Kolumu ovuşturdum. "Güçlerimi kullanmakta asla iyi olmadım, Astor da bunu biliyordu. Yapamadığım halde etrafımdaki herkes beni daha çok denemem için zorlamaya devam etti ama o bunu kabul etti ve derslere gitmeyi bıraktığımda beni zorlamadı."

"Seni hiçbir şey için zorlamamış anlaşılan."

"Nazik biriydi. Arada fark var."

"Belki de öyledir," dedi yavaşça ama bana bakmamıştı. "Velda'nın ziyaretine hazırlanmam gerekiyor."

Yüzünden hiçbir şey okuyamayınca bariyerimi indirip

öfkesinin bana doğru akmasına izin verdim. Velda'nın ziyaretinden kaynaklandığını tahmin ettiğim boğucu üzüntüyü bastırmıştı.

Nazikçe, "Sebastian," dedim adını okşar gibi. "Bir gün bütün bunlar bittiğinde Velda'nın ailene yaptıklarının bedelini ödemesini sağlayacağım."

"Bunu neden yapasın?"

"Pek çok şey olabilirim ama canavar değilim," diyerek daha önce bana söylediklerini tekrarladım. Böyle bir görevi nasıl başaracağımdan emin değildim gerçi.

Kapıda durdu. "Buna ihtiyacın olmayacak. Ayrılmadan önce yapacağım son şeylerden biri onu öldürmek olacak." Konuşmadan önce birkaç saniye birbirimize baktık. "Bilmelisin ki az önce söylediğim yalandı. Gittiğimde özleyeceğim insanlar sadece Zach ve Erianna olmayacak."

Bir şey söylememe fırsat vermeden kapıyı açtı.

"Erianna geri döndü. Size gölde iyi eğlenceler. Sebepsiz yere büyücü olarak doğmadın, büyü senin bir parçan. Daha önce söylediğimi hatırla, bırak o sana gelsin."

Göle son ziyaretimi düşündüm. Bana sarılışı, tüy kadar yumuşak dokunuşları ve sakinleştiren enerjisiyle içimdeki büyünün kıvılcımlarını alevlendiren o olmuştu. O bunu bilmese de o günden beri mücadele ettiğim bir gerçekti.

O hızla uzaklaşırken Erianna elinde tuttuğu kalın ceketle kapıda belirdi. "İçi polarlı." Kafasını birden arkaya çevirdi. "Sebastian'la o kadar uzun süredir ne konuşuyordunuz?"

"Önemli bir şey değil. Çoğunlukla Sebastian'ın fani olduktan sonraki istekleri hakkında konuştuk."

Kaşlarını kaldırdı. "Sana açılmasına şaşırdım."

Bu beni daha da kötü hissettirdi. "Peki ya sen?" Bütün bun-

lar ortaya çıktığından beri aklımda dolanan soruyu dile getirdim. "Fani olmak istemez miydin?" Tek bir dozda yeterli kan olması mümkün değildi ama Sebastian'ın onu alması için neden bu kadar istekli olduğunu merak ediyordum.

"Pek sayılmaz. Zach'le ben o dünyaya yeniden nasıl uyum sağlayacağımızı bilemeyecek kadar uzun süredir hayattayız."

"Bir ailen olsun istemedin mi hiç?"

"Bir tane var." Kapıya bakarak gülümsedi. Sebastian ve Zach'i kastettiğini biliyordum ama yalnız olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum. Kimsenin ona bakmadığını düşündüğü zamanlarda dudaklarında beliren gülümsemeyi de kahverengi gözlerinde yüzen hüznü de görebiliyordum. "Velda gelmeden göle gidelim hadi," dedi adını tükürür gibi, sonra da ceketi bana attı. "Beni çatıya kadar takip et. Bizi oraya uçuracağım."

YİRMİ

Göl içimi yeni bir enerjiyle doldurmuştu ama Erianna'yla eve döndüğümüzden beri hiçbir şey olmamıştı. O ve Zach'le birlikte oturma odasında otururken göle ilk gittiğimde yaptığım şeyi yeniden yaratmayı denemek içimi utançla kaplıyordu. Tabii bu defa göl yerine elimde sadece bir kâse su vardı.

"Bu çok anlamsız," dedim kollarımı havaya savurarak. Büyü tenimin altında nabız gibi atıyordu ama onu bir parçammışçasına kabullenmeye çalışıp ufak bir büyü denesem içim şüpheyle doluyordu. Ardından da hiçbir şey olmuyordu.

Erianna'nın yüzü buruştu, Zach ise duvara yaslandığı yerden gözlerini devirdi.

Bacak bacak üzerine atıp koltuğa oturan Erianna, "Olacak," diye söz verdi. "Zamanla."

"Zamanımız yok," diye belirttim.

Zach bir tutam gümüş saçı kulağının arkasına atarken lafımı kesti. "Öyleyse daha çok çabala. Köşeye sıkıştırılırsak güçlerinin bize çok yardımı olacaktır."

Kendimi yatağa geri atıp uzun uzun inledim. "Laveniuess'in enerjisini hissedebiliyorum ama sanki bir şey onu engelliyor gibi geliyor. Asla işe yaramayacak."

"Hani böyle abartmıyorsun filan ya, bak o çok iyi," dedi Zach duygusuzca.

"Duygularım olduğu için özür dilerim," derken ona fazladan nefret dolu bir bakış attım.

Erianna öne eğilince kolyeleri birbirine dolandı. "Yeter." Sı-

rıtışını bastırıp başını sallarken gözlerini devirdi. "Laveniuess'in enerjisi haftalarca damarlarında kalacak. Henüz çok geç değil ve Zach haklı. Kaledeyken zaman yaratacağız."

Şakaklarımı ovuşturdum. "Her şey çok hızlı gelişiyor."

"Biliyorum ama seyahati erteleyemezdik. Nişan haberiniz kaleye ulaştığında zaman işlemeye başladı. Sebastian önce ondan izin istemediği için kral kızgın zaten."

"Çok aptalca," diye mırıldandım. "Sanırım hazırlansam iyi olur."

Komodinimde duran saç boyası kutusunun üzerindeki, koyu kahve buklelerini arkaya savurup sivri dişlerini göstererek gülümseyen kadın benimle alay ediyordu. Kutuyu kapıp kızıl saçlarıma veda etmeye hazırlanırken dudaklarım büküldü. "Bunu daha önce hiç yapmadım."

"Neden burada olduğumu düşünüyorsun tatlım?" Ayağa kalkıp boyayı elimden aldı. "Gel. Hadi seni saray yetkililerinden birinin müstakbel eşi gibi gösterelim. Mükemmel bir elbisem var ve sana yeni saçınla uyumlu bir makyaj yapacağım."

"Şimdi başlamak zorunda mıyım? Yarına kadar kaleye varamayız sanıyordum?"

Zach aceleyle pencereye ilerleyip elini çıkıntıdaki ince toz tabakasının üzerinden geçirdi. "Otele varır varmaz sahte nişan oyununa başlayacaksınız." Camdan görünen çatılara ve şehrin tepelerine baktı. "Toplumdaki seçkinlerin çoğu orada kalıyor. Birçok devlet adamı, şehir ve kale ziyaretleri sırasında dinlenmek için orada konaklar."

"Peki." Makyajdan en az benim kadar rahatsız görünen Erianna'ya baktım. Birkaç yıl öncesine kadar makyaj yapmaktan hoşlanmama rağmen Astor'la birlikteyken uğraşmayı bırakmıştım. Makyaj yapmamdan nefret ederdi. Zaten dışarı çıkmadığım için kıyafetlerle de uğraşmamıştım.

"Daha önce hiç kız kıza takılmak gibi şeyler yapmamıştım," diye itiraf ettim. "Yanımda hep Draven ya da Astor olurdu ki onların da makyaja özel ilgileri yoktu."

Kahkaha attı. "Çok umurumda olduğundan değil ama neden bunu eğlenceli hale getiremediğimi hiç anlamıyorum."

Üzerime bir normallik duygusu yerleşirken içimde büyüyen heyecana engel olamıyordum. Bunca yıldır kaçırdığım şey bu muydu? Takılabileceğim gerçek arkadaşlar? Draven'la birlikteyken çoğunlukla televizyon izlerdik ya da çalışmaları hakkında konuşurduk. Astor'laysa konuşur, sarılır ya da paket servisten gelenleri yerdik.

"Benim gitme zamanım gelmiş." Zach kapıdan çıktı. "Anna beni bekliyor."

"Hoşça kal," dedim fazla neşeli bir sesle.

O gittikten sonra boyayı hazırlayan Erianna'ya katıldım. Beni lavabo aynasının önüne yerleştirdiği sandalyeye oturttu. "Günün birinde ikinizin iyi arkadaş olacağınıza eminim," dedi durup dururken.

"Zach'i kastediyor olamazsın."

"Onu gerçekten tanıdığında ne kadar eğlenceli biri olduğunu göreceksin. İnsanlara ısınması ve kalbini açması zaman alır. Kalbi çok sıkı koruma altındadır."

"Şansına, kalbiyle hiçbir şey yapmak istemiyorum."

Alaycı bir kahkaha attı. "Evet ama sahip olduğu az sayıda arkadaşlığa çok değer verir. Anna'ya iyi davranıyor ve ondan önceki elli yıl boyunca Levian'la birlikteydi."

"Levian mı?" diye sordum.

"Zach'in ruh eşiydi ama öldürüldü."

"Zach biseksüel mi?"

Omuz silkti. "Cinsiyetin ona pek bir şey ifade ettiğini sanmıyorum. Kişinin ruhuna âşık olur ve Levian'a gelince, onlar birbirleri için mükemmeldiler. Ruh eşini bulmak nadir bir şeydir. Ancak bir kez bulduğunda seni tamamlayan, anlayan ve diğerlerinin aksine seni zorlayan kişiyle birlikte olmak gibidir. Epey zorlu bir savaş olabileceğini duymuştum. Zach ve Levian'nınki kesinlikle öyleydi."

"Ruh eşini bulduğunu nasıl anlarsın?" diye sordum. Normalde böyle şeylere hiç inanmazdım ama vampir krallığında bir ölümsüzle oturduğumu görmezden gelemezdim. Yani açık fikirli olmak gerçekten bir seçim değildi.

"Sadece hissedersin. Vampirler bunu daha yoğun hisseder. Bunu birbirlerinde hissedebiliyorlar. Levian'la Zach, Levian dönüşene kadar öyle olduklarını bilmiyorlardı."

Gözlerim büyüdü. Belki de Draven haklıydı, ruh eşleri gerçekten vardı. Eğer öyleyse, benimki dışarıda bir yerlerde miydi? Şansımı göz önünde bulundurarak buna şüpheyle yaklaşıyordum ama yine de merakıma engel olamadım. "Nasıl öldü peki?"

"Bir avcı onu buldu."

Kaşlarım çatıldı. "Avcı mı? Senin gibi mi?"

"Hayır." Saçlarımı boyamaya başladığında gözlerini aşağı indirdi. Oda boğazımı yakan, gözlerimi sulandıran rahatsız edici bir kokuyla doldu. "Fani vampir avcıları var."

"Lonca gibi mi?"

"Bir nevi öyle ama çoğu iyi eğitimli haydutlardan oluşuyor. Levian, Baldoria'da yaşayan fani kardeşini ziyarete gitmişti. Bir avcı onu bulup kalbini söktü. Bir süre sonra Zach'in de hâlâ bir kalbi olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Soğuk, duygusuz, mesafeli birine dönüştü ama on yıllar sonra Anna'yla tanıştı. Ruh eşi olmayabilirler ama Zach'i mutlu ediyor. Uma-

bileceğim tek şey de buydu."

Acıma hissi içimi acıttı. "Ölümsüz olmak kulağa bir trajedi gibi geliyor."

"Olabilir," diye itiraf etti. Çabucak koyu bir renk alan beyaz krem boyayla kapladığı kızıl saç tutamlarımı arkaya doğru ayırmaya başladı. "Avantajları da var tabii. Sanırım her şey bakış açınla ilgili. Zach ve benim kadar uzun hayatta kalırsan çok fazla kalp ağrısı çekersin."

"Sen çektin mi?"

Parmaklarını esnetip durdu. "Elbette." Ayrıntıya girmedi ama karşımızda duran aynadaki yansımasına baktığımda gözlerinde yüzen hikâyeyi gördüm. "Bana kız kardeşimi hatırlatıyorsun."

İki kez göz kırptım. "Ya? Kız kardeşin olduğunu bilmiyordum."

"Vardı."

Kollarımdaki tüyler diken diken oldu. "Üzgünüm."

"Uzun zaman önceydi." Saçımı boyamayı bitirip geri çekildi. "Yarım saatliğine böyle bırakalım. Yiyecek bir şey ister misin?"

Başımı sallarken eldivenlerini çıkarıp odadan ayrıldı. Beni birlikte yaşadığım insanların geçmişiyle baş başa bıraktı. Zach'in ruh eşini kaybedişini, Erianna'nın kız kardeşini yitirişini ve ailesi olmayan yalnız Sebastian'ın yaşadığı trajediyi hayal edebildiğim gibi onlara sahip oldukları zamanlarda hissettikleri şeyleri de merak ediyordum. Sonunda neden birbirleriyle yeni bir aile yarattıklarını anlamaya başladım.

* * *

Yansımama bakarken kendimi zar zor tanıyabildim. Erianna, siyah saçlarımı gevşek bir topuz yapıp birkaç buklenin

yüzümü çevrelemesine izin vermişti.

Yatak odasından taşan sesler kapının altından banyoya doldu. Odaya girdiğimde Sebastian şifonyerime yaslanıyor, Zach ve Anna da kapının yanında duruyordu. Erianna yatağımda beklerken elindeki bardaktan kan yudumluyordu.

Sebastian gömleğinin yakasını düzeltti. "Ertesi sabah uçabiliriz," diye açıkladı Zach'e, dahil olmadığım sohbeti bitirerek. "Aslında öylesi daha iyi olurdu, yani önce onların o..." derken dönüp beni fark etti. Beni baştan aşağı süzerken bakışları yoğunlaştı.

Mahcup olmuştum. Elbisemin yakasıyla uğraşmaya başladım. "Kötü mü?"

İki kez göz kırparak boğazını temizledi. "Hayır... Şey, güzel görünüyorsun."

"Bu kadar şaşırmasa mıydın?" Erianna bana doğru göz kırptı.

Yüzümün yanından sarkan bir tutam siyah saçı parmağımın etrafına doladım. "Saç konusunda emin değilim gerçi."

"Saçınla oynamayı kes." Erianna elimi itti. "Harika görünüyorsun."

"Senin seçimin." Daha önce hiç koyu şeftali tonlarını kullanmamıştım. Özellikle dudak kaleminin verdiği koyuluk makyajı daha da hoş göstermişti.

Erianna gülümsedi. "Zach, Anna ve ben araçla kaleye gideceğiz. Sebastian seni uçuracak. Böylesini yapmanız beklenecektir," diye ekledi. "Bütün gözler senin üzerinde olacak."

"Niye? Kim olduğumu bilmiyorlar ki."

Sebastian'ın bakışları dudaklarıma inip tekrar gözlerime tırmandı. "*Benim* ne kadar önemli biri olduğumu hafife alıyorsun."

Erianna gözlerini devirdi. "Ben yokken birbirinizi öldürme-

meye çalışın." Sebastian'a imalı bir bakış attı. "Kalede görüşürüz." Yanağımı öperken bıçağını da elime tutuşturdu. Kulağıma, "Sebastian seni korur ama bakarsın buna ihtiyacın olur. Bizi yavaşlatabilen nadir bir bitkinin özüne batırıldı," diye fısıldarken bıçağını bana uzattı.

Kabzayı tutarken kapıdan ölümcül bir hızla çıkmasını izledim. Sonra soğuk, keskin bıçağa bakıp parmağımı kabzadaki oyukların üzerinden geçirdim.

"Onu sana verdiğine göre senden hoşlanmış olmalı." Erianna odadan çıktığında Sebastian hayrete düşmüştü. "Şimdi otele gideceğiz. Geceyi orada geçirmen için gereken şeyleri zaten aldım. Erianna'nın kralla buluşman için seçtiği elbiseyle birlikte oteldeler."

Kaşlarımı kaldırdım. "Ne kadar zenginsin sen?"

"Para konusunda endişelenmene gerek kalmayacak kadar." Perdeleri çekti. "Güneş batmadan çıksak iyi olur."

Eşyalarımı kontrol etmek için arkamı döndüğümde bana ait hiçbir şey kalmadığını fark ettim. Benim için getirilen her şey zaten Erianna, Zach ve Anna ile arabadaydı. Hiçbir eşyam olmadan Sebastian'ı çatıya kadar takip ettim.

Gökyüzünden alçalıp bu karanlık ve gotik şehri kızıla boyayan güneşe baktım.

"Sıkı tutun," dedi etrafıma bir ceket sararak. Hiç ağırlığım yokmuş gibi beni kollarının arasına aldı. Kanatlarını açıp rüzgâra karşı çırparak gökyüzüne yükseldi.

Çenemi koluna bastırıp başımla göğsüne sokuldum. Parmaklarımı uyuşturan soğuğu görmezden gelmeye çalışıyordum. Ufka doğru uçarken ısınmak için ceketine daha sıkı sarındığımda bile ağzımdan buhar çıkıyordu.

YİRMİ BİR

Bizi otelin önüne indirirken tutuşu sıkılaştı. Başımı geriye atarak batan güneşin altında kristal gibi parıldayan beyaz taştan yapılmış yedi katlı binaya baktım. Gökyüzü pembeleşirken ince, puslu bulutların ardından görünen mor ve kırmızı renkler göz kamaştırıyordu. Mavinin koyu tonları yayılıp dünyaya karanlığı getiriyordu.

Kendimi doğrultup nefesimle ellerimi ısıtmaya çalıştım. *Sangaree*'nin yüksek kemerli ahşap kapılardan hızla geçerek fuayeye ve meydana girip çıkmalarını izlerken, "Hiç *Aniccipere* yok," dedim. Dört bir yanımızı saran dumanlı dağların arasına oyulmuş çukurun ardına doğru uzanıyorlardı. Dağın yamaçları ve aralardan akan su, ince bir sis tabakasıyla kaplıydı. "Vay be."

"Kara Dağ Sığınağı'na hoş geldin ve yanılmıyorsun. Burada *Aniccipere* bulamazsın. Dışlanmıyorlar fakat bu kurum sadece davetlilere özeldir."

"Ah, yani *Sangaree*ler Sanmorte'nin tüm zengin bölgelerini yönetiyor."

"Doğal olarak." Beni kapılardan geçirip yüksek kubbeli bir tavanı ve mermer zeminden yansıyan büyük bir kristal avizesi olan fuayeye götürdü.

"Bay Vangard." Kadının biri resepsiyonda karşıladı onu. "Odanız hazır."

"Mükemmel."

Bir kaşımı kaldırdım. *Vangard.* Soyadını daha önce duymamıştım.

Resepsiyon masasının kızıl kahve yüzeyi üzerinden bir anahtar kartı itti. "Bu gece için şampanya arzu eder miydiniz?"

"Hayır ama fani yiyeceklerine de ihtiyacımız olacak."

Kadın boynuma bakarken çıplak tenimi gözlerden gizlemek için ceketin bağcıklarını sıktım. "Pekâlâ."

Asansörlere doğru yürürken göğsüm sıkıştı. "Benden hoşlanmadı."

"Nasıl davranacağını bilmiyordu," diye karşılık verdi. "Buradaki diğer tüm vampirler gibi o da senin büyünü hissedebiliyor. Büyün, damarlarımızdaki ölümsüz kanla konuşuyor. Vener ölümsüze dönüştürüldüğünde ona verilen iksirin her bir zerresi tanrıların kanından yapılmış. Onun soyundan geldiğiniz için senin kanında da var. Yani o kadar da farklı değiliz."

"Bizler lanetli ya da ölümsüz değiliz."

"Hayır ama benzerliklerimiz var. Siz tanrı ve fanilerden doğuyorsunuz, bizler de onların yarattıklarıyız. Bir zamanlar ölümlüyken şimdi tamamen başka bir şey dönüştük ama yine de kanımız sizinkini tanıyor."

"Bildiğim iyi oldu," dedim. Vampirler bana sıfır incelikle bakarken kendimi savunmasız hissediyordum. Sebastian beni kendine yaklaştırıp kolunu benimkine doladı. Gösteriş mi yapıyordu yoksa beni iyi hissettirmeye mi çalışıyordu, emin olamadım.

Nihayet katımıza ulaşınca Sebastian kollarını uzatıp kütürdeyene dek boynunu geriye doğru esnetti. Bütün o uçuşların

bir vampir için bile bedeli vardı demek ki. İçeri girer girmez derhal minibara yöneldi. Rafların kan şişeleriyle dolu olduğunu görmek beni şoke etmişti. Şişedeki şaraptan başka bir şey değilmiş gibi öylece bardağını doldurup kanı midesine indirdi. Tiksindiğimden değilse de ona mahremiyet tanımak için başka yöne baktım ve süitin ilerisindeki yatak odasını buldum.

Dudaklarım aralandı. "Sadece bir yatak var."

"Battal boy bir yatak," dedi durumu daha iyi hale getirirmiş gibi.

"Ben başka bir odada mı kalacağım?"

Bardaktaki kanı bitirdi. "Burası bizim odamız."

"Şahane."

"Artık nişanlıyız, yani öyleymiş gibi davranacağız. Bu otel, ileri gelenler ve soylular tarafından kullanılıyor. Bizim de rolümüzü oynamamız gerekiyor." Duraksadı. "Dilersen yerde uyuyabilirsin ama tavsiye etmem. Burada ısıtma sistemi yoktur."

Şu anda zemin fazlasıyla çekici göründüğü için tereddüt ettim. Gergin bir nefes verdikten sonra üzerinde adımın yazılı olduğu ufak bavulu buldum. Anlaşmamızdan memnun olmadığımı görebilmesi için bavulu dolabın önüne iterken sessiz olmayı denemedim bile. "Ne zaman yiyecek gönderecekler?" diye sorarken ses tonumdan rahatsızlık akıyordu.

"Uzun sürmez. Ben duşa giriyorum."

Sanırım haklıydı. Nişanlı bir çift gibi davranmak zorundaydık ve burası söylediği gibi bir yerse ayrı odalarda kalmak kaleye giden herkese şüpheli görünürdü.

Sebastian banyo kapısını kapatınca dolap kapısının arkasındaki beyaz bornozu fark ettim. Üzerime giyip yumuşak kumaşa sarıldım. Kapı çaldığında pencereyi kapatıp kendimi yatağa atalı çok olmamıştı. Benim için bir tabak sığır eti, sos, patates

ve taze fasulye getirdiler. Fanilerin bu kadar az düşünüldüğü bir krallıkta seçenekler olmasını beklediğimden değil ama menü bile yoktu.

Tabaktaki her şeyi silip süpürmüş, sadece minik nefesler almak için durmuştum ama hâlâ açlıktan ölüyordum. Banyo kapısı açılıp yatak odası buharla dolduğunda yemeğimi henüz bitirmiştim. Sebastian beline sarılı bir havluyla banyodan çıktı. Muhtemelen dönüşmeden önce yıllarca yaptığı antrenmanlarla şekillenmiş sıkı karın kaslarından su damlacıkları süzülüyordu. Bakışlarım keskin hatlarında gezinip kalçasındaki havludan görünen V şeklindeki kaslara takıldı.

Parmaklarımı köprücükkemiğimin üzerinde hareket ettirip ellerimi tenimde gezdirdim. Gözlerimi dikip baktığımı fark edince başımı eğdim. Vücudunun üst kısmını göldeyken de görmüştüm ama orası karanlıktı. Hemen boğazımı temizleyerek bakışlarımı çevirdiysem de makyaj masasına doğru dönen Sebastian'ın aynadan yansıyan sırıtışını yakaladım.

Yüzümü ateş basarken altdudağıma dokundum. Bu çok utanç vericiydi ama onu izlemenin neresi yanlıştı? Klasik bir yakışıklı olması bir şey ifade etmiyordu ki. Ona da tıpkı loncadaki muhafızları çalışırken izlediğim gibi bakıyordum ama bir parçam ona dolanıp o kaslı, dövmeli kollarla sarmalanmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyordu.

Başımı iki yana sallayarak bu fikri aklımdan uzaklaştırdım.

Saçlarını kuruturken koyu teller alnına doğru kıvrılıyordu. "Beğendin mi bari?" Aynadan bana bakarken dudağının köşesi yukarı doğru kıvrıldı.

"Ben de duş alsam iyi olur diye düşünüyordum sadece."

Altdudağını yaladıktan sonra ısırdı. "Yarın için ne hissediyorsun?"

"Gerginim," diye itiraf ettim bacağımı sallayarak.

Dövmeli sırtını göstererek döndü. Sağ alt tarafta omurgasına doğru uzanan geniş bir yara izi vardı. Dudaklarımı büzüştürerek titredim. "Sırtındaki nedir?"

"Yara izi mi dövmeler mi?"

"Yara izi." Yumruğumu ağzıma doğru getirip yara izini incelerken iyileşmeden önce nasıl göründüğünü merak ettim.

"Bu benim ölüm işaretim," dedi önemi yokmuş gibi. "Ben vampire dönüşürken yapıldığı için geriye bir tek bu leke kaldı."

Boğazımda bir yumru oluştu. Vampirlerin hiçbirinde ne bir leke ne de yara izi görmüştüm. Diğerleri gibi onun da her bir santimi mükemmeldi, o iz hariç. "Bıçakla mı yaralandın?"

Omuz silkti. Kalbime ağırlık çöktü fakat üzerinde durmamaya karar verdim. Çok da açıksözlü biri değildi.

"Yarın saat kaçta gidiyoruz?" diye sordum konuyu değiştirerek ama kendimi birkaç saniyede bir ona bakarken yakalıyordum.

"Yarın kralla randevumuz var. Bu yüzden erken uçmamız gerekecek."

"Çantalarımız ne olacak?" Sebastian'ın benim için buraya gönderdiği küçük deri bavula baktım.

"Burada bırakacağız. Hepsi sadece bir gecelik ihtiyaçlar içindi zaten. Saraydayken alınanların dışında ihtiyacımız olan her şeyi talep edebiliriz."

"Ne müsriflik," diye mırıldanırken göz ucuyla bana bakışını yakaladım. "Sormadım ama Velda'yla görüşmen nasıl gitti?"

Kısa kollu bir üst giydikten sonra gri eşofmanını bulana kadar bavulunu karıştırdı. Çıplak uyumayacaktı en azından. Aklım yine abuk sabuk yerlere gidince kendimi zihinsel olarak tekmeledim.

"Hiçbir şeyden şüphelenmedi."

"Onu sormadım."

Omuz silkti. "İyiydi."

Başımı kaldırdım. "Onu görmek seni incitmiş olmalı."

"Biraz," diye itiraf ettikten sonra yatağa girdi. "O duşu almalısın."

İçinde yatan o derin acıdan bahsetmenin yardımı olurdu. Bunu biliyordum. Annemle ve Astor'la konuşmayı özlemiştim. Astor'ın eski haliyle yani. Onu son gördüğüm ucube haliyle değil. Bir havlu kapıp kapıyı Sebastian'ın suratına kapattım.

Yanına uzandığımda hareket etmeye cesaret edemeden kaskatı kesildim. Gece çok çabuk gelmiş, midemi düğüm düğüm eden yeni bir günün vaadini de beraberinde getirmişti.

Sebastian lambayı kapatıp bizi karanlığa gömdü. Sonunda yatağın yerden daha rahat olduğuna karar verdim.

Çarşaflar ona doğru çekilirken yattığı taraf çökmüştü. Tüllerin arasından sızan soluk ayışığında çıplak göğsünün ve kaslı omuzlarının karaltısını görebiliyordum. Arkamı dönüp battaniyeyi kollarımı ve göğüslerimi örtecek şekilde boynuma kadar çektim. Astor'dan beri kimseyle aynı yatağı paylaşmamıştım. Garip geliyordu çünkü öldüğünü öğrendiğimde bir daha asla biriyle uyumayacağıma yemin etmiştim. Ancak o ölmemişti ve Sebastian'la aramızdaki ilişki de gerçek değildi.

Hayat son bir ayda pek çok kez umulmadık şekilde yön değiştirmişti. Başta eski kocası tarafından tutsak edilen annemi ararken kendimi başka bir krallıkta vampirin biriyle sahte nişan yapan bir prenses olarak bulacağımı asla düşünemezdim. O kadar inanılmazdı ki bizzat başıma gelmese tüm bu olanlara kahkahalarla gülerdim.

Çarşafların üzerinde kıvrılıp sol tarafıma döndüm. Bir bacağımı battaniyenin dışına atarken ayağıma ve baldırıma değen

soğukla örtünün altındaki sıcaklığın tadını çıkardım. Astor istemeden düşüncelerime sızdı ve içim endişeyle doldu. Beni hâlâ sevdiğine olan inancı tükendiğinde kimseye gerçeği söyler miydi? Gwen'in, bir şeyin dibini görmeden pes edecek tipte biri olmadığından emindim. Bana öyle aptal biri gibi gelmemişti. Söylediklerimizden daha fazlası olduğunu biliyordu.

Sebastian uzun bir nefes verdiğinde kıpırdanıp tekrar dönmeye başlamıştım. "Bir kasırganın yanında uyumaya çalışmaya benziyor."

"Uyuyamıyorum."

"Aklında ne var aşkım?"

"Aklımda bin türlü şey var."

Bana bakmak için yavaşça döndü. "Anlat bana."

Arkama dönüp ayışığının aydınlattığı odanın mehtap görünümlü tavanına vuran gölgelere baktım. "Astor'ı düşünmeden edemiyorum."

"Her erkeğin yatağını paylaştığı kadından duymak istediği tek şey."

Şaka yaptığını biliyordum ve kahkahama engel olamadım. "Ondan beri kimseyle aynı odayı paylaşmadım. Sanki hayatımın koca bir bölümünü çalmış gibi. Benliğimin çoğu onun etrafında dönüyordu. Her gün loncadan döner, çoğu akşam da benimle kalırdı. Annem sık sık kaldığı için kira ödemeye başlaması gerektiği konusunda şaka yapardı. O yokken çoğu zaman ne yapacağımı bilmezdim. Hâlâ ölmemiş birinin yasını tutuyorum," diye itiraf ettim.

Duraksadı. "Bunun nasıl bir his olduğunu bilmiyorum ama hayatının asla başka biri etrafında dönmemesi gerekirdi."

"Öylece oluverdi işte. Yazarlık kursuna başlamam gerekiyordu ama vazgeçtim. Yoksa taşınmak zorunda kalacaktım ve

Astor'ın bana ihtiyacı vardı. Birlikte çalıştığı insanlarla bir sürü sorunu vardı." Draven'la tartışmalarını hatırlayarak gülümsedim. O zamanlara geri dönmek çok normal geliyordu. "En iyi arkadaşımla iyi geçinemiyordu."

"En son ne zaman bir şey yazdın?"

Hatırlamaya çalışarak gözlerimi kapattım. "Astor ölmeden önceydi. O çalışırken gün boyunca yazardım. Yazmak benim için bir kaçıştı. Sadece kendim için yazardım. Kimseye okutmaya niyetli değildim."

"Ne yazardın?"

"Fantastik hikâyeler ve şiir ama o zamandan beri canım yazmak istemiyor."

"Tekrar isteyeceksin," dedi. Uzanıp bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdı. Yatağın karşısından ona bakarken yaptığı bu samimi dokunuş içime işledi. Neydi bu? Küçük jestlerin, dokunuşların, uzun bakışmaların anlamı neydi?

Daha fazlasının olmasını istiyor muydum? Bunu doğru mu yorumluyordum?

Uzun suskunluk, odadaki her soluğu kulağıma taşıdı. "Kendini tekrar bulacaksın. Sadece zaman alacak. Daha önceleri ona bağımlı olmanı istemiş. Bu yüzden kendini geliştirmen için seni asla zorlamamış."

"Bunu bilemezsin," dedim ama söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum. Sadece gerçek olmalarını istemiyordum.

"Sadece bir tahmin ama onun hakkında söylediklerine bakılırsa yanıldığımdan şüpheliyim."

"Bu söylediğin doğruysa o zaman neden beni yalnız bıraktı?" Hislerim su yüzüne çıkınca sesimin çatlamasından nefret ettim. Bu soru beni yiyip bitiriyordu, yine de cevabını bazı açılardan benden bile daha az fikri olan birinde arıyordum.

"Çünkü ihtiyacını karşılayabilecek kadar güçlü biri değil o. En iyisi buydu, inan bana. Senin kaderin Astor'dan çok daha fazlası."

Buna inanmak istiyordum ama hayatımın bu bölümünü öylece bırakamazdım. Henüz olmazdı. "Karanlıkla dolu bir kader."

"Bir zamanlar ben de öyle düşünürdüm."

"Artık umutlu musun?" diye sordum.

Duraksadı, yatağın diğer tarafından uzanıp parmaklarıyla benimkileri okşarken oluşan sessizlik sağır ediciydi. "Bu günlerde."

"Sebastian, ben..." Tereddüt ettim. Soru ağzımdan çıkmaya başladığı anda onun içine kapanmaya başladığını hissedebiliyordum. Ayrıca bariyerimi indirdiğim her seferinde görmeme izin verdiği yüzünün ardındaki ıstırabı, hayal kırıklığını ve kendine duyduğu nefreti de hissedebiliyordum. "Fani olmayı istemenin başka sebepleri de olduğunu biliyorum."

"Şimdi hiç sırası değil."

Uzaklaşmasına fırsat vermeden parmaklarımı onunkilere doladım. "Acını hissedebiliyorum."

Yastığından destek alarak yatakta kayarken uzun bir iç çekti. "Şimdi hissedebiliyor musun?"

"Evet."

Yeniden hareket etti, dönüşlerinin her biri tereddütlüydü. "Şimdi ne hissediyorsun?"

"Acı," diye itiraf ettim. "Ayrıca keder. Ailenin öldürüldüğünü biliyorum..." Hissettiği ıstırap içime saplanırken sesim fısıldayacak kadar hafifti. Başparmağımı onun parmağının üzerinde gezdirdim ama bu defa acısını almaya çalışmadım. "Yardım etmemi ister misin? Istırabını dindirebilirim."

"Teşekkür ederim ama hayır." Parmaklarımı hafifçe sıktı ve bir süreliğine yaşanan her şey unutuldu. Biz sadece tanrıların bizim için çizdiği yolda yönünü birlikte bulmaya çalışan iki kırık döküк ruhtuk. "Olivia sen muhteşemsin. Bunu bilmene ihtiyacım var."

"Gerçekten hiç değilim," diyerek iç çektim. Bir iltifatı olduğu gibi kabul etmeyi öğrenmem gerekiyordu.

"Büyünü kullanamayacağını söylüyorsun, oysa bu büyülü. Tahmin bile edemeyeceğin kadar güçlü. Bizi yöneten duygularımızdır. Sen bunları hissedebiliyor ve uzaklaştırabiliyorsun. Bundan daha güzel bir şey olamaz."

"Yakında yok olacak," diye yalan söyledim. Ayrıca bundan bir fani olarak çıkamama ihtimalim de vardı.

Ondan beni tüketen bir suçluluk hissi yayılıyordu. Demek ki kötü hissediyordu. Kaşlarımı çatarak biraz yaklaştım. Dışarıdan yağmurun sesi duyuluyor, damlaları kuvvetle cama vuruyordu. Ağaçların hışırtısı burayı bile biraz olsun huzurlu hale getiriyordu.

"Seni suçlamıyorum," diye fısıldadım. Şimdiye kadar bunu düşünecek bolca zamanım olmuştu. "Bunları bana söyleyen annem olmalıydı ama öyle bile olsa yapabileceğimiz ne vardı ki? Er ya da geç bunlar mutlaka yaşanacaktı." Kabullenmenin beraberinde getirdiği huzur ve kasvet rahatsız edici olsa da gerçeklere sıkıca tutunarak içimi çektim.

"Faniye dönüşmek istiyorum," dedi bir anda ve devam etmeden önce duraksadı. "Çünkü ailemi yeniden görebilmemin tek yolu bu."

Üzerimizde süzülen hüzün dalgasıyla bakışlarını yatağın tepesine diktiğinde sessiz kaldım. "Yerini bilmesem de onlar öbür dünyadalar. Bir vampir olarak ölürsem yeraltı dünyasına

mahkûm olurum. Kardeşlerimden, anne ve babamdan sonsuza kadar ayrı kalırım."

"Sen... Faniye dönüştüğünde ölmek mi istiyorsun?"

"Artık bunu daha az istiyorum," diye itiraf etti. "Uyumalıyız."

"Haklısın," dedim ama o çok eskide kalmış anılarında kaybolmuşken ben kocaman gözlerle ona bakmaktan kendimi alamadım. Bütün bunlar ailesi içindi. Yerinde olsam aynısını yapacağımı fark edince içimde biriktirdiğim tüm öfke kayboldu.

Onu anladığımı ifade edeceğini umduğum samimi bir tavırla koluna dokundum ama acılı bir inlemeyle doğruldu. Geldiğimizden beri doğru düzgün kan içmemişti. Benim yüzümden olup olmadığını düşünmeden edemedim. Bundan hoşlanmadığımı biliyordu ama ihtiyacı vardı. Kendini mahrum bırakmasını istemem mümkün değildi.

"Acıkmışsın."

"Sabaha kadar bekleyebilirim. Seni odada yalnız bırakamam."

Dudaklarımdan dökülen kendi sözlerimle şaşkına dönerek keskin bir nefes aldım. "Öyleyse benden beslen."

Yuvarlanıp kocaman açılmış gözleriyle bana döndü. "Ne?"

"Isır beni," derken vücudum titremeye başlamıştı bile. "Benden beslen. Beni öldürmeyeceğini biliyorum."

Ağır ağır başını sallarken kalın siyah kaşları çatılıp burun kemerinde bir kırışıklık oluşturdu. "Seni ısırmayacağım."

"Ben istiyorum." Ailesinden bahsetmemizden miydi, bana açılmasından mı yoksa beni yalnız bırakmak zorunda kalacağı için beslenmemesinden miydi, emin değildim ama mizacıma ters olsa da ona güveniyordum. En azından beni öldürmeyeceğini bilecek kadar. Belki de bu, kraliçe olmayacağımı ve onun

da fani olmayacağını bildiğim için suçluluğumu hafifletmenin bir yoluydu. Bana başka bir seçenek sunmasına rağmen hayatımdan vazgeçemezdim. Gidebilirdim ama yapamamıştım. Böylece annem ve Draven'ı bulmaya çalışırken benimle gelmesi için ona yalan söylemiştim. "Sadece nazik ol."

"Olivia," deyip alnımdaki saçları geriye ittiğinde midem düğümlendi.

"Lütfen benden beslen. Yarın uzun bir uçuşumuz var ve eminim bir büyücünün kanı güçlenmene yardımcı olacaktır. Tabii beni istemiyorsan..."

"Seni incitmek istemiyorum."

Ona biraz daha yaklaşıp elimi göğsüne yerleştirdim. Boynumu ona doğru uzatırken dudaklarımı araladım. "İncitmeyeceksin."

"Yapma," diye yalvardı. Parmaklarım göğsünü kaplayacak şekilde açılırken zorlukla nefes alıyordu. Dudaklarından pes etmiş bir iç çekiş döküldü ve saçlarımı geriye çekti. "Durmamı istediğinde bana söyle."

Sivri dişleri boğazımı sıyırdığında kalbim gümbürdeyerek atıyordu. "Söylerim."

Dudakları boynuma geri dönerken vahşi bakışlarla köprücükkemiğimi açığa çıkaracak şekilde beni yatağa doğru eğdi. "Seni istiyorum," dedi önceki sözlerime ithafen ve nefesim kesilerek bununla neyi kastettiğini çözmeye çalışırken donup kaldım. Yüzünü boynuma gömüp sivri dişlerini tenime bastırdı. Isırmak yerine boynumu öpmesi endişelerimi yatıştırdı. "Bunu hâlâ istiyor musun?"

Kendimi hazırlayarak başımı salladım. Dişleri boğazımdan gövdeme doğru inen şok dalgaları göndererek tenimi deldi. Elini tuttum ve o da parmaklarını benimkilerin arasından geçir-

di. Zehrin akmaya başladığı damarlarıma süzülen acının yerini zevkle dolu bir pus kapladı.

Kendimi gelecek olan ilk acıya hazırlamaya çalıştım ama acı, zevkin içinde kayboldu. Kanım ona aktı ve onun zehri de beni daha önce olmadığım kadar yükseklere çıkararak damarlarıma süzüldü. O kendini kanımda kaybederken vücudumda yükselen yakıcı sıcaklık ellerimi ve ayaklarımı karıncalandırdı. Geri çekilecek miydi? Çekilmesini istiyor muydum ki?

Bazı fanilerin neden gönüllü olduklarını anlıyordum. Geri çekilip ağzını sildiğinde şaşkınlıkla yeniden zirveye çıktım. Zehrin sebep olduğu pusun arasında onu bulduğumda ağır nefesleri benimkilere karıştı.

"Durmalıyım," dedi soluk soluğa benden uzaklaşarak. "Yapamam... Teşekkür ederim." Kendi tarafına kaydığında zehri yeteneklerimi çaldığı için bariyerin ötesinde bir şey hissetmekten acizdim. Hiç kıpırdamadan öylece yatıyor, kocaman açılmış gözleriyle yukarı bakıyordu.

Kıpırdanarak battaniyeyi alıp üzerime çektim. Beni ısırmasına izin vermiştim. Bir şey söylememe fırsat kalmadan bana doğru döndü ve parmağını dudaklarımın üzerine yerleştirdi. Dudaklarım ıslak ve soğuk bir şeyle kaplanınca bunun kan olduğunu anladım.

"Ne yapıyorsun?"

"Isırığı iyileştirecek," dedi her zamankinden daha da mesafeli görünerek. Ben tartışamadan önce akan kan dilimin üzerini kaplamıştı. Parmaklarımı, iyileşirken etrafı karıncalanan delikli yaranın üzerinde dolaştırdım. Şu an herhangi bir nedenle ölürsem hem kanı hem de zehri damarlarımda olduğu için bir vampire dönüşeceğimi fark ettim.

Söylentiler doğruydu. Vampirler iyileşebiliyordu. Başka ne söyleyeceğimi bilemedim. Başım dönerek battaniyeyi daha da

yukarı çekerken Sebastian dönerek benden uzaklaştı. Oda buz gibi soğuktu. Battaniyenin sıcaklığı da yavaşça dağılıp gitti. Onu rahatsız etmemek için yavaşça kanatlarına yaklaştım. Arkasında katlı dursalar da onlardan gelen ısıyı hissedebiliyordum.

Dönerken titreyerek ona dokununca o da döndü. Soluk alıp verişleri derinleşip uzarken başını bana yaklaştırdı.

Konuşmaya cesaret edemedim. Anladığım kadarıyla gözleri kapalıydı. Titreyerek biraz daha yaklaşıp battaniyeye iyice gömüldüm.

"Üşüyor musun?" Ses tonu beni sarsmıştı.

Buzlu havayı soludum. "Evet. Ev bu kadar soğuk değildi.

"Şu an daha kuzeydeyiz." Uzattığı kolu hafifçe kalçama sürtündü. Ben irkilince o da durdu. "Bana doğru gelebilirsin."

"Sen de soğuksun ama."

"Soğuğu senin kadar hissetmiyorum," dedi usulca.

Sağduyumu görmezden gelerek ona doğru kıpırdanarak yaklaştım. Tartışamayacak kadar üşümüştüm. Kolunu belime sarıp beni gövdesine iyice yaklaştırdı.

Örtülerin altındaki bedenlerimiz birlikte ısınmaya başladı. Titremem azalınca kolundaki kaslar gerildi. Kalçamı ona doğru kaydırıp bacaklarımı onunkilere doladım. Tüm sıcaklığını çalmak istiyordum.

Kulağımın ucuna doğru fısıldadı. "Bu konuda bir şeyler yapmaya niyetli değilsen kıpırdanıp durmayı bırakmak isteyebilirsin."

Midemde kelebekler uçuştu. Şaka yapıyor olmalıydı ama o kadar da emin olamadım. "Affedersin," dedikten sonra ondan azıcık uzaklaşıp aramızda biraz mesafe bıraktım ama onu düşünürken zehrin yükselttiği duyularımla bacaklarımda kıvılcımlar dolaşıyordu.

Bir şey söylememe fırsat bırakmadan kolu belime dolandı ve beni kendine doğru çekti. "Direncimden geriye kalanları da kırmaya mı çalışıyorsun? Senden uzak durmaya çalışıyorum."

Kollarımdaki tüyler diken diken olurken bacaklarımın arasında arzu birikiyordu. Astor'ı, içinde bulunduğum tehlikeyi, yalanları, hiçbir şeyi düşünmüyordum. Sadece o vardı. Şimdi ve aramızdaki bu şey vardı. O her neyse artık... "Uzak durmanı istemiyorum."

"Zehirle sarhoş oldun."

Arkamı döndüm ve sözlerinden sarhoş olmuş halde dudaklarına yavaşça yaklaştım. Benden uzak durmaya çalışıyordu. Dudaklarımı onunkilere bastırdım, nefeslerimiz birbirine karışırken onun da yavaşça bana karşılık verdiğini hissettim ve sonra öpüşmemiz tamamen tüketen bir hal aldı. Elleri saçlarımı kavradı, dili dudaklarımın arasından sızıp benimkine dolandı, vücutlarımız birbirine karıştı.

"Olivia," dedi biraz uzaklaştığımızda, adım dudaklarında bir dua gibiydi. "Yapamam. Vücudunda zehir var. Bunun bir faniye neler yaptığını biliyorum." Alnını benimkine yasladı. "Bunu ne kadar çok istesem de."

Geri çekildiğinde midem düğümlendi. Öpüşmemizi ya da adımı söyleme şeklini düşünmemeye çalışırken uyku dalgalar halinde üzerime çöktü.

YİRMİ İKİ

SEBASTIAN

Uyandığımda o hâlâ uyuyordu, kanının ağzımdaki tadı tazeydi ama düşünmeden edemediğim şey bu değildi. Uykusunda bana sokulduğunda yüreğim cız etmişti. Bunların hiçbirini hak etmiyordu.

Dün gece beklenmedik bir şekilde ona açılmıştım ama bu kızla ilgili her şey zaten beklenmedikti. Daha önce başka bir insandan böylesine şefkat görmemiştim. Onunla birlikte olmak nefes almak kadar kolaydı ancak dün gece benim zehrimle kafayı bulmuştu. Ondan beslenmeme izin vererek çok nazik davranmıştı. O durumdayken söylediği şeyleri ciddiye alamazdım. Daha önce de bedenlerinde zehir olan fanilerin aşk ilanlarını duymuştum. Zehir onların duyularını besleyip zihinlerini uyuşturuyordu. Bense Olivia'nın bu durumundan faydalanmak üzereydim.

Nefes alışını izledim, rüya görürken yüzünde oluşan minicik ifadeleri inceledim. Hareket ettiğimde çillerle kaplı burnu kırışıyordu, ben de kıpırdamadan durdum. Bundan çok daha fazlasını hak ediyordu, benden... Kaleden ve ailesinden de. Ne kadar iyi uyuduğuma şaşırarak arkama yaslandım. Normalde kâbuslar gelirdi, dönüşümümü ve ailemi göl kenarındaki evimizde uzuvları birbirine karışmış halde gördüğüm anları hatır-

lardım. Uyandığımda onların suya doğru uzanan vücut parçalarıyla karşılaşırdım... Ağaçlar üzerime gelirdi.

Olivia bana doğru dönüp gözlerini kırpıştırırken kollarını esnetti. "Mm, günaydın."

Gerildim. "Nasıl hissediyorsun?" Boynuna baktım ama yaraları iyileşmişti.

"İyi uyudum."

Yüz ifadem yumuşadı. "Ben de öyle."

"Dün gece..."

"Endişelenme." Beni hayal kırıklığına uğratmanın utancından kurtarmak için özür dilemesine fırsat vermeden sözünü kestim. "Sen zehrin etkisindeydin, ben de senin kanının etkisindeydim. Bunu konuşmamıza gerek yok."

Keskin bir nefes aldı, saçları bukleler halinde yüzünün etrafına dağılmıştı. "Doğru, ee, evet. Kendimizi ana kaptırdık."

Dik oturup sırtını yatak başlığına yasladığında gözlerine bakamadım. Pencereden dışarı göz atıp camda biriken kırağıyı inceleyerek iç çektim. Parmaklarımı ahşap pervaza dayadım, kendimi buz gibi bir uçuşa hazırlarken nefesim buğulanıyordu. "Giyin. Hava soğuk. Benim ceketimi giyebilirsin." Kanatlarım için arkasına açılan yırtmaçlara rağmen bavulundaki ince hırkadan daha iyiydi. Zach'ten ona daha sıcak tutacak bir şeyler almasını istemiştim ama unutmuş olmalıydı. "Hava kararmadan önce babana ulaşmak istiyorsak hemen yola çıkmamız gerek."

Ceketi alırken kalp atışları kulaklarımda çınlıyordu. "Gerginim," diye itiraf etti.

Onu rahatlatmak istedim ama dün gece işler kontrolden çıkmıştı. Onu kollarımda tuttuğum anda neredeyse tüm planın boşa gitmesine izin verecektim. Üzerimde çok büyük etkisi vardı, beni her şeyden daha fazla tedirgin ediyordu. Bunun

dikkatimi dağıtmasına izin veremezdim. Aramızda olan şey bir anlaşmaydı ve ben onun savunmasız halinden faydalanarak bu anlaşmayı bozmuştum. Bir öpücükle bittiği için minnettardım.

Ama o öpücük.

Hayır. Kes şunu.

Başımı iki yana sallayıp pencereden uzaklaştım. "Sana kahvaltı getireyim, sonra gideriz."

Yanından geçerken bana bakmadı bile. Her şeyi berbat ettiysem kendimi asla affetmeyecektim. Tabii her şeyi gerçekten berbat etmek istediysem o başkaydı. Kraliçe olarak iyi iş çıkarabilirdi ama tamamen hazırlıksızdı. Onu bir yılan çukurunun göbeğine getirmiştim.

"Olivia." Kapıya yaslanarak adını söylemenin tadını çıkardım. "Hâlâ gitmek istiyor musun? Geri dönebiliriz. Seni buradan çıkarabilirim. Başka krallıklar da var, seni bulamayacakları yerler."

Ketum davranıp, "Onunla tanışmam gerek," dedi saçlarındaki dün geceden kalma düğümleri çözmeye çalışırken. "Nereye gidersem gideyim beni bulacaklar. Annemi görebilmem için kralı da görmem lazım. Annem orada olmalı. Bunu istiyorum, Sebastian."

YİRMİ ÜÇ

OLIVIA

Kraliyet kalesinin büyük taş duvarlarının içine inerken Sebastian kanatlarını arkasına topladı. Avluya kadar uzanan arnavutkaldırımlı yürüyüş yolunda durduk. Dövme demir kapıların ötesindeki orman yeşili ağaçlarla aynı renkteki yosun gri-mavi taşlara yapışmıştı.

Güvercin grisi gökyüzünün altında yürüdük. Etrafa sis çökerken güneş, bulutların ve dağ zirvelerinin ardında gizleniyordu.

"Çok büyükmüş." Başımı çevirip turuncuya çalan sarı renkli, kemerli pencerelere bakarken hayrete düştüm. Bakışlarım bir sis tabakası içinde kaybolan yüksek kulelere doğru kaydı. Çift kanatlı ahşap kapıya doğru yürürken, "Gerginim," diye fısıldadım.

İçeri girmeden önce duraksayarak kolumu tuttu. Henüz dışarıda hiç *Sangaree* konuk görmemiştik. Sadece Sebastian'ı tanıyan iki gardiyan vardı. Onlar da başlarını eğip devam edebileceğimizi belirtmişlerdi.

Hafifçe elimi sıktığında gereken her şey söylenmiş oldu. Dün akşam ve gece yarısı olanlardan beri bir garipti. Uyandığımızda da aynı şekilde davranmasını bekliyordum ama o hiçbir şey olmamış gibi hareket etmişti. Hatta öpüşmemizin hiçbir anlamı yokmuş gibi her şeyi kana ve zehre bağlamıştı. Belki

onun için anlamı yoktu. Belki de büyücülerin kanı da en az zehir kadar güçlüydü.

Hayretler içinde kalarak ondan uzaklaştım. Dikkatimi çeken ilk şey, yüksek tavanlara elle resmedilen bin yıllık vampir tarihinden sahnelerdi. Turuncular, kahverengiler, kırmızılar ve yaldızlı sarılar birbirleriyle harmanlanıp dünyamızın unuttuğu zamanlardan bir tasvir oluşturmak için bir araya gelmişti. Pürüzlü taş döşemelerin üzerinde uzanan gösterişli kırmızı halıda yürümeye devam ettik.

Pencereden görünen manzaraya çaktırmadan bir göz attım. Daha dakikalar önce o dağların üzerinde uçuyor olmam inanılmazdı.

Ben buradan nasıl kaçacaktım? Annemin kaçmasına neden bir vampirin yardım ettiğini şimdi anlıyordum. Dağların arasından kıvrılarak kapıya kadar uzanan dar yol dışında geçit yoktu, burası uçanlar için inşa edilmişti. Duvarlar ve obsidyen karası, yamaçları karlı dağlar arasında bir ağaç denizi uzanıyordu.

Gördüğüm en güzel vampirlerin yanından geçerken Sebastian başını salladı. Kadınlar pırıltılı renkleriyle aydan ve yıldızlardan dokunmuş gibi görünen elbiseler giyiyorlardı. Birinin sarı saçları dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Yanındaki diğer üç hanımla birlikte Sebastian'ın üzerindeki üç parçalı takımı bile aşan şık giyimli bir adama eşlik ederek yürüyorlardı.

Etrafa baktım, Sebastian'ın bir şekilde takım elbiseyle bile rahat görünmeyi başardığını fark ettim. Sıvanmış kollarından ve gömleğinin açık üst düğmelerinden dövmeleri görünüyordu. Ceketini kolunun üzerinde asılı halde tutup kendi türüyle selamlaşırken takındığı gülümseme, bir krallığı kendi imparatorluğundan koparacak kadar büyüleyiciydi. Konuşma şekli, beden dili ve yüz ifadeleriyle bu kadar çabuk yükselmesine

şaşmamak gerekirdi. Dikkatini birine vermesi o kişinin kendini ilgi odağı zannetmesi için yeterliydi. Sebastian sanki buraya aitmiş gibi buradaki her şeyle çok uyumluydu.

Çoğunluk bana şehirdekilerde görmediğim haklı bir merakla bakıyordu. Belki de burada büyücü görmeye daha alışkınlardı. En sonunda bir adamın kolunda onlardan biri gibi giyinmiş fani bir kadın görünce cevabımı almış oldum. Her şey bir illüzyondu. Krallıktaki gerçek barbarlığın, belagat ve yozlaşmanın ardına gizlendiği bir yerdi burası.

Ziyafet için sıralanmış masaların olduğu ferah bir odaya girdik ancak yiyecek yoktu. Sadece kadehler vardı ve içlerinde ne olduğunu anlamak için bakmam gerekmiyordu.

"Neredeyse geldik," dedi endişemi hissetmiş gibi. İkinci bir koridordan hızla aşağı ilerlerken elbisemin kuyruğu arkamda dalgalanıyordu. Sonunda tablo ve kapılarla dolu bir giriş koridoruna geldik.

"Kral bu kapıların arkasında, aşkım," dedi gecemavisi gözleri benimkileri bulurken. Bizi buradan duyabilirler miydi?

Sadece başımı salladım.

Dudaklarını kulağıma yaklaştırdığında sıcak nefesi tenime çarptı. "Bunu başarabiliriz," dedi zor duyulur bir fısıltıyla.

Dekor ve halılarda yapılan ufak değişimlerle geçip giden yaşamların ardından kalan misk kokulu, tozlu hava dikkatimi çekti. Kapıları açtığında midem düğümlendi. Onu takip ederken üzerime aniden çöken kaçma dürtüsüyle bir saniyeliğine duraksadım.

Bu adam sadece kral değildi. Benim babamdı. Bana hayat veren ve Sebastian'a göre beni çok seven adamdı. Deliydi, korkutucuydu, benim gibi fanilerin hapsedildiği, köleleştirildiği ve hiç olarak görüldüğü bir dünyanın lideriydi. Küçük odanın

kenarında durduğunu görene kadar Hamza'yla olanları neredeyse unutuyordum. Gözleri beni buldu. Hızımı Sebastian'a uydururken beni bir yılan gibi izliyordu. Uzun mermer masaya gelmeden durduk. Masanın arkasında kimliğini öğrendiğimden beri düşüncelerimi tüketen adam oturuyordu.

İki pencerenin yanındaki şöminede bir alev çatırdadı ve kütüklerin arasındaki közden gelen tıslamayla birlikte is kokusu etrafa yayıldı.

"Sebastian," diyerek selamladı kral. Gülümsemesi tahmin edebileceğimden çok daha canlıydı.

Saçlarımın neden onun durup düşünmesine sebep olabileceğini görebiliyordum artık. Kralın saçları zaten bildiğim bir gerçeği doğrularcasına benimkilerle birebir aynıydı: O benim babamdı. Saçları omuzlarına sarılı, altın bir çemberle tutturulmuş gri kürke doğru dalgalar halinde yayılmıştı. Başının üst yarısına oturtulmuş olan tacı alnının ortasına kadar inmişti. Bu antika altın ışıltılı yakutlara ve şatafatlı desenlere ev sahipliği yapıyordu. Beni fark ettiğinde kalın kaşları kalkarken burun kemerinin üzerinde çizgiler sıralandı. "Hakkında çok şey duyduğum güzel büyücü sen olmalısın."

Masasının etrafından dolaşıp aramızdaki mesafeyi kapatırken soluk alıp verişim hızlandı.

Elimi şaşırtıcı derecede sıcak elleriyle kavrayıp dudaklarına götürdü. Erianna'nın seçtiği nişan yüzüğünün üstündeki parmak eklemime bir öpücük kondurup kolumu indirdi. "Ben Sanmorte Kralı Sargon."

Konuşamadım. Gözlerimi bir anlığına kapatıp söyleyecek söz aradım ama hiçbir şey söyleyemedim. Selamlaşmak için bir sürü söz vardı. Şu an için bir homurtu ya da bir baş hareketi bile yeterdi. Başımı nasıl sallayacağımı da mı unutmuştum?

Sebastian boğazını temizledi. "Olivia'yı mazur görün. Kendisi biraz utangaçtır."

Sargon kolundaki işlemeli kumaştan bir parça tüy alıp arkasındaki masaya yaslandı. Ben ona bakmaya devam edip yüzündeki gençlik aldatmacasının her bir çizgisini incelerken o dikkatini Sebastian'a çevirdi. Otuzlu yaşlarının sonlarında görünüyordu ancak yaşının bunun çok üzerinde olduğunu biliyordum.

"Gelişini bekliyordum. Bana bu sevimli genç kadınla tanıştığından bahsetmedin," derken bakışları benden ona kaydı. Hamza, Sebastian kendisinden bir büyücü sakladığı için kralın kızacağını söylemişti. Odanın kenarında duran Hamza'yı izledim. Dudakları alayla hafifçe kıvrıldığında ben de sesime ulaştım.

"Özür dilerim Majesteleri ama bu tamamen benim yüzümdendi. Bir süre önce Baldoria'nın doğusundaki bir kasabadan buraya getirildim ve Sebastian beni kan mağarasında buldu." Sözlerimin etkisini artırmak için durup Hamza'ya doğru baktım. Yüzündeki gülümsemenin silinmesi beni memnun etti. "Güçlerimi kullanmamı engellemek için üzerime tuhaf bir mücevher taktılar ve Sebastian beni bulduğunda ben..." Ona gösterebileceğim en yoğun hayranlıkla baktım. "Şe... şey, ona âşık oldum. Bu olayın sonrasına kadar benim ne olduğumu bilmiyordu. Beni olduğum gibi kabul ettiği için minnettarım."

Sargon beni dikkatle dinlerken bir kaşını kaldırdı. "Kabul etmek mi?" Elini Sebastian'ın omzuna atarken bir kahkaha patlattı. "Bir büyücü bularak turnayı gözünden vurduğunu söyleyebilirim. Seni neden bu kadar çabuk sahiplendiğini anlayabiliyorum." Yüzüğe baktığında sırtımdan aşağı bir ürperti indi. "Artık bir vâris sahibi olabilirsin Sebastian. Bir gün emekli

olmak istediğinde Seyahat Efendisi olarak yerini alacak bir çocuk yani," diye ekledi.

Sebastian rahatça gülerken parmakları artık benimkilerle kenetlenmişti. "İkimiz de benden bu kadar kolay kurtulamayacağını biliyoruz. Tıpkı senin gibi ben de emekli olacağımdan şüpheliyim."

"Güzel," dedi Sargon yavaşça gülümseyerek. "Elbette onayımı aldınız."

Nişanımızdan bahsettiğini fark etmem biraz zaman aldı. "Teşekkür ederim."

Bana baktığında göz kenarları yumuşadı. "Sebastian için her şeyi yaparım. O benim şehirdeki gözüm ve kulağım. Aslında Hamza da son zamanlarda oradaydı." Hamza'nın bulunduğu yöne doğru elini salladığında Sebastian çenesini sıktı. "Onları ziyaret etmemene şaşırdım."

Hamza sırıttı. "Çözmem gereken sırlarla meşguldüm." Açıklamadan çok bir tehdide benzeyen ifadesiyle gerildim.

"Bir dahaki sefere uğramalısın." Sebastian'ın elimi tutuşu sıkılaştı. "Seni bir gece ağırlamayı çok isterim," dedi ters bir bakışla. Neyse ki Sargon fark etmedi.

Kralın hareket edişini izlerken aniden içimden kim olduğumu açıklamak geldi. Ancak ister onca yıl sonra babamın önünde durmanın getirdiği biyolojik tepkiden olsun, ister bu işi halledip bitirmek için duyduğum aptalca istekten olsun kendimi konuşmaktan alıkoymak zorundaydım.

Annem elinde, diye hatırlattım kendime. Bu kalede bir yerlerde kilit altındaydı. Yıllar önce benimle sebepsiz yere kaçmamıştı. Bunu yapıp beni bu kadar uzun süre sakladığına göre burada işler korkunç olmalıydı. Ona gerçekte kim olduğumu söylersem Sebastian beni ondan uzak tuttuğu için cezalandırılacaktı

ve şüphesiz yirmi birinci doğum günümde istemediğim o kadere mahkûm olup onlardan birine dönüştürülecektim.

"Sebastian," dedi babam beni düşüncelerimden koparark. "Bu akşam yemekte bana katılacaksın. Konuşmamız gereken işler var."

Başını salladığında davet edilmediğimi fark ettim. "Elbette kralım."

Söze dökülmeyen işareti alan Hamza kapıyı açarak gitme zamanımızın geldiğini belirtti. Sebastian başını eğip kapıya döndü. Alıştırma yapmadığım için beceriksizce reverans yapıp Sebastian'ı takip ettim. Kapıya ulaşmadan önce omzumun üzerinden babama bir bakış attığımda yüreğim kabardı. Tehlikeli olduğunu biliyordum ya da herkesin söylediği buydu. Ona gerçekte kim olduğumu asla söyleyemezdim ama onun da bana baktığını görmek beni garip bir şekilde sevindirmişti. Damarlarımda akan kendi kanını tanıdığına, kaybettiği sevgili kızını görebileceğine inanmak istedim ama bana bakışının bununla hiç ilgisi olmadığını, tamamen damarlarımdaki büyüden kaynaklandığını biliyordum. Büyücüleri seviyordu ve ben de onlardan biriydim.

Dışarı çıktığımızda Sebastian beni koridorun sonunda, dört direkli tozlu bir yatağı olan boş bir odaya çekti. "Nasıl hissediyorsun?"

Tuttuğum nefesi bıraktım. "Beklediğim gibi biri değildi."

"İblisler bile fani görünebilir, aşkım."

"Biliyorum." Kalbim küt küt atarken ayaklarıma baktım. "Yemeğe davet edilmedim."

Kaşları çatıldı. "Doğal olarak bu gece beninle geleceğin için," dedi. "Burada uygun olan davranış sadece erkeği davet etmektir. Eşlerinin de onlara katılması beklenir."

"Benim yaşadığım toplumda kadınlar eşittir ve onlar da davet beklerler."

"Biliyorum. Daha birkaç yıl öncesine dek ben de modern toplumun bir parçasıydım."

Bunu unutmuştum.

"Evet, elbette," deyip duraksadım. Babamın sandığım gibi biri olmadığını düşünürken midemde uçuşan kelebekleri görmezden gelmeye çalışıyordum. Aniden annem aklıma düştü. "Annemi arayabilir miyiz artık?"

"Şimdi değil. Kalenin yeni ziyaretçileri olarak tüm gözler üzerimizde. İkimizden biri dolambaçlı yolları tercih ederse şüphe uyandırır."

Dudaklarımı ıslattım. "Ne yapmamız gerekiyor?"

"Odamıza gidip yerleştikten sonra Erianna, Zach ve Anna'nın gelmesini bekleyeceğiz. Sonra da yemek için hazırlanacağız."

"Tamam," dedim nefes nefese. Sonra kapıyı açık görünce nefesim kesildi. Hamza orada durmuş, aralıktan bakıyordu. Elini sırtıma koyan Sebastian'a doğru tökezleyince kaşları çatıldı.

Sebastian, "Sen!" diye gürlediğinde kollarındaki kaslar gerildi.

"Mutlu çiftimize de bakın hele," diyen Hamza, avı benmişim gibi başını yana eğdi. "Saçını boyamışsın."

Siktir!

"Daha asil görünmek için eskiden kırmızıya boyardım," deyiverdim. "Sebastian doğal rengime geri dönmemi önerdi."

Sebastian yoğun bakışlarını Hamza'dan hiç ayırmıyordu. Parmaklarımı omzuna bastırırken kaslarının şiştiğini hissedebiliyor, cildinin kızardığını görebiliyordum.

Sebastian, "Defol git buradan," dedi öfkeyle.

"Ne ayıp. Ben diğerini tercih ederdim." Altdudağını ısırınca Sebastian bir adım ilerledi. Bir ayağını diğerinin önüne koymuş, saldırmaya hazır bekliyordu.

"Krala Olivia'yla daha önce tanıştığınızı söylemedin. Tabii bilmemesini tercih ediyorsan ayrı. Şehirde ne yapman gerekiyordu ki senin?" diye sordu Sebastian. "Kral, başdanışmanının iyi bir gerekçe olmadan kaleyi terk etmesine izin vermez. Müzayedeye gidebilmek için ona yalan söylemiş olmalısın."

Hamza tereddüt etti. "Herkes büyücülerin doğrudan kaleye getirildiğini bilirken, onun neden Baldoria'nın doğusundaki bir kasabadan alınıp da aylarca bir kan mağarasında kaldığını soruyordum kendime." Bir parmağını kaldırdı. "Son saldırılarda Ravena'yla *Nightshade* tarafından buraya getirilmediyse tabii."

Annemin adını söylediğinde kalbim yerinden fırladı.

Sebastian yumruklarını sıktı. "Yalan söylemek için bir nedenimiz yok."

"Umarım öyledir." Tırnaklarını incelerken yüzüne kendini beğenmiş bir ifade yayıldı. "Çünkü yalan söylüyorsanız bunu ortaya çıkarırım. İkimiz de Sargon'un sadakatsizlik konusunda ne hissettiğini pekâlâ biliyoruz." Sebastian'ı gözleriyle süzdükten sonra bakışlarını bana kilitledi. "Ziyaretinde iyi eğlenceler, *Olivia*."

Hamza gidince Sebastian öne doğru bir adım attı. Hislerini anlamak için bariyerimi indirmeme gerek yoktu. İçgüdüsel olarak öne uzanıp parmaklarımı koluna doladım. Tüy gibi dokunuşumun altında, öfkesinin tüm vücudunu saran tanıdık gerginliğini hissettim.

Ağır bir sessizlik içinde loş ışıkların, eriyen mumların ve dört kişi için bile yeterince büyük olan yatağın bulunduğu

yatak odamıza doğru yürüdük. Ceketini ipek çarşafların üzerine atıp banyoya girdi.

Aklıma tuhaf bir soru gelince sessizliği bozdum. "Vampirlerin çiş yapması gerekiyor mu?"

"Kanın öylece buharlaştığını mı düşünüyorsun?"

Omuz silktim. "Ne bileyim. Vücudunuz kanı soğuruyor falan sanıyordum."

Dudaklarında bir gülümsemenin gölgesi dolaşıyordu ama kendime engel olamadan söylemiş bulundum. "Kanı soğurmak. Bak bu yeni işte," deyip kapıyı kapattı.

Hava kararınca gece erkenden geldi. Yatağımızın karşısındaki duvarda yan yana duran dört kemerli pencereye koştum. Gökyüzüne, ağaçlara ve dağların sonsuz gibi görünen siluetlerine baktım. Kaçmanın nerdeyse imkânsız olduğu bu yerde kısılıp kalmıştım. Tek umudum Erianna'yı kendi tarafıma çekip annemi bulmaktı.

Büyümü kullanmanın bir yolunu bulabilirsem bu daha da iyi olacaktı. Banyoda duşun açıldığını duyunca gözlerimi kapattım. Güç parmak uçlarıma çarptı, ellerim bileklerime kadar karıncalandı. Elimden geldiğince zihnimi boşalttım.

Sebastian her ne sebeple olursa olsun yapabileceğime inanıyordu ve belki de haklıydı. Her zaman bir şekilde hasarlı olduğumu, bu yüzden güçlerimin işe yaramadığını düşünmüştüm. Laveniuess'in gölünü ve Sebastian'la konuştuğumuz şeyi hatırladım. Laveniuess en karanlık yanlarımızı kucaklamanın varlığımızın en iyi haline dönüşmesi için gereken anahtar olduğuna inanıyordu. Göle yaptığım son ziyaretten beri enerjisi hâlâ içimdeydi.

Belki de asıl ihtiyacım olan ardına saklandığım gölgeleri kucaklamaktı. Derin bir nefesle, başkalarının duygularını

hissetmenin bir gün beni tüketeceğine ve delirmeme sebep olacağına dair duyduğum büyük korkuyu kabullendim. Bu bazen çok ağır geliyordu. Düşüncelerim aklımda dönüp dururken büyümün bağları çözüldü ve her bir nefesle kullanmak daha kolay hale geldi.

Korkumu görmezden gelerek bariyerimi indirip etraftaki odaların duygu ve enerji akışına izin verdim. Sebastian'm hissettiği acı, benim acımla birlikte odada yankılanıyordu. Karanlıkta dans ederken birbirlerini tanıyorlardı. Korkmanın sorun olmadığını bilerek kederin içimi doldurmasına izin verdim.

Kalp atışlarım artıp heyecanım yükselirken içimde dolanan büyü dalgalar halinde yayıldı. Babamı ve onu ilk gördüğüm anı düşünürken camı çatlayan pencereye dokunup ufka doğru baktım. Çatlak genişleyip parçalanırken ve kırıklar dışarı doğru savrulurken olduğum yerde durdum.

Sebastian çırılçıplak vaziyette yanıma uçup beni geri çekti.

YİRMİ DÖRT

"Ne oldu?" İri gözleri benimkileri taradı.

"Başardım," diyerek başımı sallarken parmaklarımdaki kesikleri fark ettim. Kanlı noktacıkları inceledim. "Göle gidişimizi ve senin söylediklerini düşünüyordum, sonra... Bir anda oluverdi." Ellerime baktım, sonra da pencereye. "Üzgünüm."

"Üzülme." Beni oturttu. Göz ucumla tüm çıplaklığına bakmadan edemedim. Muazzam uzunluğunu görünce yumruğumu kasığıma bastırdım.

Ensemden yayılan sıcaklığa dokundum. "Ben..." Doğru kelimeleri ararken alnımı ovuşturdum.

"Hemen dönerim." Hızla uzaklaştı, bir havlu kapıp beline sardı.

Başımı sallayarak istenmeyen düşünceleri dağıttım. Dikkatimi tekrar pencereye verdim. İçeriye dolan soğuk havaya beni serinlettiği için minnettardım.

"Bunu nasıl yaptın?" diye sordu banyodan.

"Kendimi açıp enerjimi yükseltmek için Laveniuess'in enerjisini kullandım," dedim camla parıldayan zemine bakarken. "Sanırım babamla tanışmanın ortaya çıkardığı duygular ve..." Dün geceden de bahsetmek istedim ama vazgeçtim. "Bir şeyi değiştirdi."

"Nasıl yani?"

"Nadir durumlar dışında, kendimi diğer herkesin duygularını hissetmekten korumak için inşa ettiğim bariyeri indirmekten kaçınırım ama bu kez tamamen açtım. Bariyeri araladığımda bile temkinli davranırım çünkü başkalarına ait enerjilerin benimkini ne kadar çabuk etkilediğini bilirim ama bu sefer başkaydı."

Yanıma oturup elimi tuttu. "Güzel ama bir dahaki sefere büyünü kullanmak için pratik yaptığında dışarıda olalım."

Dudaklarımı yaladım. "Kan için özür dilerim."

"Niye? Kendimi kontrol edebiliyorum." Parmağımı dudaklarına götürüp bir damla kanı nazikçe öptü. "İşte."

Bir cam parçasını tutup bileğini kestiğinde yerimde kıpırdandım.

Dün geceyi hatırlayarak geri çekildim. "Hayır. Bunlar kendiliğinden iyileşecektir. O kadar derin değiller."

"Daha çabuk iyileşmeni sağlayacak. Bu kalenin içinde kan kokarak dolaşmak istemezsin."

"Kendinizi kontrol edebildiğinizi sanıyordum."

"*Ben* kontrol edebilirim."

Ensemi ovarken havanın dokunduğu kesikler acımaya başladı. Tereddüt içinde bileğindeki kesiğe baktığımda çoktan iyileşmeye başladığını gördüm. Camla kesiği tekrar açtığında olduğum yerde sindim.

"Bunu bir daha yapmayacağım," deyince ona doğru eğildim.

Dudaklarım yarayı sardı ve kanı ağzıma sızdı. Ağır, metalik sıvı boğazıma indiğinde öğürmemeye çalıştım. Parmaklarımdaki kâğıt kesiklerinden emdiğim kana kıyasla onun kanında farklı bir şey vardı. Dişlerime yapışıp tadı damağımda kalacak

kadar şekerliydi. Dün gece sadece azıcık tadına bakmıştım ama şimdi dilimi ve dudaklarımı kaplıyordu. Geri çekilerek elimin tersiyle ağzımı sildim.

"Şimdiden iyileşiyorlar."

Yarıklar kapanırken cildim gözlerimin önünde büyü yapılmış gibi birbirine yapıştı.

"Buna alışman gerekecek. Yakında kanım olmadan iyileşmeye başlayacaksın."

Kendimi gülümsemeye zorlayıp uzun bir nefes verdim. Vampir olmamdan bahsediyordu. Yapmayı planlamadığım bir şeydi ama bunu bilmesine izin veremezdim. Bana yardım etmesinin tek nedeni buydu.

"Duş almam gerek," dedim kurumuş kana bakarak. "Pencere için ne yapabiliriz?"

"Birini bulup icabına baktırırım. Başka bir odaya geçmemiz gerekebilir. Git duşunu al hadi," deyip banyoyu işaret etti. Kendi banyosunu bitirmemişti ama ben bir şey söyleyemeden saçlarını kurutmaya başlamıştı bile. Büyüm tenimin altında titreşirken banyoya adım attım. Pencereye ve kana rağmen gülümsememe engel olamadım. Yıllardır ilk defa güçlerimi doğru dürüst kullanabiliyordum.

Belki de düşündüğüm gibi kusurlu değildim.

* * *

Şarap rengi kıyafetimi giydim ve kralla olan yemeğimiz için yola çıktık. "O kadar da kötü görünmüyor," diye itiraf ettim antik taş basamaklardan aşağı inerken. "Sargon, yani."

İfadesiz yüzünden hiçbir şey okunmuyordu. "Fikrini değiştirmeyi düşünüyorsan şimdiden söyle."

"Hayır, düşünmüyorum," diye temin ettim onu. "Sadece bana anlatılan deli kralı göremiyorum."

"Onu daha bir kez gördün." Ayak seslerimiz etrafımızda yankılanıyordu. "Zach ve Erianna'nın onu hor gören bakış açısına rağmen ondan nefret etmediğimi söyleyebilirim aslında. Dileğimi reddetmesini ve müstehcen zevklerini bir kenara koyarsak kendisi Sanmorte'nin sahip olabileceği en kötü kral değil." Bana göz ucuyla baktı. "En iyisi de değil. Kardeşi Kalon ondan çok daha kötü."

Evdeki konuşmalarımızı hatırladım. "*Nightshade*'in hizmet ettiği kişi yani."

"Evet." Çenesini sıktı. "Sargon kardeşiyle çok yakındır ve nedendir bilinmez ama ona güveniyor."

"Kralın *Nightshade*'den haberi yok mu?"

"Evet, var ama onu da koruyan, kendine ait bir birliği var: *Midnight Lotus*. Sargon, Kalon'un bir asırdır ona karşı hareket ettiğini bilmiyor."

"Yani tacı istiyor."

"Doğru, bu yüzden seni ve anneni bulmak için birliği gönderdi. Planı seni öldürüp yakaladığı anneni de kardeşine hediye etmekti. Bunun, krala kızını unutturmak için yeterli olacağını umuyordu." Duraksadı. "Seni yani."

"Oldu mu peki?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Bütün bunları nereden biliyorsun?"

Uzun bir koridorun başındaki loş ışıklı bir lambanın altına geldiğimizde bizi durdurup elini duvara dayadı. "*Nightshade*'in içişleri de dahil olmak üzere her yerde göz ve kulaklara sahip olmayı kendi işim bilirim. Senin peşine düştüklerini bu şekilde öğrendim." Etrafımıza bakıp sesini alçalttı. "Kalon'la yemekte tanışacaksın. Aklını başına topla. Sargon gücü ele geçirmiş, annesinden de çekicilik ve karizma miras almış ama Kalon

zekâsıyla zirveye tırmanmış biridir. Sarayda olan her şeyde Kalon'un parmağı vardır. Yaptığı planlar tanıdığım hiç kimseninkine benzemiyor ve müthiş bir sezgisi var."

Gözlerim irileşirken ayaklarımı sürükleyerek geri çekildim. Bu kadar tehlikeli birinin yakınında olmak istemiyordum. Aniden burada olma düşüncesi kafamın üzerinde asılı duran kara bir bulut gibi gelmeye başladı. "Kalon yolumuza çıkacaksa babama karşı nasıl bir hamle yapabiliriz ki? Kim olduğumu öğrenince beni öldürmeye çalışacağından eminim," dedim. Sonra yaptığım plan işe yararsa bütün bunların hiçbir önemi olmayacağını hatırladım çünkü buradan çok uzakta olacaktım. *Umarım*. Etrafa bakarken tırnaklarımı yemeye başladım.

"Önce Kalon'dan kurtulmamız gerekiyor."

"Sanmorte'nin en eski, en güçlü iki vampiriyle nasıl başa çıkmamızı bekliyorsun? Sen üç yaşında bir vampirsin, ben de bir faniyim."

"Sen bir büyücüsün," dedi üzerine basarak. "Bu öğleden sonra kanıtladığın üzere güçlerin kuvvetli. Ayrıca anneni bulduğumuzda onu da kullanabiliriz. Bugüne dek Sargon'a karşı kazanan tek kişi o. Erianna ve Zach'i de unutma."

"Kralın bir ordusu var!" diye bağırdıktan sonra hızla sesimi alçalttım. "Annemi bulursak bunun bir önemi olmayacak."

"Bulacağız, sana söz veriyorum. Yarından itibaren önceliğim nerede tutulduğunu öğrenmek olacak."

Başımı sallayıp onsuz yürümeye başladım. Beni hızla yakalayıp elini belime koydu. Geri çekildim ama kapı açıldığında zaten özel yemek odasında olduğumuzu fark ettim. Neden herkesle birlikte büyük ziyafet salonunda yemek yiyeceğimizi düşündüğümden emin değildim. Bu çok daha mantıklıydı. Hamza öfkeden kıpkırmızı olmuş gözlerle yanımızdan

geçerken gardiyanlardan biri kenara çekildi. Koridordan aşağı doğru ilerlerken bize bakmadı bile.

"Üzgün görünüyor," dedim ama Sebastian karşılık vermedi.

"Kralım." Sebastian hafifçe reverans yaptı.

Sargon masanın başında dururken, "Geç kaldınız," dedi.

Duvardaki saati kontrol ettim. "Bize yedi denmişti. Henüz on var."

Sebastian boğazını temizledi. "Bir saat önce gelmek âdettendir."

"Bunu bana söylemedin." Kaşlarımı çattım ama Sargon'un ifadesini görünce çabucak gülümsedim. "Özür dilerim Majesteleri." Sözcükler dudaklarımdan tuhaf bir şekilde döküldü. "Benim hatamdı. Doğru elbiseyi bulamadım bir türlü."

Ağzının etrafındaki çizgiler yumuşarken elini uzatıp aramızdaki mesafeyi tek solukta kapattı. "Beklediğime değdi, tatlı şey. Çok güzel görünüyorsun."

Elini tutunca parmaklarımı dün yaptığı gibi dudaklarına götürüp öptü. Burada hanımları böyle karşılıyor olmalıydı.

Sonra Sebastian'ı kucaklayıp hiç de asil olmayan bir tavırla sırtına vurdu. "Lütfen oturun. Bu benim kardeşim Kalon," dedi ve siyah keçisakallı, kehribar gözlü, daha kısa kesilmiş ama abisininkilere eş kızıl saçları olan zarif bir adamı işaret etti. Yerime otururken beni izliyor, bana bir yırtıcıyı hatırlatıyordu. Kalon'un bakışlarında babamda olmayan bir soğukluk vardı. Her hareketimizi dikkatle değerlendirirken her zamankinden daha savunmasız hissetmeme neden oluyordu.

"Sizinle tanışmak bir zevk."

"Benim için de öyle, Olivia. Kabalığımı bağışlarsanız, kardeşim bana adınızı söylemişti."

Arkamızdan koca bir birlik gönderen adamın bu olduğunu anlayınca buz kestim. Kralın kızının sahte adını biliyor olmalıydı. Galiba Sebastian da aynı fikirdeydi, Kalon'a bakarken gözlerinden endişe geçti bir anlığına.

"Evet. Çok yaygın bir isim olduğunu biliyorum," deyip güldüğümde çok açık verip vermediğimi merak ettim.

"Çok güzel bir isim bu," dedi kadehini dudaklarına doğru kaldırarak. "Sanıldığı kadar da yaygın değil." Bir yudum kan alıp kadehini indirmeden önce bardağın kenarını yaladı. "Merakım için beni mazur görün ama büyünüzü buradan hissedebiliyorum. Çok..." Derin bir nefes aldı. "Sarhoş edici. Büyücüler artık çok nadir bulunuyor."

Kalp atışlarım hızlanınca dikkatimi dağıtmak için yüzüğümü parmağımın etrafında tekrar tekrar döndürdüm. Masanın altını görmediğine memnundum. "Sanıldığı kadar nadir değil," diyerek sözlerini tekrar etsem de hiçbir anlamı yoktu çünkü doğru değillerdi.

Sebastian bardağını yudumlarken oturuşunu dikleştirdi.

Sargon bu kez konuştuğunda sesi havayı yarmıştı. "Yemek gelsin." İçeriye bir tabak getirilirken ayağa kalktı. Geleneklere uygun olduğunu düşünerek ben de ayağa kalktım ki haklıymışım. Kalon bu küçük jestten rahatsız olmuşa benziyordu. Ben de onun, erkek kardeşinin ardından ikinci sırada kalmaktan ne kadar nefret ediyor olabileceğini düşünüyordum. Özellikle de Sebastian bu adamın çok zeki olduğunu ve açıkça taçla ilgilendiğini söylediği için. Siyasi açıdan kendisini Sargon'dan daha nüfuzlu mu görüyordu?

Kalon beni ona bakarken görünce dudağının kenarında zalim bir gülümseme belirdi. Kimse fark edemeden yüzünden silip gitmişti bile. *Nightshade* bize saldırdıktan bu kadar kısa süre

sonra Sanmorte'de Olivia adında kaç büyücü bulunabilirdi ki? Saçımdaki değişime rağmen babama bu kadar çok mu benziyordum? Birdenbire yüz hatlarımın bilincine varıp saklanmak istedim. Sebastian, Kalon'un müthiş sezgileri olduğunu söylemişti. Mahvolmuştuk. Sebastian'ın bile bunu derinlemesine düşündüğünü sanmıyordum ama masaya oturduğumuz zamana kıyasla teni en az bir ton daha solgundu.

Önüme bir tabak dilimlenmiş sığır eti, tavuk, kızartılmış birkaç çeşit etle birlikte patates püresi ve bir çiftlik dolusu insanı zinde tutacak kadar sebze getirildi. Masadaki tek tabak bendeydi. Önüme yiyecek bir şeyler alırken dikkatle bariyerimi indirdim. Çatalımı patatese batırdıktan sonra zihnimi Kalon'a odakladım.

Minik bir parçayla başlayan his kararıp ağırlaştı. Tereddütle biraz daha ileri giderek bakışlarımı Kalon'dan ayırmadan zihnine ulaştım. Tam onun duygularına dokunmak, onları kucaklamak ve bana aitlermiş gibi hissetmek üzereyken dışlanıp geri çekilmeye zorlandım.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Sebastian'a baktım, az önce olanların farkındaymış gibi görünmüyordu.

Kalon da benim gibi bir empat olmalıydı. Beni başka nasıl böyle durdurabilirdi ki? Sadece büyücülerin böyle yeteneklere sahip olabileceğini sanıyordum ama sonra bunu büyüyle birlikte kullanamasalar da diğerlerinin duygularını hissedebilen, aynı yeteneğe sahip olduklarını söyleyen birçok faninin varlığını duymuştum. Kalon da onlardan biri miydi? Vampir olduğunda bu gücü beraberinde mi taşımıştı?

Bana bilmiş bir bakış atınca donup kaldım. Kim olduğumu biliyordu. İçeri girdiğim anda endişemi ve korkumu hissetmiş olmalıydı. Benimse hiçbir fikrim yoktu. Sebastian'ı uyarmam

gerekiyordu ama Sargon'a fark ettirmeden yanlış giden bir şeyler olduğunu söylemenin yolu yoktu.

Koptuğumun farkına bile varmadığım sohbete geri döndüm. Sargon ve Sebastian şehirdeki siyaseti ve iş dünyasını tartışırken Kalon tek kelime etmeden dinliyordu.

YİRMİ BEŞ

Çok az yedim ama kendileri yemezken bana yemek ikram etmelerine minnettar görünecek kadar lokmayı boğazımdan aşağı itmeye çalıştım. Daha sonra Sargon, Sebastian'ın akşam eğlenceleriyle dans için taht odasında ona katılmasını istedi ve yalnız kalmak istemediğimden ben de onlara katıldım.

Sebastian'ın yanında durup elini sıkıyor, ona yalvaran bakışlar atıyordum. Ne yazık ki Sargon üç adım ötemizde kalmaya devam etti. Yani bütün iletişimimiz sözsüz olmak zorundaydı.

Bu kadar belli etmemden rahatsız olduğunu gösteren bir tavırla omuz silkti. Kalon bizden bir adım ileri çıkıp geriye doğru bir bakış atarak gülümsedi.

Sebastian'ın bir şekilde telepati kurabileceğini umarak *biliyor, biliyor, biliyor* diye çığlıklar atıyordum kafamın içinde. Sonunda dayanamayıp, "Sevgilim," deyişim Sebastian'ın tek kaşını kaldırarak bakmasını sağladı. "Biraz başım dönüyor. Odamızın nerede olduğunu tekrar gösterebilir misin? Bu kale çok büyük."

Sargon duraksayıp arkasında duran bize baktı.

Sebastian kolunu bana sardı. "Birazdan size katılacağım. Olivia'ya odamıza kadar eşlik edeyim."

Sargon'un gözleri bana odaklandı. "Umarım kısa sürede kendini daha iyi hissedersin. Yakında gerçekleşecek

olan düğününüze kadar birbirimizi daha iyi tanımayı çok isterim."

Kalon geri çekilip yanımda durdu. "Bu genç âşıkların beklemesi için bir neden göremiyorum. Burada, kalede bir düğün yapabiliriz. Sebastian burayı hep kendi evi gibi görmüştür ve böylece hepimiz düğüne katılabiliriz."

Sargon ellerini birbirine kenetledi. "Müthiş bir fikir. Düzenlemelere başlayalım."

Alnımda oluşan ter damlalarına dokundum. "Kulağa mükemmel geliyor, teşekkür ederim Majesteleri. Özür dileyerek izninizi isteyeceğim."

Sebastian eğildikten sonra beni kraldan, muhafızlarından ve Kalon'dan uzaklaştırdı. Yeterince uzaklaştığımızda onu içinde sadece kanepe olan boş bir salona çektim.

Kapıyı kapattıktan sonra eğilip ellerimi dizlerimin üzerine koydum. "Tehlikedeyiz."

"Adını kullanarak büyük bir hata yaptım," diye itiraf etti. "Düzeltebiliriz."

Sırtımı kapalı kapıya yaslarken parmaklarım titredi, boğazımda oluşan yumruyu hissettim.

"Biliyor, Sebastian." İçimi kaplayan huzursuzlukla omuzlarım gerildi. Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirirken kaşlarımın üzerinde oluşan ter damlalarını hissedebiliyordum. "O da benim gibi bir empat. Duygularını hissetmeye çalıştığımda beni engelledi ve kimsenin bakmadığı bir anda gülümseyerek, sanki içimi görebiliyormuş gibi baktı bana. Büyücü olmadığı için duyguları manipüle edemez ama onları *hissedebilir*."

Daha önce hiç iblis bir empatla tanışmamıştım. Büyüden yoksun faniler bile bu yeteneğe sahipti, benimki sadece büyüyle güçlendirilmişti. Kollarımı, sanki bir torba taş yutmuş gibi

hissederek sıkıca karnıma doladım. Hâlâ bu taş duvarların içinde sıkışıp kaldığım için gerilen her bir parçam kaçmak istiyordu. Dudaklarımı ıslatarak şişmiş gözlerle Sebastian'a baktım. Neden bir şey söylemiyordu?

Parmağıyla çenesine hafif hafif vururken düşüncelere dalmış halde yavaşça duvara yaslı duran kanepeye oturdu. "Kesin olarak bilemeyiz."

Aramızdaki mesafeyi kapatırken nefesim kesildi. Ne kadar tehlikede olduğumuzu anlaması gerekiyordu. "Ben bilirim. Güven bana, kim olduğumu biliyor. Adım ve ne olduğum beni ele vermediyse bile duygularım vermiştir. Biraz Sargon'a benziyorum hatta." Her şeyi hızla söylemeye çabalarken sözlerim birbirine karıştı.

Derin bir nefes verdi. "Öyleyse zamanımız tükendi. Hemen harekete geçmeliyiz."

"Yani? Onu öldürecek miyiz?" Tenimi ürperten soğuk, kollarım boyunca yayılarak bütün tüylerimi diken diken etti. Kalon'un yeteneğimi engellediğinde bana hissettirdiklerini ve duygularına dokunmaya çalışırken gözlerindeki farkındalığı hatırlayınca titredim. "O çok güçlü."

"Başka seçeneğimiz yok."

Parmaklarımı şakaklarıma bastırıp başımı yavaşça iki yana salladım. "Evet, var. Annemi bulup bu gece buradan gidebiliriz."

Dudakları ince bir çizgiye dönüştü. "Erianna ve Zach bu gece ya da sabah buraya varmış olurlar. Onları burada bırakamayız."

Gözlerimden yaşlar akarken parmağımı göğsüne doğrulttum. "Beni koruyacağına söz vermiştin."

"Verdim ama bir anlaşma yaptık seninle."

Ensemdeki tüyler ürperirken kalbim hızla çarpıyordu. Buraya gömülme fikriyle göğsüm sıkışınca, "Burada ölmek istemiyorum," diye itiraf ettim. Bu dünyadan ayrılmadan önce gördüğüm son yer bu kale olacaktı. Ellerim iki yanımda sallanırken bir daire çizerek volta atıyordum.

"Bunun olmasına izin vermem. Sen kraliçe olacaksın."

"Sana da kraliçe olmaya da lanet olsun." Ona ters ters bakmak için durup yumruklarımı sıktım. "Senin faniliğin uğruna kendimi öldürtmeyeceğim."

"Bundan çok daha öteye geçti artık. Sana gidebileceğimizi söylemiştim."

Nefesimi tutup pencereye doğru koşturdum. "Ne yapıyoruz o zaman?"

Ayağa kalktı. "Aşağı iniyoruz, dans ediyoruz ve Kalon'a yaklaşıp her hareketini izliyoruz. Artık onun bir tehdit olduğunu biliyoruz. Onu gözleyebiliriz."

"Muhtemelen gözleri üzerimizdedir." Ona bakarken çenem titriyordu.

"O zaman biz de ona harika bir gösteri sunarız." Yanıma gelerek omzumu tuttu. "Seni öldürmesine izin vermeyeceğim. Söz veriyorum. Erianna ve Zach gelir gelmez daha iyi olacağız. Yardım edebilirler."

Erianna'yı ve odamda bıraktığım bıçağı düşündüm. Bu geceden sonra onu gözümün önünden ayırmayacaktım. Kalon gölgelerde beklerken olmazdı.

Ziyafet salonuna ulaştık. Sargon bize el sallarken Sebastian sanki dünya umurunda değilmiş gibi gülümsedi. Bunu taklit etmek için elimden geleni yaptım. Odanın karanlık köşesindeki çadırların eşik örtüleri, içerideki vücutların erotik kıvranışlarını göstermeye yetecek kadar ince bir ağdan yapılmıştı.

Onların ötesinde fani kadınlar, göğüslerini ve karınlarını zar zor örten kıyafetler içinde dans ediyorlardı. Mücevherleri, karşılayabileceğim her şeyden daha pahalı görünüyordu. Yaylı çalgılar dörtlüsünün ritmine ayak uydururlarken iyi muamele gördükleri anlaşılıyordu.

Odanın arka tarafında fanileri uzun ahşap masalara ve kanepelere yatıran *Sangaree*, dişlerini boyunlarına geçirerek kurbanlarını yiyip bitirdiler. Bir erkek ve kadın çift bulundukları yerle alakasız görünen bir şeye güldükten sonra kanlarını içtikleri kurbanlarını rahatlıkla kaldırıp birbirleri arasında değiştirdiler. Faniler, tıpkı kan mağarasındakiler gibi uyuşturulmuş görünüyorlardı ama güzel kıyafetler içindeydiler. Vampirler yemeklerini bile süslemişlerdi. Sargon dikkatimi üzerine çektiğinde Sebastian'ın koluna asıldım.

"Genç Hanım," diyerek elimi öptü.

Odadan tiksinmeme rağmen reverans yaptım. "Majesteleri."

"Kendini daha iyi hissetmene sevindim. Acaba..." Cevap beklemeden kolumu tuttu. "Bu dansı bana lütfeder misin?"

Sebastian sert bir hareketle onayladı ama elbette kralı geri çevirmezdim. Kalon'u görebilmek için odayı taradıysam da ortadan kaybolmuştu. Arka pencerelere doğru yürürken Sebastian da etrafına bakınıyordu. Sargon'un taç giyme törenini tasvir eden vitraya baktım ki bu, muhtemelen benim düşünebildiğimden yüzyıllarca önce gerçekleşmişti.

Elimi eline alırken, "Dikkatin dağılmış," dedi sertçe. Etrafımıza yayılmış olan *Sangaree*, birbirlerine çok yakın durmalarına rağmen rahat hareket edebilmemiz için bize alan tanıyordu.

"Affedersiniz," diye fısıldadım vals yaparken beni yönlendirmesine izin vererek. "Daha önce biraz başım dönüyordu."

"Kaleyi nasıl buluyorsun?"

Yalan söylemeden nasıl cevap verilirdi ki? "İlginç."

"Evet. Olabilir. Buraya tek başına gelip mağarada bulunmak zor olmalı. Orada olduğunu bilseydim seni derhal kaleye getirtip konseyimin bir parçası olmanı sağlardım. Ne yazık ki sana önce Sebastian ulaştı."

Ses tonundan hoşlanmamıştım. "Ben kimsenin malı değilim."

Aralanan dudaklarından huzursuz bir kahkaha çıktı. "Hayır, kesinlikle değilsin. Ara sıra benim için küçük görevleri yerine getirdikleri sürece konseyimdeki herkes istediğini yapmakta özgürdür."

"Benim için bir onur olurdu." Duraksayıp Sebastian'ı bulabilmek için etrafa bakındım.

Onu arka masada başka bir erkek vampirle birlikte yirmili yaşlarının sonlarındaki fani bir kadından kan içerken gördüğümde damarlarım buz kesti. Boynunun her iki tarafından kendilerine ziyafet çekerlerken ağızlarından taşan kan kadının elbisesinin üst kısmından içeri sızıyordu.

Sargon başını sallayıp bana baktıktan sonra benimkilere çok yakın duran yay şeklindeki dudaklarına acımasız bir gülümseme yayıldı. "Sebastian'ı gerçekten severim. Harika zevkleri olan hırslı bir adamdır. Geceleri sık sık burada kalıp günün erken saatlerine kadar fanilerden içer, sonra da en iyi şarabımızla sarhoş olur. Aslında çoğu Baldoria'dan getiriliyor."

Mide bulantım dayanılmazdı. "Üzgünüm ama biraz midem bulanıyor."

Beni döndürürken hareketlerinde duraksama olmadı. "Ne kadar da fani, ayak bağı bir hastalık. Oysa yaşlanma sürecini durdurmak, hastalıkları tedavi etmek için şifalı bitkileri ve büyüleri kullanmayı öğrenebilirsin. Seni saray büyücüm Azia'yla tanıştıracağım. Seni eğitebilir." Gülümseyip beni tekrar dön-

dürdüğünde midem bulanmaya başladı. "Bu artık senin de dünyan. Gözünün Sebastian'da olduğunu biliyorum ve ona ait olanı almayı aklımdan bile geçirmem ama şunu bilmelisin ki başka bir seçeneğin de var. Seni bizden birine dönüştürmedikçe güvenliğini sağlayamaz. Oysa ben güvenliğini garanti edebilirim. Bu kaledeki hiçbir erkek ya da kadın, iznim olmadan sana dokunamaz. Bir büyücü olarak kalabilir, büyünü koruyabilir ve lüks bir hayata sahip olabilirsin." Mırıldanırken dudakları kulağımı sıyırdı. "Bunu mutlaka düşün, Olivia. Onunla evlenirsin ya da evlenmezsin ama her iki durumda da konseyime katılabilirsin." Geri çekilip başını eğdi.

Kendimi gülümsemeye zorlayıp reverans yaptım. "Bunu dikkate alacağım," dedim çünkü başka türlü cevap vermek tehlikeli görünüyordu.

"Büyücülerden bahsetmişken karım da geldi. Affedersin."

Başımı eğdim. Karısı arkasını döndü. Sıkı bir topuzdan sarkan kuzgun karası bukleleri her hareketiyle zıplıyordu. Nefesim kesildi. Porselen gibi teni ve parlak gözleri fazlasıyla mükemmel görünüyordu. Dudağının üzerindeki yara bile kaybolmuştu. "Anne." Zihnimde yankılanan kelime titrek bir nefesle çıktı dudaklarımdan.

"Tepki verme." Yanımda duran Sebastian'ın fısıltısı, beni uzaklaştırırken kulağımda dans ediyordu.

Annem bana doğru bakarken kim olduğumu fark etti. Gözleri büyüdü.

"İnsanlar bakıyor," dedi belimden tutarak. "Benimle dans et." Beni dans pistinin kenarına çekti, bu kahreden farkındalığın altında ezilmemek için elimden geleni yaparken beni kollarının arasına aldı. "Sorun yok." Beni daha yükseğe kaldırdı. "Ağırlığını bana ver."

Aramızdaki mesafe kapanana kadar beni kendine yaklaştırdığında zorlukla yutkunuyordum. "Annem."

Kararan ifadesi bana bundan memnun olmadığını söylese de, "Yaşıyor," dedi. "Önemli olan da bu."

Sebastian beni etrafında döndürürken başımızdan geçen her şeyi düşündüm. Bana bisiklete binmeyi, resim yapmayı, alfabeyi ve çarpım tablosunu öğretmişti. Bir defasında Noel'de istediğim yenidoğan oyuncak bir bebeği almak için mağazanın önünde tam dört saat sırada beklemişti. On altıncı yaş günümde, en sevdiğim yazarla tanışabilmem için beni bir kitapçıdaki imza gününe götürmüştü. Gitmesinin imkânı yoktu. Ona ihtiyacım vardı ama ona baktığımda tek gördüğüm bir canavardı.

Boğazımda köpüren bir çığlıkla, "O yaşamıyor!" diye feryat ettim. "O bir vampir." Bir damla gözyaşımı silerken daha fazlası art arda ve hızla gelmeye başlayınca panikledim. Güçlükle soluk alıp verirken Sebastian başımı göğsüne dayayıp gözyaşlarımı odanın kalanından gizledi.

"Burada olmaz, aşkım." Krala oynadığımız oyun yüzünden bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdığını varsaydım. Âşık görünmemiz, dans etmemiz gerekiyordu ki ağladığımı göremesinler.

Burnumu çekip geri çekilince soğuk parmaklarını yanağıma bastırdı. "Ne yapıyorsun?"

"Kızarıklığı gideriyorum," dedi sertçe, etrafa göz gezdirirken. "Gülümse. Sargon bize bakıyor."

Bizi ele veriyordum. "Fark etti mi?"

Krala doğru gülümserken eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. "Başka bir şey düşün."

"Orada, başka biriyle içkini nasıl paylaştığın gibi bir şey mi?" Suratımı buruşturdum.

Beni döndürdü ve ardından baş döndürücü bir hızla yakaladı. "İçmek zorundayım."

"O şekilde değil."

"Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm," dedi kasvetle. "Bu odada yeterince gürültü ve müzik var. Bizi duyamazlar."

"Sargon onu dönüştürmüş olmalı. Büyücü olmayı severdi. Bu korkunç. Aynı değil de kendisinin daha güzel bir versiyonu gibi görünüyor."

"O burada." Sebastian omzumun üzerinden baktı. "Ravena."

"Sen Sebastian olmalısın." Annemin sesi bize ulaştı. Duruşumu doğrulturken Sebastian beni sabit tutuyordu.

"Onunla ilgilendiğin için teşekkür ederim ama bundan sonrasını ben hallederim."

Sebastian Sargon'un yönüne baktı, sonra bizi tanıştırıyormuş gibi yaparak Ravena'ya gülümsedi. Anneme elimi uzatıp geri çekti. Başka bir hanım onunla dans etmek isteyince gözlerini benden hiç ayırmadan onu piste götürdü.

"Burada ne arıyorsun?" Annem ellerimi tutup sıktı. "Keşke sana sarılabilseydim tatlım."

Sesindeki duygu beni şaşırtmıştı. Ne beklediğimden emin değildim ama kendi gibi olmasını beklememiştim. "Sen bir vampirsin."

Benimle pencereye yürüyüp dışarıya baktı. "Fısıldayarak konuş," dedi bir yumuşak bir sesle. "Burası gürültülü olmasına rağmen dikkatli ol. Kral bizi izliyor."

"Babamı kastediyorsun," deyip sustum.

Ağzının köşesi seğirdi. "Biliyorsun."

"Vampir prensesi olduğumu mu? Evet. Sebastian beni loncadan çıkardı. Neredeyse herkesi öldürdüler."

Yüzü buruştu ama çabucak sakinliğini geri kazandı. "Draven burada," diye fısıldadı. "Sadece dünden beri dışarı çıkmama izin var, henüz onunla konuşmak için bir fırsat yakalayamadım."

Elimi göğsüme dayayarak sertçe yutkundum. "Yaşıyor."

"Onu da buradan kurtaracağız. Köleleştirildi."

Midem sıkışırken gözyaşlarımın akmasına engel olmaya çalışarak ellerimi sıktım. "Öyle olmamasını umuyordum. Bir planın var mı?"

"Hayır," diye itiraf etti. "Buradaki varlığımın Sargon'u seni aramaktan vazgeçirecek kadar dikkat dağıtacağını umuyordum ama işte buradasın."

"Kim olduğumu bilmiyor," dedim tırnaklarımı yerken.

"Ben de öyle tahmin etmiştim. Gel benimle." Parmaklarını benden çekerek içki masasına yöneldi. "Şüphelenmeden önce yollarımızı ayırmamız gerekiyor. Hangi odadasın?"

"Şey..." Hatırlamaya çalıştım. "Batı kanadındaki kırmızı süitteyim."

"Seni bulacağım. Beni aramaya gelme. Sebastian'la kal. Sana zarar vermeyecek."

Başımı sallayıp kralın yanındaki yerini almak için ayrılışını izlerken titrememe engel olamadım. Büyücü olmadan empat yeteneklerinin kullanabildiği gibi, annemin sezgilerinin de hâlâ işe yarayıp yaramadığını merak etmiştim. Sebastian'ın beni incitmeyeceğine güveniyordu, ben de öyle.

Odanın karşısına doğru hızla giderken yere atılmış bir kolyeye takılıp tökezledim. Sebastian'ı etrafa bakınırken buldum ve bana katılması için işaret verdim. Geriye doğru bakmadan duramadım, annemi gördüğümde gözlerim batmaya başladı.

Sebastian'ın eli omzumu sarınca ben de ona doğru yaklaştım. "Odamıza gelecek ve Draven burada bir yerlerdeymiş." Aklım da kalp atışlarım kadar hızlı çalışıyordu.

Kalon Sargon'un yanına döndü, bizi izlerken krala bir şeyler fısıldadı.

Sebastian yanağımı avcunun içine aldı. "Kendine hâkim ol, aşkım." Dudaklarını benimkine yaklaştırdı. Sanki odadaki herkesle samimi bir anı paylaşıyormuşuz gibi görünüyordu. O sadece yıkılmadığımdan emin olmaya çalışıyordu ama ben bunu geride bırakmıştım artık. Draven'ın burada, hayatta olması düşüncesi beni ayakta tutmaya yeterdi.

Nefesi tenimi ürpertirken, "İyiyim," diye söz verdim.

"Güzel." Başparmağını boynumun kenarında gezdirdi.

Hepsi göstermelik olabilirdi ama dokunuşuna kapılıp gittim. Oyun icabı olsa da biri tarafından önemsenmenin tadını çıkardım. Anneme özlemle baktıktan sonra odadan çıktım. Beni alıp tüm bunlardan uzaklaştırmasını her şeyden çok istiyordum. Ancak böylesine bir zarafet ve hızla hareket edişini izlemek bana onun artık onlardan biri olarak buraya, Sanmorte'ye ait olduğunu hatırlattı.

YİRMİ ALTI

Dün gece Draven'ı aramayı deneyemeden yorgunlukla yığılıp kalmıştım. Sebastian ve ben, babamın aşkımıza inanmasına yetecek kadar dans ettikten sonra odamıza dönmüştük.

Hareket edince Sebastian da kıpırdandı ve gözlerimi loş ışıklı odaya açtım. Biri penceremizi tamir etmiş ve kırık camları temizlemişti, bu yüzden odayı değiştirmek zorunda kalmamıştık. Uzun perdelerin aralarından içeri süzülen ışık halıyı aydınlatıyor, yatağın üzerine parıltılar saçıyordu.

Belki de annemi ve Draven'ı bulduğum için bu sabah kendimi farklı hissediyordum ama aralarından biri kurtarılamayacak haldeydi.

İstesem bile onu Baldoria'ya geri götüremezdim. Lonca onun ne olduğunu öğrendiğinde hemen idam edilirdi. Ona olan sadakatlerinden dolayı idam etmeseler bile hapse atılırdı.

Çok az seçenek vardı. Diğer krallıklar vampirlere nezaket göstermezlerdi ki bu sebepten onları suçlayamazdım. Ya ölmeli ya da burada, Sanmorte'de kalmalıydı. Üçüncü bir seçenek yoktu. Sebastian'ı uyandırmamaya çalışarak yataktan çıkarken kalbim biraz daha sıkıştı. Halıya yansıyan güneş ışığı ayak parmaklarımı ısıtıyordu. Anneme yardım edemesem bile Draven'ı kurtarabilirdim. Tutunmam gereken tek şey oydu çünkü

annemi burada kalıcı olarak terk edip onsuz bir hayat yaşama fikri beni kahrediyordu. Ruhum daha fazlasını sindiremeyecek kadar yorgundu.

Ne yapmalıyım? Bir anda ortaya çıkıp cevap vermelerini umarak tanrılara dua ettim.

Ya burada kalacak, kimliğimi açıklayıp vampir olacak ve fani halimle yeni yeni kontrol etmeye başladığım güçlerimi kaybedecektim ya da bir yolunu bulup Draven'la başka bir krallığa, *Nightshade*'in bana ulaşamayacağı kadar uzağa kaçacaktım.

Seçeneklerim pek de iyi görünmüyordu ve gidişimle hiç kimseyi incitmek istemiyordum. Ben kalsam bile Draven'ın kaçmasını sağlamalıydım. Tüm bu olanlardan sonra hâlâ normal bir hayat yaşama şansı vardı.

"Erkencisin." Sebastian yana yuvarlanıp esnedi. "Saat daha..." Komodinin üzerinde duran saatini kontrol etti. "Sekiz."

"Hepsinden önce uyanmak istedim."

Kollarını esnetti. "Erianna ve Zach yakında burada olurlar zaten, ben de kalkayım."

"Draven'ı bulacağım."

"Burada uzanıp bunun ne kadar berbat bir fikir olduğuna dair tüm nedenleri sayabilirim ama sen aptal biri değilsin," dedi ve ekledi. "Umarım."

"Pelerin giyeceğim."

"Evet. Kalon ve yandaşları basit bir seyahat peleriniyle kandırılırlar kesin."

Gözlerimi devirdim. "Muhtemelen uyanık bile değillerdir."

Doğrulup elini karışık saçlarının arasından geçirdi. Nasıl oluyorsa sabahları o dağınık saçları ve şiş suratıyla daha da seksi görünmeyi başarıyordu.

Başımı iki yana sallayıp bu düşünceyi zihnimin OLMAZ kutusuna attım.

"Olivia, Kalon tehlikelidir. Günün her saati seni bulmaya çalışan insanlar olacak ve sana garanti ederim, yalnız kaldığın an Sargon daha kim olduğunu öğrenmeden seni alıp öldürecekler. Kalon'un istediği son şey kralın senin kim olduğunu öğrenmesi."

"Benimle gel o zaman."

"Erianna ve Zach'i beklememiz lazım. Onu güvenli bir şekilde aramana yardım edebilirler ve dövüşebilirler. Buradaki gardiyanların hepsi her türlü çarpışmaya karşı çok iyi eğitim almıştır."

On beş yaşındayken aldığım dersleri, biri bana dövüşmeyi öğretmeye çalıştığında nasıl da her defasında kendimi kıçüstü bulduğumu düşündüm. "Annem gelip beni bulacağını söylemişti. Geldi mi acaba? Uyuyakalmamalıydım."

Omuzları düştü. "Dün gece buraya gelmedi ama Sargon'un adamları onu her zamankinden daha yakın takipte tutuyor. Gizlice kaçıp seni görmesi bir iki gün alacaktır."

"Sen neden Draven'ı bulmak için benimle gelemiyorsun?" diye sorarken konuyu değiştirip bana getirdiğini yeni fark etmiştim. "Tabii beni Kalon'un adamlarına karşı koruyabileceğinden şüphe etmiyorsan."

Gözleri itirazla parladı. "Beni sınama Olivia."

"O zaman bana yardım et, yoksa yalnız giderim."

"Kendini öldürteceksin. Sadece bekle, lütfen."

"Yapamam. Draven burada. Onu bulmam gerek."

"Uymamız gereken bir planımız var. Bunun için de sana canlı ihtiyacımız var."

"Ya bunu artık istemiyorsam?" Banyoya doğru yürürken ahlak anlayışımla boğuşuyordum. Babamı öldürmek istemiyordum.

Yataktan çıktığında gri eşofman altından beyaz iç çamaşırının lastiği görünüyordu. "Oteleyken geri dönme şansımız vardı. Artık seni gördüler, gitmene izin vermezler. Sen bir büyücüsün ve bahse girerim Sargon seni maiyetine almaya çalışmıştır bile." Aramızdaki mesafeyi kapatırken burun delikleri genişledi. "Hepimizi avlayacaklar. Kalon'un bir şeylerden şüphelendiğini sen söyledin. Hamza da şüpheleniyor."

"Draven'ı bulup buradan gitmem gerekiyor." Ayağımı yere sağlam bastım ama kalbim hızla çarpıyordu. Başından beri bu anlaşmayı sürdürmek gibi bir planım olmadığını bilmiyordu ama şimdi varmış gibi bile yapamıyordum. Kalon peşimdeyken olmuyordu. "Üzgünüm."

"Seni koruyacağıma dair söz verdim. Buraya gelip kraliçe olabilmen için nişanlıymış gibi davranarak kendi ismimi tehlikeye attım." Yüzümü tarayıp başını iki yana sallayarak geri çekildi. "Artık sırtında bir hedef tahtası taşıyorsun. Seni ancak bu kadar koruyabilirim." Bir elini saçının arasından geçirerek adımının ortasında yönünü değiştirdi. "Gidemezsin."

"Neden hep birlikte gidemiyoruz? Sebastian, annem bir vampir. O öldü. Böyle yaşayamam, burada kalamam. Draven biz olmadan asla kaçamaz."

"Anlamıyor musun? Kim olduğunu bildiğim ortaya çıkarsa fanilik vaadinden çok daha fazlasını kaybedeceğim. Hayatımı kaybedeceğim. Kimse gerçeği öğrenmeden kaçmana yardım edersem de Kalon, benimle birlikte Erianna ve Zach'in, beni incitecek herkesin peşine düşecektir. Sonra seni ve Draven'ı da avlayacak. Nerede olduğunu bildiğimi düşünecektir. İkimiz de

bir daha asla güvende olamayacağız." Sesindeki gerginlik artıyordu. "Etrafın yüzlerce kilometrelik orman ve dağlarla çevrili, mucize eseri buraları geçmeyi başarsan bile hâlâ Sanmorte'de olacaksın. Hem de bir fani olarak."

"Annem..."

"Sana yardım etmeye çalışırken kendini öldürtecek."

Her şey ortaya çıkarken yeniden gözyaşlarına boğuldum.

Sebastian bir adım daha yaklaştı. "Gitmene izin vermeyeceğim. Kendini tehlikeye atıyorsun. Hepimizi."

"Beni durdurmak için ne yapacaksın Sebastian?" Zorlukla yutkundum. "Kimsenin bana zarar verebileceği bir şey kalmadı ki." Dudaklarımdan soluksuz çıkan kelimeler canımı yaktı. Bariyerimi indirip ruhunun derinlerine inen paniğin acısını hissettim.

"Zaten her şeyimi kaybettim," dedim çünkü doğruydu. "Annem vampire dönüştü, bunca yıl babamın kim olduğunu öğrenmek için bekledikten sonra onunla hiçbir yakınlık kuramayacağım ortaya çıktı." Zihnim bundan önceki, her şeyin değiştiği zamana ait anılarla dolup taşıyordu. Annemi, Draven'ı ve Astor'ı hafife almıştım. Akşamları kakao içerken anneme hikâyelerimi okumaya o kadar alışmıştım ki. Beceriksizin teki olmama rağmen arka bahçede bana dövüşmeyi öğretmekte direten Draven'la birlikte olmaya o kadar alışmıştım ki. Sonra beni sımsıkı tutan Astor'a sarılmaya ki bazen ortadan kaybolacağımdan mı korkuyor diye merak ederdim. Benim dünyamdı onlar. Onlarla olmadığımdaysa bir şeyler yazardım. Ya da uzun, sıcak banyolar yapıp sevdiğim programların tekrarlarını izlerdim.

Eski yaşantımın yankıları silinip gitti. Dönüştüğüm kişi ve benden alınan her şey öyle derin bir boşluğu tutuşturdu ki o boşluğun bir daha asla doldurulamayacağından korktum.

Tekrar konuşmaya başladığımda ağzımdan çıkan kelimeler acımasızca dilimi ısırmaya başladı.

"Hayatımın aşkı, kendisini benden daha çok önemseyen bir yalancıya dönüştü. En iyi arkadaşım bir köle ve bir daha asla eskisi gibi olmayacak." Sesim çatladı. "Elimden alınabilecek pek de bir şey kalmadı."

Kaşları çatılıp alnındaki çizgiler derinleşirken bana acı dolu bir bakış attı. Bana dokunmak için uzandı fakat ben geri çekilince eli havada kaldı.

"Yapma," diye uyardım. "Onu neden öldürmem gerektiğine dair bir açıklama duymayı kaldırabilecek havada değilim."

"Söyleyeceğim şey bu değildi," deyip duraksadı. Duruşu benimkinin aynısıydı. "Seni durdurmak için canını yakacağımı düşünmen acıtıyor."

Gözlerimizi kaçırmadan birbirimize bakarken sessizlik aramızda asılı kaldı. Tenimi ısıran soğuk, kemiklerimi sızlattı. Omurgamda gezinen ürpertiyi bastırmak için boynumu çevirdim.

Sebastian içini çekti. "Neler yapabileceklerini bilmiyorsun." Hüzün gözlerinin derinlerine saplanmıştı. "Bir aileye neler yapabileceklerini gördüm. Bunun ne senin ne de Erianna ve Zach'in başına gelmesine izin verebilirim."

Yanına oturduğumda öfkem çoktan teslimiyetle yer değiştirmişti. "Haklısın. Neler yaşadığını hayal bile edemem."

"En azından kardeşlerimi kurtarabileceğimi düşündüm." Bu anıyla yüzünü buruşturdu. "Başka bir krallığın sınır kasabalarından birinde yaşıyorduk. Velda ve *Nightshade*'den diğerleri bir gece vakti geldiler. Annemle babamı parçaladılar. Onlarla savaşmam gerekirdi ama ailemin geri kalanını korumak istedim."

Onu nemli gözlerle izlerken parmaklarımı boğazıma götürdüm. Ağzım kurumuştu.

"Çok korkmuşlardı. Bizi bağışlamaları için gözyaşlarıyla yalvarıyorlardı ama *Nightshade*'in umurunda olmadı." Koyu mavi gözlerinden yaşlar süzülüyordu. "Kendime geldiğimde ölmüşlerdi. Savaştım ama onların karşısında bir hiçtim. Ölmek istedim. Sonra bilmediğim bir sebepten dolayı Velda beni dönüştürdü."

"Üzgünüm," dedim. Tüm yaşananları gözümde canlandırırken ellerim titriyordu. Ona bakarken kendi gözyaşlarıma hâkim olamamaktan korktum. Her duygusunu hissedebiliyordum, bu da nefesimin kesilmesine neden oluyordu.

"Sonrasında bana Gwen yardım etti." Başını kaldırdığında artık var olmayan insanların anısında kaybolmuştu. "Beni istiyordu ama Velda'yı görmeden ona bakamıyordum bile. Bu olanlardan sonra aşk benzeri hiçbir şeye dair ilgim olmadı. Kalbimde hiçbir şeye yer kalmadı."

"Zach ve Erianna'nın seni kurtardığım söylemiştin."

"Kurtardılar. *Nightshade*'den kaçıp pes etmiştim fakat beni bulup ayakta kalmamı sağladılar."

Erianna'nın ne derece ikna edici olabileceğini ilk elden biliyordum. "Bunu yaptıklarına memnunum."

Tatsız bir kahkaha attı. Ellerini ceplerine soktu. "Artık biliyorsun. Yani seni nasıl paramparça edeceklerini söylediğimde bana güvenmen lazım. Aynı şekilde Draven'ın da. Erianna ve Zach de acı çekecekler. Artık gitmene izin vermezler. Annen artık bir vampir, en iyi arkadaşın da bir köle olabilir ama hâlâ hayattalar. Burada her şeyini kaybetmiş biri varsa o da benim. Muhtemelen Sanmorte'deki vampirlerin yarısının ailesi yoktur."

Bu beni derinden yaraladı, gözyaşlarıma yenik düşmek üzereydim. Yanağından damlayan gözyaşı çekti dikkatimi. İçgüdüsel bir hareketle uzanıp sildim onu. Burnunu çekip bakışlarını

kaçırdı. Ağlarken öyle kırılgan görünüyordu ki... Elimi göğsüne koydum. Acısını dindirmek için değil, paylaşmak için. "Bizi bir araya getiren tanrıların tuhaf bir espri anlayışları var galiba."

"Her şeyin bir nedeni olduğuna inanırsan," diyerek yanıtladı.

"İnanınca biraz kolaylaşıyor." Boynumun yan tarafını ovuşturdum. "Özellikle de burada, canavarların arasındayken."

"Artık onlardan biriyim ve aynaya her bakışımda tek gördüğüm şey bir katil."

"Sen katil değilsin."

"Öyle mi?" Yumruklarını sıkarken gözlerindeki karanlığı görebilmem için bana doğru döndü. "Kimseyi öldürmediğimi mi sanıyorsun? Ben de onlar kadar kötüyüm. Bazı şeyler yaptım. Bunu sana söylemiştim."

Başımı iki yana salladım. "Sen kötü biri değilsin."

"Öyleyim Olivia ve benim sana verebileceklerimden çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Dün geceden mi bahsediyordu? Yoksa burada koruyucum olacağından mı?

"Gücünü bul ve tahttaki yerini al. Görmüyor musun? Bir daha kimsenin seni incitmeyeceğinden emin olabilirsin. Astor'ı, Gwen'i ve seni ezen herkesi cezalandırabilirsin."

Bir adım geri çekildim. "Gerçekten istediğim şeyin bu olduğuna inanıyorsan, o zaman beni hiç tanımıyorsun demektir. Sadece sevdiğim insanların güvende olmasını istiyorum. Ayrıca," diye ekledim, "tanıştığım vampirlere taş çıkaracak kötülükte faniler var bu hayatta. Fanilik içindeki karanlığı alıp götürmez ama kötü bir insan olduğunu düşünüyorsan bunun tek sebebi öyle biri olduğuna inanmak istemendir. Benim gördüğüm bu değil. Dün gece beni incitebilirdin."

"Senden faydalandım."

Derin bir nefes aldım. "İstemediğim bir şey yapmadın."

Ben olduğum yerde dururken, onun bakışlarında bir şey değişti. "Sen canavar değilsin Sebastian. Sen de aynı benim gibi biraz kırgınsın."

Yatağın kenarına oturup başını avuçlarına gömdü. "Tahta çıkmazsan ikimizin de bu işten nasıl sağ kurtulacağımızı bilmiyorum. Tabii sen babanın karşısında kendini aklayıp ona gerçekte kim olduğunu göstermediğin sürece."

Boğazımda bir yumru oluştu. "Sana ne yapacak?"

"Önemli değil."

"Benim için önemli."

Uzun bir soluk verdi. "Seni ondan sakladığımız için muhtemelen bizi idam eder. Bir süredir şehirde olduğunu biliyorlar."

İç çektim. Bir gün ailesiyle yeniden buluşabilmek için fani de olamayacaktı. "Dürüst olmam gerekirse..." Perdeleri kapalı pencereye baktım. "Ne yapacağımı ben de bilmiyorum."

Sargon'u öldürmek ya da vampire dönüşmek istemiyordum ama onlara kim olduğumu söylersem bana yardım eden insanları tehlikeye atacaktım.

Kapıdan gelen tıklama sesi odada yankılandı. Ben daha ne olduğunu kavrayamadan Sebastian ayağa fırlayıp hızla kapıya ilerledi. Bir parmağını dudaklarına bastırdı. "Kim o?"

Kapının arkasından sadece Sebastian'ın duyabileceği boğuk bir fısıltı geldi. İfadesi yumuşarken kapı kolunu aşağı indirdi ve korku filminden fırlamış gibi görünen Draven içeri girdi.

YİRMİ YEDİ

"Bunun doğru olmadığını umuyordum," dedi Draven, kollarımı ona dolayıp başımı omzuna yasladığımda. "Annen burada olduğunu ve seni nerede bulacağımı söyledi. İlk başta o olduğuna inanamadım."

Boynundaki ve bileklerindeki ısırık izlerine bakarak onu serbest bıraktım. "Biliyorum." Acı acı gülümsedim. "Artık onlardan biri ama kendinde gibi görünüyor."

"Kan içme kısmı hariç."

Sebastian boğazını temizledi. "Sana başka bir şey söyledi mi?"

Kafamın üzerinden Sebastian'a bakan Draven'ın kaşları çatıldı. "Hayır." Bakışlarını tekrar bana çevirdi. "Bu senin nişanlın olmalı."

"Hayır," diyerek kahkaha attım. "Numara yapıyoruz. Mesele büyük. Sana anlatacak çok şeyim var ama önce Sebastian'la konuşmam lazım." Omzumun üzerinden ona baktım. Her şeyi olduğu gibi bırakırsam Draven'a istediğim kadar odaklanamayacaktım. "Bana beş dakika ver. Orada benim için bırakılan tereyağlı kurabiyeler var." Komodinimi işaret ettim. "Seni gördüğüm için çok mutluyum. Seni buradan çıkaracağım," diye söz verdikten sonra sımsıkı sarılmak için beni kollarının arasına çekemeden ondan uzaklaştım. Çok zayıflamış, kasları

eriyip gitmişti. Draven, eski halinin gölgesi gibi görünüyordu. Gözlerinin altında oluşan koyu halkalar, solgun yüzünü daha da karartmıştı.

Sebastian beni banyoya kadar takip etti. Ağır ağır iç çekerek kapıyı kapattım. "Bu olanları öngöremediğim için üzgünüm ama babamı öldüremem."

Kibrini takındı. "Ne yapabilirim ki?"

Dudaklarımı yaladım. "Yeni bir strateji oluşturabiliriz. Hepimizin birden kazanması için bir yol olmalı."

"Erianna, Zach ve Anna'yı bulmak için aşağı iniyorum. Çoktan gelmiş olmaları gerekirdi. Bu arada rolümüzü sürdüreceğim ama kaçmaya çalışmayacağına dair bana söz vermelisin."

Başımla onayladığımda omuzlarımdan tuttu.

"Düşündüğünün aksine Sargon senin merhametini hak etmiyor. Baban olması, hepimizden çok daha acımasız olduğunu değiştirmiyor. Onu senin öldürmen şart değil."

İçinde bulunduğumuz durumdan nefret ederek hafifçe başımı salladım. "Ya seni bırakması için onu ikna edebilirsem?"

Bakışları karardı. "Bırakmaz. Güven bana. Erianna, Zach ve Anna'nın gitmesine de izin vermez. İstesen de istemesen de seni vampir olmaya zorlayacaktır. Bir vârise ihtiyacı var, canlı kaldığın sürece vâris olamazsın."

"Senin ölü olmadığını sanıyordum?"

Dudaklarından belli belirsiz bir gülümseme geçti. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Asıl planımıza sadık kalabilir, Sargon'u tahttan indirebiliriz. Kalbinde onu öldürme isteği yoksa o zaman bunu biz yapabiliriz. Bundan başka çıkış yolu göremiyorum."

Sesimdeki soğuk ton aramızdaki havayı delip geçti. "Bu yüzden en iyi seçeneğim babamı öldürmek için komplo kurmak."

"Yüzyıllardır yaşıyor, Olivia. Sen onun ömrünü kısaltmıyorsun ki. Burada herkesten çok daha fazla zaman geçirdi."

"Seni önemsiyor," dedim anlamlı bir şekilde. "Sense ona bu kadar kolayca ihanet ediyorsun."

Başını iki yana salladı. "Benden hoşlanıyor. Arada fark var. Yerimde olsaydı aynısını bana yapmaktan çekinir miydi sanıyorsun? Başka bir çıkış yolu olsaydı tereddüt bile etmezdim ama en temiz yol bu. Sanmorte'nin her halükârda bir değişime ihtiyacı var ve vampir olmak sandığın kadar kötü bir şey değil."

"Dedi ölümlü olmak için her şeyi yapacak olan adam."

"Sen benden çok daha iyi bir insansın, Olivia. Bir vampir olarak ahlakını koruyabilecek biri varsa o da sensin."

Göğsüme bir ağırlık çöktü. "Beni sakladığın için kralın seni cezalandıracağını nereden biliyorsun? Onunla konuşabileceğime eminim. Bu kadar zamandır beni arıyorsa söyleyeceklerimi memnuniyetle karşılayacaktır."

"Onu benim kadar tanımıyorsun. Kendisine yalan söylenmesinden nefret eder. Kim olursan ol, sadakatsizlik ölüm getirir. Sahip olduğumuz az sayıda yasayı çiğnemenin getireceğinden daha hızlı bir şekilde hem de. Bir komplodan şüphelenecektir. Göremediğin delilik tam da orada, karanlık bir paranoyayla karışmış halde yüzeyin hemen altında patlamaya hazır bekliyor. Annenin *Sangaree* olmayı seçtiğine gerçekten inanıyor musun?"

Kaşlarım çatıldı. "Hayır. Mutlaka seçme şansı varmış gibi görünmesini sağlamıştır ama anneme verdiği diğer seçeneğin bundan bin kat kötü olduğuna eminim." Oluşan derin çizgileri düzeltir gibi alnımı ovuşturdum. "Önce Draven'la konuşmak istiyorum."

"Neye karar verirsen ver, bize gerçeği söyleme nezaketini göster ki Erianna, Zach ve ben nasıl ilerleyeceğimize karar verebilelim. Kaçacaksan hazırlıklı olmalıyız."

Banyodan hızla çıkarken arkasına bile bakmadı. Dolaptan bir pantolon, gömlek ve bir çift ayakkabı kapıp Draven'a çevirdi bakışlarını. "Bu odadan ayrılma. Kalon onu arıyor ve bulursa öldürecek."

Sebastian giyinip tek kelime etmeden çıkarken odanın diğer ucundaki yanmayan şöminenin önünde duran dört ayaklı kanepede Draven'a katıldım.

Gittiğinde keskin bir nefes aldım. "Boynun." Eğilip kabuk tutan yaralarına hafifçe dokundum. "İyileşmen için sana biraz kan vermesini istemeliydim."

Göz kırptı. "Teklif etseydi içmezdim."

Bronz teni neredeyse yok olmuştu. Günlerini genelde Ismore'daki loncanın dışında, güneşin battığı saatlerde eğitim yaparak geçirirdi. Şimdiyse besin kaynağı ya da eğlence için kullanıldığı, antik çağlarda hapsolmuş gotik bir korku kalesindeydi. "Başına gelenler için üzgünüm."

"Burada olmandan nefret ediyorum," diye karşılık verdi kahverengi gözleri kısılırken. "Nasıl oldu da o vampirin yanında buldun kendini?"

"Sen götürüldükten hemen sonra beni o kurtardı." Draven'ın, bir vampirin kollarında uçup gidişini izlediğim an geldi gözümün önüne. "Beni *zevk diyarı* olarak bilinen Kâbuslar Şehri'ne getirdi," dedim. "Bu arada *Sangaree*'nin bize neden saldırdığını öğrendim. Annemle benim peşimdeymişler."

Paketin içindeki son kurabiyeyi yerken öne eğildi. "Evet."

"Nedenini biliyorsun işte. Görünüşe göre benim dışımda herkes biliyormuş," diye çıkıştım ama ne kadar hırpalanıp zarar gördüğünü fark edince ses tonumu yumuşattım. "Bizi Astor ele vermiş."

Çenesini sıktı. "Şüphelerim vardı ama yanıldığımı umuyordum. Ölüm şekli fazla masumdu."

"Onu gördüm," diye itiraf ettim. "Peşimize düşen birliğe, yani *Nightshade*'e katılmış." Yumruklarını sıktığında hâlâ gücünün kaldığını görmek beni şaşırttı. "Ona ağzının payını verdim bile."

"Onun için planladıklarımın yanında fazla hafif kaldı bu."

Yumruğuna dokundum. "Draven, yapacak çok daha önemli işlerimiz var. Seni buradan çıkarmak istiyorum fakat Kalon kim olduğumu biliyor."

"Kralın kardeşi hakkında her şeyi biliyorum." Ağzı tiksintiyle buruştu. "Öyleyse sen de biliyorsun."

"Evet. Sebastian bana her şeyi anlattı."

"Ona güvenmiyorum."

"Ben ona güveniyorum." Parmağımı hafif hafif çeneme vurdum. "Sence de Kalon'un empat yetenekleri kalıtsal olabilir mi? Bu, kimliğimin çifte kanıtı olur o zaman. Gördüğün üzere saçımı boyadım ama yetmedi. Adımın Olivia olduğunu ve bir büyücü olduğumu biliyor."

"Baldoria'da annenle senin peşindeyken öğrenmiş olmalı."

"Kesinlikle." Gergin bir nefes verdim. "Sebastian'la babamı tahttan indirip kraliçe olacağıma dair bir anlaşma yaptım."

Draven arkasına yaslanırken kaşları yukarı doğru kalktı. "Umarım bu bir şaka falandır."

"Anlaşmaya uymayı planlamıyordum. O zamanlar sadece kaleye girmenin bir yolunu bulmak istiyordum ama şimdi annem bir vampir ve... Dışarıya bir bak. Nasıl kaçacağız? Kaçsak bile Kalon kim olduğumu bildiği için peşimi asla bırakmayacaktır."

"O zaman önce onu biz öldürürüz."

Ona bir bakış attım. "Burada köleye dönüştürüldüğünden beri kaç defa birini öldürme şansın oldu acaba?"

Bu sözüm üzerine yüzünü buruşturdu. "Vampirden yardım al."

"Sadece Kalon değil. Hamza da bir şeylerden şüpheleniyor ve babam benim büyücü olduğumu biliyor. Gitmeme izin vermeyecektir. Beni konseyine almaya çalıştı. Ayrıca Sebastian'ın arkadaşları Erianna ve Zach de var," dedim. "Bu durum onları da bağlıyor. Annem bize yardım ederse bizimle gelemeyeceği için zarar görebilir. Faniler arasında hoş karşılanmayacağını biliyorsun."

Parmağıyla dizine vurmaya başladı. "Şu kraliçe olma planın," dedi gözlerini devirerek, "senin de ölümsüze dönüşeceğin anlamına geliyor sanırım."

"Başka yolu yok ki."

İfadesi sertleşti. "Kesinlikle olmaz."

"Pek fazla seçeneğim yok. Kaçmaya çalışırsak annemi kaybederim, büyük ihtimalle ölürüz ve kabul edelim, arkadaşlarıma da zarar veririm." Zach'i de arkadaşım saydığımı fark edince iki kez göz kırptım.

Draven savaşmaya hazır bir duruşla ayağa kalktı. "Bunun senin kaderin olmasına izin vermeyeceğim."

"Ben de bencilliğim yüzünden annemin, Sebastian'm, diğerlerinin ve özellikle de senin zarar görmene izin vermeyeceğim. Kaçıp kendimi kurtarmaya çalışırsam Astor'dan ne farkım kalır?" Ağzımdan çıkanlar yüzünden birden durgunlaştım çünkü daha önce olan bitene kafa yorma izni vermemiştim kendime.

"Onunla alakan yok senin."

"Bu yüzden bu yolu seçmek zorundayım ya."

Var olmayan bir cevabı aramak için etrafına bakıp dişlerini sıktı. "Ona kim olduğunu söylesen yetmez mi? Krala git. Bak, tüm hikâyeyi biliyorum. Sinsi Astor da dahil loncada hepimize her şeyi anlattılar. Seni onlardan korumak bizim görevimizdi ama duyduğuma göre baban seni geri istiyormuş, hem de her şeyden çok. Yani sana zarar vermeyecektir."

"Sebastian'a ve diğerlerine verecek ama."

Başını iki yana salladı. "Bunun seni durdurmasına izin verme. Yapma Olivia, onlar vampir. Sen onların umurunda değilsin."

"Beni koruduktan sonra onları ateşe atamam."

"Ben senin için ateşe atlardım."

Eline dokununca öfkesi eriyip gitti. "Biliyorum ama kendi başımın çaresine bakabilirim." Geri çekilip pencereye doğru ilerledim. "Dün güçlerimi kullanarak bu pencereyi kırdım."

"Pratik mi yapıyorsun?"

"Evet ve daha iyiye gideceğimi de biliyorum."

Yukarı bakarak duraksadı. "Bak, krala onun kızı olduğunu söylersen büyücü kalmana izin verir belki."

"Anneme yaptığı gibi mi?"

"Annen onun canını yaktı. Sen yakmadın."

"Yakmadım ama adam paranoyak. Bunun olmasına izin vermez. Sebastian bana dedi ki..."

"Bir vampirin sözüne ne de çok inanıyorsun," diye tersledi şiş gözleriyle. "Sen hep insanların içindeki iyiyi görmeye çalıştın zaten. Astor'a da böyle yaklaşmıştın ve ben ağzımı bile açmadım. Bulduğu her fırsatta hayatını kontrol ettiğini göremedin. Şimdi de gelmiş bir vampirin seni manipüle etmesine izin veriyorsun."

Kanepeden uzaklaşırken tereyağlı kurabiyelerden kalanları koklayıp kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bana hiç inancın yok senin."

Tereddüt etti. "Sen fazla yumuşaksın, hepsi bu. Senden faydalanılmasını istemiyorum."

Ayak parmaklarım terliklerimin içinde kıvrıldı. "Kendi başımın çaresine bakabilirim. Astor'la olan tüm ilişkim bir hataydı ama bana çok şey öğretti. Sebastian'a gelince, onun nasıl biri

olduğunu biliyorum." Gözlerimi kapattım, bariyerimi indirdim. Draven'dan endişe ve sevgiyle karışık bir kaygı yayılıyordu. "Tıpkı senin de beni önemsediğini görebilmem gibi. Senden yayıldığını hissedebiliyorum. Benim için endişeleniyorsun, kendin için kaygılanıyorsun ve hislerinin gerçek olduğunu söyleyebilirim. Sebastian'ın duygularını da aynı şekilde okuyabiliyorum."

"Yani bu vampire öylece güvenmem mi gerekiyor?"

"Hayır." Keskin bir nefes aldım. "Bana güvenmen gerekiyor. Babamı tahttan indirmek için bir planı var."

"Senin için sorun yok yani, öyle mi?"

Sesli şekilde yutkundum. "Başka seçeneğim yok. Kraliçe olmak zorundayım. Elimde daha iyi bir seçenek var da kabul etmiyorum sanma ama ben korkağın tekiyim diye kimseye zarar veremem."

"Kimse kaçtığın için senin bir korkak olduğunu düşünmez."

"Ben düşünürüm." Göz temasımızı koparmadım. "En azından bu şekilde annemi ve seni koruyabilirim Draven. Gücüm yettiği anda seni Baldoria'ya geri göndereceğim."

"Buna izin vermeyeceğim."

"Lütfen beni durdurmaya çalışma. Bu benim seçimim."

Yüzünü buruşturdu. "Olivia..."

"Kararımı çoktan verdim." Kan çanağı gözlerindeki damarları fark edebilecek kadar yaklaştım ona. "Duş al. Burada seni kimse aramaz. Sebastian'dan da benim için yemek göndermesini isteyeceğim. Böylece sen de yiyebilirsin."

"Burada saklanamam. Kaybolduğumu fark ederler."

İç çekip hiç bırakmamayı isteyerek kollarımı ona doladım. Kül ve kömür gibi kokuyordu. "Seni yakında buradan çıkaracağım. Endişelenme."

"Kendim için endişelenmiyorum." Bana daha sıkı sarıldı. "Senin için daha çok endişeleniyorum. Fikrini değiştirip kaçmaya karar verirsen yanındayım. Sana hiçbir şey olmasına izin vermem." Başımın tepesini öptüğünde bir aydır ilk defa endişemin silinip gitmesine izin verdim.

Erianna, Zach ve Sebastian'ın yakında burada olacaklarını bilmeme rağmen, "Henüz gitme," diye yalvardım. "Birazcık daha kal."

Saçlarımı arkaya ittiğinde kollarına bıraktım kendimi. En iyi arkadaşımı özlemiştim. Kaleden ve vampirlerin yaptığı tuhaf şeylerden bahsederken dünyam dengeye oturdu. Tüm bu kaosun ortasında normalliği bulmuştum.

YİRMİ SEKİZ

SEBASTIAN

Erianna önümde durmuş, kollarını zırhlı göğsünün üzerinde kavuşturmuştu. Anna'yı banyo yapıp kestirmesi için bırakan Zach, pencerenin yanında dikiliyordu. Neyse ki Draven ben haberi vermeden önce gitmişti. "Bu onun suçu değil."

Erianna tısladı. "Bunu biliyorum, zekâ küpü. Tabii ki..." Sesini alçaltarak hafif bir fısıltıyla konuştu. "Babasını öldürmek istemez."

Olivia yattığı yerde iç çekti. "Aynı planla devam edeceğim."

Zach dilini şaklattı. "Sana nasıl güvenebiliriz? Daha şimdi fikrini değiştirdin. Riske attığımız onca şeyden sonra."

"Kes şunu." Sesimi hızla alçalttım. "Korkmaya hakkı var. Yaptığı şey muazzam bir fedakârlık. Kaçmaya çalışmadı. Çalışmayacaktır da."

"Kaçmayacağım," dedi yavaşça. "Belki de Hamza'nın Sargon'a yaptığı gibi sen de benim danışmanım olabilirsin Erianna."

Ellerimi birbirine kenetledim, planımızın ezici ağırlığı üzerime çökerken nefesimi düzene soktum. Geri dönmek istemekte sonuna kadar haklıydı. Ondan babasını öldürmesini beklememeliydim. Bunu ben de yapamazdım, babam Sargon olsa bile yapamazdım. "Bu işi yapmak zorundayız."

"Haklısın," diye fısıldadı Zach. "Bir plan yapmamız gerek. Kalon'un onun kimliğini bildiğini ya da Ravena'nın bir vampir olduğunu hesaba katmamıştık." Şöminenin yanındaki kanepeye doğru yürüyüp masanın üzerine bir dosya koydu. "Sarayda mevki sahibi olan tüm isimlerin listesi var burada."

"Bu listeye nasıl ulaştın?" diye sordu Olivia.

Zach başını eğince gümüş saç telleri göğsünün bir tarafına döküldü. "Kralın ordusunda okçulukta uzman bir subayım ben." Erianna'yı işaret etti. "O da mahkûmları ve kralın kaleye getirilmesini istediklerini yakalar."

Olivia'nın kaşları havaya kalktı. "Şehirde yaşamanıza izin vermesine şaşırdım."

"Biz onun şehirdeki gözü kulağıyız," diye açıkladı Zach. "Kendisine rapor vermemizi bekler, ihtiyaç duyarsa bizi buraya geri de çağırabilir. Sebastian'a da buna benzer bir düzen ayarlandı ancak ona burada sık sık ihtiyaç duyulmuyor."

"Seyahat Efendisi olmanın avantajı," diye takıldım.

Erianna gözlerini devirdi. "Gerçek bir unvan bile değil bu. Sargon bunu tamamen senin için uydurdu, böylece partiler verebiliyor ve kan mağarasında çalışmak zorunda kalmıyorsun."

Zach'in karşısındaki sandalyeye oturup ayağa kalkmayı tercih eden Erianna'ya baktım. Mavi ve mor pullardan yapılmış gibi görünen ince zırh güneş ışığıyla parlıyordu. Olivia'nın da onlara baktığını fark etmiştim. Erianna gülümseyerek, "Deniz yılanı pulları," dedi Olivia'ya. "Jilet kadar inceler ama delinmezler. Dokun."

Bana hep çiçek yapraklarını hatırlatırlardı ama kırılgan görünümlerine rağmen güçlüydüler.

"Bunu yapmak için kaç deniz yılanı öldü?" diye sordu Olivia.

"Bu zırh için sadece bir tanesi öldü. Biz vampirlerden çok daha öte canavarlar var," diye takıldı ona. "Kuzey denizlerinde, çoğu geminin iki katı büyüklüğünde deniz canavarları bulunur. Dönüştükten sonraki ilk zamanlarımda korsanlarla seyahat etmiştim. O günlere ait zırhlarımın çoğu hâlâ bendedir."

Boğazımı temizledim. "Moda hakkında daha sonra konuşabilirsiniz. Üstünden geçmemiz gereken çok şey var."

Olivia kaşlarını çatarak bana doğru baktı. "Yemin ederim, bazen sıradan konuşmalar yapmayı bile denemiyorsun. Hani böyle kişiler arasındaki ilişkiyi güçlendirmek için yapılır ya? Bana aldırma, muhtemelen sadece zehrin konuşuyordur."

Burnumdan güldüm, tüm sakinliğim tuzla buz olmuştu. Mesele *bu* muydu yani?

Birkaç saniye boyunca birbirimize baktık. Aramızdaki tansiyon artıyordu. Erianna önce ona, sonra bana baktı. "Bir şey mi kaçırıyorum?" diye sordu.

Olivia'nın bakışlarını yakalayarak, "Hayır," dedim sertçe. "Bunu aştık sanıyordum."

Tek kelime etmeden oturdu. "Ben sadece... Boş ver."

Ona açılmıştım. Bu tavır, yaptığımız planla mı ilgiliydi? Hayatının tehlikede olduğunu görmesini sağlamaya çalışıyordum. Bana şimdiden kızmış mıydı? Gözlerini kaçırmadan, doğrudan ruhumu gören bakışından saklanamadım.

Zach dilini şaklatarak bizi bu oyundan çekip çıkardı. "Siz ikiniz şimdiden seviştiniz mi?" dedi dümdüz bir sesle.

Erianna burnundan gülerken Olivia gözlerini kaçırdı. Dosyasındaki kâğıtlara bakmaya devam eden Zach'e ters bir bakış attım.

"Ee..." Erianna pencerenin kenarına otururken dudaklarını sıkarak gülüşünü bastırmaya çalışıyordu. "Arkadaşın nasıl? Hayatta olmasına sevindim."

Olivia başını iki yana sallayıp kendine bir kadeh şarap doldururken tekrar odaklanmaya çalıştım. "Draven, evet, o iyi. Yani, iyi değil. Isırık izleri var."

"Çok yakında ona yardım edebileceksin," dedi Erianna. "Peki, vampire dönüşmek konusunda sen ne hissediyorsun?"

"Bunu bana soran ilk kişi sensin."

Bir elini bana doğru sallayarak, "Hiç şaşırmadım," dedi. Bana doğru bir bakış atınca da kafam karıştı. Ne zamandan beri buradaki kötü adam ben olmuştum? Başka şeylerle ilgili hislerini sormuştum. Yardım etmeye çalışıyordum.

"Önemli değil. Ben alışkınım."

"Umursanmamaya mı?" diye sordu Erianna.

"Hayır. Beni önemseyen insanlar hep olmuştur. Demek istediğim, hiç kimse bana olan bitenle ilgili ne hissettiğimi sormadı. Annem, bir babam olmamasının bana ne yaptığını ya da onu tanımak isteyip istemediğimi hiç sormadı. Astor da şey, ne istediğime pek kafa yormadı sanırım. Benim hatam. Ben de düşüncelerimi asla açık açık anlatmadım."

"Bunu değiştirmen gerek." Erianna gülümseyerek parmağını Olivia'nın çenesine değdirdi. "Kelimeler sandığından çok daha güçlüdür. Sesini kullan."

"Vampire dönüşmekle ilgili soruna gelirsek, yeterince düşünmedim henüz. Hayatımı hepinizden korkarak geçirdim," diye itiraf etti Olivia. "Lonca üyeleriyle çevrili halde büyüdüm ve loncanın *Sangaree*'ye tavrı da sır değil."

"Çoğunlukla haklılar. İyi vampirler var ama çok değil. Bir zamanlar yasalar yürürlükteyken öyleydiler. Biz yırtıcı bir türüz ama faniler de öyle. Aradaki tek fark, biz karanlık doğalarımıza boyun eğmeyi meşrulaştırdık. Oysa faniler bunu yapmadı, yapanlarsa hapse atıldı. Yasalar burada merhametlidir." Erianna

omzunun üzerinden dağlara baktı. Rüzgârda dönen kar taneleri manzarayı bulanıklaştırıyordu. "Uzun zamandır buralardayım ve en kötünün de kötüsünü gördüm. Ölümlü ya da ölümsüz herhangi birine gölgelerin bilinmezliğinden gelen en derin arzularını gerçekleştirme fırsatı verildiğinde canavar ve insan arasındaki çizgi bulanıklaşır. Laveniuess'e hizmet etme sebebim bu. Ona her gün dua ederim."

Olivia'nın yüzünde küçük bir gülümseme belirirken ben hâlâ neyi yanlış yaptığımı anlamaya çalışıyordum. Daha önce her şey yolunda görünüyordu. "Ben de ona tapıyorum," dedi Olivia. "Bu yüzden onun doğduğu yerde olmaktan çok keyif aldım."

Bakışını yakaladım, onu suyun içinde kollarımda tuttuğum anı yeniden hatırladım.

"Karanlık ve aydınlık arasındaki dengeyi bulmamıza yardım ediyor."

"Kesinlikle." Erianna'nın keskin, kahverengi gözleri parladı. "Olivia, galiba çok uzun zamandır seni bekliyorduk. Gölge seni öptükten sonra tüm duyuların keskinleşecek, empat yeteneğin de dahil. Sahip olduğun zekâ sayesinde zihninin sınırlarını aşıp daha net göreceksin ve bu seni büyük bir hükümdar yapacak. Belki de şimdiye dek gelen en iyi hükümdar."

"Lütfen bunu yapma."

"Neyi? Seni kraliyet ailesinden addetmeyi mi? Çünkü öylesin. Buna alışman gerek."

"Bazen kafamı toparlayamıyorum."

"Sen kadim ve saygı duyulan bir soydan geliyorsun. Büyükbaban güçlü bir kraldı ve onun babası da Sanmorte'ye yüzyıllarca hükmetti. Büyüklük senin kanında var."

"Beni gözünde büyütüyorsun bence."

Erianna başını iki yana salladı. "Hayır ama senin kendini küçümsediğinden eminim."

Boğazımı temizleyerek dikkatlerini çektim. "Bu konuda hepimiz hemfikiriz. Gerçekten önemli olan şeyleri tartışmaya geri dönersek, elimizde bir fırsat var. Aslandlı fani prenses bu gece Sanmorte'yle ittifakları güçlendirmeye geliyor."

Olivia'nın burnu kırıştı. "Bekle, diğer krallıklardan asiller buraya mı geliyor?"

Başımı salladım. "Krallıklar arasında senin bildiğinden çok daha fazla gizli ittifak var, aşkım." Keyfinin yerine gelmesine sevinmiştim. "Yarın gece için yapılan şu planlara bak. Hamza ve Kalon yarın prensesin onuruna yapılacak balo müzakerelerinden sorumlular."

"Balo mu?"

Erianna omuz silkti. "Burada eski usuller uygulanır. Şikâyet edecek değilim. Dans etmeyi severim."

Olivia ayağa kalktı. "Asland'ı duymuştum. Çoğunlukla çöl değil mi orası?"

Zach başını salladı. "Prenses bizden biri olmak istiyor ama Sargon tereddüt ediyor. Babasının krallığıyla olan ittifak zaten zayıf. Kızı dönüştürmek bir sürü soruna neden olur. Ancak kralın Asland'la esas bağı prenses olduğu için onu geri çeviremiyor."

"Fani bir krallık neden bu kadar umurunda ki?" diye sordu Olivia.

Sebastian, "Her zaman daha fazla toprağı ele geçirme planları olmuştur," diye yanıtladı. "Biz tek bir ülkeyiz. Yüzyıllardır kimse bize saldırmaya cesaret edemese de ölümlülerin silahları ve teknolojisi her geçen yıl daha da güçleniyor. Bu yüzden saldırıya uğramak konusunda haklı endişeleri var. Faniler,

vampirlerden bıkmış durumdalar. Çoğu bu gezegenden silinip gitmemizi istiyor."

"Kral, Asland'ı işgal edip ele geçirmek mi istiyor yani?"

"Evet." Ellerimi ceplerime soktum. "Daha fazla toprakla, sayımızı artırmak için daha fazla insanı vampire dönüştürebilir. Burada turnuvalar düzenlemesinin sebebi de bu."

"Turnuvalar mı?"

Bu kez cevap veren Erianna oldu. "Haberin yok tabii. Kral her yıl köleleştirilmiş fanilerin gelip özgürlükleri için savaşabilecekleri büyük bir etkinlik düzenler. Onlara farklı silahlar verilir, yeteneklerine göre değerlendirilirler ve en güçlüleri kalana kadar birbirleriyle savaşmaları sağlanır. Sonra Sargon onları ordularımızda görevlendirir. Bu sebeple, *Nightshade* sık sık arkasından iş çevirip birilerini dönüştürmüş olsa da kendi onayı olmadan kimsenin gölgenin öpücüğünü tatmasına izin vermez. Kimin dönüşeceğine karar vermeyi sever, dönüşümü arzu edilir kılar ki insanlar bunun için savaşsın. Sadakat istiyor ve etrafındaki her şeyi kontrol etmenin ona sadakat getireceğini düşünüyor."

Olivia gözlerini devirdi. "Kimseyi sadakate zorlayamazsın."

Bu konuda hemfikirdik.

Zach ince parmaklarıyla listeleri tutarak ayağa kalktı. "Şimdiden ondan daha iyi bir hükümdar gibi konuşuyorsun."

"Teşekkür ederim," dedi yavaşça, yanakları kızarmıştı. Ne kadar denediysem de zehirle ilgili yorumunu arkada bırakamıyordum. Kafası iyi olduğundan dolayı bunu istemediğini düşünmüştüm.

Zach düştüğüm çelişkinin farkında olmadan devam etti. "Ya Kalon'u öldürmemize gerek yoksa? Onun yerine bir suç işlemesini sağlayabilirsek sürgüne gönderilmesine yeter bu."

"Ama ben onu öldürmek istiyordum," diye yakındı Erianna.

Zach başını iki yana salladı. "İkimiz de o güvenliklerle onu öldürmenin neredeyse imkânsız olduğunu biliyoruz."

Olivia araya girdi. "Onu yalnız yakalayabileceğime bahse girerim. Kim olduğumu biliyor ve ölmemi istiyor. Her iddiasına varım ki eline fırsat geçerse kaçırmayacaktır."

Ona kuşkuyla baktım. "Hazır onunla yalnız kalmışken yere uzanır, hançeri de kendi boğazına koyarsın ki rahat rahat kesebilsin."

"Belli ki aslında yalnız olmayacağım. Sen de orada olacaksın."

"Bu çok tehlikeli," diye yanıtladı Zach.

"Ama..."

"Zach haklı," dedim. "Ayrıca bu çok şüphe çeker. Sargon bunun sorumlusunu bulana kadar durmayacaktır. Sargon'un kardeşine olan sadakat sarrısını ortadan kaldırabilirsek bu Kalon için ölümden beter bir kader olur."

"Sürgüne gönderilirse krala kim olduğumu söylemesini ne durduracak ki?"

Erianna pencere pervazından atlayıp hançerini koluna silerek temizlemeye başladı. "Söylemez. Ne kadar küçük olursa olsun, günün birinde tahta çıkma şansı olduğu sürece hiçbir şey söylemeyecektir. Taht için iki kişinin rekabet etmesini istemiyor. Burada olduğun sürece bir tehdit olmaya devam edeceksin fakat onu tehlikeli kılacak kadar değil. Sargon'a henüz kim olduğunu söylemedin ve bahse varım bu Kalon'u delirtiyordur. Sebebini bilmek istiyordur."

"Ama beni öldürmek için geri dönmez mi o zaman?" diye sordu.

Erianna açıklamaya girişti. "Sürgün edildikten sonra kaleye yaklaşamaz. Onu, Hamza'yı ve askeri liderlerini ortadan kaldırabilirsek kralı alaşağı etmek daha kolay olacaktır. Sen kra-

liçe olduktan sonra maiyeti sana sadık olmaya ikna edebiliriz. Sebastian insanların kafasına fikir ekmekte iyidir."

Başımı salladım. "Geri dönüşüne dair doğru insanların kulaklarına fısıldayabilirim. Kime güveneceğim konusunda dikkatli biriyim."

"Peki ya ben? Ben ne yapabilirim?"

Zach ona doğru yürüdü. "Güçlerini geliştir, böylece zamanı geldiğinde savaşabilirsin. Annenle konuş. Bizim tarafımızda olduğundan emin ol."

"Öyle," diye tersledi Olivia. "Öyle olmak zorunda. Asla vampir olmak istemedi."

"Güzel," dedim umursamazca. "Yapacak bir işin var ama."

"Nedir o?"

Kol düğmelerimi çekiştirdim, plan şekillenirken gömleğim aniden çok dar gelmeye başlamıştı. "Kendini öldürtmemeye çalış."

Erianna bıçağını kılıfına koydu. "Pekâlâ Zach, Sargon'u Kalon'u sürgüne göndermeye nasıl ikna edeceğiz?"

Zach gülümsedi. "Prensesi dönüştürmesini sağlayacağız. Sebastian, Kalon'un Asland'la olan bağlarını koparmayı planladığına dair geride kanıt bırakabilir."

"Kendi kardeşini sürgüne göndermesi için bu yetecek mi?" diye sordum. "Daha önce Kalon'un ihanetlerinin çoğunu affetti."

Zach, "Tüm maiyetin içinde ortaya çıkarılırsa bunu görmezden gelemez," dedi.

Erianna kapıya doğru yöneldi. "Bir planımız var gibi görünüyor." Yüzü aydınlanmıştı. "Etrafı izlemeye başlayacağım."

Zach hafifçe başını salladı. "Ben de kızın dönüştüğünden

emin olacağım."

"Bu bir savaş başlatamaz mı peki?" diye sordu Olivia. "Asland ve Sanmorte arasında yani?"

"Muhtemelen," diye cevap verdim. "Ama başka seçeneğimiz yok. Ayrıca yakında bunu kendin düzeltebilirsin. Dinlen aşkım. Yarın uzun bir gün olacak."

YİRMİ DOKUZ

OLIVIA

O gece kaderimi düşünerek kımıldamadan yattım. Vampire dönüşmeyi ya da krallıklarına hükmetmeyi düşündükçe içim hâlâ panikle doluyordu. Keşke annemi görebilseydim ama o da bu gece gelmemişti. Koridordaki saat, gece on ikiyi vuruyordu. Uyuyamadığım için komodinimin üzerindeki loş ışığı açtım. Gölgelerin içinden odanın duvarları belirginleşti. Kollarımı ve bacaklarımı gererek esnedim. Faniliğimi yitirmek ve önemsediğim insanların kanlarını arzulamak beni ne hale getirecekti? Draven hâlâ arkadaşım olmak ister miydi? Tabii ki istemezdi. Onu bir daha göremeyecektim. Böyle bir krallığı ziyaret etmesi onun için güvenli olmazdı.

Onu şömineleri süpürürken ya da bir *Sangaree* soylusu tarafından kan torbası olarak kullanılırken hayal edince ürperdim. Hızla çalışan zihnimi sakinleştirerek *onu yakında buradan çıkaracağım*, dedim kendi kendime.

Yan tarafıma dönünce Sebastian başını yumuşak yastıkta hareket ettirip hafif bir homurtu çıkardı. İfadesi o kadar yumuşak ve uysaldı ki rüyasında ne gördüğünü merak ettim. Ona bakarken ailesinin ölümünü izleyen ve bu koca dünyada yalnız olduğuna inanan adamı düşünmeden edemedim.

Gecenin geç saatlerine kadar yatakta dönüp durdum. Sonunda uyku beni alıp şu anki dünyamdan çok da farklı olmayan kâbusların derinliklerine götürdü.

* * *

Sebastian, beni yalnız bırakarak sabahın erken saatlerinde aşağı indi. Dün zehir konusunu gündeme getirdiğimden beri neredeyse tek kelime etmemişti.

Annemi görebilmek umuduyla çabucak giyinirken kapının tıklatıldığını duydum.

Beni görünce annemin yorgun gözleri parladı. Ellerimi boynuna dolayıp kendimi hindistancevizi kokulu saçlarına gömdüm. O an onun bir vampir olduğunu unutmuştum. Sadece benim annemdi. Saçımı okşayıp beni sakinleştirdi.

Duygularımın taşmasına, rahatlamayla gelen gözyaşlarımın kırmızı yanaklarımı ıslatmasına izin verdim. "Nasıl kaçtın?"

Beni bir kol boyu uzaklaştırıp baştan aşağı kontrol etti. Boynuma baktığında taze ısırık izleri bulunmamasından memnun görünüyordu. "İçeri gir, hadi çabuk." Kapıyı kapattı. "Önemi yok. Senin için bir kaçış yolu buldum." Umutla parlayan gözlerinde loncadaki adamlara korku salan kadını gördüm.

"Na... Nasıl?" dedim kekeleyerek.

"Draven için de. Kaçmana yardım edecek. Ona güveniyorum." Odayı tarayan gözleri Sebastian'ın yatağa bıraktığı kıyafet yığınında durdu. "Bu gece saraydakilerin dikkati dağılmışken karanlığa sarılarak buradan çıkarılacaksın. Seni ve Draven'ı ormana götürmeleri için güvendiğim iki gardiyana para ödedim. Orada iki at sizi bekliyor olacak. Arabalar bu bölge için yetersiz kalıyor, üstelik bir tanesi bile çok göze çarpıyor. Doğuya gideceksiniz. Kulenin yanında terk edilmiş bir plaj var. Draven'a sizi

tekneye bindirmeye yetecek kadar stagma verdim. Baldoria'ya döndüğünüzde lonca sizinle ilgilenecek."

Zihnim sözlerinin hızına yetişip kavramakta zorlanıyordu. Yüzündeki çılgın ifade, hayırı cevap olarak kabul etmeyeceğini söylüyordu. "Peki ya Kalon? Beni biliyor."

Daire çizerek ilerlerken gergin bir nefes verdi. "Bunu merak ediyordum. Onun için endişelenme. Sen gittikten sonra onunla ilgileneceğim."

Yapacağına güveniyordum ama bunu söyleyerek ne kastettiğini de biliyordum. "Kendini öldürteceksin."

Başparmağını yanağımda gezdirirken dudaklarını birbirine bastırdı. "Tatlım, ben öldüm zaten. Benim için önemli olan tek şey senin güvende olman."

"Seni burada bırakamam."

"Benim için endişelenme." Gözyaşları, gözlerindeki karanlığı yumuşatmakla tehdit ediyordu. "Önünde koca bir hayat var. Burada o hayatı elinden alacaklar. Sargon senin kim olduğunu öğrenirse benimki gibi senin de fani ömrüne son verecektir." Elini kalbimin attığı yere koydu. "Buna izin verememe. Onlardan birine dönüştüğünü görmeyeceğim."

"Ama ben..." Yüzüğümü tutup parmağımda çevirdim. "Arkadaşlarım."

"Şu vampirler mi?" Başını iki yana salladı. "Kaderleri çoktan gölgeye karışmış olanlar için o güzel, fani hayatını feda etmeyeceksin. Gideceksin, Olivia."

"Onları bırakamam."

"Buna mecbursun. Draven bana güçlerinle alıştırma yaptığını söyledi. Dediğine göre pencereyi kırmışsın." Gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşirken ellerimi ellerinin arasına aldı. "Seninle gurur duyuyorum tatlım. Buradan kurtulduğunda çalışmaya devam edebilirsin. Zaten yeterince şey yaşadın."

Sertçe yutkundum, ellerim titriyordu. Bu benim annemdi, her şeyin ötesinde güvendiğim kadındı. Yine de içimdeki tuhaf his onun planına uymamamı söylüyordu. "Bizde de bir şeyler var."

"Kaçışın buna dahil mi?"

"Şey, hayır."

"O zaman duymak istemiyorum. O vampirler gerçekten senin arkadaşınsa onlar da senin buradan gitmeni isteyeceklerdir. Git, Draven'la ol. Açıkçası daha Astor ölmeden önce eninde sonunda onunla birlikte olacağını düşünürdüm."

"Hayır," ellerimi ellerinden çektim. "O benim arkadaşım ve Astor da yaşıyor. Yani bir nevi. O bir vampir. İkimiz de onun yüzünden buradayız." Başımı eğdim. "Bizi *Nightshade*'e satmış."

Kısık sesi tonu zehir saçıyordu. "Ne?" Alnında atan damarın her an patlayabileceğinden endişeleniyordum. Elleri yumruklara dönüşüp dudakları aralanınca iki uzun sivri dişiyle birlikte tüm dişleri ortaya çıktı. "Bak şu haine." Ayaklarını araladığında hareket eden her şeye saldırabilirmiş gibi görünüyordu.

"Kimliğimi gizli tutuyor ama onlara loncanın sırlarını vermiş ve karargâha nasıl girileceğini söylemiş."

Gözlerinin akı belirginleşirken dili sivri dişlerinin üzerinde geziniyor, bana görmek istemediğim bir görüntü sunuyordu. "Ona güvenmiştim. Hepimiz güvenmiştik." Sesi öyle yükseldi ki artık bağırıyordu. "Tehlikedesin! O herif korkağın teki olmayı seçtiği için hayatımız kökünden söküldü!"

"Anne." Ona dokunmak için ilerledim ama geri çekildi.

"Öfkemi dindirmeye çalışma, Olivia," diye uyardı beni. "O haine karşı bir silaha dönüştürmeyi planladığım tek şey bu öfke."

"Burada bile değil ki!" dedim tükürür gibi. Annem her zaman biraz sinirli biriydi ama onu hiç böyle görmemiştim. Öyle

görünüyordu ki vampire dönüşmek duygularını yoğunlaştırmıştı. "Astor şehirde."

"Ulaşamayacağım bir yerde değil yani." Dişlerini gösterip kapıya doğru fırladı. "Bu gece yanına hiçbir şey alma. Şüphe uyandırmasın." Kabaran öfkesini benim için yaptığı kaçış planından bahsederken dindirdi. "Maskeli balo tüm hızıyla devam ederken Draven gece yarısı odana gelecek. Arkana bakmadan git, Olivia. Kimse şüphelenmeden gitmem gerek."

Yaptığı plan hakkında konuşamadan ya da kralın yanına böylesi bir ruh haliyle dönmemesi için onu sakinleştiremeden gitmişti bile. Hoşça kal bile dememişti ama bu kontrolden çıkmış haliyle yakınımda kalmak istemiyor gibi geliyordu. Ne kadar istesem de onun planıyla hareket etmem sözkonusu bile değildi. Arkadaşlarımın güvenine ihanet etmeyecektim.

Pencereye doğru yürüyüp uzaktan yaprak dökmeyen ağaçları, sisin içinde kaybolan dağ eteklerini izledim. Annem bana istediğim şeyi gümüş tepside sunuyordu ama gidersem onu yanımda götüremeyecektim. İyi olup olmadığını ya da hayatta kalmaya çalışmanın onu zorlayıp zorlamadığını asla bilemeyecektim. Kalon'u, hatta Astor'ı öldüreceğine dair aklımda hiçbir şüphe yoktu. Yaptığı onca şeye rağmen Astor'ın ölmesini istemedim. Belki biraz canını yakabilirdi ama.

Sonra bir de Erianna vardı. Bana karşı öylesine nazikti ki. Geldiğimden beri beni anlamaya, bana şefkat göstermeye çalışan birkaç kişiden biriydi o. Gidersem ona ne olacaktı?

Sebastian. Ona hiçbir zaman itiraf etmeyecek olsam da gitmememin en büyük nedenlerinden biriydi. Perdeleri ufuktaki manzaranın üzerine kapatıp başımı iki yana salladım. Yaptığımız plana sırtımı dönmeyecektim, bu annemi arkada bırakmak anlamına gelse bile. Beni korumaya çalışırken öleceğinden

emindim. Onu herkesten daha çok seviyordum ve terk etmeyecektim. Hele ki bana bu kadar ihtiyaç duyarken. Balo için hazırlanma vakti gelip çatmıştı, bunu yapmak zorundaydım.

Tam da o anda, doğru yolda olduğuma dair tanrılardan bir işaretmiş gibi Erianna gülümseyerek odaya girdi. Komodinin üzerindeki saati kontrol ettim. Saat altı olmuştu bile. "Festivaller yakında başlayacak. Ne yapman gerektiğini hatırlıyor musun?"

Yavaşça başımı salladım. "Evet. Sebastian'la kal, onunla geçirdiğin zamandan zevk alıyormuş gibi davran ve dikkat çekme."

"Kalon izliyor olacak. Balodan ayrılırsan şüphelenecektir."

"Biliyorum."

"Hadi giyin o zaman. Gece yarısı kralın herkes için bir sürprizi var. Bunun, herkesin beslenmesi için fanilerin getirildiği bir kan festivaline dönüşeceğine oldukça eminim. O zamana kadar gitmeni öneririm."

"Her şey planlandığı gibi giderse Asland prensesi ölü olmayacak mı?"

"Vampir olacak, evet," diyerek düzeltti beni, zaten söylemek istediğim bu olsa da. "Her şey yolunda mı?"

Annemin ziyaretinden kalan yeni kurumuş gözyaşlarıma ve kızarık yanaklarıma dokundum. "Evet." Ona annemin kaçış planından söz etmemeye karar verdim. Bu sadece işleri karmaşık hale getirirdi. "Eski sevgilimi düşünüyordum." Bu bir yalandı çünkü son zamanlarda gittikçe daha az aklıma gelmeye başlamıştı. Dokunuşları uzak bir hatıraya dönüşmüş, onun için hissettiğim keder diğer tüm yaralarımla birlikle benim bir parçam haline gelmişti. Olan biten her şey beni, sürekli korkan o kızdan yüz kat daha güçlü hissettiren bu yeni halime dönüştürmüştü.

"O da bir gün belasını bulacak," diye söz veren Erianna giyinmem için beni yalnız bıraktı.

Giyeceğim pırıltılı elbise yerlere kadar uzanıyordu. O kadar ince dokunmuştu ki ikinci bir deri katmanı gibi duruyordu. "Umarım oradaki herkesin dikkatini çekebiliriz," dedim elbiseye. "Çünkü artık geri dönüş yok." Büyü parmak uçlarımda kıpırdanıyor, kullanılmak için yalvarıyordu. Henüz büyü yapmayı deneyecek kadar kontrol sahibi değildim. İşin aslı, başka bir pencereyi daha mahvederim diye endişeleniyordum. Yine de büyümü orada, savaşmaya hazır bir parçam olarak hissetmek rahatlatıcıydı.

* * *

Kırmızılar ve altınlarla dekore edilen balo salonu, güç ve zenginliğin yozlaşmış gösterisi gibiydi. Kimliklerini azıcık bile olsa saklamayan incecik maskeler takan elmas ve ipekler içindeki kadınlar salona damlamaya başlamışlardı. Smokin giymiş fani garsonlar şarap dağıtıyordu. Gördüğüm bir kan pınarı, safrayı boğazıma kadar çıkmaya zorladı. Bana yedinci doğum günümdeki çikolata çeşmesini hatırlattı ama çikolata yerine kâbuslardan yapılmış gibiydi.

Sebastian arkamdan gelip elini sırtıma yerleştirdi. İnce kumaşın altından dokunuşunu hissedebiliyordum. "Göz kamaştırıyorsun ve umarım ruh halin de daha iyidir."

Şarap kadehindeki yansımama bakarken yanaklarım koyu bir pembeye büründü. Bardağı garsondan alıp tamamını kafama diktim. "Hadi bitirelim şu işi."

Şeytanca gülümseyip kendine bir kadeh şarap aldı. "Tam da her erkeğin duymak istediği şey. Ah." Otuzlu yaşlarının sonlarında gibi görünen kel bir adamı işaret etti. Loş, sarı ışığın

altında hareket ederken kahverengi teni parlıyordu. Bize yaklaştığında içimde bir şeylerin değiştiğini hissettim. Sanki onu tanıyor gibiydim. "Olivia, bu Azia. Kralın büyücüsü."

Elimi tutup yüzüğüme yumuşak bir öpücük kondurdu. "Olivia." Dudaklarından dökülen ismim çikolata tadındaydı. "Seninle tanışmak benim için bir zevk. Majesteleri senden sevgiyle bahsetti."

Bana tanıdık gelen o değildi, büyüsüydü. Eskiden annemin yanındayken elektriğin hafifçe uğuldadığını, büyümüzün birbiriyle konuştuğunu hissederdim ama o zamanlar ondan başka büyücü tanımıyordum. "Sizinle tanışmak da bir zevk."

"Nişanınız için tebrikler." Bakışları yüzüğümden Sebastian'a doğru kaydı. "İkinize de mutluluklar diliyorum."

Cazibesine karşı koyamayıp gülümsedim. "Çok teşekkür ederim."

"Affedersiniz. Kralımız çağırıyor." İkimize de göz kırptı. "Çok yakında tekrar görüşeceğimize eminim."

O gittikten sonra Sebastian'a baktım. "Ne tatlı bir sohbetti öyle."

"Evet. Azia'yı herkes sever. Senin için kıymeti büyük olacak." Daha fazla açıklama yapmadı ama ne demek istediğini anlıyordum. Kraliçe olduğumda Azia benim büyücüm olabilirdi.

O zaman geldiğinde elbette bir büyücüye ihtiyacım olacaktı çünkü artık büyü yapamayacaktım. Daha yeni kavuştuğum güçlerimi kaybedecektim. Bu düşünceyle kalbim kırıldı.

Sebastian, "Dans etmeliyiz," dediğinde dönüp kapıya tekrar baktım. Astor'ın salonda dolaşan gözleri bir şeyi ya da birini arıyordu.

"Astor'ın burada ne işi var?"

Sebastian kaşlarını çattı. "Ne kaybettiğinin farkına varmıştır belki de." Yumuşak dokunuşlarla sırtımdan aşağı inen eli, omurgamın sonuna yaklaşınca durdu. "Sebebini öğreneceğim. O burada olduğuna göre muhtemelen Gwen de buradadır, hatta Velda da öyledir."

"Bekle." Yavaşça fısıldayarak dönmeye çalıştığında koluna asıldım. "Kalon bildiğine göre o zaman kesin Velda da biliyordur. Yani insan içindeyken benim için tehdit oluşturmayacaktır."

Dudaklarını kulak mememe yaklaştırıp fısıldayarak konuştuğunda boynuma değen nefesiyle tenim karıncalandı. "Bilmesi önemli değil. Kalon onun uslu durmasını sağlar. Başka bir şeye kalkışmasını istemiyorum sadece," dedi.

"Beni öldürmek gibi."

"Bundan büyük zevk alacağına eminim." Gerilince elindeki damarlar şişti. "Kıskançlık her zaman onun en zayıf noktası olmuştur."

"Beni niye kıskansın ki?" diye sordum.

Tereddüt etti ama ben daha başka soru soramadan uzaklaştı yanımdan. Sebastian Astor'ı salondan çıkarıp gözden kaybolunca Erianna yanıma geldi. "Velda Seb'i... malı olarak görüyor," deyip soruma cevap verdi. "Dönüştürdükten sonra Sebastian özgür kalana dek onu kontrol etmeye devam etti. Kızının her zaman ona karşı aptalca bir tutkusu olmuştu ama Velda için bunun romantizmle ya da gerçek duygularla pek ilgisi yoktu. Aradaki farkı bilmesine rağmen insanlara ve birçok şeye sahip olma duygusunu seviyor," dedi dudaklarını bükerek. "Nasıl olduysa Velda, Sebastian'ın hep özgür bir ruh olacağını kabul etti bence. Böylece canı da yanmadı ama o artık seninle nişanlı olduğu için bu durumu Velda'ya ait olanı almaya çalışıyormuşsun gibi görebilir."

"Hiç tanımadığın birinden nefret etmek mümkün mü?" Onun hayatını mahveden kadını düşünürken kaşımı kaldırdım. "Şey olsa bile..." Dudaklarımı oynatarak ekledim. "*Gerçek.*"

"Ne olursa olsun, birçok nedenden dolayı senden nefret edecektir. Bunlardan biri de Kalon. Yani, o buralardayken dikkatli ol."

Harika. Gözleyecek başka biri daha. "Yakında kafamın arkasına göz koyacak bir büyü bulmam gerekecek."

"Bunu yapabilir misin ki?" diye sorunca kahkaha attım.

"Hayır ama bu ürkütücü olurdu."

Sebastian ikinci kadeh şarabımı bitirmemin ardından geri döndü. Aklım karışmıştı, annemi aramak için etrafa baktım. Burada değildi. Yanımdan geçen garsondan bir içki daha kapıp ellerimi birleştirdim. "Birazını da bize bırak," diye takıldı Sebastian. "Astor burada çünkü Kalon, Velda'yı çağırmış." Sesi kısılmış, keskin yüz hatlarına endişe yayılmıştı. "Onları gördüğünde sakin ol. Seni korkutmaya çalışacaktır. Sargon'un önünde bir şey yapmaya kalkışmazlar."

Tahtında içkisini içen kralın yüzünde neşeli bir gülümseme vardı. "Sakin olacağım." Velda içeri girdiğinde tüm dikkatim giriş kapısına yöneldi.

Yanı başında ağır ağır yürüyen Gwen'le tıpatıp benziyorlardı. Aynı sarı saçlar, aynı simetrik, sert yüz hatları. Velda doğrudan bize baktı. Beni baştan aşağı süzerken burun delikleri genişledi. Kendini gülümsemeye zorladığında uzun ve keskin, sivri dişleri göründü. Üstü kapalı bir tehditti ama boğazını koparmak istememe yetmişti. Ne de olsa annemle benim peşimizden gelen ve Sebastian'ın hayatını tamamen mahveden oydu.

Ölmesini istiyordum.

"Aşkım." Sebastian omzuma dokundu. "Titriyorsun."

"Kızgınım. Sana sahip olduğunu sanıyor," dedim öylece, bir mucize eseri beni bu gürültü ve yüksek sesli müziğe rağmen duyabileceğini umarak. "Erianna anlattı."

"Benim üzerimde hiçbir gücü yok," diye temin etti beni. "Zach burada."

"Güzel." Gümüş rengi saçlarını uzun bir örgü haline getiren arkadaşına doğru başını eğdi. Onun yanında duran Anna gözlerini bana dikmişti. Gülümsemesi her zamanki gibi nazikti. Bu kan emicilerle dolu salonda onun adına gerilmekten kendimi alamadım. Üstelik ben de burada onun kadar tehlikedeydim.

Beni gören Astor bir adım öne çıktı ama Gwen bir kolunu uzatıp onu yolundan alıkoydu.

Sebastian'a, "Aman Tanrım," dedim fısıldayarak. Soluğum kesilmişti. "Annem Astor'ı burada görürse onu öldürür."

Etrafına baktı. "Annen burada değil."

Sertçe yutkundum. "Henüz değil." Dahil olamayacağım bir planın ayrıntılarını netleştirmek için Draven'la birlikte olup olmadığını merak ediyordum. Kaçmayı düşünmek, kalan her şeyle tek başına uğraşması için onu terk etmek artık yanlış geliyordu. Hayatının hiçbir anlamı olmadığını kabul etmek demekti bu.

Ona bakarken Velda homurdandı.

Sebastian düşmanca bakışmamızın arasına girip dikkatimi dağıttı. "Kalon bakıyor. Kral da öyle. Velda'yı ya da Astor'ı düşünme."

"Benimle resmen alay ediyor," diye tersledim.

"Senden bir tepki almaya çalışıyor." Elini yanağımda gezdirdi. "Bana tutun, *aşkım*." Beni dans pistinin ortasına götürdü, şarabın sarhoşluğuyla birlikte başımı döndürdü. "Çok güzelsin." Sözleri beni etkilememeliydi ama göstermelik olsalar da

söyledikleri yüzünden midemde kelebekler uçuşuyordu. Parmakları beni sıkıca sararak kendine daha da yaklaştırdı.

"Herkes bakıyor." Film sahnelerini andıran bir müzik yankılandı salonda.

"Güzel." Bacağını yerde kaydırırken parmakları parmaklarıma dolandı. Beceremeyeceğim kadar zarif bir hareketle beni de beraberinde götürdü.

Etrafa bakınırken gözlerini kısmış bize bakan Velda'yı fark ettim. Yanında oturan Gwen, sanki beni tek bakışıyla öldürmeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Dansımız salonun yarısının dikkatini çekince Sargon tahtında gülümsedi fakat zorlama bir gülümsemeydi. Ne gözleri kırışmış ne de yanaklarında çizgiler meydana gelmişti.

Astor'a baktığımda yüzünün buruştuğunu gördüm. Gözleri, kendimi açmak istemediğim bir acıyla yanıyordu. Diğerleri etrafımızda dans etmeye başladı ancak sahne ışığı hâlâ üzerimizdeydi. Piyano tuşlarının hafif notaları, çalmakta olan enstrümantal parçaya karışınca Sebastian beni etrafımda döndürdü.

Elini yanağıma getirerek yüzümü kavradı. Gözlerimi ona diktiğimde bakışlarıyla beni yuttu. "Kimseyi kafana takma." Başparmağı dudağımın köşesinde gezindi. "Hiçbirinin önemi yok."

Parmaklarımı göğsüne yerleştirerek omuzlarımı gevşettim. Kendine has baharatlı çam kokusu sarhoş ediciydi. Bunun bir gösteriden ibaret olduğunu kendime hatırlatmak zorundaydım ama bundan habersiz olan vücudum her dokunuşa daha fazlası için yanıp tutuşan bir istekle karşılık veriyordu.

Gwen'in yüksek sesli kahkahası dikkatimi o tarafa çekti.

Sebastian parmaklarını saçıma dolayıp dudaklarını dudaklarıma değdirecek kadar yaklaştı bana. "Onlar için endişelenmeyi bırak. Benimlesin."

Elim pazısına doğru hareket edince o da elini belime doladı. Dokunuşuyla sırtım kavislendi, burunlarımızın uçları birbirine değdi. Gittikçe daha da yaklaşıyor, nefesi nefesime karışıyordu. Kalbimi hızla çarptıran bakışlarıyla kendimi evimde gibi hissediyor, gecemavisi gözlerinin her bir gümüşi lekesinde kayboluyordum.

"Bu defa zehri suçlayamazsın," dedim.

Sebastian beni dışa doğru döndürdüğünde topuzumdaki saç bukleleri gevşedi. Sonra aramızda hiç mesafe bırakmadan beni kollarına geri çekti. Nefes nefese omzuna tutundum. Müzik durup şarkılar arasında sessizlik olduğunda bile dansa devam ettik.

"Bunu istediğini fark edememiştim. Yani damarlarında zehir yokken. Eğer bilseydim..."

Müzik yeniden başladığında birbirimizden beklentimiz aramızda dalgalanıyordu. Bunu şu an bitirebilirdik. Herkesi aşk hikâyemize inandırdığımızdan emindim ama o durmadı, ben de durmasını istemedim. Salon eriyip gitti ve birden kimsenin önemi kalmadı. Gözlerimi gözlerinden alamıyordum. Bana bakışı derinleşirken o koyu mavi gözler şaşkınlıkla parladı.

"Sebastian." Adını fısıldadığımda tutuşu daha da sahiplenici hale geldi. Başka bir şey söyleyemeden dudakları dudaklarımın üzerindeydi. Nefesim kesildi. Dans etmeyi bıraktık. Başımı kavrayıp öpüşmemizi derinleştirdi, dili nazikçe dilimi okşadı.

İncecik elbiseme bastırdığı bacaklarının verdiği hisle sarsılarak, içgüdüsel olarak ona sürtündüm. Geri çekilirken kasları gerilmişti, arzuyla yanan bakışlarını ve işkence çeken ifadesini dizginlemeye çalışıyordu.

Aralanan dudaklarımdan zorla nefes aldım. Elimi tuttu. Dans pistinden çıkarken biri Sebastian'ın üzerine bir kadeh kan döktü.

Kaşlarını çatıp beni geri çekti, böylece benim üzerime tek damla bile sıçramadı. "Nereye gittiğine dikkat et," diye bağırdı yeri paspaslayan *Sangaree*'nin ardından. "Sana geldi mi?" diye sordu.

"Hayır," deyip damlayan kana baktım titreyerek. Ardından, oturup izleyen uzun *Sangaree* masalarının arasından hızla geçerek beni odadan çıkardı.

"Bunun yetmesi lazım," dedi taht salonundan çıktığımızda. "Orada olanlara devam etmek için dışarı çıktığımızı düşüneceklerdir."

Başımı sallayıp boğazımı temizledim. "Doğru. Evet, görünüşe göre herkesin dikkatini çektik."

Tereddütle boynuma dokunmak için hareket etti ama son anda durdu. "Konuşmalıyız... Bu olanlar hakkında," derken göğsü hâlâ inip kalkıyordu.

"Şimdi değil," dedim, onunla gitmeyi ne kadar istesem de üzerimizdeki gözlerin farkındaydım.

Bir şey söylemek istercesine ağzını açtı ama bunun yerine ellerini ceplerine sokup kubbeli tavana baktı. "Ben hazırlanırken içeri dönüp Kalon'la ilgilenmelisin. Kralla konuş. Zach seni izliyor olacak, yani endişelenmene gerek yok."

Parmağımı köprücükkemiğime koyup Sebastian'ın dokunduğu yerde gezdirdim. İki öpücüğü birbiriyle kıyaslayınca Astor'ın hatırası sanki bir çeşit animasyonmuş gibi hissettiriyordu.

Elimi okşadıktan sonra dudaklarını kulağıma doğru yaklaştırdı. "Bana sürtündüğünü hissettim."

Yüzümü ateş bastı. "Ben şey..."

"Sorun değil." Dudağının köşesi kıvrıldı. "Bu defa zevk almamış gibi davranmayacağım," deyip gitti.

Balo salonuna geri dönmeden önce birinin arkamdan öksürdüğünü duydum. Kafamı çevirdiğimde Kalon'un sadist gülümsemesi ve umut dolu gözleriyle karşılaştım.

OTUZ

Kalon'un bir saniyeden daha kısa bir sürede yanıma gelebileceğini ikimiz de biliyorduk. Ona rağmen fuayenin diğer tarafından bana yaklaşırken hiç acele etmedi. Bizi mi izliyordu? Sebastian gidene kadar gölgelere mi saklanmıştı?

Pelerini arkasından yere sürünüyordu. "Olivia." Altın benekli, kehribar rengi gözleri kısıldı. "Nasıl da büyüleyici görünüyorsun." Saçıma doğru uzandı.

Geri çekildim ama çoktan bir tutam saçımı yakalamış, parmaklarının arasındaki saç değil de ipekmiş gibi okşuyordu.

"Gün ışığında kızıl bir parıltı gördüğüme yemin edebilirim." Dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Halüsinasyon gördüm herhalde."

"Kalon." Resmi unvanını kullanıp prens demek yerine ona ismiyle hitap ettim.

"Orada bizim için yaptığın gösteri oldukça güzeldi. Neredeyse inanacaktım. Belki de onu gerçekten seviyorsundur."

Çenemi sıktım. Bu noktada pek bir anlam ifade etmediğinden emin olsam da oyunu sürdürerek, "Tabii ki onu seviyorum," dedim.

İfadesi değişmedi. "Siz ikiniz, çok ilginç bir çiftsiniz. Büyücülüğünün cazibesini görebiliyorum gerçi," dedi dalga geçerek. "Sarayda ne kadar kalmayı planlıyorsun, Olivia?"

Beni sınıyordu. Erianna neden gidip Sargon'a kim olduğumu söylemediğimi bilmemenin onu delirteceğini söylemişti. "Çok değil," diye ona bir yalanla güvence verdim. "Sebastian ve ben yakında şehre döneceğiz."

"Hımm. Ah, bak kar yağıyor," dedi hiç konuşmamışım gibi. Merdivenin yanındaki kemerli açık pencereye giderek parmaklarını taş çıkıntının üzerinde kıvırıp beyazla kaplanmış ufka baktı. "Benimle yürü," diye emretti fakat Sebastian ya da Sargon'un yaptığı gibi kolunu bana doğru uzatmadı. "İzninle sana araziyi göstereyim. Kış aylarında muhteşemdir."

"Burada mevsim her zaman kış değil mi?"

"Mevsimlerimiz var ama Baldoria gibi değil. Ismore çok güzel bir şehir. Tekrar ziyaret etmek istiyorum, ayrıca on yıllar içinde değiştiğinden de eminim."

"Ismore'dan olduğumu hiç söylemedim."

"Ah." Şakağına dokundu. "Yaşlılık. Konuşmayı hayal etmiş olmalıyım."

"Daha birçok şey hayal ettiğine eminim."

Kahkahası kesildi birden. "Annen gibi konuşuyorsun."

"Annemin kim olduğunu bilmiyorsun," dedim hemen. Üzerine kafatasları ve çarpık vücut desenleri oyulmuş çift kanatlı ahşap kapıdan dışarı çıktık.

Buzlu zeminde durduğumuzda dönüp yüzüme baktı. "Birbirimize yalan söylemeye devam etmeyelim."

"Erianna yakınımızda," diye uyardım onu. Parmaklarım ya soğuktan ya da onun yüzünden titriyordu, emin değildim. "Salondalar. Beni incitmeye kalkarsan anlarlar."

Çenemi kemikli parmağıyla kaldırarak yüzümü inceledi. "Sevgili yeğenim, seni incitmek gibi bir planım yok. Henüz."

Yalan söylemenin pek bir anlamı olmadığını biliyordum zaten. "Ne zaman anladın?"

Parmağını çekip yürümeye devam etti. Peşinden giderken onunla yalnız kalmaktan endişeliydim ama aynı zamanda bu konuşmayı yapmadığımız takdirde ne yöne hareket edeceğinden emin olmadığım için de gergindim. "Sana zarar vermeyeceğim. Kral zaten senden yana. Aptal gibi onun konseyine katılacağını ve onun için çalışacağını düşünüyor." Gözlerini devirip gökyüzüne baktı. "İnsanlar birlikte ayrıldığımızı gördü. Bizi birlikte gören tanıklar varken seni burada öldürmem aptallık olur ve ben aptal biri değilim."

Bak, buna inanırdım. Arkasından aceleyle ilerlerken soğuk, tenime batıyordu. Kollarımı ovalayıp sakinleşmeye çalıştım. Durup pelerinini omuzlarıma sardı. Omuzlarımı silkerek pelerini atmak istedim ama haftalardır üzerime aldığım en sıcak şeydi bu.

Elyafın sıcaklığına sarınırken gönülsüzce onun hızına ayak uydurdum. "Peki, ne zaman öğrendin?"

"Bir fotoğrafını görmüştüm, sevgili Olivia. Velda seni takip ederken benim için çekmişti ama yemekteyken bana yeteneklerini gösterdiğinde takip ettiğimiz kızın gerçekten kayıp prensesimiz olduğuna kesin emin oldum. Gördüğün gibi ikimiz de aynı yeteneklerle kutsanmışız, Olivia. İnsanların duygularını hissedebiliyorum ve ben dönüştüğümde bu yeteneğimi kaybetmedim."

"İnsanların duygularını değiştirebiliyor musun?"

Başını iki yana salladı. "Hayır, onu büyücüyken yapabiliyordum sadece."

Kaşlarım saçlarıma değecekti neredeyse. "Sen büyücü müydün?"

"Doğal olarak. Sargon'u, beni ve merhum kız kardeşimizi bir büyücü doğurdu."

Tabii ya. Düşününce mantıklı geldi. "Sebastian yakında dönecek."

"Hayır, dönmeyecek. Muhtemelen o küçük dansınızdan sonra sakinleşmeye gitmiştir."

Tiksintiyle ağzımı buruşturdum. "Aşağılıksın," dedim. Artık numara yapmak istemiyordum.

Sadece gülümsedi, hiç rahatsız olmamıştı. "Neden babana kim olduğunu söylemiyorsun?"

"Bunların hiçbirini istemiyorum."

"Güzel," dedi kısık bir sesle. "Taht, yüreği zayıf olanlara göre değildir."

"Korkmuyorum," dedim dişlerimi gıcırdatarak. "Vampir olmak istemiyorum, o kadar."

"Buraya gelmek pek akıllıca bir fikir değildi demek ki."

"Görüyorsun ya," dedim dudağımın içini çiğneyerek. "Buraya hiç gelmezdim ama birliğini beni öldürmesi için gönderdin, sonra da annemi aldın."

"Sen bir tehditsin," diye açıkladı sanki olanlar hiç önemli değilmiş gibi. "Krallığı kardeşim yönetiyor ama ipler benim elimde. Benim iznim olmadan hiçbir şey olmaz burada."

"Sargon'a kardeşinin gerçekte ne kadar sadık olduğunu söylemem gerek aslında. Tahta oynadığını biliyorum."

Uzun tırnağını çenesinde gezdirirken ifadesi değişmedi fakat düşünceli görünüyordu. "Sargon'a söylersen ki ben dururken senin sözüne inanmayacaktır, o zaman ben de senin gerçek kimliğini açıklarım. Artık bunu istemediğini de öğrendiğime göre. Nasılsa senin vampir bedenini de fani bedenin kadar

kolayca öldürebilirim." Durup ellerini arkasında kenetlediğinde bakışları irileşti. "Dikkatli ol sevgili yeğenim. Arkadaşların seni korumak için sürekli yanında olmayacaklar. Tek gereken doğru zamanda yanlış yerde olman ve böylece o kısa, önemsiz hayatın sona erecek."

"Velda'yı bu yüzden mi buraya getirdin? Desteğe mi ihtiyacın var?"

"Beni kızdırma, çocuk. Sarayda gördüğün o aptallara benzemem. Beni manipüle edemezsin. Şu an benim evimdesin ve yanlış bir adım atman uzun sürmeyecek." Topuklarının üzerinde dönüp kaleye doğru hareket ettiğinde kar taneleri kızıl saçlarını ıslatıyordu. "Annenin söylediğini yapıp bu gece kaçmalısın," dedi. "Her iki durumda da fazla hayatta kalmayacaksın. Pelerin sende kalsın," deyip çift kanatlı kapıya doğru yürümeye başladı. Beni yüreğim ağzıma gelmiş halde, bu donmuş toprağın üzerinde yalnız bıraktı.

Annemin planından haberi vardı. Oysa annem işinin ehli biriydi, hem de çoğu insandan daha fazla. Ya bizim planımızı da öğrendiyse? Kaçmak istesem bile kaçamazdım artık. Kalon bilirken olmazdı. Büyük ihtimalle *Nightshade* üyeleri kaçışımızın ardından peşimize düşüp bizi öldüreceklerdi. Sebastian'a haber vermek zorundaydım. Öldürülmelerini göze alamazdım. Onu hafife almıştık.

Merdivenleri çıkarken ne kadar formsuz olduğumu fark ettim. Nefes alabilmek için birkaç kez durmak zorunda kalmıştım. Sonunda odamıza ulaşıp kapıyı açtım.

"Sebastian. Konuşmamız lazım, hemen." Ses tonumdan telaş akıyordu.

Kısık sesi yankılanarak banyodan dışarı taşıyordu. "Tam da seni düşünüyordum."

"Bu geceki planımıza devam edemeyiz. Sen gittikten sonra Kalon beni bulup benimle konuştu. Hakkımdaki her şeyi bildiğini doğruladı."

"Ne yaptığımızı bildiğini söyledi mi?"

"Tam olarak öyle demedi ama bildiği başka şeyler var," dedim kendimi çok fazla ele vermeden. "Bilmemesi gereken şeyler."

"Kimliğinden haberdar olduğunu zaten tahmin etmiştik."

"Öyle değil." İçimden bir küfür savurdum. "Bak, annem bugün beni görmeye geldi ve bu gece Draven'la birlikte kaçmamız için plan yaptığını söyledi. Söylediklerini yapmayacaktım," dedim yüzünü buruşturduğunu görünce. "Ama Kalon bunu biliyordu. Ayrıca annem işini yarım bırakacak biri değildir. O adamı hafife almışız. Erianna ve Zach'e her şeyi iptal etmelerini söylemeliyiz."

"Kesinlikle olmaz. Ne bildiğini bilmiyoruz ve planı iptal etmek senin hayatını tehlikeye atmak demek. Velda birliğin yarısıyla birlikte burada. Seni öldüreceklerini söylediğimde bana güven ve bunu her an yapabilirler. Güvenliğini sağlamanın tek yolu bu."

Yumruklarımı sıkarken sesim yükseldi. "Ya bunun bedelini ödeyen Erianna olursa?"

Beni omuzlarımdan yakalayıp tutuşunu yumuşattı. "Aşkım, dikkatli olmazsak bedelini hepimiz öderiz. Salona geri dön ve Zach'in görüş alanında kal."

Kollarımı göğsümde kavuşturdum. "Bu kötü bir fikir, iptal etmemiz gerekiyor."

"Çok geç," diye tersledi. "Çoktan uygulamaya koyduk bile. Şimdi oraya gidiyorum."

"Mümkün değil. Kalon'un yanından şimdi geldim."

"Alınma ama bir faninin tüm bu merdivenleri çıkması için geçen sürede çok fazla şey olabilir."

Ne kadar sinir bozucu olursa olsun haklıydı. "Bunu durdurmaya çalışacağım."

"Yaklaşık otuz dakika içinde," dedi saatini kontrol ederek, "Asland Prensesi bir vampir olacak ve balo salonunda olmazsan sorun çıkacak. O yüzden oraya gitmeni istiyorum. İstersen seni aşağıya uçururum."

"Prenses daha dönüşmediyse plan nasıl işlemeye devam edebiliyor?"

"Çünkü Erianna ona kanımı çoktan verdi bile. Özel odasında tüm gece boyunca şarabına kan ekleyip durdu. Erianna kalenin çeşnicibaşıyla yakın ve üzerinde bayağı etkisi de var diyelim."

"Ah, romantik anlamda yani."

"Evet. Zach'in göreviyse prensesin Kalon'la birlikteyken öldürüldüğünden emin olmak."

"Bana bunların hiçbirini söylemedin."

"Riske giremezdik."

Ayağımı yere vurmaya başladım, sinirden kuduruyordum. "Bana güvenmediğini biliyordum."

"Sana güveniyorum." Ağır ağır içini çekti. "Konunun güvenle hiçbir ilgisi yok. Zaten fazlasıyla endişeliydin ve planın bu kısmını kendi başımıza halledebilirdik. Omuzlarına yük olmaması için."

Hızla dışarı fırladım. "Önce gidip Draven'ı bulacağım ki kaçmaya çalışıp kendini öldürtmesin. Şu an için önceliğim o."

"Onu zamanında bulup geri dönemezsin. İzin ver seni uçarak götüreyim."

Başımla onayladım ve sonra üzerinden çıkardığı pantolonundaki kan lekesini işaret ettim. "Sebastian," dedim titrek bir sesle. "Vampirler ne sıklıkla bir şeyler döker?"

"Sarhoş olduklarında olabilir."

Salondan ayrılırken bize çarpan adamı gözümün önüne getirdim. Yeterince ayık görünüyordu. "Ya o kadehi üzerine döken Kalon'un adamlarından biriyse?"

Üst düğmesini düzelttikten sonra ceketini işaretparmağına takarak omzuna astı. "Bu doğruysa, amacı sadece seni yalnız yakalamaktı. Bir dahaki sefere yanından ayrılmayacağım. İçeri geri dönmeyeceğini bilseydim kan içindeki gömleğime rağmen yanında kalırdım zaten."

"İçimde kötü bir his var."

"Bize biraz güven, Olivia." Aklımdan geçenleri söyleyemeden beni kollarına alıp hızla kapıya götürdü. "Hadi gidip arkadaşını bulalım, sonra da baloya geri dönelim," dedi kanatlarını açıp geniş, ferah merdivenlerden aşağı uçarken.

OTUZ BİR

Sebastian'la balo salonunun dışındaki fuayeye inerken bizi ilk Astor gördü ama ikimizden biri bir şey söyleyemeden arkasını dönüp ortadan kayboldu. Şarap su gibi akar, müzik yükselir ve maskeler indirilirken dikkatle içeriye baktım. *Sangaree* kanepelere oturmuş, fanilerin boyunlarından ziyafet çekiyordu. Çoğu fani de buna istekli görünüyordu. Belki de ısırılmakla gelen o duyguyu seviyorlardı çünkü ilk başta acı verse de hemen ardından uyuşturucu almış gibi zevkle uçuruyordu.

"Henüz bir şey olmadı," dedim rahat bir nefes alarak. "Gece yarısına dek ne kadar zamanımız var?"

Dövmeli bileğini çevirip saatini kontrol etti. "Bir saat on beş dakika. Onunla nerede buluşacaksın?"

"Yatak odamızda ama Kalon'un müritlerinin onu orada beklediğinden endişeleniyorum. Draven'a daha önce ulaşmak istiyorum." Deli gibi etrafı taradım. Kalbim hızla çarparken kalenin büyüklüğü gözüme daha da korkutucu geliyordu. Her yerde olabilirdi.

"Dikkat et," dedi Sebastian. Garsonlardan birinin taşıdığı içecek tepsisine çarpmadan önce elimi tutmuştu.

Ağzımda bir özür geveleyip küçük vampir kalabalığının arasından geçerken gidip Kalon'a çarptım.

"Genç Olivia ve nişanlısı," dedi dalga geçerek Sebastian'ı baştan aşağı incelerken. "Ben de şimdi dışarı çıkıyordum. Ağırlamam gereken genç bir hanım var ama ondan önce sana rastlayabildiğime sevindim. Seni bir daha göremeyeceğimi düşünmüştüm."

Dişlerimi sıktım. "Yanlış düşünmüşsün. Kaçmaya dair bir planım yok."

Kulağıma eğilip ses tonunu bir fısıltıya dönüştürürken Sebastian'a doğru sırıtıyordu. "Korkmak için bir nedenin yok. Gitmene engel olmayı planlamıyorum. Aslında bu benim işime yarar. Gördüğüm kadarıyla Sebastian'a annenin planından bahsetmişsin. İnanılmaz hayal kırıklığına uğrayacak, özellikle de arkadaşını seni bulmaya gönderdikten sonra. Merdivenlerden odana çıkması çok sürmeyecektir." Gülümsemesinde küçümseme vardı. "Hımm. Pekâlâ, akşamınızın keyfini çıkarın. Gitmem gereken yerler var." Uzaklaşırken olması gerekenden çok daha sakin görünüyordu.

"Kaçmama göz yummasının imkânı yok. Hem de tüm birliği beni bulmak için göndermişken," dedim ters ters. Yükselen müzik ve sohbet sesleri sayesinde bizi duyamayacağından emindim. Hassas vampir kulakları için bile çok fazla gürültü vardı.

"Merak etme, sadece canını sıkmaya çalışıyor. Draven'ı bulacağız."

Arkamı dönerken anatomisine birebir uyularak yapılmış bir fani kalbin buzdan heykeline çarpıyordum neredeyse. Heykelin altına yerleştirilmiş bir kutudan akan kan nehri, metal borulardan geçerek boş bardaklara dökülüyordu. "Buzdaki kan," dedim burnumu buruşturarak. "Hep böyle yozlaşmış şeyler mi kullanırsınız?"

Sebastian başını salladı ve fuayeye geri döndü. "Orada değil."

Çift kanatlı kapıya koştum, kar fırtınasını unutarak ardına kadar açtım. Şiddetli rüzgâr saçlarımı savurup kirpiklerimi beyaza boyadı. Sebastian yanıma gelip tek kanadıyla beni fırtınadan koruyana kadar buzlu hava dudaklarımı titretmeye başlamıştı bile.

"Sebastian, Draven'ın nerede olabileceğine dair bir fikrin varsa lütfen söyle bana."

"Emin değilim ama önümüzdeki beş dakika içinde onu bulamazsak aramaktan vazgeçmemiz gerekecek. Gece yarısı olduğunda o balo salonunda kralın gözlerinin önünde olmamız şart. Şu anda orada olmamamız yeterince kötü zaten."

"Arkadaşımı bırakamam," dedim onu azarlar gibi. Kar taneleri kanadına çarpıp üzerinde eriyordu. "Eğer..." Kalon'un söylediklerini hatırlamaya çalıştım. "Tabii ya. Draven'ın odamıza gitmeden önce merdivenlerden yukarı çıkması gerekiyor. Onu önce biz yakalarsak Kalon'un adamlarının ona zarar verme şansı kalmaz."

"Önümüzdeki bir saat boyunca merdivenlerde bekleyemeyiz."

"Ya içeri dönüp kendimizi gösterirsek? O zaman yarım saat içinde ayrılabiliriz. O zamana dek Draven odamıza yaklaşmış olur. Onu alırız ve sen de onu aşağı uçurursun. Böylece gece yarısında burada olmuş oluruz."

"Bu iyi bir fikir değil."

"Lütfen." Parmaklarım göğsüne yayıldı ve dokunuşumun altında kalp atışlarının hızlandığını hissedince gülümsedim. "Draven'ı kaybedersem bir daha asla eskisi gibi olamam. Zaten her şeyden vazgeçiyorum. Lütfen ondan da vazgeçmemi isteme benden."

Tereddüt edip etrafına bakındı ve sonunda soğuğu dışarıda bırakıp kapıyı kapattı. "Sen hiçbir yere gitmiyorsun. İkimizden

biri içeride görünmeli," diye fısıldadı. "Kırk dakika içinde ayrılıp yukarı uçacağım. Odamıza gitmem sadece bir dakikamı alır. Sonra onu bulana kadar merdivenleri ararım."

"Gerçekten mi? Bunu yapar mısın?"

"Evet."

Kollarımı beline sardığımda dokunuşumla kaskatı kesildi. Sonra rahatlayıp kolunu etrafıma doladı. Dışarıda tek başımıza dururken rüzgâr etrafımızda ıslık çalıyordu. "Teşekkür ederim," deyip geri çekildim. "Senin de orada olman gerektiğini sanıyordum."

"Uzun sürmeyecek, yani en fazla on dakika," diyerek açıklarken sesi neredeyse fısıltıdan ibaretti. "Ayrıca kimse benden şüphelenmez. Prenses ölürken Kalon'un yanında olacak. Ona eşlik edip ağırlamak için ayrıldı bile." Bana bilmiş bir bakış attı. "Kaleye ilk gelişinden beri onunla zaman geçirmekten hep keyif almıştır. Diğer nedenlerin yanı sıra o kızı asıl seçme sebebim bu."

"Neden baloda değildi peki?"

"Kalabalığı sevmiyor ve özel olarak ağırlanmayı tercih ediyor."

Tek kaşımı kaldırdım. "Sahne ışığı sevmeyen bir asil."

"Olur bazen böyle," dedi elini hafifçe sırtıma bastırırken. "Anlaştık mı? Burada kalırsan ben de Draven'ı ikinci katın merdivenlerinde bekleyeceğim."

Keskin bakışlarında kaybolurken sertçe yutkundum. Gerçekten de şansı benden daha fazlaydı ve bu Kalon'u devirmek anlamına geliyorsa o zaman yapılacak en doğru şeydi. Ayrıca o merdivenleri çıkma düşüncesi bile ciğerlerime keskin bir hançer saplanmış gibi hissetmeme yetmişti.

Başımı sallayınca kolunu benimkine geçirdi. "Önümüzdeki kırk dakika boyunca gevşemen ve eğleniyormuş gibi görünmen

gerekiyor. Sargon'a, muhafızlarına ve gece yarısı burada olduğumuza dair toplayabildiğimiz kadar çok tanığa ihtiyacımız var."

Bana içeri kadar eşlik etmeden önce onu kenara çektim. "Nasıl ölecek?" diye sorarken uğultusuyla fısıltılarımızı gizleyen rüzgâra minnettardım.

"Erianna çeşnicibaşının ona hızlı etkili bir zehir vermesini sağlayacak. Kalon'un kollarında ölecek ve sonra bir vampir olarak uyanacak. Korumaları alarma geçecek. Yirmi koruması var, aralarından iki tanesi de büyücü."

"Sargon'un bundan nefret ettiğine bahse girerim."

"Aynen öyle."

"Zach'le Anna nerede?"

"Anna kalenin yan tarafındaki odasında. Zach onun bu işe karışmasını istemedi."

"Mantıklı."

"Zach yakalanmadıklarından emin olmak için gözlerini prenses ve Erianna'nın üzerinde tutuyor. Kısa süre içerisinde bize katılmaları gerekiyor ama endişelenme. Kimse onlardan şüphelenmeyecek. Ne yaptıklarını ve gerekirse nasıl saklanacaklarını biliyorlar."

Bizi uğuldayan rüzgârdan ve ıssız arazilerden uzaklaştırıp içeri doğru bana eşlik ederken midem düğümlendi. Velda kraliyete uygun bir balo elbisesi içinde zarafetle hareket ederken Gwen, annesininkinin yanında yetersiz kalan payetli elbisesiyle salınıyordu.

"Sebby." Velda yolumuzu kesip Sebastian'ın çenesine dokunmak için elini uzattı. "Seninle konuşmak için fırsat bekliyordum."

Sebastian'ın önüne geçerek, "Geri çekil sürtük," dedim ters ters.

Gözleri, tüm duyguları ezip geçen ve etrafımızı yılan gibi saran sahiplenme isteğiyle yanıp tutuşuyordu. "Seninle konuşmuyordum *fani*." Bir şekilde kelimeyi hakaret gibi göstermeyi başarmıştı. "Sebby benimle asla böyle konuşmaz."

"Ona öyle demeyi kes."

Sebastian parmaklarıyla hafifçe omzumu sıkıp yanıma geçti. "Sorun değil aşkım."

"Hayır, öyle. O aşağılık bir yılan ve sana yakın olmayı hak etmiyor."

İnce sarı kaşları kalktı. "Bu nişanın..." Elimi kaptığı gibi ellerinin arasına aldı ve yüzüğümü incelemek için beni kendine doğru çekti. "Görünüşten ibaret olduğunu söylediler ama belki de ona karşı gerçekten hislerin vardır. O hislerin asla karşılık göremeyecek olması çok yazık."

"Bırak onu," dedi Sebastian Velda'ya doğru adım atarak. Bunun üzerine Velda gülüp sanki kordan yapılmışlar gibi bıraktı ellerimi. "Onun için hissettiklerim hakkında hiçbir fikrin yok."

"Korkma, ona mecbur olduğumdan daha fazla dokunmak istemiyorum." Benimle yüz yüze gelmek için döndü. "Yakında senden sıkılacak. Her zaman böyle yapar."

Bileğimi ovuştururken ona tepeden tırnağa bakıp başımı iki yana salladım. "Hadi Sebastian. Dans edelim."

"Ben de ona aynı soruyu soracaktım ve eminim benimle dans etmeyi tercih edecektir. Tabii kralla şu küçük, hain planların hakkında konuşmamı istiyorsan o başka. Belki de vaktimi boşa harcamak yerine gırtlağını söküp atarım."

Elbette Kalon ona her şeyi anlatmıştı. "Yapamazsın."

"Yapar," dedi Sebastian, sesi öfkeden sertleşmişti.

"Hayır," Elimi göğsüne koyup aralarına geçtim. "Blöf yapıyor. Kalon'un kendi planları var yoksa çoktan ölmüş olurdum ve Sargon da gerçeği öğrenirdi."

Sebastian başını yana yatırınca Velda onu incelemeye başladı. Salondaki herkesin içinden az da olsa korktuğu tek kişinin bu kadın olduğunu fark ettim. Ne de olsa gözlerinin önünde tüm ailesini öldürmüş, sonrasında da onu esir tutmuştu.

"Hoşça kal, Velda," diyerek onu itip geçtim.

Sebastian hızlanıp önümde durdu. Kadın tehdidini gerçeğe dönüştürürse diye kollarını göğsünde kavuşturdu ama bir şey olmadı. Tam da beklediğim gibi yanımızdan ayrıldı. Gözlerindeki tehlikeli parıltı bana bunun henüz bitmediğini söylüyordu.

Peşinden ayrılmayan Gwen'le birlikte beni görünce gülümsemesi yüzünde solan Astor'ın yanma gittiler. Bakışlarımı ondan ayırıp Sebastian'a döndüm. "Bu iyi geldi."

Sırıttığında gamzesi belirginleşti. "Tam bir başkaldırıydı. Hiç kimsenin ona böyle karşı koyduğunu görmemiştim."

"Bunun bedelini daha sonra ödeyeceğime eminim."

"Ben varken sana zarar veremez." Omzumun üzerinden baktı. "Sargon izliyor."

Tahttan bizi görebileceği şekilde yürürken Sargon bize doğru kadeh kaldırdı. Sebastian ona büyüleyici bir gülümseme gönderdikten sonra yanağımı öpmek için eğildi ama öpmek yerine fısıltıyla, "Hadi biraz eğlenelim," dedi.

"Nasıl yani?"

Beni çadırlara doğru çekti ve dışarıdakilerin ancak ince bir aralıktan göreceği şekilde bizi kanepelerden birine oturttu. Hamza sıklıkla zehir dolu bakışlar atarak bizi izledi. Beni Sebastian'la görmekten nefret ediyordu. Kafamı çevirdiğimde Velda ve Gwen'in de bize doğru baktığını gördüm.

"Hepsi de bize sahip olduklarını düşünüyor," dedim başımı iki yana sallayarak.

Parmakları kolumun iç kısmında gezinip dans eder gibi bileğime kadar ilerledi. "Olmadıklarını gösteririz biz de o zaman." Perdeyi çekti ama aralıktan hâlâ insanları görebiliyordum.

Sebastian'ın ürperten dokunuşları elime doğru indiğinde Velda'nın gözlerinde gördüğüm kıskançlıktan, hatta Gwen'in sinirli görüntüsünden bile keyif alırken yakaladım kendimi. Astor'ın ifadesi sertleşince dişlerimi göstererek gülümsedim ve Sebastian'ın kucağına oturup kaslı göğsüne yaslandım.

"Kızdılar galiba."

Boynumdan başlayıp köprücükkemiğime kadar öpücükler kondurarak ilerledi. "İçinde sakladığın yeteneklerden haberim yoktu. Nasıl hissediyorsun?"

"Güçlü," diye itiraf ettim, yüzüm alev alev yanıyordu.

"Utanma." Eteğimin kumaşını geriye itti, elini bacağımın iç tarafına yerleştirip uyluğumun iç kısmına doğru hafif dokunuşlarla ilerledi. Bacaklarımın arası ıslanırken, uzunluğunun pantolonunun altında sertleştiğini hissedebiliyordum. Kalbim küt küt atıyordu. Parmakları biraz daha yukarı hareket edince şarabın verdiği sarhoşlukla birlikte kendimi doruklara çıkarken buldum.

Astor'ın çenesi gevşemişti. Kendimi Sebastian'a bastırır, sert uzunluğunun kalçamın kıvrımlarına doğru seğirişinin tadını çıkarırken Velda'nın elinde tuttuğu bardak çatladı.

"Bundan zevk alıyorsun," dedim bedenimi ona doğru çevirip dudaklarımı onunkilere yaklaştırarak. "İzlemeleri umurunda değil mi?"

Ellerini uyluklarıma bastırınca kalçamı ona doğru salladım. "Senin benim olduğunu bilmelerini istiyorum."

Benim. Elimde olmadan gülümsedim.

Bir elini saçıma doladı ve dudaklarındaki şehvet düğümünü dudaklarıma çarparak açmaya başladı. İçimde yükselen arzuyla

karnımda oluşan karıncalanma bacaklarıma doğru ilerledi. Ta ki tek isteğim benimle burada sevişmesi olana kadar. Bacaklarımı beline sarıp onu daha da yakınıma çektim.

Öpüşmemiz derinleştiğinde beni çevirerek bakışlardan gizledi ve eteğimin altından ilerleyen parmağı külotumun çizgisine kadar geldi.

Ne kadar kayganlaştığımı hissedebiliyordum. Geri çekilirken parmaklarına sürtündüğümde bakışlarındaki heves bana doğru akmaya başladı. Ona durmasını söylemem gerekiyordu fakat varlığımın her zerresi devam etmesini, beni yastıkların üzerine yatırmasını, neden acı çektiğimi ya da ne uğruna savaştığımı unutana kadar beni becermesini istiyordu.

Parmağı külotumdan içeri kayıp ipeksi dokunuşlarla arzumun merkezindeki ıslaklığa değdiğinde sessizce inledi. Tüy gibi dokunuşlarıyla parmağını daha ileri iterken meme uçlarım elbisemin altında sertleşti.

İnlediğimde yüzümü boynuna doğru çekti.

Parmakları aşağı doğru dans ederek klitorisim boyunca kaydı, ta ki iki parmağını içime itene kadar. Yüksek sesli iniltime, göğsümde titreşen bir inlemeyle karşılık verdi.

Yanaklarıma sızan sıcaklıkla yayılan zevk dalgaları, vücudumdan aşağı inerek bacaklarıma ve ayak parmaklarıma kadar ulaşan bir karıncalanma hissiyle tüm varlığımı ele geçirdi.

"Daha sert," diye emrettim nefesim kesilerek.

İki parmağını içeri ve dışarı iterken başparmağını da klitorisime bastırarak itaat etti. Parmaklarının etrafında kasılırken içimdekinin erkekliği olmasını diliyordum. Bütün vücudumu kıvrandıran okşamalarla benden orgazmımı aldığında tenim ter damlacıklarıyla kaplandı.

Parmaklarına boşalırken her bir parçam tatlı bir uyuşuklukla sarılmış, zihnim hiçbir şey düşünemeyecek kadar uyuşmuştu.

Ben durduktan sonra parmaklarını içimden çıkardı. Onu kendime çekip pantolonunun düğmesini açmaya başladım ama beni durdurdu.

"Sana sahip olduğumda," dedi yavaşça, ifadesini dizginlemeye çalışarak, "tadını doya doya çıkarabileceğim bir yerde olacağız."

Bacaklarım tutmuyor, vücudum dokunuşuyla sarsılıyordu.

Geri çektiği parmaklarını dudaklarına bastırdı. Çadırın mahremiyetine rağmen, "Burada değil," dedi. "Siktir, tadın çok güzel."

Yanaklarım kızardı. "Ah, Tanrım."

"Hayır aşkım, ben sadece bir vampirim," dedi sırıtarak ama gözleri beni olduğum yerde soyuyordu.

Üzerimdeki elbiseyi düzeltip uzaklaşmasına izin vermek için irademin her zerresini kullanmam gerekti.

"Draven'ı bulmalıyım. Başladığımız şeyi bitirmeyi ne kadar istesem de arkadaşının ölmesine izin verirsem beni affetmeyeceğini biliyorum."

"Lütfen git," diye yalvarınca beni kendine doğru çekti.

"Sakinleşmem için bana bir dakika ver," deyip sırıttı. Birkaç dakika sonra ayağa kalkarak çadırdan çıktı ve ben de onu takip ettim. "Yakında dönerim."

Hızla uzaklaşmasını izledikten sonra dönüp geniş dans pistine göz gezdirdim. Yanımdan geçen garsondan bir kadeh şarap alıp buzdan heykelin yanındaki antika ayaklı duvar saatine baktım. Bardağın yarısını kafama diktikten sonra hıçkırdım. Ardından bir panter zarafetiyle odanın içinde süzülen büyücü Azia'ya doğru miskin miskin sırıttım.

Biz şovumuzu yaparken Velda, Gwen ve Astor'la birlikte salondan ayrılmıştı. Bizi izlediklerine memnun olmadan

edemiyordum. Astor'ın artık ona ait olmadığımı bilmesini, Velda'nın da Sebastian'ın hiçbir zaman onun olamayacağını görmesini istiyordum. Benim de değildi ama Velda'nın bunu bilmesine gerek yoktu.

Şarap kadehlerini yudumlayıp kahkahalar atan sarhoş vampirlere bakarken hâlâ onun tadını alabiliyordum. Bazılarının şaraplarına kan karıştırdığını görünce yüzümü buruşturdum.

Sebastian'la yaptığımız her şeyin gösterişten ibaret olduğunu bildiğim halde bedenim bana ihanet etmişti. Onu o kadar çok istemiştim ki vampirlerle dolu bir salonda parmaklarını içime sokmasına izin vermiştim. Ne düşünüyordum ki? Kalın dudaklarını, yumuşak dokunuşlarını ve serseri gülümsemesini aklımdan çıkaramıyor, onu her düşündüğümde elimde olmadan kızarıyordum.

"Tatlı Olivia," dedi Kalon arkamdan. Sesi buz etkisi yaratıp beni kurduğum hayalden çekip kopardı. "Dans etmek ister misin?"

Burada ne arıyordu? Sebastian Kalon'un prensesi odasında ağırladığını söylemişti. Sebastian'ı uyarmam gerekiyordu. Uzaklaşmak için hamle yaptım ama adımımı atamadan Kalon kolumu yakaladı. "Olay çıkarmayalım," dedi tırnaklarını derime batırırken. "Kral bakıyor."

"Misafirinle ilgileniyorsun sanıyordum?" diye sordum lakayt bir şekilde. "Varlığından mı sıkıldı?"

Bana dokunduğunda ensemdeki tüm tüyler diken diken oldu. Kısa, kesik bir kahkaha attı. Beni yanında sürüklerken kehribar gözleri kısıldı. "Sebastian'ın dikkati senin üzerindeyken gerçekten çok saf davranıyor. Gece yarısı burada olduğumdan emin olmak istedim."

Bariyerinin açık olup olmadığını görebilmek için kendi bariyerimi indirdim. Ardından beni engelleyince ben de

karşılığında aynısını yaptım. Vals yaparken gözlerimizi birbirimizden ayırmadığımız bir bakış rekabetine tutuşmuştuk, tıpkı bir kediyle fare gibi.

Elimi çektim ama beni sabit tuttu. Uyaran bakışlar gözlerinde dans ediyordu. "Dansın ortasında ayrılmak kabalıktır."

Bakışlarım öfkeden yanmaya başladı. "Yeni bir kavalye istiyorum."

Ölümcül bir valse hapsolmuş bir kuklaymışım gibi geri kayana kadar bacağımı tekmeledi. "Kalmanı tercih ederim."

Sebastian'm Draven'ı bulup geri döndüğünü umarak kapıya baktım ama ortalıklarda görünmüyordu. Tahta baktım. Sargon içkisinin tadını çıkarırken tacı alnına düşmüştü. Belki de elindeki yüzüncü kadehiydi.

Tahtın arkasında duran annemi fark etmemek zordu. Baştan aşağı mavi bir takım elbise giymiş, resmi görüntüsüyle herkesten sıyrılıyordu. Öte yandan uyumlu görünmeyi zaten hiç umursamazdı.

Dikkatini çekmek için çaresizce ağzımı açtım ama Kalon beni onların görüş alanından uzaklaştırıp otuz kişilik bir *Sangaree* kalabalığının arasına soktu.

"Bırak gideyim."

Tutuşu sıkılaştı. "Esas gösteriye fazla kalmadı. Seni temin ederim, kaçırmak istemezsin.

Gözlerim büyüdü. "Ne yaptın sen?"

İnce dudakları sadist bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bana yapmak istediklerinden farklı bir şey yapmadım."

Burun deliklerim genişledi. "Krala her şeyi anlatacağım."

"Hayır, anlatmayacaksın."

"Draven nerede?"

Beni geri çekip vücudumu kendine döndürünce salonun ana kapısı görüş alanıma girdi. Ardından saat on ikiyi vurdu. Yüksek sesle çalan çanlar müziği bastırırken kan donduran bir çığlık doldurdu salonu. "Ana etkinliğin zamanı geldi."

OTUZ İKİ

Kalon'la mücadele etmeye başladım. Omzumun üzerinden şampanya kokan nefesini alabiliyordum. *Sangaree*'nin gözleri bizim üzerimizde değildi. Kafaları dumanlıyken birbirlerine pek odaklanamıyorlardı.

Çalan müzikte insanların duyularını tuzağa düşüren gizli, karanlık bir ritim vardı. Bu yüzden çoğunluk, kimse onlara bakmıyormuş gibi dans ediyordu. Sebastian'la yaşadığımız an, birbirlerinin üzerinde kayıp duran ellere nazaran çıplaklık ve ahlaksızlık denizinde minik bir dalga gibi kalmıştı.

Fani bir dansçının içkisi elinden kayınca taşa düşen bardak parçalandı, engebeli zemine dökülen alkol elbiseme de sıçradı. İlk fark ettiğim şey boynundan sol göğsüne doğru inen bir düzine ısırıkla zarar gören teniydi. Omuz silkip oradaki vampirin kolunun altına girerek saçılan pislikten uzaklaştı.

Gösteriden dolayı çadırların sayısı biraz daha artmıştı artık. İçkiler çekingenliği azaltıyordu, bu yüzden herhangi bir şeyi saklamanın pek bir anlamı yoktu. En olgun vampirler bile gölge taraflarını kucaklamışlardı. Kralın, içkilerine başka ne karıştırdığını merak ettim.

Kalon'un uzun tırnakları kalçama saplandı. Titreyen vücudumu saran ince kumaşın altında iz kaldığından emindim.

"Çekil üstümden," diye bağırdım. Kulağımın ucunu karıncalandıran bir kıkırdamayla karşılık verdi bana. Çekiştirilmekten, yiyecek muamelesi görmekten, gereksiz insanların iradesi altında zorlanmaktan bıkıp usanmıştım.

İçimdeki karanlık mırıldanınca onu çağırdım. Parmak uçlarım ağrıyana dek güçlerimi yüzeye çıkmaya zorladım, serbest kalmaları için yalvardım.

"Sana çekil dedim."

Ellerimden yayılan şok dalgaları eline hafifçe dokunmamla geriye doğru sarsılmasına neden oldu. Bakışlarındaki inkâr beni bulduğunda dudaklarım yukarı doğru kıvrıldı. Durumu idrak ettiği an, o koyu renkli bal havuzlarından okunuyordu.

Bir adım öne çıktığımda dokunuşumun altında titredi. Ardından kollarımı boynuna kaydırarak ellerimi ensesinde birleştirdim. Büyümün tüm derinliğiyle ikimizi de sarmasına izin vererek o kızıl buklelerini alevle kızartıp dumana boğdum.

Salonda yankılanan çığlığı müziği durdurup müzisyenleri susturdu. *Sangaree*ler etrafımıza üşüşüp bir çember oluşturdu. Yaşadıkları şok kafalarındaki pusu dağıtıp ayılmalarını sağladı.

Sargon'un elleri omuzlarımdan tutmuş beni geriye doğru çekiyordu. Kalon'un parmak uçlarımda eriyen derisi yüzünden etrafımızı çürümüş et kokusu sarmıştı. "Sen ne yaptın?" Babamın kalın sesi bana tokat gibi çarpınca ciğerlerimdeki bütün hava boşaldı.

"Kardeşine sor," diyerek hıçkırdım. Kemiklerimde titreyen baskın enerjiyle yıkanıyor, gücün özümden yayıldığını hissediyordum. Ona zarar verebildiğimi bildiğim için kendimi hiç bu kadar korkusuz ve tatminkâr hissetmemiştim. Hatta bir kez olsun kendimi düşmanlarıma karşı koruyabilmiştim.

Velda yanımdan rüzgâr gibi geçerek Kalon'un yardımına koştu. Yerden destek alarak aşağı doğru çöktüm. Bakışlarım Kalon'dan Azia'ya kaydı. İki taht arasında durmuş, ifadesinde yanan entrikayla beni seyrediyordu.

Annem çoktan onun yanından ayrılmıştı. Gözlerimi kapatıp açmaya zorladığımda baktığım yerde yıldızlar uçuşuyordu. Yanıma gelen annem, "Elimi tut," dedi. Diğer kolunu da belime sararak beni ayağa kaldırdı.

Ona yaslanıp nefesimi tuttum. Parti kan donduran ikinci bir çığlıkla bölününce müzik tamamen durdu. Ancak bu sefer ses Kalon'dan gelmemişti.

Salonun kalanıyla birlikte fuayeye doğru ilerlerken içimi bir huzursuzluk kapladı. Tüm bu kargaşanın sebebini öğrenene dek kendimi kalabalıkta ilerlemeye zorladım. Kıvırcık siyah saçları kandan sırılsıklam olmuş bir kadın merdivenin dibinde yatıyordu. Bacağı doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü. Kafatasından sızan kan, taş zemindeki çatlaklara doğru akıyordu.

Parmaklarımı dudaklarıma götürdüm. Erianna, Sebastian veya Zach'ten herhangi bir iz olup olmadığına baktım ama hiçbiri yakınlarda değildi. Ölü kadından birkaç metre uzakta beyaz altından yapılmış bir taç parıldıyordu ve bana bu cesedin Asland Prensesi'ne ait olduğunu söylüyordu.

Aklıma bir sürü soru doluştu. Plan onu zehirlemekti, böyle bir şiddet gösterisi değildi. Sebastian'ın kanı dudaklarından geçmiş miydi acaba? Nasıl olduysa bütün bu komplo ve entrikaların içinde kaybolmuş, tüm bu olayların merkezinde duran fani kadını unutmuştum. Gözlerimi kapatıp düşününce anladım ki istediğimizi elde etmek için kurduğumuz komplolarda, piyon olarak kullandığımız insanların hayatlarını hiçe saymak çok kolaydı. Kaledeki herkes gibi ben de bir canavara mı dönüşmüştüm?

Safra boğazımı yakıp dilime batarken elimi karnıma götürdüm. Prenses, cesetten başka bir şeye dönüşüyor gibi görünmüyordu. Vampir olma arzusu gitmiş, ölümünün ağırlığı kara bir bulut gibi başımın üzerine çökmüştü. Velda ve Gwen beni yollarından çekip dizlerinin üstüne çöktüler. Velda parmaklarını kana batırdıktan sonra dudaklarına götürdü. Onları izleyen Astor'ın kolu benimkine sürtündü. Sert bakışlarını görmezden gelmek zordu.

"Damarlarında vampir kanı var," diye duyurdu Velda.

Sangaree iki yana ayrılarak Sargon ve hiç gücü olmadığı halde sahte bir taç takan annem için yolu açtı. Annemin seğiren parmakları bir anlığına benimkilere değince kalbim patlayacak gibi oldu.

Velda cesedi inceledikten sonra omzunun üzerinden bakıp başını salladı. "Kollarında morluklar var."

Sargon'un ifadesi kararda, bakışları geniş merdivenlere doğru tırmanıp en üst kata çıkan boşluğa baktığında dudağı seğirdi. "Biri onu aşağı atmış olmalı."

Kalon, kardeşinin yanında yerini aldı. Vücudu çoktan iyileşmiş olmasına rağmen yanmış saç kokusu ve kömürleşmiş kıyafetleri sihrimin neler yapabileceğinin kanıtıydı. "Asland bunu bir savaş sebebi olarak görecektir." Alçak sesi tenimde yankılandı.

İlk darbeyi indirerek iyi bir hamle yapmış olabilirdim ama son kahkahayı o atacaktı. Nasıl olacağını bilmiyordum sadece.

"Yeter," diye bağırdı Sargon. Çekiciliğinin arkasına gizlediği karanlık tarafını ortaya çıkarmıştı. "Kim yaptı bunu?"

"Kimse bu fuayeden ayrılmasın!" diye bağırdı Kalon, sesi boşlukta yankılanmıştı. "Bu olayı çözeceğiz."

Gözlerimi kapatıp karanlığa gömüldüğümde, *Erianna saklanmış olsun ve ona ilk ulaşan Kalon olmasın*, diye dua ettim.

Onu tanıdığım bu kısa sürede ailemden biri gibi olmuştu, ömrüm boyunca ailem olanlardan daha fazla hem de. Nezaketi ve gücüyle bu dünyada çok nadir görülen varlıklardandı. Doğası ve konumuna rağmen bana değer verdiğini hissettirmişti.

Erianna öldüyse Sebastian'a bu komplodan vazgeçip buradan gitsin diye daha fazla baskı yapmadığım için kendimi affetmeyecektim.

Sezgilerim bana Kalon'un bildiğini haykırmıştı ama tahminlerime rağmen bunu görmezden gelmiştim. Bir kez olsun haklı çıkmaktan nefret ettim.

Sargon'un onlara ne yapacağını ya da daha da fenası, Kalon'un onun kulağına fısıldayacağı en uygun cezanın ne olacağını düşünmek istemiyordum. Prensesin gözleri fal taşı gibi açıldı, dudaklarından gürültülü bir nefes çıktı. Panik halde soluk alıp verirken yattığı yerden doğruldu. Ağzını açtığında dişetlerinden çıkan sivri dişleri görünüyordu.

"Bunu sana kim yaptı?" diye sordu Sargon.

Kalabalığın içinden arkaya doğru çekildim. Geri dönüşü olmayan sözler prensesin dudaklarını terk ederken, mümkün olduğunca çabuk gözden kaybolabilmek için hızlı hareket ediyordum.

"Sebastian Vangard," dedi tükürür gibi. "Bana kanını verdi, sonra da merdivenden itti."

Oynadığı oyunu kalabalığın arasından izlerken yavaşça döndüm. Titreyen parmağını Kalon'a doğrulttu, kahverengi gözlerinde yaşlar vardı. "Sana iftira atmaya çalışacaktı."

Sargon'un omuzları çöktü. Kanatları, mor ve gümüşün ihtişamıyla açılırken avizenin ışığı tacından yansıyordu. "Bunu hayatıyla ödeyecek o zaman."

"Hayır," diye bağırdığımda herkes kafasını bana doğru çevirdi.

Kalon alaycı bir tavırla beni işaret ederek sesini yükseltti. "O da bir suç ortağı. Yakalayın onu."

Büyüm tenimin altında kıvranıyor, parmak uçlarımda hazır bekliyordu. "Dene bakalım." Ayaklarımı aralayarak saldırmaya hazırlandım.

Sebastian elleri ceplerinde, sanki tüm bu olanların hiç önemi yokmuş gibi merdivenin gölgesinden ışığa adım attı. "Buna hiç gerek yok, aşkım." Üzerimde gezinen bakışlarını Sargon'un öfkeli yüzüne çevirdi. "Bu işle hiçbir ilgisi yok onun."

"Senin de yok," dedim anında ama kimse sözlerime dikkat etmiyordu. Oynadığı oyun neydi böyle?

Yavaş yavaş, "İkisini de zindanlara götürün," derken Sargon'un sesi gücünü kaybetti. "İnfazlarını orada bekleyecekler."

"Hayır." Gözlerim yerinden fırlamıştı. İki *Sangaree* üzerime uçtuğunda ellerimi göğüskafeslerine dayayıp tüm gücümü üzerlerine saldım. Birinin vücudu elektrikle paramparça olurken kıyafetleri küle döndü.

"Dokunma ona." Sebastian'ın kükremesi kalbimi delip geçti. Bileklerimi arkamda bağlayan diğer vampire karşı savaştım. Damarlarımda alevlenen büyü muhafıza doğru aktığında çığlıklar içinde arka üstü düştü.

Üçüncü bir muhafız bana doğru koşarken güçlerim bir anlığına yalpaladı.

"Kenara çekil."

Ses, arkamızdaki basamaklarda beliren ve elindeki baltayı fırlatan Erianna'ya aitti. Vampirin boynunu derinden kesen balta neredeyse kafasını vücudundan ayıracaktı.

Sargon, "Hepsini yakalayın," diye bağırınca ordusundan yirmi kişi üçümüze doğru koşmaya başladı.

Bir ok, içlerinden birinin kanadını yırttı. Ardından Zach ışık hızıyla koşarak saniyeler içinde yanımıza geldi. Fani duyularımın algıladığı mücadele bir bulanıklıktan ibaretti. Muhafızlardan bir tanesini bile yakalayamadan boynuma bir zincir dolandı.

Birdenbire büyüm soldu ve içim uyuştu. Kaosun ortasında annemi gördüm, gözlerinin etrafındaki çizgiler derinleşiyordu. Ona uyaran bir bakış attım. Şu an müdahale ederse kimliğim ortaya çıkardı. Kalon'u yaktıktan sonra ayağa kalkmama yardım etmesi yeterince kötüydü zaten.

"Erianna," dedim panikle nefes alıp verirken. Kollarına ve bacaklarına zincirler dolanmış halde yerde sürükleniyordu.

Hemen arkasında duran Sebastian'ın elleri kelepçelenmiş, dizlerinin üzerine çökmeye zorlanıyordu.

"Sebastian," dedim nefes nefese. Azia kolunu uzatarak yanımıza geldi. Gözlerimi kapadığımda alnıma değen parmaklarını hissettim. Dokunuşuyla zihnim bulandı, bedenim güçten düştü. Karanlık beni tüketince içimdeki tüm mücadele hissi buharlaşıp gitti.

OTUZ ÜÇ

Zindanın ağır metal kapısının altından ve taş duvarların çatlakları arasından içeri buz gibi rüzgâr esiyordu. Bir *Aniccipere* kapıyı açıp mum ışığıyla etrafı aydınlatınca zindanın gölgelerinden çökmüş bedeniyle Sebastian ortaya çıktı. Üç saat önce şiddet arzusuyla yanan bir ruh vampiri tarafından sorgulanmak üzere götürülmüştü.

Gözlerim gözlerine kenetlendi. Yaratık uzun pençeleriyle omuzlarını kavrayıp ellerini Sebastian'm boğazına dolandığında sertçe yutkundum.

Paylaştığımız her an bakışlarımızda canlanıyordu ve birdenbire onu burada, bu kalenin derinliklerinde idam tarihini beklerken bırakamayacağımı fark ettim. Yaratık, mumu bir duvar oyuğunda erimeye bırakıp kapıyı kapattı.

"Sebastian," diye fısıldadım. Engebeli zeminde zincirlerimin izin verdiği kadar sürünerek ilerledim.

O koyu mavi gözlerin ardında saklı vahşi gücü görebilmem için kafasını kaldırdı. Kana bulanmış dudakları bir öksürükle aralandı. O şey ona ne zarar verdiyse hepsi iyileşmişti. Sadece düğmeleri eksilen buruşuk gömleği ve kandan sırılsıklam olan pantolonu ona yapılanların izini taşıyordu.

"Ne yaptılar sana?"

"Önemli değil." Kendini duvara doğru sürükleyip başını taşa yasladı, gözleri gri tavana doğru yükseldi. "Onlara söylemek zorundasın."

"Hayır." Erianna'nın beni desteklemesi için burada olmasını dileyerek kendimi başka bir tartışmaya hazırladım ama Zach ile uzak bir hücrede mahsur kalmışlardı. Tutuklamaya müdahale etmekle suçlanmışlardı. Neyse ki prensesi öldürüp Kalon'a iftira atma suçuna dahil edilmemişlerdi. Sebastian onları kurtarmak için tüm sorumluluğu üstlenmişti.

Sargon onu daha o gece öldürecekti. Suça dahil olduğumu söylediğimde duruşma açmak zorunda kalmıştı. Ben bir büyücüydüm ve beni öldürmesi, muhtemel gücünün bir parçasından vazgeçmesi anlamına geliyordu. Bizi burada tutmak onu durdurmaya yetmişti. Tutuklanalı iki gün olmuştu. Kötünün de kötüsü mahkûmlar için tasarlanan zindanın en alt katına atılmıştık.

"Seni öldürecekler." Sebastian omuzlarını arkaya doğru yuvarladı. İlk başta ona kan dolu bardaklar göndermişlerdi ama içine vücudunu zayıflatacak etkili bir zehir karıştırmışlardı, böylece buradan kaçamayacaktı. Ona verilen yemeğin sonu hücrenin ortasında duran bardakta soğumuştu.

"İçmen gerek," dedim, buraya geldiğimden beri yüzlerce kez düşündüğüm ifadesini görmezden gelerek. Başım döndü, ayakta durmaya çalıştım ama bacaklarım ağırlığımın altında büküldü.

Bana göz ucuyla baktı. "Zaten zayıfsın. İçinde kalan azıcık canı da ben almayacağım."

"Kaldırabilirim," diye ısrar ettim ama haklı olup olmadığını merak ediyordum.

Tutuklandığımdan beri ne bir parça yemek ne de bir yudum su vermişlerdi bana. Kurumuş dudaklarımı aralayarak kendimi duvara yasladım, bitkinlik bilincimi kapanmaya zorluyordu.

"Hayır, kaldıramazsın."

Şakağımda zonklayan morluğa dokundum hafifçe. Azia'nın zapt etme büyüsü etkisini yitirdikten sonra ruh vampirlerinden biri beni yere sermiş, o esnada da bunu yapmıştı. Büyümü baskılamak için boynuma sarılı duran ağır zincir yüzünden omuzlarıma ve boynumun üst kısmına ağrılar saplanıyordu.

"Keşke seni iyileştirebilseydim." Gözünü çevreleyen morluğa dokunduğumda irkildi. Beni buraya getirmek için attıkları dayaktan beri kendimi aynada görmemiştim. Sebastian'ın bardağından yarım bir yansıma yakalamıştım sadece ama Sebastian'ın yüz ifadesi cehennemden çıkmış gibi göründüğümü söylüyordu.

"Kanını zehirlediler," dedim tükürürcesine.

"Biliyorum." Gergin bir nefes verdi. "Bunu yeniden düşünmen lazım," diyerek sözüne devam etti. "Sadece birimizin ölmesi gerekiyor."

"Seni ölüme terk etmiyorum," dedim fısıltıyla. Kollarımı birbirine çarpan dizlerime sarıp bacaklarımı göğsüme doğru çektim.

"Yanımda ölmeyi mi planlıyorsun? Burada hâlâ bir şansın var."

"Gitmiyorum." Annemi ve bilinçsiz hale getirilip sürüklenmeden önce bana nasıl baktığını düşündüm. Beni buradan kurtarmanın bir yolunu bulmaya çalışacaktı. Bunun ona pahalıya mal olmamasını umuyordum, hayatına mesela. "Kalon'u hafife aldık."

Başını iki yana salladı. "Hayır, seni hafife aldım. Biliyor dediğinde seni dinlemem gerekirdi."

Sustum, kendini böyle hırpaladığını görmekten nefret ediyordum. Sırıtışlarının ve oyunbaz bakışlarının ardında parıldayan hayat gitmiş, yerini daimi bir pişmanlığa bırakmıştı. Bariyerimi indirdiğimde karamsarlığımla birlikte gelen boşluğu hissettim sadece. O boşluğu alıp götürmek istiyordum ama bunu yapmama izin vermezdi.

"Kanımı içersen," dedim yavaşça, "buradan kaçabilirsin."

"Bunun için senin verebileceğinden çok daha fazla kan gerekir."

"O zaman dönüştür beni."

Gözlerini kıstı ve bu hücreye sıkışıp kaldığından beri ilk kez duruşunu dikleştirdi. "Bence bu hiç..."

"Hem bu benim kaderim. Kendin söyledin, plan zaten kraliçe olup dönüşmemdi."

Bakışlarını başka yöne çevirip karanlık bir köşeye çekildi. "Asıl istediğinin bu olmadığını biliyorum."

"Ne istediğimi umursuyor musun?"

Omuzlarını arkaya yuvarlayıp dudaklarını alayla büktü. "Seni umursamadığımı mı sanıyorsun?" Kaşları çatıldı. "Çünkü bu doğruysa, sana verdiğim önemi gösterirken çok kötü bir iş çıkardım demektir."

Üzerimizdeki tüm kasvete rağmen midemde kelebekler uçuşuyordu. "Umurundayım yani?"

"Tahmin edebileceğinden de fazla."

Kalbim küt küt atıyordu. "Ben de seni önemsiyorum. Hem de çok."

"Birlikte daha çok zaman geçiremediğimiz için üzgünüm." Elimi tuttu. "En büyük pişmanlığım bu. Erianna ve Zach için de aynı şekilde."

Adı aklımdan geçince midem kasıldı. "Onlara ne yapacaklar?"

Yüzünü buruşturdu. "Bilmiyorum."

"Onlara yardım edebiliriz." Kaçınılmaz olana kendimi hazırlayarak keskin bir nefes aldım. Asla vampir olmak istememiştim ama kaderimden saklanmaya çalıştıkça peşimden gelmeye devam ediyordu. "Yani, beni dönüştürdüğünde."

"Bunu istemiyorsun."

"Başından beri planımız buydu. Bunun olacağını biliyordun. İstediğin buydu."

Bileğini diğer eliyle kavrayarak keskin bir nefes aldı. "İşler," dedi bakışları tavana kayıp gergin şekilde nefesini verirken, "biraz karıştı."

Kaşlarım çatıldı. "Bu ne anlama geliyor?"

Yukarı bakarken duruşu kamburlaştı, cevap vermeyi reddediyordu.

"Bana kanını ver, sonra da beni ısır," diye emrettim cevap alamayınca. "Zaten öleceğime göre kanındaki zehrin bir önemi kalmıyor. Tüm kanımı em ve gücünü topla."

"Ya sonra?" dedi ters ters, meraklı bakışları beni bulurken. "Kapıyı kırıp yolumuzun üzerindeki minik *Aniccipere* ordusuyla savaşacak ve çok iyi korunan bu kaleden kaçacağız, öyle mi?"

"Annem bir kez kaçtı."

"O bizden daha iyi bir durumdaydı." Ellerini kaldırıp zincirleri şangırdattı. Uzakta bir yerde bir borudan su damladı. Ardından bir sıçan ciyaklayarak karanlığa karıştı.

"Elimizdeki tek seçenek bu."

"Hayır, değil." Konuşmakta zorlanınca başını iki yana salladı. "Onlara kim olduğunu söyleyebilirsin. Sargon suçunu affeder, böylece hayatta kalabilirsin."

"Beni zaten dönüştüreceğine göre ne fark eder?"

Şakaklarını ovuşturduktan sonra ses tonu keskinleşti. Onu daha önce hiç bu kadar dağılmış görmemiştim. Gözleri hüsranla yanıyordu. "Onunlayken bundan kurtulabilirsin. Güvenini kazan, tıpkı ilk başlarda bize yaptığın gibi."

Yanaklarımdan başlayan kızarıklık tüm vücuduma yayıldı. "Nasıl anladın?"

"Bir sıcak bir soğuktun. Sonra yine sıcak davranıyor, günde on defa uslu davranmaya çalışıyordun. İzlemesi çok keyifliydi."

Dudaklarımı yaladım. "Bu oyunda iyi olmadığımı biliyorsun o zaman."

Dudaklarında gülümsemenin gölgesi gezindi. "Sebebi keskin dilindi ama başarabileceğini biliyorum. Buradan kurtulman gerek."

"Kraliçe olmamı istediğini sanıyordum."

"Yaşamanı istiyorum."

Sessizlik sağır ediciydi. Yavaşça duvardan daha aşağı kaydım. "Kim olduğumu bilmesini istemiyorum. Ne seni ne Erianna'yı ne de Zach'i kaderinize terk edeceğim. Erianna bana karşı iyi ve dürüst davranmaktan başka bir şey yapmadı, sen de öyle." Uzun bir nefes verdim. "Senden vazgeçmeyeceğim."

"Vazgeçmek zorundasın."

"Ben Astor değilim. Böyle bir şeyi... Değer verdiğim birine yapamam."

"Öyle söyleme."

"Doğru ama. Arkadaşlarına ihanet edip kendini kurtardı diye onu affedemiyorsam, aynısını yaptıktan sonra kendimi nasıl affedeceğim?"

"Bu öyle bir şey değil!" Zindanın karşısından bakışlarını bana kilitlerken yumruklarını sıktı. "Doğru ve yanlış algın

altüst olmuş durumda. Bunun hayatta kalmanı engellemesine izin veremezsin. Ölmek mi istiyorsun? Çünkü seni dışarı çıkaracaklar, kafanı benimkiyle birlikte koparacaklar ve bunların hepsi boşa gidecek."

"Beni dönüştürürsen boşa gitmez. Kaçabiliriz."

"Hâlâ hayatta olmamızın tek sebebi büyücü olman ama o da uzun sürmeyecek. Sargon bile o aptalca itirafınla yüzleşmek zorunda kalacak. Böyle bir ihaneti affedemez."

Gözyaşlarımı tuttum. "Ondan nefret ediyorum."

"Kimden?"

"Asland Prensesi'nden. Senin hakkında apaçık yalan söyledi."

"Kalon ona ne dediyse aynısını tekrar ettiğine eminim. Planımızı öğrendiğinde onu dönüştürmeyi teklif etmiştir."

"Nasıl öğrendi peki?"

"Erianna'nın çeşnicibaşı arkadaşı gerçeği söylemiş olabilir veya daha büyük olasılıkla Kalon konuşmalarımızdan birine kulak misafiri olmuş olabilir. Kalenin her yerinde casusları var. Seninle sadece kâğıt üzerinde iletişim kurmalıydım." Öne eğilerek başını ellerine gömdü.

"Kendini suçlamayı bırak artık. Bu hepimizin suçu. En başta onunla baş edebileceğimizi sanacak kadar aptal olmamalıydık."

"İnancını kaybettiysen," dedi, "o zaman hepimiz mahvolduk demektir."

"Ben de aynı şeyi sana söyleyecektim. Teslim olup inanmaya ne oldu?"

"Erianna ve Zach gibi seni de yanımda sürükledim. Zach'in koruması olmadan Anna'ya ne yapacaklarını düşünmek bile istemiyorum."

Boğazımda bir yumru oluştu. Sesli bir nefes verdim. Tenim buz gibiydi. Kendimi biraz ısıtabilmek için kollarımı ovuşturdum.

Anna şimdiye kadar aklıma bile gelmemişti. "Daha önce hiçbir şeyde bu kadar iyi olmamıştım, gerçekten," diye itiraf ettim birkaç dakika sonra. "Buraya geldikten sonra sonunda güçlerime kavuştum."

"Bu yüzden güçlerini vampirliğe değişemezsin. Bunu lanet olarak addetmelerinin bir nedeni var."

"Keşke şu zincirleri çıkarabilseydim."

"Sadece Azia onları çıkarabilir," dedi pişmanlıkla.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Altdudağımı ısırarak dilimi kurumuş dudaklarımda gezdirdim. "Astor'la birlikteyken çok da önemim olmadığına inanmamı sağlamıştı ve bu sorun değildi. O zamanlar annem beni kabul etmezken o ediyor sanıyordum. Beklentisiz bir ilişki rahat geliyordu. Annem beni hep zorlamıştı. Bunu hayal kırıklığından yaptığını düşünüyordum şimdiye kadar ama artık en iyi halime dönüşmemi istediği için yaptığını biliyorum."

Başını salladı. Öksürdüm, kuru ve soğuk hava yüzünden nefes nefeseydim.

"Kendime kafa yormamıştım hiç ama Kalon'u nasıl ateşe verdiğimi düşününce..."

"Ne yaptın?" dedi boğulur gibi.

"Ah. Doğru ya, sen orada değildin. Kalon beni bırakmadı, ben de ona elektrik verdim."

"Hassiktir. Bunu kaçırdığım için üzgünüm."

"Ben de," deyip sırıttım. "İşte tam da bu yüzden henüz pes edemem. Dışarı çıkacaksam bunu kendi şartlarıma göre yapacağım. Bu yüzden lütfen, dönüştür beni."

"Buradan kaçmaya çalışırken öleceğiz."

"Belki öyle ama en azından bir şansımız olacak."

"Olivia..."

"Lütfen Sebastian, benden tekrar Sargon'a kim olduğumu söylememi isteme. Bunu asla yapmayacağım. Senden beni dönüştürmeni istiyorum. En azından bir düşün." Yorgunluğa karşı savaşırken esnedim ama uykusuzluk beni yavaş yavaş alt etti.

"Uyu biraz. Ben de bunu düşüneyim." Bana baktığında bir şeyler değişmişti. Tekrar esnerken gözlerim yaşardı.

"Söz ver bana."

"Söz veriyorum."

OTUZ DÖRT

Uyurken beni saran kolları hissedebildiğime yemin edebilirdim. Bir anlığına Sebastian'ın beni kollarına alıp hücremden çıkardığını sandım ama annemin sesini duyuyordum.

"Neredeyse ölüyordun. Zavallı bebeğim benim."

Buz gibi bir el alnıma dokundu. Taşın yokluğunu fark edince yan tarafıma döndüm.

"Hâlâ ateşi var. Hepsi senin suçun."

Sargon'un sesiyle lafı bölündü. "Nasıl bilebilirdim ki? Bana söylemen gerekirdi."

Annem dilini şaklattı, ağzıma bir kadeh dayadı ve koyu kıvamlı iğrenç bir sıvıyı boğazımdan aşağı döktü. Gözlerim açılıp annemi, kralı ve Azia'yı gördüğümde boğulur gibi öksürmeye başladım.

"Neler oluyor?" Kalbim hızla çarparken doğruldum. Biraz başım dönüyordu.

"Dikkat et tatlım. Sırtüstü uzan. Çok yetersiz beslenmişsin. Sargon sana biraz kan verdi ama işe yaraması biraz zaman alıyor."

Öğürdüm. İçtiğim şey kan mıydı? "Sebastian."

"Onun için endişelenme. Seni bir daha rahatsız etmeyecek."

Kaliteli mobilyalarla dekore edilmiş tanımadığım bir odada, dört direkli bir yatakta yattığımı fark edince çarşafları yumruklad ım. "Nerede o?"

Bu kez Sargon konuştu, bana doğru yürürken bakışları yumuşamıştı. "Bugün idam edilecek."

"Hayır."

Bakışlarım anneme doğru gidip gelirken kaşları çatıldı. Ayağa kalktığında ağzından tek kelime çıkmadı.

"Ciddi olamazsın. O seni esir almıştı," dedi Sargon.

Yastık yığınına geri uzandım. "Almadı. Kim söyledi bunu?"

"Sebastian söyledi. Prensesin ölümünde senin rolün olmadığını da söyledi." Annem bir tutam saçımı arkaya doğru attı. "Gece nöbetçileri çağırdı, kimliğini kullanıp hayatı için pazarlık etmeye çalıştı."

Babamın gözlerine bakmak, aynaya bakmak gibiydi. O sırada aklım başıma geldi. Biliyordu.

"Kızım."

Sözcük beni ürpertti.

"Sebastian beni kurtardı. Onu öldüremezsiniz." Panik beni ele geçirince nefes alamamaya başladım.

Sargon, "Postunu kurtarmak için senden vazgeçmeye istekliydi," dedi ters ters. "Seni umursamıyor ve seni benden sakladığını biliyoruz. Neden bana gerçeği söylemedin?"

Bana yaklaşırken kalbim on kat daha ağırlaştı, hareketlerinde sadece bana mahsus bir yumuşaklık vardı. *Seni öldürmeyi planlıyorduk*, diyemezdim ona. Sebastian'ın beni böyle ele verdiğine de inanamazdım. Beni dönüştürmeyi düşüneceğine söz vermişti, böylece kaçabilecektik ama şimdi zaten ölecekti.

Öfke kemiklerimde geziniyordu ama göstermek istemedim. "Baba," dedim ses tonumu yumuşatarak. Uzun süre önce kaybettiği kızını özleyen parçasına hitap ettiğimi umuyordum. "Her şeyi açıklayacağım ama lütfen Sebastian'ın ölmesine izin verme."

"Ateşin var. Ne dediğini bilmiyorsun."

"Biliyorum!" Kızardım. "Kurtar onu, bugün ölürse ikinizi de asla affetmeyeceğim. Lütfen. Burada kalırım. Ne istersen yaparım, vârisin olarak yerimi alırım ama yalvarırım yaşamasına izin ver."

Babam omzunu silken anneme baktı. Yakasını çekiştirdikten sonra ağır bir iç çekişle kapıyı açtı. "Sebastian Vangard'ın idamını iptal edin ama onu mahkûm olarak tutmaya devam edin."

Annem titriyordu ama soğuktan kaynaklanıyor olamazdı. "Anne?"

Dolap kapısına asılı duran siyah duvağa baktı. "O nedir?"

"Üzgünüm. Seni tüm bunlardan uzak tutmaya çalıştım."

Sargon kapıyı kapattı. "Onu haklarından mahrum bıraktın," diyen babam duvağa doğru hızla yürüyüp parmağını ince tülün üzerinde gezdirdi. "Bunu senin için doğduğun gün seçmiştim."

Gözlerim babamdan anneme kaydı. "Ne için?"

Annem bakışlarını yere indirdi.

Boğazını temizleyen babamın gözlerinin içi gülüyordu. "Gölge tarafından öpülmen için. Seni bir daha kaybetmeyeceğim. Sonunda Sanmorte Prensesi olarak hak ettiğin yeri alacaksın."

"Ama..."

"Taca ihanet eden o haini kurtarma talebini kabul ettim. Şimdi sen de sözünün arkasında durmalısın." Bana duvağı uzattıktan sonra gözlerime bakabilmek için diz çöktü. Yanağıma dokunurken zümrüt yeşili gözleri heyecanla parlıyordu. "Kızım burada, sonunda." Başparmağını göz kenarımdan ağzıma

doğru gezdirirken içini çekti. "Bir daha kimsenin seni incitmesine izin vermeyeceğim." Dudaklarında bir gülümseme oluştu yavaş yavaş. "Kanım seni iyileştirmeye başladı bile. Muhteşem olacaksın." Parmaklarının arasına aldığı bir tutam saçımın tekrar kızıla döndüğünü fark ettim. "Herkes seni benden saklamaya çalıştı ama şimdi buradasın. Azia bunu kanınla doğruladı ve saçlarının boyasını ortadan kaldırdı." Geri çekilip ayağa kalktığında tehlikeli bir parıltı geçti ifadesinden. "Tören Adormai'da yapılacak."

Gözlerimi kıstım. Kalp tanrıçası için kutlanan bu bayramı çok iyi biliyordum. Çoğu kişinin nişanlanmak ya da evlenmek için seçtiği geceydi bu. Astor'ın bana evlenme teklif ettiği geceydi. "O gece aşkın kutlanması gerekmiyor muydu?"

"Aynen öyle. Tüm saray halkının önünde kızım olduğunu söyleyecek ve başkasına olan aşkını ilan edeceksin."

Tereddüt ettim, bir yanım zindana geri dönmeyi diliyordu. "Başkasına mı?"

"İlan edilen her vâris, yaşı gelip de vampire dönüşmeden önce evlenmek zorundadır," diye açıkladı annem arkasından. Elini beline koymuş, sert bakışlarını babamın kafasının arkasına sabitlemişti.

"Hayır," dedim irkilerek. "Ben böyle iyiyim."

"Adormai'dan önce kendine bir eş seçeceksin. O da seninle birlikte Sanmorte prensi ya da prensesi olacak."

"Kalon evli değil ama," derken Sebastian ve Erianna'nın, evliliğin kültürlerinde büyük önem taşıdığını söylemelerinin nedenini birdenbire anlamış oldum.

"Bir zamanlar evliydi ama karısı öldü."

Ona Kalon'un planlarını anlatmayı düşündüm ama Erianna'yı ve diğer herkesi kurtarmak daha önemliydi. "Erianna, Zach ve Anna'nın kurtarılmasını istiyorum."

"Mahkûmları serbest bırakamam." Sargon yüzük taktığı parmaklarını birbirine kenetledi. "Hepsi taca ihanet etti ve cezalandırılmaları gerek. İnfazı affetmek sana olan hediyemdi sevgili kızım fakat yapabileceğim tek şey bu."

"Onlara ne olacak peki?"

"Kanatları kesilecek ve diğer fanilerle birlikte saraya hizmet edecekler."

Bir *Aniccipere*'nin arkadaşlarımın kanatlarını kestiğini düşününce gözlerim kocaman açılıp kalbim sıkıştı. Sebastian bana ihanet etmiş olsa da bu kadarını hak etmiyordu. Hiçbiri hak etmiyordu.

"Adormai ne zaman?" diye sordum. Hangi gün olduğunu bilmiyordum.

"Beş gün sonra." Sargon eğilip yanağımı öptükten sonra doğruldu. "Hamza seni odana götürecek. İncelemen için sana taliplerin bir listesini göndereceğim."

"Ama ben onları istemiyorum. Onları sevmiyorum."

Annem çenesini sıktı. "Aşk umurunda değil onun. Babanın önemsediği tek şey, prenses olabilmen için birini seçmen."

"Dikkatli ol Ravena. Ben hâlâ senin kralınım."

Annem ağzını büktü. "Beni tehdit edemezsin. Kaybedecek başka bir şeyim kalmadı. Kızımızı aldın zaten."

"Hâlâ hayatta olduğun için şanslısın," dedikten sonra bana döndü. "Yarın seni ziyaret edeceğim Seraphina." Dışarı çıkıp arkasından kapıyı kapatınca yatağa çöktüm. Kullandığı isim kulaklarıma yabancı gelmişti.

Törenin neden aşkın kutlandığı gece yapılacağını şimdi anlıyordum. Bu aynı zamanda benim düğün gecem olacaktı. Sebastian bana bunları anlatırken vârislerin evlenme zorunluluğundan bahsetmemişti ama sonra yapma dediğim halde

benden vazgeçmiş, üzerine de hayatı için beni takas etmeyi denemişti.

Ayağa kalktığımda her şey canımı yakmaya başladı. Üzerine yığılınca annem ilerlememe yardım etti. "Draven nerede?" diye sordum aklıma gelince.

"Güvenli bir yerde," dedi annem. "Onunla çoktan konuştum ve sana yardım etmeyi kabul etti."

"Kaçma şansımız var mı hâlâ?" diye sordum gönülsüzce.

"Artık çıkış yok. Sargon tüm kaleyi ağır koruma altına aldı."

"Draven nasıl yardım edecek ki? Her durumdan savaşarak kurtulabileceğini düşünüyor, biliyorum ama bu seferki biraz farklı," dedim. Bizi bir pompalı tüfekle kaleden çıkarmaya çalıştığını düşünmek eğlenceliydi. Bütün bu olanlardan sonra onu görmek bile beni mutlu ederdi.

"O senin kocan olacak. En doğru tercih o olur. Tabii Sargon'un listesinden bir vampir seçmek istiyorsan başka."

"Hayır!" Duruşumu dikleştirdim. "Draven bir vampire dönüşmek zorunda kalır o zaman. Bunu yapmasını istemiyorum. Bütün bunlardan uzak durmasını istiyorum."

"Tatlım, en iyi seçeneğin o."

"Hayır, değil." Yanağıma dokunmaya çalışınca elini ittim. "Herkes benim için en iyisini bildiğini sanıyor ama benim istediğim şey bu değil. Onunla evlenmemeyi seçiyorum. Ona bunu yapmayacağım."

"O zaman bir yabancıyla evleneceksin. Burada boşanma diye bir şey yok, Olivia. Kimi seçersen seç, onunla yaşamak zorunda kalacaksın. Hem bu kaledeki kimseyi de tanımıyorsun."

Duraksadım birden. "Kaledeki herhangi birini seçebilir miyim yani?"

"Evet, kanuna göre kararı sen vereceksin."

"O zaman Sargon'a seçimimi çoktan yaptığımı söyleyebilirsin."

Koyu kaşları çatılırken kollarını göğsünde kavuşturdu. "Listeyi görmedin bile."

"Listeyi görmeme gerek yok çünkü seçtiğim kişi o listeden biri değil."

"Olivia," dedi uyarıyla.

"Sebastian'ı seçiyorum."

Omuzları gerildi. İç çekişi burun deliklerinden vınlama sesi gelecek kadar ağırdı. "Bunu yapamazsın."

"Kurallara göre istediğimi seçebilirim."

"O ihanetten hapiste. Gerçekten onun kocan olmasını istiyor olamazsın. Seni ele verdi. Seni takas etmeye çalışıyordu."

"Ben seçimimi yaptım."

"Olivia..." Omzuma dokunduğunda silkerek uzaklaştırdım elini. "Bu hatayı yapma."

"Biliyorsun ki insanların bana ne yapacağımı söylemesinden bıktım." Tenimin altında gezinen güçlerim serbest kalırken gözlerim yaşlarla doldu. Henüz güçlerimden vazgeçmeye hazır değildim. Madem onları kullanmak için sadece beş günüm vardı, o zaman tahta çıkmadan önce Kalon, Velda ve Hamza'yı devirerek ortalığı kasıp kavuracaktım.

Peşimdeki karanlıkla odadan ayrılıp Hamza'nın yanından geçerken ona fani dişlerimi göstererek bir uyarı gönderdim. Prenses olacaksam o zaman kaderi boynuzlarından yakalar ve bunu kendi başıma yapardım. Böylece bana bir daha kimse zarar veremezdi.

Şimdilik Son...

SÖZLÜK

YERLER:

Sanmorte: Sargon tarafından yönetilen vampir krallığı
Baldoria: Olivia'nın geldiği krallık
Laveniuess Gölü: Tanrı Laveniuess'in doğum yeri
Ismore: Olivia'nın yaşadığı Baldoria şehri
Kara Dağ Sığınağı: Seçkinler için özel bir otel

BİRLİKLER:

Nightshade: Kalon'a hizmet eden birlik
Fani Varlıkları Koruma Loncası: Ölümlü dünya muhafızları
Midnight Lotus: Kralı koruyan gizli birlik

DİĞER:

Cineris Bastonu: Dokunduğu her vampiri küle çeviren, tanrılardan krallara armağan edilmiş bir baston
Stagma: Vampirlerin para birimi

TEŞEKKÜRLER

İnanılmaz beta okuyucularıma her zaman olduğu gibi çok teşekkür ederim:

Kelly Kortright, Jennifer Rose, Lauren Churchwell, Sherri Stovall, Sarah Rodriguez, Christine Hutton, Mallory McCartney, Carla Sosa, Val Forness, Linda Hamonou, Sophie Koufes, Heather Taylor ve Rebecca Waggner. Yorumlarınız paha biçilemez. Gayretiniz ve ilettiğiniz bilgiler ilk taslakları mükemmelleştirmeme yardımcı oluyor.

Onu raftan alan ve bir şans veren okuyucu, bu kitap senin için. Bana tüm gün dünyaları yazabileceğim bir iş verdiğiniz, sevginizi paylaştığınız ve bu karakterlerden en az benim kadar keyif aldığınız için teşekkür ederim.

Hepimizin kitap sayfaları arasında yeni dünyalara yelken açabilmesi dileğiyle.